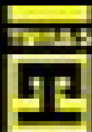
orkun uçar burak turna

ABD'nin Türkiye'yi İşgali...

ABD Türkiye'yi Vurdu... Bombardıman Sürüyor... Kıskaç Daralıyor...

METAL FIRTINA

Politik Kurgu-Roman

1. Bölüm: SAVAS BASLİYOR

23 Mayıs 2007 - Saat: 00.10

KERKÜK'ÜN KUZEYDOGUSU

Karanlık, doganın örtüsü haline gelmisti. Sessizligin içinde, böcek çıglıkları bile duyulmuyordu. Irak'ın

daglık kuzey bölgesinin sınırındaydı burası. Çölün sona erdigi topraklarda düzlükler ve yükseltiler

birbirine karısmaya baslıyordu, ufuk çizgisindeki daglık alan, karanlıgın içinde ancak bir gölge olarak

beliriyordu. Genis düzlük alanları ara ara tepeler kesiyordu. Zor bir cografyaydı; hem toprak, hem de

insan olarak. Çok seylere gebe bir dünyanın manzarasıydı, gelecegin karmasasını içinde besledigini belli

etmiyordu pek.

Bu donmus an, önce hafif bir titresimle bozuldu. Ardından o düzlüklerden birisinin sınırındaki kayalık

alanda tas parçalarının toprak üzerinden asagı dogru yuvarlanma sesi ve hemen ardından bot sesleri

duyuldu. Askerler kosarak kayadaki yarıgın içinden çıktılar ve hızla tepeden asagı indiler. Üniformaları

dısındaki her yerleri siyah çamurla kapatılmıstı. Yorgundular, neredeyse iki gündür en alt seviyede

ögünle yasamaya çalısıyorlardı ve simdi de uzun bir mesafeyi, üzerlerindeki kırk kiloya varan yükle

kosmak zorundaydılar. Tek sansları, yokus asagı kosacak olmalarıydı ama yaklasık iki kilometre ötedeki

yabancı askerî birlige görünmeden bu mesafeyi almak gibi zor bir durum ile yüz yüzeydiler.

On iki askerden olusan öncü gözetleme timinin basındaki Üstegmen Alper en önde hızla asagıya dogru

kosmaya baslamıs, hemen pesinden de erler büyük bir hızla ileri atılmıslardı. Degil iki kilometreden, yüz

metreden bile fark edilmeleri neredeyse imkânsızdı. Karanlıgın içindeki gölgeler hızla tepeden asagı

kaydı, kosu bir süre düzlükte de devam etti. Çok güçlü bir askerî

birligin karargâh merkezine bakan bir

tepeden gözlem yapmıslardı, fark edilmeleri halinde vurulmamalarına imkân yoktu. Yirmi dakika süren

kosunun ardından büyük bir kayanın arkasına sıralandılar. Takımın en irisi ve makineli tüfekçisi Serdar,

kayanın biraz açıgında siper alıp nisangâhını, geldikleri istikamete yöneltti. Üstegmen Alper tek dizinin

üzerine çökmüstü. Telsiz eri hemen yanına geldi ve kriptolu mesaj modunu açtı:

"Sahin’den Baykus’a, tamam."

Telsizden gelen cızırtıyı dinlediler bir süre:

"Sahin’den Baykus’a, tamam."

Üstegmen sabırsızlanmaya baslamıstı:

"Baykus’tan Sahin’e. Devam edin. Tamam."

"Baykus, Kerkük’ün on bes kilometre kuzeydogusunda 101. Piyade Tümenine baglı oldugunu

sandıgımız, tugay büyüklügünde bir birligin merkez karargâh koordinatları belirlendi. Olaganüstü bir

askerî hareketlilik var. Bildiriyorum...."

"Baykus’tan Sahin’e. Sag olun. Tamam."

"Anlasıldı. Tamam."

2

Alper sürünerek, dürbünle karargâhı gözleyen komando er Uygar’ın yanına geldi. Uygar dürbünü

uzatırken parmagıyla iki noktayı isaret etti. Eski, beyaz bir kamyonet, karargâhın kapısından

oyalanmadan geçmis, büyük bir çadıra dogru ilerliyordu. Araç, çadıra girmeden önce ellerinde

silahlarıyla birkaç posulu, aracın içinden çıktı.

Uygar, "Bunlar Pesmerge’yse kafamı keseyim," dedi.

Alper cevap vermedi. Son zamanlarda Kerkük’te Kürt olmayan nüfusa karsı

yapılan saldırılar iyice

artmıstı. Ankara’nın uyarılan ne Kürt hükümetinde, ne de ABD’de ses buluyordu. Amerikan hükümetinin

dıs politikası tamamen Rum, Ermeni ve Yahudi lobisinin eline geçmis gibiydi. Kıbrıs konusunda da

gerilim iyice tırmanıyordu.

Kuzey Irak'ın karısmaya baslaması ve Türkmen varlıgının tamamen ortadan kalkma tehlikesinin bas

göstermesi ile birlikte, Türkiye'nin bir zamanlar reddettigi askerî

katkı, sanki zorunlu olarak

gerçeklesmisti. Bütün bu gelismelerin yanında istihbarat raporları, Amerikan kuvvetlerinin Suriye'ye

müdahale etmeye hazırlandıgına isaret ediyordu. Esad Hükümeti zordaydı.

Yorumcular, belki de bu

nedenle ABD'nin, Türk Ordusunun Kuzey Irak'a girisine ses çıkarmadıgını

belirtiyordu.

Askerlerin sessizlige alıskın kulakları, derinden gelen bir sesin varlıgını algıladı. Düzenli bir ivme ile

artan bir titresimdi bu. Üstegmen Alper birkaç saniyede sesin ne oldugunu anladı. Bu bir helikopterdi ve

açık bir sekilde, bulundukları noktanın belli bir uzaklıgında daire çiziyor olmalıydı ama ne bir ısık, ne de

bir siluet görülebiliyordu. Dakikalar boyu karanlıgı gözlemlediler, tam siper almıs vaziyetteydiler ama

silahlarını dogrultacakları bir hedef yoktu ortada. Kısa bir süre sonra ses uzaklastı ama bu sefer daha

uzaktan, daha farklı sesler gelmeye basladı. Üstegmen Alper, makineli tüfekçiyi daha iyi bir yerde siper

alması için uyardı. Serdar hemen arkadaslarından bes on metre ileride, daha alçak bir kaya parçasının

arkasına saklandı. Birbirleri ile isaretlesmek üzereydiler ki iki siper noktasının arası bir anda aydınlandı,

simsek çakmıs gibiydi. Türk Deniz Piyade Tugayı istihbarat timinin askerleri neye ugradıklarını

sasırmıslardı, gözleri görmüyordu, kulaklarına gelen sesler sanki metal bir koninin içinden geçer gibi ulasıyordu. Hiç

kimse neler oldugunu

anlayamıyordu. Makineli tüfekçi Serdar ile diger askerlerin arasında siddetli bir patlama olmustu.

Patlamanın hemen arkasından birkaç yüz metre ötedeki degisik noktalardan mermi yagmaya basladı, izli

mermiler arka arkaya gece karanlıgını delip sessizlik perdesini yırtıyordu.

Alper gözlerini açtı, az önce olması gereken noktadan birkaç metre ötedeydi. Üzerindeki elbiseler yanmıs

ve paralanmıstı. Vücudunun bazı yerlerinden kan aktıgını

hissedebiliyordu sadece. Bunun dısında fazla

bir his yoktu bedeninde. Az ötesinde, yerde yıgılı gölgeler gördü; bazıları hareketsizdi, bazılarıysa çok

güçlü olmayan bedensel tepkiler veriyorlardı. Yerinden kımıldamaya çalıstı ama çok zorlanıyordu, simdi

etrafı görmek çok daha zordu ama izli mermilerin geldigi yerleri görebiliyordu. "Az önceki helikopter,

asker getirmis olmalı," diye düsündü. "Çok kalabalıklar."

Yine helikopter sesleri gelmeye baslamıstı, bu sefer sesler birden çoktu. Aniden irkildi Üstegmen, az

ötesinde korkunç bir gürültü meydana gelmisti, insan üstü bir gayretle dogruldu. Kayayı siper alan

Serdar kendine gelmis olmalıydı ki, makineli tüfegini konusturmaya baslamıstı. Eli, hiç durmadan tetigi

çekiyordu. Izli mermilerin ateslendigi noktalara onlarca mermi yolluyordu. Serdar bir an yanına baktı,

Üstegmen ile göz göze geldiler, gülümsediler. Alper G-3'ünü seriye ayarladı ve birkaç darbede sarjörü

karsı tarafa bosalttı, yere yattı. Bir süre için düsman atesi kesilmisti. Bu aradan yararlandı ve telsizcinin yanına süründü. Telsiz görevlisi askere baktı ama eline gelen sey nedeniyle irkilip geri çekildi. Çok

kötüydü durumu, sarapneller boynunu kesmisti, yasayıp yasamadıgını

bilmiyordu. Telsizi sırtından alıp

uzaklastı. Az önce ates açanlar toparlanmıs, bu sefer Serdar'ı öldürmek için ates ediyorlardı. Üstegmen ne

yapacagını sasırdı. Serdar çok iyi siper aldıgı için 3

vurulmamıstı ama seken mermiler etrafı cehenneme çevirmisti. Telsizi çalıstırmayı denedi, herhangi bir

hasar yoktu ama cızırtılı arka sese pek çok ingilizce konusma karısıyordu. Üstegmen karsısındaki

Amerikan askerlerinin çok heyecanlı olduklarını anlayabiliyordu.

Sürekli telsizden bagırıyorlardı:

"Take'em out, take'em out!!"*

* Öldürün onları, öldürün!

Üstegmen Alper, telsizden merkeze ulasmaya çalıstı. Bir süre sonra zayıf ve derinden gelen bir cevap

duydu:

"Baykus'tan Sahin'e, konumunuzu bildirin."

"Sahin'den Baykus'a. Az önce size verdigim koordinatların iki kilometre kadar güneydogusunda ve

yogun ates altındayız. Amerikalılar her taraftan ates ediyor, askerlerimin çogu sehit oldu komutanım.

Helikopter sesleri duyuluyor, her an roket atesi bekliyorum, tutunmaya çalısıyoruz."

Üstegmen Alper'in sesi karsı taraftaki telsizden çok umutsuz olarak algılanıyordu. Deniz Piyade

Tugayının Kerkük'e yakın merkez karargâh çadırındaki tabur komutanları

hiddetle ayaga kalkmıs,

olanların ne anlama geldigini çözmeye çalısıyorlardı. Hiçbir düsmanca harekette bulunmamıs olan bir

ileri kol takımına, böylesine acımasızca saldırmanın altında nasıl bir neden olabilirdi? Kuzey Irak'taki

Türk askerî varlıgı ABD Irak'ı isgal ettiginden beri bir gerilim kaynagı olmus, hatta Çuval skandali diye

anılan; istihbarat amaçlı olarak bölgede bulunan, özel Kuvvetlere baglı

askerlerin gözaltına alınması olayı

patlamıstı. Telafer ve Kerkük'teki saldırılar gerilimi tırmandırmıs ama asla böylesi bir sıcak çatısma

noktasına gelmemisti. Iki taraf da birbirine temkinli davranıyordu.

Simdi bu saldın neden olmustu?

Tabur komutanı olan binbasıları tutmak çok zordu. Hepsinin elinde birer kalasnikof vardı ve tek

baslarına bölgeye gitmek için can atıyorlardı. Tugay Komutanı

Tümgeneral Ihsan Er, telsizden

Genelkurmay ile görüsmeye ugrasıyordu. Elektronik karıstırmanın yol açtıgı kesilmeler meydana

geliyordu bazen ama bir süre sonra tekrar iletisim kurulabiliyordu.

Çadırın içi sigara dumanı ile

dolmustu, üst düzey askerler dısındaki subaylar dısarı çıkartılmıs ve

"Hazır ol" emri verilmisti

kendilerine. Deniz Piyade Tugayı, Türk Ordusunun gözbebegi ve savasa en hazır birligiydi. Ancak

karsılarındaki birlik, eger yanılmıyorlarsa, ki yanılmadıklarından emindi hepsi de, Apache helikopterleri

ile desteklenen yirmi bin kisilik bir tümenin en hızlı tugaylarındandı.

"Çocuklar, askerlerimizi öldürüyorlar, ne yapacagız?" dedi Tümgeneral Ihsan Pasa.

"Komutanım, yardımlarına kosalım," dedi bölük komutanı Yüzbasılardan birisi.

"Evet, zaman kaybetmemeliyiz," diye atıldı Tugay Komutan Yardımcısı

Albay.

"Ya Genelkurmay?" Tümgeneral çok endiseliydi; verecekleri karar, içinden çıkılmaz bir olaylar zincirini

baslatabilirdi. Sanki Amerikalılar bunu istermis gibi yakınlarına gelmislerdi. Büyük kuvvetler birbirlerine

yaklastıgı zaman uç kolların arasında temas yasanmaması neredeyse imkânsızdı ve Amerikan tümeni bu

hareketi ile resmî olarak düsmanca bir tutum sergilemis kabul edilebilirdi.

"Komutanım, saldırı altında olan Genelkurmay degil, bizleriz." 1. Tabur 2. Bölük Komutanı Yüzbası

Hakkı Sayın'ın sesi sert ve bakısları deliciydi, yüzündeki siyah boyalar nedeniyle korkutucu bir ifade

yerlesmisti yüzüne. Çadırdaki konusmalar devam ederken emir vermis ve acil olarak tegmen, astsubay ve

erlerden olusan yirmi kisilik bir tim olusturulmasını istemisti.

Makineli tüfekler ve roketatarlar tasıyan

askerler bes dakika sonra çadırın önündeydi.

"Izin verin, ben, komutamdaki yirmi askerle yardımlarına kosmak istiyorum. Tüm tugayı ya da bir taburu

harekete geçirmek zaman alır ve zayiatı artırır. Benim fikrim, tugayın hemen ciddi savunma pozisyonuna

geçmesi ve bizimle kontak halinde kalması. Koordinatlar belli, bölgeye hava saldırısı istenebilir. "

Ihsan Pasa, Yüzbası ile gurur duyuyordu, bir general kadar hevesli ve düsünceliydi.

"Tamam Yüzbası, hemen harekete geçin ve kalanları kurtarın. O herifleri püskürtmeni istiyorum. Biz

savunma pozisyonu alıp Genelkurmaydan emir bekleyecegiz, gerekirse bütün gücümüzle yükleniriz."

"Emredersiniz Komutanım!" Yüzbası Hakkı Sayın'ın sesi çadırdakilerin kulak zarını çınlattı. Konusmasını

bitirince hızla dısarı çıktı ve kosarak az ilerideki kamyona yöneldi.

Askerler de aynı çabuklukla iki

kamyona dolusup çatısmanın tam ortasına dogru yola çıktılar. Yaklasık kırk bes dakikalık mesafedeydi

çatısma merkezi. Tugayın komuta karargâh merkezi, tepelerin arasına kurulmustu ve kamyonlar yolda

hızla ilerlerken tabur ve bölüklerin arazide dagınık halde savunma hazırlıgına geçmekte oldugunu fark

edebiliyorlardı. Kamyon farlarının yarım yamalak aydınlattıgı gece karanlıgında insan siluetlerinin

kosusturdugunu, siper kazdıgını ve yüzlerindeki kamuflaj boyalarını

yenilediklerini görebiliyorlardı.

Yüzbası Hakkı, öndeki kamyonda soför yanına oturmustu. Eli sıkı sıkıya tetikteydi. Ortamın heyecanı

nedeniyle genç subay ve erlerin, durumun ne anlama geldigini bilmediklerine emindi. Onlar bir çesit

terörist saldırıyı bertaraf etmeye gittiklerini düsünüyorlardı.

Aradan otuz dakika geçtikten sonra patlamaları ve makineli tüfek seslerini duymaya basladılar.

Yüzbasının yüzünde garip bir ifade vardı, anlamsızdı tamamen, dudakları

oynuyordu. Sesler askerleri

tedirgin etmisti. Çok fazla ses vardı, nasıl bir çatısmanın içine gidiyorlardı?

Üstegmen Alper, hâlâ nasıl hayatta kaldıklarına sasırıyordu dogrusu.

Erlerden üçü daha kendine gelmis

ve ates etmeye baslamıstı. Hepsi kan içindeydi ama hiç konusmadan karsıdan ates gelen bölgeye

kilitlenmis durumda silah sıkıyorlardı, yasamıyor gibiydiler. Telsiz açıktı ama söyleyecek fazla bir sey

yoktu. Karsılarındaki düsman, bas edilebilecek bir güçte degildi; biraz sonra mermileri tükenecek ve birer

birer sehit olacaklardı. Saldırının uyarısız gelmesinden, onları teslim olmaya davet etmeyecekleri belli

olmustu. Bu duygu ile rahatladı Üstegmen Alper, gözlerinin önüne çocugu ve karısı geldi. Sehirde yalnız

basına yasayan annesini düsündü. Hepsi belirsiz birer görüntüye dönüsüyordu aklında, onlar mı artık

yoktu, yoksa kendisi mi yok oluyordu tam kestiremiyordu. Ellerine baktı, ailesine dokunan ellerine,

onlara sevgiyle dokunan elleri simdi kan ve toprak içindeydi. Bu eller... Onlara bir daha

dokunamayacaktı. Ates etmenin bir anlamı kalmamıstı ama emrindeki birkaç asker,

zafer kazanacakmısçasına savasıyordu.

"Cem, nasıl gidiyor?" Az ilerisindeki Istanbullu askere seslendi, sesi hırıltılı ve yarı çıglık atar gibi

çıkmıstı "Düsmana zayiat verdiriliyor komutanım." Istanbullu asker savasın soku içindeydi. Nisan

almadan attıgı mermilerin hedeflerine ulastıgını zannediyordu ama izli mermilerin gökyüzünde uçan

atesböceklerinden daha tehlikeli oldugu söylenemezdi. Alper Üstegmen, yüzü kaskatı kesilmis halde

tetige basan temiz yüzlü çocuga baktı. Kim bilir kimler onun eve bir an önce dönmesini bekliyordu; kendi

gibi bebek suratlı sevgilisi, güleç annesi ve oglunun isinin basına geçmesini bekleyen sevgi dolu bir baba,

ya da buna benzer birileri. Ama o, ölümün kenarında kendinden geçmis bir halde umutsuzca var olmaya

çalısıyordu.

Büyük bir patlama daha oldu. Masmavi ve parlak bir ısık çıkartmıstı

bomba. Az önce kendine gelen iki er

acı içinde bagırmaya basladı; birisi Uygar’dı. Digerinin adını

unutmustu. Alper’in zihni garip tepkiler

veriyordu, hayatının bazı detaylarını da unutmaya baslamıstı. Vücutları

sarapnel parçalan ile dolmustu

yerdeki askerlerin. Sadece bakabildi, hiç hareket edemedi Üstegmen.

Yerde kıvranıyorlardı. Kulakları

uguldamaya basladı Alper'in. Birkaç dakika içinde o da onların yanında olacaktı herhalde. O artık sehit bir

askerdi, yasamdan ölüme geçisin oldugu yerdeki huzuru hissetti, ölüm, gerçeklesmeden önce bir korku

aracı olabilirdi sadece, oysa onun kapısı açıldıgında artık sonsuz bir huzur vardı. Alper kulaklarından kan

aktıgım hissetti, az önceki ugultu dayanılmayacak hale gelmisti. Baska bir sesti bu, yere vuran nal sesleri

gibiydi, büyük bir süvari ordusu daglardan kopup geliyordu sanki.

Yüzbası Hakkı, kamyonu kullanan askere, "Dur!" emrini verdi. Yüksek bir kayalıgın kösesini henüz

dönmüslerdi, kayaların üzerinde zayıf bitkiler vardı ama alan, o kadar girintiliydi ki birkaç askerin böyle

yogun bir çatısmada bu kadar uzun süre dayanmıs olmasına sasırmadı.

Henüz çatısmanın oldugu yeri

göremiyordu ama hemen kayalıgın arkasında oldugunu biliyordu. Kamyondan atladı ve el isareti ile

askerlerin inmesini istedi. Yirmi asker hızla kamyonları terk etti.

Yüzbası soförlerin de inmesini istedi. O

kamyonlara ihtiyaçları olacagını sanmıyordu. Kosarak kayanın kenarına geldi ve basını uzattı, diger

askerler, arkasında tek sıra halinde dizilmisti. Gözleri dehset içinde açıldı Yüzbasının. Irkilmisti, bedeni

bu irkilmeyi olanca gücüyle dısarı yansıttıgı için askerler ona iyice yaklasıp, silahlarına sıkı sıkıya

sarıldılar.

"Allahım!" diye bir hırıltı çıkardı Yüzbası. Diger takımın komutanı

Üstegmen yanına yaklasıp basını

uzattı. Onun da yüzü, üstünden farksız hale gelmisti.

Karsılarında cereyan eden manzarayı anlatmak zordu. Yüzlerce ısık huzmesi çok dar bir alana dogru

yagıyor ve orada ortadan kayboluyordu. Hedefledikleri alan, çelik eritme kazanını andırıyordu. Isık

huzmeleri bir araya gelip sürekli yanan bir ates görünümü kazanıyordu.

Atesin yogunlastıgı bölgeden

atılan birkaç izli mermiyi görünce Yüzbası ve Tegmenin gözünden yaslar bosandı. Hâlâ sag bir iki asker

vardı orada ve sehit olmaları an meselesiydi. Bulundukları nokta, çatısmanın tam paralelinde kalıyordu,

her iki tarafa da esit mesafedeydi. Yüzbası, askerleri basına topladı:

"Çocuklarım, biz buradan sag çıkamayız, isteyen varsa hemen kamyona atlayıp karargâha dönsün. Bu

vebali üzerime alamam."

Askerlerin gözleri doldu, kimseden ses çıkmıyordu. Helikopterlerin sesleri artmaya baslamıstı. Birazdan

oradaki ufacık direnis cebine roketleri yollayıp isi bitireceklerdi.

"Olmaz komutanım!" diye haykırdı erlerden birisi. Digerleri de ona katıldı, gözlerinde umut yoktu ama

çelik gibi bakıyorlardı komutanlarına. Hepsi silahlarının emniyetini kapatıp tetiklerini seriye ayarladı.

Bes tane makineli tüfekleri vardı. Iki asker de roketatarı

kullanacaktı.

"Hep beraber izli mermilerin kaynaklarına ates açacagız çocuklar.

Roketleri helikopter sesi gelen tarafa

gönderin, gölge görürseniz ona dogru ates edin. Ilk atesten sonra serbestsiniz çocuklarım, Allah ne

verdiyse. Ben direnen askerlerimin yanına kosacagım, beni korumaya çalısmadan o pisliklere ates edin."

"Emredersin komutanım!" diye karsılık verdiler.

Yüzbası telsizi aldı, karargâhla baglantı kurdu:

"Baykus, bu son mesajımızdır. Direnen askerlerimizin yanındayız ve düsman unsurlara saldırmak

üzereyiz. Çok ates var, sag dönmemiz mucizedir. Kendinizi kollayın! Bu kuvvet, sonrasında sizi hedef

alabilir. Allah yardımcımız olsun."

Cevap beklemeden telsizi kapattı. Herkes derin bir nefes aldı. Ne yapacaklarını biliyorlardı ama sonucun

ne olacagı hakkında hiçbir düsünceleri yoktu. Tek bildikleri, az sonra her yerin kan gölüne dönecegiydi.

Karsılarındaki düsmanı sasırtmak ve kayıp verdirmek zorundaydılar, eger bunu yapabilirlerse belki

kurtulabilirlerdi.

Yüzbası elindeki M-16’nın dürbünü ile etrafı kolaçan etti. Ilk atesi o açacaktı ve sonra her taraf karısacaktı.

Hedef nisangâhında Amerikalı askerleri açıkça görebiliyordu, çok iyi siper almamıslardı. Savasmaktan

çok egleniyor gibi görünüyorlardı. Kendilerine ates edilmesi umurlarında degil gibiydi, birkaç yaralı

Türk askerinin atesi onları korkutmuyordu. Yüzbası makineli tüfegin yerlestirilmis oldugu siperi

hedefledi. En çok izli mermi ondan çıkıyordu. Siperde makineli tüfekçi dısında iki asker daha vardı. Onlar

da ara sıra birkaç el ates ediyorlardı. Yüzbası Hakkı gözlerini kıstı,

"Bismillah," dedi ve tetige bastı.

M-16’nın ilk patlaması ile kıyamet koptu, yanındaki askerlerin kulakları sagırlastı, sanki bir kuyunun içine

girmislerdi. Az önceki psikoloji ortadan kalkmıstı, simdi seslerin bir anlamı yoktu, hepsi tek basına

gibiydiler. Yüzbasının yolladıgı mermiler Amerikalı askerlerin üzerine yagdı ve makineli tüfek hemen

sustu. Yüzbası, nisangâhından Amerikalı askerlerin kıvranarak yere yattıgını görebiliyordu ve eger yanılmıyorsa kulaklarından sızmaya çalısan çıglık sesleri

de onlara ait olmalıydı. Siperdeki üç asker de vurulmus ama ölmemisti.

Hepsinin hayatî organlarını

koruyan çelik yelekleri vardı. En azından artık sorun çıkarmazlardı.

Yüzbası, yanındaki askerlerin naralar atarak silahlarını ateslediğini duydu ve dönüp onlara baktı.

Önündeki görüntü hiçbir korku filmiyle karsılastırılamayacak kadar korkunçtu. Yirmi asker ellerindeki

silahları yüz metre kadar ötelerindeki kayalıklara bosaltıyordu. Bazen nisan alıyor, bazen nisan almadan

bölgeyi tarıyorlardı. Makineli tüfekçiler, yanlarına Belçika yapımı FN

makineli tüfeklerini almıslardı.

Korkunç bir hızda ve serilikte ates edebiliyordu bu silah. Simdi bulundukları kayalıktan Amerikalı

askerlere ates kusuyorlardı. Karanlıktaki araziden ardı ardına çıglıklar yükselmeye baslamıstı. Az önce

direnmeye çalısan birkaç askere ates edilmiyordu artık. Aslına bakılırsa ates tamamen kesilmisti. 101.

Hava Indirme Tümenine baglı askerler kayalıkların altına sinip canlarını kurtarma derdine düsmüs

olmalıydı. Bu sırada roketatarlar ateslendi ve gecenin derin karanlıgı

içinde, arkasında koyu bir duman izi

bırakarak gökyüzüne dogru yükseldi, orada ortadan kayboldu.

Roketlerin patladıgı yerlerden etrafa saçılan kaya parçalarını

seçebiliyorlardı. Ay ısıgı gölgeleri

berraklastırıyordu. RPG'lerin etrafa saçtıgı parçacıklar pek çok Amerikalı askeri yaralamıs olmalıydı. Tiz

çıglıkların sesleri daha da artmıstı.

Askerler sarjör degistirirken ates yavasladı. Yüzbası yanındakilerin saskın bakısları arasında bir ceylan

gibi zıplayarak karanlıgın içinde kayboldu. Ayak seslerini duyabiliyorlardı. Tekrar Amerikalıların

bulundugu noktalara ates etmeye basladılar. Roketler tekrar aynı

bölgeyi hedeflemisti. 101. 'nin genç

askerleri için durum ciddilesiyordu. Çıglıklar artık bir senfoniyi andırıyordu, kötü yakalanmıslardı.

Üstegmen Alper rüya gördügünü zannetti, ölmek üzere olmalıydı, beyni ona umut asılayacak görüntüler

olusturuyordu. Üzerlerine yagan ates sona ermisti. Simdi kendilerine ates edenlerin oldugu siperlerden

acı bagırıslar yükseliyordu. Bir an için olsun küçük bir umut tanecigi belirdi ama bunu hemen reddetti. O

artık ait oldugu yere gitmeye hazırlanıyordu, böyle kandırmacalar ile harcayacak zamanı yoktu. Etrafına

bakındı, ilk ateste sehit olan askerlerin bedenleri paramparça olmustu, yagan mermiler sürekli onları

bulmustu. Birden karanlıgın içinde büyüyen bir gölgenin ona dogru kostugunu gördü. Yüzünde bir

gülümseme belirdi, iste cesur biri çıkmıs ve son kalan canlan almayı

kafasına koymus olmalıydı. Elini

silahına attı, kolları halsizdi ama ölmeden bu cesur adamı da yanında götürmek niyetindeydi...

"Ben Türk’üm!... Yüzbası Hakkı. Ogullarım, ates etmeyin." Ses tam zamanında kulaklarına ulastı, yoksa

tetigi çekmesine ramak kalmıstı, öylece kalakaldı Alper, gölge üzerine geldi ve yanında egildi, gözleri kan

doldugu için tam olarak seçemiyordu ama eline dokunan sıcaklıktan dost oldugunu anlamıstı. Bunun ne

anlamı vardı ki, ne degisecekti?...

Amerikalı askerlerin bulundugu alandan bir ses geldi, yılan agzından çıkmıs gibi siddetli bir sesti. Bir

ates huzmesi büyük bir hızla Yüzbası Hakkı’nın geldigi kayalıga dogru uçup patladı, kıvılcımlar saçıldı

etrafa. Yüzbası Hakkı’nın agzından, "Allah!!!" diye bir çıglık koptu.

Askerlerini bıraktıgı kayalıkta

patlamıstı füze, hiç ates gelmiyordu simdi oradan. Az önce susmus olan Amerikan atesi yeniden basladı,

Amerikalılar saskınlıklarını üzerlerinden atmıs ve simdi her iki noktaya dogru karmasık bir ates

yagmuruna baslamıstı. O anda bir helikopterin silueti görüldü, birkaç

yüz metre ötedeki tepenin

arkasından... Helikopter hızla tepenin arkasından çıkıp 30 mm'lik topu ile Türk askerlerinin bulundugu

kayaya dogru ates yagdırdı. Çatısma alanı o kadar küçüktü ki, helikopter atesi bütün araziyi

aydınlatmıstı. Yüzbası Hakkı, ilerideki birkaç Amerikalı askerle göz göze geldi. Anlamsız bakıslar

çarpıstı. Helikopterin atesi durdu ve hemen ardından kanat altından art arda büyük ısık

huzmeleri fırladı. Hakkı Beyin az önce terk ettigi kayanın oldugu alan cehenneme dönmüstü. Kulaklarına

inanmak istemiyordu ama yanan Türk askerlerinin acı dolu çıglıkları

kulaklarına geliyordu.

Üstegmen Alper ile konusamamıstı bile, onun yüzündeki anlık rahatlamayı

gördügü an görevini yerine

getirdigini anladı Hakkı Yüzbası. Helikopterin mekanik seslerini duyabiliyorlardı, ölümcül savas

makinesi büyük bir hızla onların oldukları noktaya dönüp tekrar ates etmek üzere hareketlenmisti ki, az

önce alevlere bürünen kayanın oldugu alandan atılan roket, helikopterin hemen kuyrugunun altında

patladı. Siyah dumanlar çıkararak dönmeye basladı. Saniyeler sonra çok uzaklardan bile görülen bir alev

topuna dönüsmüstü. Geri hatlardaki Amerikalı askerler için moral bozucu bir görüntüydü.

Hakkı Bey, ölümden dönmüstü, birkaç dakika daha fazla yasayacagı

anlamına geliyordu bu. 101. 'nin

askerleri hiç nefes aldırmadan tekrar atese basladı. Kursunlar vızıldayarak geçiyordu baslarının

üzerinden, yere yapısmıslardı ve az sonra izli mermiler onları

bulacaktı.

Alper gözlerini kapatmıs, basında agrılar yaratan ugultuları

dinliyordu, yüzü gülüyordu. Büyük metal

bir kutunun içinde, baska bir dünyada gibiydi. Sesler yaklasıyordu, artarak geliyordu, bagırıslar az

öncekilerden farklıydı. Gözlerinin önüne bir görüntü geldi Alper'in.

Uzaktan yaklasan bir karaltı, gittikçe

büyüyordu; gümbürtüler duyuluyordu ama karaltı hiçbir degisiklik göstermeden genisliyor ve ona dogru

yaklasıyordu. Sesleri ayırt etmeye baslamıstı. At sesleri geliyordu kulaklarına, binlerce nal sesinin

çıkardıgı dev senfoniyi dinliyordu simdi. Içindeki yalnızlık duygusu kaybolup gitti, cosku selleri

gökyüzünden kopup üzerine yagmur gibi yagıyor ve ruhunu ferahlatıyordu.

Atları seçebiliyordu simdi,

engellerin önünden kanatlanarak geçiyorlardı sanki.

"Allah'ım!" diye boguk bir ses koptu gırtlagından, onları görüyordu, gözyasları bosaldı. "Onlar!" diye

bagırdı. Atlarının üzerinde gözlerini ileri dikmis, kalpaklı Türk askerleri uçarak ilerliyorlardı.

Üstegmen Alper felç olmustu, hareket edemiyordu, içindeki mutlulugu tarif edemezdi. Bütün dünyada

yalnız kendisine ait bir hissi yasadıgının farkındaydı. Yüzü aydınlandı

birden, bogazı kurudu. Bir simsek

çaktı zihninde, gök gürlemesine benzer bir ses doldurdu her yeri. Her yer karanlıga bürünmeden önce

geriye dönüp baktı.

Patlayan roket herkesi öldürmüstü. Hakkı Bey, parçalanan bacaklarına baktı, ikisi de yerinde degildi.

Gülümsedi, silahını çekip birkaç mermi sıktı yaklasan askerlere. Koca bir çelik kütle alnına çarptı,

sonrasında derin bir uyusukluk kapladı bedenini. Topraga bakıyordu gözleri, agzının içi tas parçaları ile

dolmustu. Hissediyordu, baslarına toplanmıslardı ve dikkatli biçimde etrafı arıyorlar, ölü Türk

askerlerinin üzerine kursun sıkıyorlardı. Sıra Yüzbası'ya geldiginde durdular, yasadıgını fark etmislerdi,

tek bir patlama sesi duyuldu.

8

23 Mayıs 2007- Saat: 01.40

DENIZ PIYADE TUGAY KOMUTANLIGI GEÇICI KARARGÂHI KERKÜK’ÜN KUZEYDOGUSU

Telsizden gelen sesler dayanılacak gibi degildi. Tugay komutanı ve subaylar toplantılarını yaptıkları

portatif masanın basında çaresizlik içinde, az ötelerinde devam eden korkunç mücadelenin seslerini

dinlemek zorundaydı. Çatısmaya giren askerlerin hiçbirisi karargâhtan yardım istememis ya da baska bir

amaçla iletisim kurmamıstı. Orada kendi kaderleriyle bas basa olduklarının bilincindeydiler ve karargâh

personelinin kulaklarıyla sahit oldugu bir dövüsün içinde ölüyorlardı

yavas yavas.

Sesler azalmaya baslamıstı ve her nasılsa açık kalmıs olan telsizden tek tük silah patlamaları

duyuluyordu. Tümgeneral Ihsan Er de dahil olmak üzere bütün subaylar gözyasları içerisindeydi,

ellerinden bir sey gelmiyordu. Genelkurmay Baskanlıgı, tugayın bütün gücüyle çatısmaya girmemis

olmasına memnun olmustu.

Bu olayın büyük bir çatısmayı ateslemesini istemiyorlardı ancak durumu tam olarak tahlil etmek zaman

alacaktı.

"Baykus, bize çatısma ile ilgili son durumu bildir. Tamam." Genelkurmay Baskanı Hikmet Pars'ın

telsizinden gelen talimatı kesin ve emrediciydi.

"Kartal, çatısma sona erdi. Askerlerimiz sehit oldu. Tamam." Ihsan Er'in sesindeki ifade bir cümleden

fazlasını anlatmaya yetmisti. Sözleri telsiz cızırtıları arasında kaybolmustu.

"Anlasıldı Baykus. Önlemlerinizi en üst seviyeye çıkartın ve hayatta kalmaya çalısın. Sizi o cehennemden

çıkarmak için her seyi yapacagız. Tamam."

"Kartal, Kuzey Irak'taki diger birliklerin durumu nedir? Tamam."

"Baykus, durum iç açıcı degil. Diger iki tugayımız sıkısmıs durumda ve manevra alanları yok. Eger

hareket etmeye çalısırlarsa size olan onlara da olacak. Tamam."

"Ne yapalım?"

"Savunmada kalın. Asker araziye dagılıp sipere girsin. Hava savunma tertibatınızı kontrol edin. Üzerinize

gelen öncü olursa uzaktan ates açarak size yaklasmasını önleyin. Sizi oradan helikopterlerle çıkartabilir

miyiz, onu arastırıyoruz."

"Buna gerek yok, eger bize yurda dönmemizi emrederseniz döneriz.

Helikopterleri riske atmayalım. Bu

adamların ne yapacagı belli olmaz. Tamam."

"Haklısın Pasam. O halde bulundugunuz yerde kalın ve çok iyi siper alın. Taburları takım takım dagıtın.

Tam bir komando savasına hazırlık yapın. Tamam."

"Anlasıldı Komutanım. Tamam."

Tümgeneral Ihsan Er, tabur ve bölük komutanlarına döndü, herkesi gözle görülür bir endise almıstı.

Durum her saniye daha da kötüye gidiyordu. Otuz bes asker çatısmada ölmüstü ve hiçbir sey yapacak

9

durumda degildiler.

"Çocuklar, hızla birliklerinizin basına intikal edip, daha önce belirlenmis olan bölgelerde sipere girin. Çok

iyi siper alın, takımları dagıtın, birbirlerinden en asagı otuz metre uzakta siperler kazsınlar. Siperleri hava

tehditlerine karsı güçlendirmeye çalısın. Bir süre burada dayanmak zorunda kalabiliriz."

"Komutanım, savasa mı girdik?" Tabur Komutanı Yüzbası'nın sesinde keder vardı, bir seyleri geride

bırakmıs olmanın verdigi bir duygu.

Omuz silkerek, "Bilmiyoruz oglum. Ama sanırım bunu ögrenmemiz an meselesi," dedi Tümgeneral Ihsan

Er.

Subaylar kosarak çadırı terk edip ciplerine atladılar. Askerlerinin güvenliginden onlar sorumluydu,

karsılarındakini henüz düsman diye niteleyemiyorlardı, güçlü

olduklarına süphe yoktu ve güçlerini hiç

tereddüt etmeden kullanıyorlardı.

CNN International: Kuzey Irak'ta çatısma...

13 ABD askeri öldü, 30 yaralı var. Ordu yetkilileri, Amerikan güçlerine saldıran 35 Türk askerinin

öldürüldügünü açıkladı.

Beyaz Saray, saldırgan tavır nedeniyle, Türk Hükümeti ile baslaması

öngörülen ikili görüsme trafigini

iptal ettiklerini belirtti. Baskan, "Suriye ile var olan sorunumuzu halletmeye çalıstıgımız bir dönemde,

Türk Ordusunun bu saldırıyı gerçeklestirmis olmasını siddetle kınıyoruz. Gereken yapılacaktır, " dedi....

Amerikan Kuvvetleri bugün itibariyle harekete geçti... Suriye sınırını

asan birlikler ilerliyor. Dısisleri

Bakanı Condoleezza Rice, "Esad dönemi sona ermek üzere, Ortadogu nihaî

sekline dogru hızla ilerliyor,"

dedi. Hükümet bir süre önce Kıbrıs'taki karısıklıklar nedeniyle Türk hükümetini suçlamıs, Türk

hükümetinin adadaki askerî varlıgını 60 bine çıkartmasını agır bir dille elestirmisti.

ABD hükümet sözcüsü Türkiye'nin AB ile iliskilerini kopardıgından beri hızla uygar dünyanın karsı

kampına kaydıgını söyledi. Türk hükümeti iki ay önce ABD Kongresi'nden geçen Ermeni soykırımı ile

ilgili karar tasarısından dolayı görüsmeler için büyükelçisini geri çagırmıstı.

23 Mayıs 2007 - Ortadogu Saatiyle: 02.00,

ABD Nebraska Saatiyle: 22 Mayıs 14.40

OFFUT - NEBRASKA. AMERIKAN ORDUSU

STRATEJIK KOMUTA KARARGÂHI

ABD'nin orta bölgesindeki Nebraska Eyaleti'nin Offut sehri yakınlarında konuslu olan Stratejik Komuta

Karargâhı'nda çok farklı bir grup askerî yetkili, süregelen harekâtın esas altyapısı üzerinde çalısıyor ve

dogrudan CENTCOM'a (Merkezî Komutanlık) baglı olarak eszamanlı kısa toplantılar yapıyorlardı.

Stratejik Komutanlık Binası'nın alt katlarında bulunan küçük bir odada dört general bir araya gelmis,

masa üzerine serdikleri haritalar üzerinde hararetle tartısıyorlardı.

Burası bir bakıma yapılan

operasyonların kusbakısı analiz edilme yeriydi. Toplantıya katılan generaller, ordunun en entelektüel

generalleriydi ve kurmay subaylar içinde politik konularda sözlerine en çok danısılanlardı.

"Suriye topraklarına girdigimiz andan itibaren hiç durmamalıyız. Bu bir yıldırım harekât, zamanlama

hayatî önemde, öyle bir baslangıç yapılmalı ki, çatısmanın ilk adımları, yani Kuzey Irak’taki unsurların

10

ortadan kaldırılması islemi gerçeklestirilmeye baslandıgı anda, diger birlikler Suriye’ye geçmeli ve

hızlarını hiç kesmeden devam etmeli. Bu arada Hava Kuvvetleri ve Deniz Kuvvetleri uçakları hayatlarının

en eglenceli kalkısına hazırlanmalı."

"Kuzey Irak unsurları ne kadar zamanda temizlenir?"

"Bir ya da iki gün içinde o bölgeyi temizleriz ve ana birlikler bu sırada yollarına devam eder. Aynı

zamanda ilk öncüler sınıra gelmis olur ve büyük ihtimalle sınırda pek fazla bir karsılık görmezler."

"Suriye ne yapacak?"

"Tabii ki hiçbir sey. Esad ile her konuda anlasıldı. Suriye ordusu bir süre için tamamen kıslalarına

çekilecek, zaten bu planı kabul etmeselerdi kıslaları yerine mezarlarını kazmaya baslamak zorunda

kalacaklardı."

"Evet General, Metal Fırtına Operasyonu’nu o kadar hızlı

gerçeklestirmeliyiz ki, CENTCOM’un özel

psikolojik baskı operasyonları yeterince etkili olabilsin."

"Karsımızda hiçbir düzenli birlik kalmamalı."

"General, düzenli birlik mi dediniz? Atılması planlanan bombaların çapı

ve adedini göz önünde

bulundurursak ortada düzen adına hiçbir seyin kalmayacagını garanti edebilirim. "

"Bu tarihî bir operasyon, binlerce yıllık bir hareketi tersine döndürecek."

"Orgeneral Strike'ın dedigi gibi, her biri ile ayrı ayrı savasacagız.

Baska türlü bu savası kazanamayız.

Onların beyinlerindeki tüm imajlar hızla yıkılmalı ve kimse direnmeyi aklına bile getirmemeli."

"Türk Ordusu huzursuzlanmaya basladı, hissediyorlar. "

"Evet, hissediyorlar ve karsı koymaya çalısacaklar. Tanrım, dünyada böyle bir ordunun kalması ne

muhtesem! Bu güce karsı koymaya çalısacaklarından süphemiz yok. Gerçek gücümüzü görebilecegiz.

Düsünün, karsımızda bizi görünce çil yavrusu gibi dagılıp silahlarını

bırakmayan, savasmanın ne demek

oldugunu bilen, kahraman bir ordu olacak. Ne zamandır bunun hayalini kuruyordum. "

"Dünyanın denge merkezini ele geçirmeyi kolay bir is sanmayın. Orada çok fazla bilinmeyen ile

karsılasacagız, hepimizin bu kadar rahat olması bazen beni rahatsız ediyor dogrusu."

"On bes tonluk Slayer bombalarının alt edemeyecegi bir bilinmeyen, biliyor musun?"

"Tanrım, düsüncesi bile korkunç. O bombanın patladıgı zaman ortaya çıkardıgı basıncı kilometrelerce

öteden hissedebilirsin. Bir kilometreden fazla bir alan içinde saglam hiçbir sey bırakmıyor. Bir de

hedefteki askerleri düsün."

"Ya B-52'ler, B-2'ler?"

"Her sey hazır, her sey."

"Tam on gün, evet, on gün boyunca saldırılar hiç susmayacak. Aklınıza gelen her yer vurulacak. Uçaklar

hiç durmayacak. Saldırıların yavaslaması diye bir sey söz konusu degil.

"

11

"Saldırı bittiginde insanlar, bırak ellerini silaha götürmeyi, lastik patlamasına bile dayanamayacak hale

gelecek. Türk halkının psikolojisini yıkıma ugratmalıyız."

Toplantı sırasında kapı çalındı, bir asker içeri girip odadakilere bir sey söylemeden dört generalin

koltuklarının ortasında bulunan masaya bir rapor bıraktı ve selam verip hızla odayı terk etti.

Generallerden birisi yerinden dogruldu, dosyayı açıp incelemeye koyuldu. Yüzü gülmeye basladı ve

siyah dosyayı masanın üzerine attı:

"Harekâtımız baslamıstır arkadaslar, ilk kayıplar verdirildi. Tüm dünya medyasına dezenformasyon

basladı. Türkler Kuzey Irak'taki birliklerimize haince bir saldırı

düzenlediler ama bekledikleri sonucu

alamadılar. Otuz bes saldırgan Türk askeri öldürüldü. Metal Fırtına harekâtı baslamıstır!"

23 Mayıs 2007 - Ortadogu Saatiyle: 02.30

ABD Dogu Kıyısı Saatiyle: 22 Mayıs 14.50

BEYAZ SARAY - WASHINGTON

Baskan ve danısmanlarından Jack Argosian baslayan harekâtla ilgili ilk raporları inceliyordu. Sesi kısık

televizyonda, Beyaz Saray Sözcüsü Stuart Morgan, saatler önce hazırlanmıs metni dramatik bir tonda

okuyordu. ABD hükümeti Türklerin, ABD'yle eski dostluklarına hiç

uymayan sekilde, haince yaptıkları

saldırıyı en agır sekilde protesto ediyordu. Savunma Bakanı Donald Rumsfeld içeri girdi. Telaslıydı ve

Baskan ile konusması gereken seyler vardı. Argosian, Rumsfeld'in oradaki varlıgını sorgulayan

bakıslarına karsı dayandı. Baskan kollarını ensesinde kavusturup keyifle geriye yaylandı:

"Don, durum nedir? Anlat bakalım."

"Sayın Baskan, Howard yolda, birazdan size özel bir brifing verecek."

Rumsfeld kapıda bekleyen sivil güvenlik görevlilerine isaret etti.

Görevliler hemen barkovizyonu içeri

tasıyıp hazırladılar. Öyle görünüyordu ki Genelkurmay Baskanı Howard Strike hızlı ve özet bir brifing

verecekti. Baskan ve Argosian anlamsız ifadelerle hazırlıkları izledi.

Sivil görevliler islerini bitirip hızla

odayı terk etti. Koridorlarda yankılanan ayak seslerinden saglam yapılı

birisinin geldigi anlasılıyordu.

Kapıda Howard Strike göründü, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Basıyla sert bir selam vererek hemen

duvardaki ekranın basına geçti. Makineyi kendisi çalıstırdı. Odada dördünden baska kimse yoktu simdi.

"Sayın Baskan, su an itibariyle Metal Fırtına harekâtı baslamıs bulunuyor."

Sakin bir gülümseme belirdi Baskanın yüzünde, isler yolunda gidiyordu.

Bu operasyonun baslaması

demek, bitmesi demekti. Uluslararası durum da bundan iyi olamazdı; AB

parçalanmamaya çalısıyor,

Ruslar Ukrayna ve Kafkasya’da baslarına açılan dertlerle ugrasıyorlardı. En korktugu sey, iç muhalefet

nedeniyle operasyonun baslatılamayacak olmasıydı ama engeller asılmıstı

iste. Karsısında simdi sadece

Türkler vardı.

"1. Süvari Tümeni bütün unsurları ile Suriye topraklarına girdi ve iki gün içerisinde Fırat nehrini geçerek

Türk sınırına dogru hareketlenecek. Sanırım yarına Hatay yakınlarına varacaktır." Odadakilere döndü ama

bakısları Baskanın üzerinde kilitlenmisti. Kendisinden imkânsızı

bekleyen adamın tam gözlerinin içini

hedef alıyordu. Görevini yapacaktı, bunun sonuçlarını düsünmeden hem de:

"Sayın Baskan, bu tümen sınıra hareketlenen tek tümen degil. 82. Hava indirme Tümeni, Hatay sınırına

12

helikopter ve uçaklarla indirilecek. Bu bölgede yerlesme islemlerini iki gün içerisinde tamamlayacaklar.

Sonraki hedefleri için harekete geçecekler efendim."

"Yani..."

"Istanbul onların tek hedefi." Howard Strike sanki hiç nefes almadan konusuyor gibiydi. "3. Süvari

Alayına baglı zırhlılar da 1.

Süvari’nin hemen sagından bir yay çizerek sınır bölgesinde zırhlı

birliklerini yayacak ve daha sonra

içeriye dogru ilerleyecek. Bir çesit kanat koruma görevi saglayacak.

Türk Ordusunun tarihini

unutmamalıyız. Kanatlarda meydana gelecek bir bosluk bizim çocukların yok olmasına neden olabilir."

"Howdy, Irak’ta neler olacak, çabuk bana ondan bahset, bırak simdi karamsarlıgı." Baskan espriliydi

dogrusu. Fakat yakısıklı suratına daha çok ciddi ifadeler yakısıyordu.

Kamuoyu onu en mutlu anlarında

bile mesafeli bir gülümseme ile görebilirdi. Sırıtınca tehlikeli bir çılgını andırıyordu.

Howard Strike bu espriye bir tepki vermeden devam etti:

"Irak'taki isi 101. Hava indirme halledecek ve tabii ki..."

"Evet, iste burasını seviyorum."

"C-130'lar on bes tonluk Slayer bombalarını atacaklar. Yerin biraz üstünde patlıyor bu bombalar. Uçaklar

uygun bir mesafeden bu bombaları, tugayların konumlandıgı bölgelerin üzerine bırakacak. Ortada fazla

bir sey kalmasını beklemiyoruz. "

"Akdeniz'deki durum nedir?" Rumsfeld söze girdi, az önce bahsedilen korkunç plan onu etkilemis gibi

görünmüyordu.

"Bes uçak gemisi ve yirmi iki destroyer, firkateyn Akdeniz'de, iki nükleer denizaltı da tedarik yollarında

devriye geziyor."

"Nükleer tepki?..."

"Zaten Soguk Savas sonrasında, baslıkların çogu geri getirilip parçalanmıstı, Türklerin elinde olanlar da

aylar öncesinden baslayan programa göre kontrol altına alındı. Eger ki bizim bilmedigimiz bir bombaya

sahipseler ve böyle bir tepki verirlerse aynı dille karsılık göreceklerini bilirler. Ellerinde okyanus

asabilecek herhangi bir tertibat yok."

"Irak ile devam edecek olursak."

"Birazdan 101. ’nin saldırı helikopterleri havalanacak ve Türk Deniz Piyade Tugayını vuracak. Bu arada 4.

Mekanize Piyade Tümenine baglı tanklar Hakkari Dag Komando Tugayının karargâhına ve çevrede

konuslu taburlarına saldıracak ve onların araziye dagılmasını

saglayacak. Büyük ihtimalle zaten su aralar

araziye dagılmak üzeredirler. 3. Zırhlı Süvari Alayının tankları da Türk 20. Zırhlı Tugayına saldıracak ve

tankları yok edecek. Tabii helikopter desteginde."

"Ya Kutsal Safak Operasyonu?" Argosian bunu sormak zorunda hissetti kendisini, çünkü o zaman Ermeni

diasporasının bekledikleri nihayet gerçeklesecekti.

13

Howard Strike ona aldırmadan devam etti:

"Ilk kez yaptıgımız bir sey bu. Hava ve kara savası konseptini ayırıyoruz. Hava saldırıları da Irak’taki agır çatısma ile eszamanlı olarak baslayacak. Ancak Hava Kuvvetlerinin saldırıları psikolojik savasa destek

verme üzerinde yogunlasacak. "

Durup nefes aldı, simdi beyninin baska bir alanından veri topluyordu.

Tekrar önünde duran Türkiye

haritası üzerine odaklandı. "Simdiye kadar konustuklarımız orta, batı

ve dogu için geçerli. Ancak en

büyük hedef, bir tek sehir. Ülkenin can damarı. "

Genelkurmay Baskanı, odadakileri dikkatli bakıslarla süzdü:

"Ve bu sehir dünyanın kalbi olarak da adlandırılabilir. Orası, Istanbul."

Donald Rumsfeld bedenindeki tüylerin hareketlendigini hissetti. Sanki kutsal bir isimden bahsediliyordu.

Neden böyle bir sey hissettigini bilmiyordu dogrusu ama sanki genlerinin çok derinlerinde hafızası ile

baglantılı bir noktada gizli bir his vardı, Istanbul'un kendisine ait olduguna dair bir gizil duygu

yasatıyordu. Istanbul kelimesi ona her seyden çok anlamlı gelmisti.

Ülkesinin resmî kurumlarında ve

resmî isaretlerdeki Roma imparatorlugu simgelerini hatırladı, dogal bir yakınlıktı hissettigi.

"Bu sehre hava saldırısını düzenlerken çok özenli davranacagız.

Karsımıza hiçbir güç çıkmamalı.

Elimizdeki bütün silahlarla bu sehri vurmak zorundayız. 82. Hava indirmenin de ana hedefi Istanbul. 101.

'nin sonraki hedefi olan Ankara'da isi bittikten hemen sonra Istanbul operasyonu baslayacak. Bu arada

deniz piyadelerini de denizden Istanbul'a yollamak istiyoruz ancak bilemiyorum... Çanakkale Bogazı,

biliyorsunuz..."

Baskan ayaga kalktı. "Bu operasyon ile ilgili olarak CENTCOM'da bir izleme merkezi olusturuldu. Simdi

o merkeze gidecegiz. Bu is bitmeden uyumak yok Don." Sanki Strike'ın daha fazla konusmasını istemiyor

gibiydi. Masadaki dosyayı alırken Baskan Yardımcısını kastederek, "Dick Avustralya'dan döndükten

sonra Washington'da kalsın," dedi.

Florida CENTCOM'dan izleyecekti savası.

Baskan, Air Force One'dan Chicago'ya, Adrian III. Lynam'a telefon etti.

Kamuoyunca pek bilinmeyen bu

kisi ülkenin, dolayısıyla dünyanın en güçlü insanları arasında sayılabilirdi. Su sıralar çok büyük

faaliyetler içinde bulunmayan Ornicon adlı orta ölçekli bir madencilik ve enerji sirketinin dört gizli

ortagından biriydi. Baskanın mensubu oldugu Evangalist kilisesinin önde gelen bagısçılarından biriydi.

Ve Türkiye'ye açılan bu savasın, perde arkasındaki planlayıcısıydı!

Gelismeler, Baskanın en büyük

finansman destekçilerinden Bay Lynam'a sürekli iletilmeliydi, sonuçta bu savası dört yıldır bekliyordu!

Istanbul’a dünyanın en büyük Evangalist kilisesini yaptırmaya yemin ettigi söyleniyordu.

Hep sunu derdi: "Unutma, biz bu topraklan istiyoruz üzerindeki insanları degil!"

23 Mayıs 2007 - Saat: 03.10

GENELKURMAY BASKANLIGI / ANKARA

Genelkurmay Baskanı Hikmet Pars, Harekât Komuta Merkezindeki telsizin basından ayrılmıyordu. Deniz

Piyade Tugayı Karargâhından sürekli olarak bölgedeki çatısma ile ilgili haberler geliyordu. Hükümetin

14

bir an önce toplanması için kırmızı alarm verilmisti. Basbakan Tayyip Erdogan ve Ankara’da bulunan

kabine üyeleri Harekât Merkezine geliyorlardı. Dısisleri Bakanı

Abdullah Gül, altı kisilik bir heyetle

Washington’a dogru yola çıkmıstı bile.

Son birkaç dakikadır haberler kesilmisti. Otuz bes askerin sehit oldugu bildirilmisti en son. Irak’taki

birliklerin öncülerinden gelen bilgiler önce kendi karargâhlarına, oradan da Harekât Merkezine

iletiliyordu. Ortalık çok karısık görünüyordu ama durum tam tersiydi.

Türkiye’nin her yerinden fiber

optik kablo agları ile gelen bilgiler tamamen dijital hale gelmis olan ekranlara ve analiz edilecekleri

istasyonlara aktarılıyordu.

Hikmet Pasa, Harekât Merkezinde bulunan esas toplantı odasının hemen yanındaki küçük bir odaya

geçti. Burada masanın üzerinde Irak, Suriye ve Türkiye haritaları

bulunuyordu.

Masanın basına gelip haritalara dikti gözünü. Haritaların üzerinde ısıklar yanmaya basladı. Masanın

içindeki elektrik tertibatı sayesinde, operatörün verdigi bilgiler bu masaya aktarılıyordu. Masanın

üzerinde Türk ve Amerikan birliklerinin yerleri belirmisti. Irak'a baktı. Genelkurmay Baskanı Orgeneral

Hikmet Pars için, görüntü korkunçtu, birlikler birbirine çok yakındı ve yakın zaman içinde siddetli bir

çatısma olmustu. Pek çok Türk askerinin canına mal olan bir çatısma.

Görebiliyordu, çok kısa süre sonra o

bölge ates çemberine girecekti.

Dakikalar hızla geçti. Bölgeden çok karısık veriler akıyordu. Suriye sınırında konuslanan Amerikan

kuvvetleri sınırı geçmis ve hiçbir direnisle karsılasmadan hızla ilerlemeye baslamıslardı. Amerikan 82.

Hava Indirmenin helikopterleri, binlerce askeri Suriye'nin içlerine tasıyordu. Amerikan Ordusu

kuvvetliydi; aynı anda hem Türkiye ile çatısıp hem de Suriye ile ugrasması, imkânsız degildi belki ama

zordu. Hâlâ anlayamıyordu Hikmet Pasa, onlarca yılın ortagı simdi neden üzerlerine böylesine acımasızca

geliyordu. Içinden geçen düsünceleri belki hiç açıklayamayacaktı ama durum çok kötüye dönebilirdi.

Eger olaylar topyekun bir çatısmaya dönüsürse, Cumhuriyet'in bütün yatırımları heba olabilirdi. Buna

izin veremezdi Hikmet Pasa. Ama nasıl?

Dünya televizyon kanalları yayınlarını kesmisler, bu olayın ayrıntılarını veriyorlardı. Inanılmaz bir

heyecan dalgası sarmıstı her tarafı. Dünyanın her yanında yasayan Türkler hareketlenmisti, kimse yerinde

duramıyordu ve simdilik sadece uluslararası telefon hatlarını

kilitlemekle yetiniyorlardı.

Rusya'nın BM Genel Konseyi'ni acil olarak toplantıya çagırdıgı

haberleri haber ajanslarına geçmeye

baslamıstı. Amerikan Harekâtının Suriye ile sınırlı kalacagı

düsünülürken olaya Türkiye'nin karısması bir

anda dünya güç merkezlerini harekete geçirmisti. Kimse böyle bir gelisme beklemiyordu, sürpriz unsuru

çok katı biçiminde kullanılmıstı. Politika baskentlerinde saat kaç

olursa olsun acil toplantı çagrıları

yapılıyordu. Durum kritikti.

Kuvvet Komutanları Harekât Merkezinde toplanmıstı, hepsi savas kıyafetleri içindeydi.. Çok dinamik ve

kararlı görünüyorlardı, moralleri yüksekti. Hepsi her an bir çatısmaya girecek gibi donanımlıydı. Harita

masasının bulundugu odaya dolusmus, çay sigara ikilisinin sagladıgı

anlık rahatlama ile dinlenmeye

çalısıyorlardı. Normal hayatta sigara içmeyenler bile yakmıstı bir tane. Hikmet Pasa, komutanlara bakarak,

"Siz ne düsünüyorsunuz?" dedi.

"Komutanım, durum vahim. Bence acilen Irak’taki birliklere geri çekil emri vermeliyiz. Yoksa yakın

zamanda..."

"O zaman savası biz baslatmıs oluruz."

15

"Eger geri çekilmeyi baslatıp Amerikan Kuvvetlerini yarmazsak, o zaman üç tugayımızı kaybederiz."

"En iyilerinden üç tugay. Bu çok kallesçe bir tuzak. "

"Geri çekilme basarılı olmayabilir. Amerikan Kuvvetleri bölgede çok aktif."

"Hava Kuvvetleri yardım edemez mi?"

"Eder. Ancak bu yine, savası baslatır."

"Onu simdi bırakalım, Hava Kuvvetleri ile ne yapabiliriz?"

"Yer unsurlarını vurarak yol açabiliriz Komutanım. Ya da..."

"Evet?"

"Eger bu is savasa gidiyorsa, Hava Kuvvetleri olarak acil hareket etmek zorundayız. Geç kalınırsa, Hava

Kuvvetlerimiz ziyan olur."

"Yani topyekûn bir hava saldırısından bahsediyorsunuz."

"Evet Komutanım. Bütün gücümüzle o bölgeye saldırırız ve müteakip olarak kara unsurları yüklenir. Bu

sayede Amerikan Kuvvetlerini dagıtıp sınırlarımıza çekiliriz ve saldırıyı sınırda karsılarız."

"Pasam, bu ne demek biliyor musun?"

"Biliyorum Komutanım. Ancak yüz ifadenizden, aklınızdan geçenleri anlıyorum. Durum kötü, bu bir var

olma mücadelesinin ilk adımları."

Hikmet Pasa, kuvvet komutanlarına baktı. Hepsi de komutanlarının tek oglu Erkan'ın Kuzey Irak'taki

tugayda oldugunu biliyorlardı.

"Bu karan biz veremeyiz. Siyasî iktidar verir. Olay, rejimin var olup olmama meselesi."

"Çabuk olmalıyız Komutanım."

Masanın sol tarafında yeni bir kırmızı ısık yandı. Gelen bilgiler, 82.

Hava indirme Tümenine baglı ilk

askeri birliklerin Hatay sınırına yakın bölgelere indigini gösteriyordu. Onlarca AH-64 Apache helikopteri de bölgedeki alanlara kaymıstı. Bu, inanılmaz hızda yapılmıs bir ileri harekâttı. Türk askerleri ile

Amerikan askerleri çatıstıktan çok kısa bir süre sonra büyük bir kuvvet, sınıra yakın bir bölgeye iniyordu.

1. Süvari Tümeni ise aynı anda harekete geçmis ve birkaç saatte maksimum hızla ilerlemisti. Biraz sonra

yakıt doldurmak için yavaslayacaklardı ama yüzlerce M1A2 tankı ve Bradley savas aracı Suriye

topraklarını birbirine katarak ilerliyordu.

"Içimde bir his var. Bu sıradan bir çatısma degilmis gibi geliyor."

Kuvvet Komutanları, Genelkurmay Baskanının yüzüne saskınlıkla baktılar.

Kafalarında olusan resim hiç

güzel görünmüyordu. Odaya giren bir Yüzbası, Hikmet Pars'ın kulagına bekledigi haberi fısıldadı:

16

"Basbakan buraya varmıs, birazdan aramızda olacak. "

Basbakan Recep Tayyip Erdogan, Savunma Bakanı ve içisleri Bakanının yerlerini almasıyla Hikmet Pars,

önündeki küçük gruba konusma yapacakmıs gibi pozisyon aldı. Hareketleri hızlıydı ve sürekli

merkezdeki operatörlerin yüzlerini takip ediyordu. Operatörlerin yüzlerindeki ifade, o an gelen bilgilerin

aciliyeti ile ilgili olarak yeterli bilgi saglıyordu.

Toplantı masasının karsısında dev düz bir ekran asılıydı. Hikmet Pars eline bir lazer göstergeci alıp ayaga

kalktı ve bilgisayara baglı projeksiyon makinesini kullanan subaya basıyla isaret verdi. Ekrana dev bir

Ortadogu haritası geldi. Çok ayrıntılı bir haritaydı, neredeyse en basit ırmak veya yank bile ayırt

edilebiliyordu. Pasa, düsünceli bir sekilde haritanın önüne geldi ve sırasıyla Kuzey Irak ile Suriye sının

yakınlarında bazı bölgeleri isaret etti. Bilgisayardaki grafikleri seçen askerin bir tusa basmasıyla bu

noktalarda kırmızı kareler belirdi.

"Bunlar Amerikan Ordusuna baglı birlikler..."

Makinenin sert klik sesi duyuldu. Bu defa haritadaki kırmızı karelere yakın yerlerde yesil kareler belirdi.

"Bunlar bizim Kuzey Irak-Bagdat arasında konuslanmıs olan birliklerimiz."

Hükümet üyeleri ekrana gelen diyagramları saskınlıkla izlerken, askerlerin ifadesinde bir degisiklik

olmamıstı. Durumdan haberdar gibi görünüyorlardı.

"Gördügünüz gibi bölgede bulunan üç tugayımızın çok yakınlarında en güçlü Amerikan Kuvvetleri

konumlanmıs durumda. Deniz Piyade Tugayımızın birkaç kilometre kadar yakınında 101. Hava indirme

Tümeni, Hakkari Dag Komando Tugayının hemen yakınlarında 4. Piyade Tümeni ve 20. Zırhlı Tugayın

hemen yakınlarında da 3. Zırhlı Süvari Alayı bulunuyor." Genelkurmay Baskanı, düsüncelerini

toparlamak istercesine gözlerini kıstı ve haritaya baktı. "Bu görüntü

askerî literatürde iki anlama gelir; ya

biz Amerikan birlikleri ile genis bir savunma hattı kuruyoruz ki açıkçası bizim böyle bir planımız yok, ya

da bu bölgedeki birliklerimiz sarılıyor. "

Hikmet Pars bir an, ölen otuz bes Türk gencini düsündü.

"Kısa süre önce meydana gelen sıcak çatısma sunu gösteriyor ki bu sadece bir kusatma degil. Sayın

Basbakan, bizim ortak kanaatimizdir ki; Amerika'nın su anda sürdürdügü

operasyon Türkiye'ye karsı

dogrudan tehdit olusturmaktadır. Aslına bakılırsa bu durumu uzun zamandır teorik olarak bekliyorduk,

fakat öyle görülüyor ki zamanlama konusunda yanılmısız, bizi iyi aldattılar. Su an Irak'taki kuvvetlerimiz

büyük bir tehdit altında, kısa süre önce gerçeklesen çatısmanın tekrar vuku bulması durumunda bu

tugaylarımız agır zayiat verebilir."

"Pasam ne yapalım dersiniz?"

"Bence bu birliklere geri çekilme emri verelim. Hava Kuvvetleri de geri çekilme sırasında bölgede

koruma görevi yapsın. "

"Pasam, Dısisleri Bakanım yolda. Izin verirseniz diplomatik yollan deneyelim. Benim de amacım o

birlikleri çekmek. Ancak bunu yaparken büyük bir savası baslatabilecek hareketlerden geri durmamız

gerekiyor."

Hikmet Pars, dogrudan Basbakanın gözlerinin içine bakıyordu simdi. Çok önemli bir kararın esigindeydi

17

ve hata yapma lüksü yoktu. Bunca yıllık deneyimi ve egitimi bu an içindi. Stratejik dehası nedeniyle

Genelkurmay Baskanlıgına getirildigini herkes biliyordu. O an gelmisti, stratejik dehasını ortaya koyma

zamanıydı.

"Sayın Basbakan, sanırım haklısınız. Bu hareketi baslatmak, bizi tamamen haksız duruma düsürecektir.

Sayın Gül'ü beklemekte fayda var."

Basbakan, "Belki benim direkt Baskan'la konusmam iyi olur," diye söylendi. Ama son zamanlarda Ermeni

tasarısı ve Kıbrıs nedeniyle iliskileri iyi sayılmazdı. Son bir yıldır Türkiye'ye karsı soguk bir politika

güdüyordu.

O ana kadar toplantıyı sessizce izleyen iri yapılı, genç görünümlü bir asker ayaga kalktı. Uzun boyu ile

toplantının yapıldıgı odayı dolduruyordu. Basında kırmızı bir kep vardı

ve bedeninde neredeyse bir tek

gram bile yag yoktu. Özel Kuvvetler Irak Operasyonlarından Sorumlu Tümgeneral Selami Dikbas,

haritanın önüne geldi:

"Efendim, su ana kadar üzerinde durmadıgımız baska bir nokta var ki, kaygılarımızı daha da artıracaktır."

"Devam edin."

"Eger en kötüsünü düsüneceksek, duruma sadece Irak'taki kuvvetlerimiz açısından degil, Kıbrıs'taki

kuvvetlerimiz açısından da bakmalıyız. Orada altmıs bin kisilik dev bir kuvvetimiz var ve ana kara ile ada

arasındaki sularda simdi Amerikan savas gemileri kaynıyor. Bildiginiz gibi son zamanlarda Kıbrıs ile

ilgili olarak bir hayli olumsuz diplomatik gelisme meydana geldi, sanki çatısmaların ve politikanın seyri

paralellik gösteriyor. Türkiye Kıbrıs konusunda sürekli haksız gösteriliyor, dünya kamuoyunda bu

harekât için psikolojik altyapı olusturmaya çalısmıs olabilirler."

Toplantı salonunda bulunan pasalar ve hükümet yetkilileri baslarını

salladı. Selami Dikbas haklıydı.

Türk Ordusunun altmıs bin iyi egitilmis askeri Kıbrıs'ta bulunuyordu ve bulundukları yerin stratejik

konumu nedeniyle... Evet, Irak'takilerden farkları yoktu. Onlar da korkunç bir kapanın içinde

sayılabilirlerdi. Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Tahsin Yücesun haritanın bulundugu masaya

ellerini dayayarak Akdeniz'i isaret etti:

"Burada, tam Kıbrıs ile Antalya arasındaki bölgede iki Amerikan destroyeri konuslandı. Bu destroyerler

Tomahawk füzeleri atesleyebiliyor."

"Uçak gemileri?" Genelkurmay Baskanı sordu.

"Evet Komutanım, uçak gemileri Kıbrıs adasının güneyinde konuslanmıs durumda ve hem Suriye hem

de Türkiye, bu gemilerin vurus sahası içinde. Dogruyu söylemek gerekirse, kara sahamızın tamamı vurus

sahası içinde. Ancak etkili vurus alanı, Ankara ve dogusu simdilik.

Girit açıklarında bulunan

Independence ve Kitty Hawk uçak gemileri, Izmir ve çevresine erisebiliyor."

"Uçak gemilerinin pozisyonunda bir degisiklik söz konusu mu?"

"Sürekli takip ediyoruz ve sorunuzun cevabı evet. Uçak gemileri ikili kol halinde daha genis bir etki

alanına kavusacak biçimde sürekli olarak hareket halinde."

"Bu durumda çok yönlü ve güçlü bir hava gücü ile karsı karsıyayız demektir."

"Irak’ta konuslu bulunan Amerikan uçaklarını da dikkate alırsak yaklasık bin kadar Amerikan savas uçagı

bulunuyor bu bölgede. Azerbaycan’daki güçlerini Rusya’da hassasiyet yaratmak için kullanmayacaklardır.

Altı uçak gemisi ve bu gemilere eslik eden büyük bir firkateyn grubu deniz gücü olarak savasa tam hazır

halde bekliyor. Uçak gemilerindeki uçakların sayısı yaklasık dört yüz elli. Üstelik denizaltılar konusunda

duyumlar var. Akdeniz'in ya da Ege'nin herhangi bir yerinde denizaltıları olabilir. Arastırmalarımızı

artırdık ancak bu da riskli bir is."

"Bes güçlü tümen...." diye mırıldandı Basbakan. Aklı Kıbrıs'ta kalmıstı. Tuzak kokusunu alıyordu ama

tuzagın boyutlarını simdi çok daha iyi anlayabiliyordu. Türk Ordusunun savasçı birliklerinden bes tümen

ya da on bes tugaya esdeger sayıda asker simdi Kıbrıs ve Irak'ta, Amerikan birliklerinin olusturdugu

hatların gerisinde kalmıs, içinden çıkılmaz bir kapana girmis durumdaydı. Eger bir seyler yapılmazsa bir

anda yok edilme tehlikesi ile karsı karsıyaydılar.

"Sayın Basbakan haklı," dedi Hikmet Pars. Üzerinde durmaları gereken çok fazla nokta vardı ve zamanı

iyi kullanmalıydılar. Eger zamanlamada bir hata yaparlarsa bu, binlerce askerin ölümü anlamına

gelebilirdi.

"Efendim, Dısisleri'nin temaslarının sonuçlarını bekleme konusunda kesin kararlı mıyız? Resim gittikçe

karanlıklasıyor." Kara Kuvvetleri Komutanı Fahri Sert araya girdi.

Düsmanının bogazına sarılmaya

hazırlanan bir kaplanı andırıyordu bakısları.

"Bunu yapmak zorundayız. Dogru olan bu ve eger savasacaksak, savasa haklı olarak baslamalıyız. Orada

kolumuzu tuttular, bıraktırmak için çenelerine yumruk atarsak bu bizi saldırgan gösterir."

"Efendim, bu bes tümene yakın askerin ziyanı anlamına gelse bile mi?"

"Pasam, temiz bir is yaptıgımızı söylemedi kimse. Eger vatanın çıkarları bunu gerektiriyorsa... Elimizden

gelenin en iyisini yapmak zorundayız."

"Komutanım..." Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Selami Dikbas konusuyordu, "izniniz olursa ben

ve bölügüm havadan Irak'a sızıp Amerikan Birliklerinin tam kalbine saldıralım. Çıkacak karısıklıktan

faydalanan birliklerimiz de hızla sınıra dogru ilerlesinler. Bu sayede agır kuvvetlerimizi zarar görmeden

kurtarabiliriz."

Hikmet Pasa'nın gözleri dolacak gibi oldu.

"Bu çok kahramanca bir teklif. Ancak size burada ihtiyacımız olabilir."

Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Selami Dikbas'ın gözleri parladı.

Bir tek kelime dahi etmedi.

Genelkurmay Baskanının ne demek istedigini çok iyi anlamıstı ve burada tartısılacak bir sey yoktu.

Görevi, asagı yukarı belli olmustu, özel Kuvvetlerin görev alanı, kuruldugundan beri ilk kez, Ankara

olarak belirlenmisti.

Basbakan sabırsızlanıyordu, çıkıs yolu bulunamıyordu. Belki de tek yapmaları gereken, beklemekti.

Ordu oldugu yerde savunma yapmalı ve kendisine bir saldırı gelmedikçe hiç hareket etmemeliydi. Belki

de Amerikan Kuvvetleri onları sıkıstırarak yanlıs bir hareket yaptırmaya çalısıyordu. Türkiye gibi bir

ülkeye ortada neden yokken saldırması dünya kamuoyu açısından kabul edilemez bir olay olurdu.

"Arkadaslar, bence bekleyelim ve gereksiz hareketlerden kaçınalım. Bu anda sogukkanlı olmazsak

basımıza is alırız."

19

"Basbakanım, size katılıyorum." Hikmet Pars, sözlerini vücut diliyle de onayladı.

Diger komutanlar bu karardan hosnut görünmüyordu hâlâ. Kapandaki birliklerine "bekle" komutunu

vermekte zorlanacaklardı. Amerikan hatlarının gerisinde kalan birliklerin nasıl bir psikoloji altında

oldugunu biliyorlardı. Hepsi de harekete geçmek ve bir an önce bu tuzaktan kurtulmak istiyor olmalıydı.

Oysa toplantıdan çıkan karar, onlara beklemeleri yönünde talimat verilmesiydi.

Ancak beklerken yapılabilecek çok sey vardı. Büyük bir gizlilik içerisinde ordunun tüm birimleri

uyarılacak ve egitimlerini artıracaklardı. Bu gizlilik ne zamana kadar ve ne ölçüde saglanırdı, bunu kimse

bilemezdi fakat her saniye hayatî degerdeydi.

Toplantı sona ermisti. Basbakan ve yanındakiler Genelkurmaydan ayrılıp hükümet yetkililerini

yönlendirmek üzere Basbakanlıga dogru yola çıktılar. Askerî

hazırlıkların yanı sıra sivil hazırlıkların da en üst seviyeye çıkarılması gerekiyordu. Ülkenin her yanında böyle bir isgale karsı belirlenmis savunma

kuvvetleri ve gizli silah depoları vardı. Bakanlıklara, açık olarak yapılması gereken hazırlıklardan

bahsedilecekti. Sivil çalısmaların, "gizli" baslıgı altında yapılması

çok zordu. Bilgi hemen sızar ve

Amerika'nın yapmak istedikleri konusunda daha hızlı hareket etmesine neden olabilirdi.

Hikmet Pars haritaya bakıp gözlerini kıstı: "Biz Kuzey Irak ve Kıbrıs için endiseleniyoruz. Ama bu

herifler harekâta baslarlarsa orada durmazlar," diye mırıldandı. Yüzüne karanlık bir gölge düsmüstü.

23 Mayıs 2007 - Saat: 03.30

BAGDAT HAVAALANI

Havaalanında inanılmaz bir yogunluk yasanıyordu. Alandaki uçaklar, kanat altları tamamen silahlarla

yüklü olarak havalanıyordu. F/A-18E Süper Hornet, F-16 ve F-15E

filoları Lazer ve Uydu güdümlü

bombaları paylonlara takılı halde, arka arkaya alandan kalkıs yapıyor ve bilinmeyen bir yöne dogru,

kanatlı bir yıkım ordusu gibi süzülüyordu. Alanın yeni eklenen kuzey ucunda ise farklı bir hareketlilik

vardı. Modifiye edilmis C-130 uçakları -modifiye edildikten sonra adları Killer/Katil diye anılmaya

baslamıstı- sırayla, alandaki piste giriyor ve agır bir biçimde havalanmaya çalısıyorlardı. Bu görünüsleri

ile hantal Rus uçaklarını andırdıkları söylenebilirdi. Her hallerinden tasıdıkları yüklerin hayli agır oldugu

anlasılabiliyordu.

Karanlık, uçaklara yeterince koruma saglayabilecekti. Ilk asamada hedef, Kuzey Irak civarında konuslu

bulunan kara birlikleriydi, bu birliklerin uçaklara fazla bir sorun çıkarması beklenmiyordu. Ancak her

ihtimale karsı F-16 uçakları hava savunma radarlarına kilitlenerek onları yok eden silahlan takılı halde

Hava Savunma Bastırma görevini yerine getirmek üzere filolara eslik ediyordu. C-130 uçaklarını

korumaya gerek yoktu, yapılan gelistirme çalısmaları sayesinde hayli yüksek bir irtifadan bombalarını

asagıya bırakabileceklerdi.

Bir süre sonra havaalanına haberler ulasmaya baslamıstı. Irak yanıyor gibiydi. Yer gök sallanıyordu.

Insanlar evlerinin bodrum katlarına atmıslardı kendilerini. Amerikan Kuvvetlerinin Suriye’ye girdigi,

Kuzey Irak’taki Türk askerleriyle çarpıstıgı söyleniyordu.

Iraklı görevliler radyodan bilgi almak için bir kenarda toplanmıslardı.

Irak Radyosu spikerinin sesi

titriyordu. Topraklarında meydana gelen çatısmanın siddeti ile sarsılmıs gibiydi. Washington’dan hiddetli

açıklamalar geliyordu.

20

Iraklı görevliler, içten içe Türk askerlerinin bu isgalcileri yerden yere vurması için dua ediyordu. Türk

Birlikleri sessizlige gömülmüstü, sadece uzaktan cehennem atesine benzeyen patlamaların ısıgıyla

aydınlanacak, karanlık ve yıkıcı bir sessizlige.

23 Mayıs 2007 - Saat: 04.25

KUZEY IRAK - TÜRK TUGAY KARARGÂHI

Türk Deniz Piyade Tugay Komutanlıgı Karargâhı tam karartmadaydı. Deniz piyadeleri emredildigi gibi

mangalar halinde araziye yayılmıs ve dört kilometrekarelik bir hat üzerinde derin siperlere girmislerdi.

Hava savunma silahları hazırlanmıs, doldurulmus ve sürekli olarak gökyüzünü tarar vaziyette alarma

geçirilmisti. Askerlerin konustugu tek konu, kısa süre önce gerçeklesen çatısmaydı. Herkes bir seylerin

olacagını sezebiliyordu.

Ilkbaharın serin rüzgârları safaga daha çok varken askerleri sarıyordu.

Piyadeler kalın yagmurluklarının

içindeydi. Hava bulutluydu ama hızlı esen rüzgârlar nedeniyle zaman zaman ay ve yıldızların ısıgını

görebiliyorlardı. Uç noktadaki siperlerde bulunan askerler kızılötesi kameralarıyla ufku gözlemliyor ve

kısa aralıklarla karargâhı bilgilendiriyorlardı. Bu bilgiler hemen Genelkurmay Baskanlıgındaki

operatörlere ulasarak üst düzey komutanlara iletiliyordu.

Deniz Piyadelerine ait olan ZMA zırhlıları mümkün oldugunca aglarla kapatılmaya çalısılmıstı ancak bu

araçları daha fazla saklamanın imkânı yoktu. Zırhlı araçların personeli araçlarından çıkmamıstı ve bir

çatısma anında karsılık vermek üzere hazır halde bekliyorlardı.

Silahlarının nisangâhından dısarıyı

seyrediyorlardı. Koyu bir görüntü vardı önlerinde, kızılötesi dürbünleri sayesinde genis arazideki

siperleri görebiliyorlardı. Binlerce asker, arazinin bir parçası haline gelmisti.

Siperlerin içindeki askerlerin huzursuzlugu her geçen dakika daha da artıyordu. Garip bir his kaplamıstı

herkesi. Bir seyler beklediklerinin farkındaydılar ve bu beklenti omuzlarına gitgide daha fazla yük

bindiriyordu. Erlerin çogu silahlarına dayanmıs ve yarı uykulu gözlerle siperin dısına dogru bakıyordu.

Kimisinin dudakları kımıldıyordu. Bazıları, içinde bulundukları durumu protesto edercesine rahat bir

uykunun tam ortasındaydı. Yüzlerinde toprak ve boya ile yaptıkları

maskeler vardı. Birbirleri ile

sakalasarak zamanın daha çabuk geçmesini saglıyorlardı ama zamanın geçmesini içten içe istemediklerini

biliyorlardı.

Karargâhtaki durum da erlerin durumundan farklı degildi. Tümgeneral Ihsan Er karargâhında sürekli

olarak Genelkurmay ile baglantı halindeydi ve olası durumlarla ilgili olarak fikir alısverisinde

bulunuyordu. Fakat kısa bir süre sonra bu iletisimi kesmek zorunda olduklarına karar verdiler. Deniz

Piyade Tugayı ve Irak'taki diger birliklerle çok zorunlu olmadıkça telsiz baglantısı kurulmayacaktı.

Tümgeneral Ihsan Pasa, karargâh çadırının dısına çıktı. Kapıda duran askerler hemen hazır ola geçtiler.

Ihsan Pasa askerlere eliyle rahat isareti yaptı. Üzerinde çelik yelegi vardı. M-16 otomatik tüfegini sol

tarafına asmıstı. Belinde tabancası ve çok sayıda sarjör bulunuyordu.

Sag bacagından sallanan komando

bıçagı da hemen dikkat çekiyordu. Basında migferi vardı. Rütbeleri görünmüyordu. O da bir savasçıydı.

Siperlerin arasında yürümeye basladı. O siperlerin arasında yürürken askerler ayaga fırlıyordu. Hepsine

gülümseyerek yanlarından geçti. Arkasında iki asker dolasıyordu.

Generali korumakla görevli bir yüzbası

ve bir astsubay, bastan asagı siyah-gri kamuflaj kıyafetlerini giymislerdi. Tamamen silahlıydılar ve

baslarında gece görüs dürbünü asılı bulunan migferleri vardı.

Sırtlarındaki M-16'nın yanı sıra birer adet de MP10 yakın dövüs silahı tasıyorlardı. Ruger marka tabancaları ve komando bıçakları bellerinden

sarkıyordu.

21

Tümgeneral Genelkurmay ile iletisime son vermeden önce kendisine bekle, komutu verilmisti. En son

olarak Hakkari Dag Komando Tugayı ve 20. Zırhlı Tugayı ile ilgili bilgi almıstı. Dag Komando Tugayı

otuz kilometre kadar batılarında kalıyordu. Zırhlı tugay ise yirmi bes kilometre kadar güneydogularında

yerlesmisti. Bir çatısma anında bu birliklerle irtibat durumlarını

arastırmıstı, ancak durumun

sanıldıgından kötü oldugu çıkmıstı ortaya. Eger ortam ısınırsa diger birlikler ile aralarına Amerikan

Kuvvetleri unsurlarının girecegindan süphesi yoktu. Aralarındaki bos alan, ölüm saçan bir tuzaga

dönüsebilirdi. Zaten bu birliklerin durumu da Deniz Piyade Tugayından farklı degildi. Dag komandoları

neredeyse araziye dagılmıstı, ancak güçlü bir savunma yapabilmek için mecburen siperlere girmislerdi.

20. Zırhlı Tugayın ise yapacak fazla bir seyi yoktu. Bir çatısma anında bu tugay çok siddetli helikopter

saldırılarına maruz kalacaktı.

Geceyi düsünüyordu komutan, savasçı hisleri ona tetikte olmasını

söylüyordu. Bu gecenin bir seylere

gebe olduguna dair bir duygu dogmustu içine ve bu duyguya güvenmemesi için bir neden yoktu.

Amerikalılar Suriye'ye karsı harekete geçmisti, birkaç saat önceki çatısmayı da o noktada

bırakmayacaklarından emindi neredeyse. Bunlar belli bir plana göre hesaplanmıs hareketler gibiydi. Hava

yogun ve sıkıntılıydı. Garip bir enerji sarmıstı ortalıgı.

Askerler siperlerinde bu uzun gecenin sona ermesi için ufka bakıyorlardı. Bu kadar gri bir toprakta ne

yapıyorlardı böyle? Hiçbir yere kıpırdayamadan.

"Sabahattin oglum, gelsene suraya."

"Yok oglum, uyuyacam ben."

"Gel lan, sigara ikram edeyim sana."

"Sagol Çavusum, uykum var nedense. Canım çıkmak istemiyor. Öyle garip bir uyku çöktü üzerime."

"Ulan tembel herif, oglum anan görse seni böyle. "

"Ana demeyin bana, gözümde tütüyorlar."

"Ne yapacan lan, Malatya’ya dönünce?"

"Valla Çavusum, ilk is bir hafta uyuyacam... Sen ne yapacan Çavusum?"

"Bir tepeye çıkacam Sabahattin. Uzun uzun bagıracam. Ben geldim, diyecem. Bütün sehir duyacak benim

geldigimi."

"Insallah Çavusum... Insallah."

"Ee, uykudan sıkılınca ne olacak?"

"Ne bileyim, çalısmaya baslarım bir yerde. Sanki askerden tezkere alınca askerlik bitiyor mu Çavusum?

Yine askeriz, yine asker."

Nöbet noktalarındaki askerler kızılötesi kameralara bakarak gözlerini karanlıga ve kameraların yesil

zeminli görüntülerine alıstırmaya çalısıyorlardı. Beklemekten, ama neyi bekledigini bilmeden

beklemekten yorulmus olan sinirler iyice gergindi. Askerler karanlıgın içinde görünmez hale gelmis ve

kendileriyle bas basa kalmıslardı. Deniz Piyade Tugayının sürekli savasa hazır halde tutulan askerleri

elleri tetikte ve neredeyse hiç konusmadan zaman geçirmeye ugrasıyorlardı. Tek bildikleri, bir süre daha

bu bölgede siperde bekleyecekleri ve her sey düzene girip de Kerkük gerginligi sona erdiginde

siperlerinden çıkıp yurda dönecekleri idi. Çogunun gece yarısı olan çatısmadan haberi yoktu.

Gece karanlıgına bulutlar eslik etmeye basladı, bunlar siyah bulutlardı, yagmur getirmeleri kaçınılmaz

görünüyordu. Askerler memnuniyetsizliklerini belirtir biçimde havaya bakıp aralarında konustular.

Manzara siyah ve dumanlıydı. Karanlıgın içinde seçilebilen siluetler bir süre sonra yok oluyor ve

sonrasında ortalık tekrar mezarımsı görünümüne dönüyordu.

Birligin dagıldıgı arazinin en kuzey noktasındaki siperde bulunan askerler kulaklarına gelen belli belirsiz

bir sesin ne oldugunu anlamak için hareketlendiler. Basit ve ayrıntısız bir sesti bu. Dogal olup

olmadıgından emin degillerdi, kara bulutların konusması olabilirdi bunlar. Hareketsizce durup

gökyüzünü dinlediler, sabit biçimde varlıgını artıran bir sesti ama ne oldugu belli olmuyordu, zaten bir

süre sonra kesilmisti. Askerler rahat bir nefes aldılar ama daha da gerilmis bir halde ufku, özellikle sesin

geldigi bölgeyi gözlemlemeye devam ettiler.

Bir süre bu gerginlikle geçti, toplanan bulutlardan etrafa saçılan damlalar askerlerin yüzüne geliyordu,

rahatsız ediciydi ama toptan bir yagmura dönüsmüyordu. Yine sesler duyuldu, bu sefer bir sey farklıydı.

Sesin içindeki metalik "klank klank" seslerini kolayca fark edebilmislerdi. Hemen silahlarının basına gidip nisangâhtan ufku taradılar. Görünürde

hiçbir sey olmasa da karanlıgın içinde bir devinim oldugunu

hissedebiliyorlardı. Telsizden karargâha bunu bildirmeleri gerekiyordu:

"Merkez, sesler duyuluyor."

"Nasıl sesler?"

"Metalik sesler Komutanım."

"Bir sey görülüyor mu?"

"Hayır Komutanım"

"Gözlemede kalın."

"Bas üstüne."

Siperin içindeki erler gözlerini iyice kısıp atıs pozisyonu alarak beklemeye koyuldular. 50 kalibrelik

makineli tüfegi kullanacak olan asker mermileri sürüp tetigi çekili, hazıra getirdi silahı. Astegmen eliyle

askerlere sakin olmalarını isaret etti. Siperin dısına çıkıp birkaç

metre ilerledi. Hemen iki er yanına geldi:

"Komutanım, gitmeyin, Allah korusun."

"Ne olacak ulan? Bu iste bir pislik var, Mehmet. Baksana, karanlık hareket ediyor sanki. Sesler de gitgide

artıyor. "

"Haklısınız Komutanım. Bence o bölgeye ates açalım. "

Astegmen ve askerler kosarak sipere girdiler. Merkez ile baglantı

kurarak süpheli bir hareketlilik

gözlemledikleri haberini yinelediler ve baraj atesi açmak istediklerini söylediler. Askerlerin istegi

Tümgeneral Ihsan Pasaya iletildi ve olumlu yanıt alındı.

23

Astegmen askerlere ates için hazırlanmaları talimatını verdi:

"Ates!!!"

Bir anda siperlerden onlarca degisik çaplı izli mermi, karanlıgın içinde belirsiz bir noktaya dogru amaçsız

sekilde fıskırdı. 50 kalibre makineli tüfegin sesi, neredeyse diger uçtaki askerlerin bile yerinden

fırlamasına neden olmustu. Siperler arasında kosusturmacalar oldu ve askerlerin hepsi çatısma için

belirlenen yerlerine geçti. Siperler arasında esya degis tokusu yapılıyordu. Askerler kendilerinde eksik

olan malzemeyi yandaki siperden istiyor, eger varsa kosarak alıyor ve kendi siperlerine geri dönüyorlardı.

Astegmen bagırdı: "Ates kes!"

Silahlar sustu ve kulaklar karanlıga verildi. Mekanik seslerde hiçbir azalma olmadıgı gibi hareketlilik

daha da artmıs gibiydi. Sesler aniden kesildi. Astegmen kızılötesi kameradan ufku taradı ve gözüne ilisen

karaltıları yanındaki askerlere bildirdi. Uzakta irili ufaklı

yükseltilerin içinde büyük araçlar göze

çarpıyordu.

Genç subay dikkat kesilmisti ama heyecandan, ne yapacagını da bilemiyordu. Ancak yanında duran ere

seslenebildi:

"Merkeze haber ver, tanklar var."

Er kulaklarına inanamadı ve hemen bilgiyi merkeze iletti.

Tam bu sırada gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Az önce ates edilen noktaya yakın bir yerde bir ates

topu meydana geldi ve büyük bir mermi, ardında iz bırakarak, ilk ates açan Türk siperini tam ortasından

vurdu.

Astegmenin sesi bile çıkmamıstı, ates topunu görmesi ile merminin siperlerini vurması neredeyse aynı

anda meydana gelmisti. Korkunç bir basınç ve ısı dalgası siperdeki askerleri çok uzaklara savurdu.

Astegmen, havadayken hislerinden arındıgını duyumsadı, bedeninin tek bir parça halinde olmadıgını fark

edebilmisti. Acı yoktu ama yakıcı bir sıcaklık bedeninin her yanını

kavuruyor gibiydi. Gözleri kamasmıstı,

milyonlarca renk birbirine girmis gibiydi.

"Komutanım saldırıyorlar, saldırıyorlar!"

Telsizcinin adrenalinle titreyen sesi Merkez Karargâh’ta yankılandı.

Tümgeneral Ihsan Pasa çadırından

dısarı fırladı. Koruma askerleri ve telsizci de pesinden gitti. Uzakta patlamaları görebiliyorlardı. Kuzey ve

kuzeybatıdaki siperlerin bulundugu bölge cehenneme dönmüs gibiydi.

Ihsan Pasa dürbünü ile

bombaların patladıgı ön siperlere baktı. Askerlerin, yanan siperlerden çıkıp kosarak uzaklasmaya

çalıstıklarını görebiliyordu. Tank atesi çok siddetliydi ve aralıksız devam ediyordu. Bir an her sey durdu,

bombaların patlama ekoları daha tamamen uzaklasıp kaybolmadan ikinci dalga ates basladı. Ates daha

yukarıdan geliyordu simdi. Ihsan Pasa helikopterlerin devreye girdigini anladı. Çok ciddi bir saldırının

ilk dakikalarını yasıyorlardı. Kalp atısları bir anda iki katına çıktı.

Hemen karargâh çadırına kostu. Tabur

subaylarından bazıları da oraya gelmisti. Tam bir ölüm kalım kosusu baslamıstı. Dıs dünya gariplesmisti,

kimse etrafındaki olayları bundan birkaç dakika önce oldugu gibi sakinlikle karsılayamıyordu.

"Çabuk, çabuk çocuklar. Topçu atese baslasın. Allah yardımcımız olsun,"

diye bagırdı Ihsan Pasa, aynı

zamanda telsizden Genelkurmaya ulasmaya çalısıyordu.

Karargâhın metrelerce üzerinden serseri mermiler geçmeye baslamıstı.

Bunlar AH-64 Apache

helikopterlerinin saçtıgı 30 mm mermilerin hedeflerine ulasmayanları

olmalıydı.

Ihsan Pasa, Genelkurmay'a ulasmıstı ama yogun karıstırma ve patlama sesleri nedeniyle saglıklı bir

baglantı kurmak neredeyse imkânsızdı. Karsısındaki telsiz operatörüne saldırının içerigini bildirdi ve acil

hava destegi istedi. Bu hava desteginin gelecegi konusunda o anda bile inanç yoktu içinde. Bu baslayan

sey farklı bir seydi. Az önceki ates yagmurunun sesleri gittikçe çesitleniyordu. 101. Hava Indirme'nin

askerleri, ellerindeki bütün silahlarla siperlere ates ediyordu. Tank atesi neredeyse hiç durmadan devam

ediyordu ve helikopterler siper aldıkları tepelerin arkasından çıkıp ates açtıktan sonra tekrar tepenin

ardına gizleniyordu. Binlerce mermi, tugay yerlesim alanının üzerinde uçusuyordu.

Türk Deniz Piyadeleri de bütün güçleri ile üzerlerine gelen atese karsılık verdi. Derin siperlerin

çogundan rahatlıkla ates edebiliyorlardı ve bu nedenle helikopterler fazla yaklasamıyordu. Yoksa durum

büyük bir felakete dönüsebilirdi. Büyük patlamalarla irkildi askerler.

Karargâha yakın bir noktadan Deniz

Piyadelerinin havan ve 105 mm tasınabilir obüsleri atese baslamıstı.

Karsı tepelerde art arda patlamalar

meydana gelmeye basladı ama düsman atesi azalacak gibi degildi. Her saniye degisik bir yönden yogun

ates açılıyordu. Amerikan 4. Piyade Tümenine baglı bir tank taburu 101.

Hava Indirme’ye destek olarak

gelmisti ve M1A2 tanklarının atesi nedeniyle ön siperler tam bir mezarlıga dönüsmüstü. Pek çok Türk

Deniz komandosu göçen siperlerde sehit olmus gibi görünüyordu.

"Pasam, durumunuzu bildirin. Sesler felaket geliyor buraya."

Genelkurmay Baskanının sesi cızırtılı ama gürdü. O da heyecana kapılmıs gibi konusuyordu.

"Felaket Komutanım felaket, pek çok yönden topyekûn saldırdılar, kötü

saldırıyorlar." Genelkurmay

karargâhına gelen seslere, çatısma bölgesindeki diger telsiz konusmaları da aktarılıyordu. Sesler

dayanılabilecek gibi degildi. Türk askerleri bulundukları mevzilerde yogun ates altında olduklarını, pek

çok arkadaslarının sehit oldugunu ve yardım istediklerini bagırıyordu.

Tugayın ön sallardaki siperlerinin

hepsinden yardım çagrısı yapılıyordu.

"Ne yapalım Pasam, gelelim mi?" Genelkurmay Baskanı, askerlerin yardım çagrısı karsısında bir sey

yapmadan duramazdı. Az önce konusulan diplomatik hesaplara bos vermeye hazırdı.

"Komutanım, bilemiyorum. Dayanmayı deneyecegiz ama çok agır silahlarla saldırıyorlar. Bu geceyi

çıkartırız ama yarını bilemem Komutanım."

"Pasam, istersen yakalım onları."

"Komutanım, savas mı basladı?"

"Bilemiyorum Ihsan Pasa, bilemiyorum, öyle görünüyor."

"Komutanım, yarını bekleyin, ben bu saldırıyı savusturayım.

Digerlerinin durumu nasıl?"

"Sorma Ihsan Pasa. Sorma..."

Digerlerinin durumu da hiç iyi degildi. Hakkari Dag Komando Tugayına yapılan tank saldırısı

sonrasında Tugaya baglı komando taburları önce bölüklere, sonra da takımlara kadar bölünerek araziye

dagılmıstı. Bir kısmı düzlük arazide kalan askerlerle Amerikan zırhlıları arasında dramatik bir çatısma

meydana gelmisti. Askerlerin bir bölümü ise daglık araziye kaçarak saldırının ölümcül etkisinden

kurtulmayı basarmıstı ama aralarındaki iletisim kopmustu artık. Her takım kendi imkânlarıyla ve sansıyla

hayatta kalabilirdi. Her türlü silahlı çetenin kol gezdigi Kuzey Irak’ta onar kisilik Türk komando timleri

hayatlarının en zor savasıyla karsı karsıya kalmıslardı. 20. Zırhlı

Tugaydan ise haber alınamıyordu.

Komutanlarının tankı vurulmus olmalıydı ve telsiz konusmalarına sonsuz bir umutsuzluk hakimdi.

Genelkurmay ile Deniz Piyade Tugayı arasındaki baglantı kesildi. Ihsan Pasa bu saldırıyı püskürtmeliydi

ki yarın belki isleri siyaseten halledebilirlerdi. Ordu, Amerika'nın savasa girdigine inanmak istemiyordu.

Böylesine bir mantıksızlıgı yapmalarına imkân yoktu.

Amerikan atesi sürekli olarak merkez degistiriyordu. Sanki sanslarını

deniyor gibiydiler. Tugayın

hatlarının çok gerisine ates etmeye baslamıslardı. Belki de karargâhı

vurmak istiyorlardı ya da topçuları

susturmak.

Tank salvolarından birisi havayı yararak tugayın siperlerinden içeri girdi ve karargâhın yüz metre kadar

ötesine düstü. Hemen pesinden baska salvolar geldi. Topçuların yerini tespit etmis gibiydiler, Ihsan Pasa

durumu anladı hemen. Obüsleri susturdu:

"Havan toplan yer degistirip atese baslasın," diye emretti. Havan topçusu askerler, barutun ısısı ile ates

gibi yanan havan toplarını parkalarına sardıktan sonra, baska yere tasıyıp tekrar kurarak atese devam

ettiler. Tam o anda, bir tank salvosu topçu bataryasının tam ortasına düstü. Korkunç bir patlama meydana

geldi. Metal parçaları etrafa dagılırken askerlerin çıglıkları sardı

her yeri. Siperlerdeki erler kosarak,

yaralanan askerlere yardıma gitmek isterken topçu taburunun içinde arka arkaya patlamalar meydana

geldi. Mühimmat ates almıstı. Binlerce sarapnel parçası etrafa mermi hızıyla saçıldı. Siperlerinden çıkıp

top bataryasına yaklasan erlerin hepsi sarapnellerle vuruldu, düstü.

Amerikalılar vurdukları yerin önemli

bir yer oldugunu anlamıslardı, arka arkaya gelen patlamalar bunu gösteriyordu. Tank atesi o bölgeye

yogunlastı ve bataryanın oldugu siperler ates çukuruna dönüstü.

Bataryaya yakın siperlerdeki askerler

sarapnel parçalarından dolayı baslarını

çıkaramıyorlardı. Ortalıgı koyu bir duman, barut ve kan kokusu kaplamıstı. Yaralılar nereye

gideceklerini sasırmıs gibiydiler. Gecenin siyahı iç parçalayan çıglıklarla doldu, ayakta durmaya çalısan

bir gölgenin iç organları bosalmıstı, kimse yaralılara yaklasamıyordu.

Uç siperlerdeki çatısma tekrar alevlenmisti bu arada. Apache helikopterleri daha cesurca saldırmaya

baslamıslardı ama bunun bedeli hemen geldi. Apache'lerden birisi hızlı

bir dalıs yapmıs ve tugayın

üzerinde uçup bir süre kosturan askerleri roket yagmuruna tutmustu. Pek çok asker o ates ile sehit oldu,

Apache ise nereden geldigi belli olmayan bir roket vurusu ile havada parçalandı, intihar saldırısı gibiydi

ama zayiat verdirmisti.

Ön sallardaki siperlerden bir telsiz anonsu duyuldu. Herhangi bir isim belirtilmemisti telsiz

konusmasında:

"Tanklar yaklasmaya çalısıyor. Takımımla yakın dövüse girecegiz."

Bir süre sonra o siperin yakınlarından büyük patlamalar duyuldu. Takım komutanı Astegmen, bütün

askerlere tanksavar roketleri dagıtmıstı ve askerler engebelerden yararlanıp, yaklasan tanklara karsı siper

alabilmislerdi. Askerler roketleri arka arkaya atesledíler ve en öndeki dev M1A2 tankını birkaç isabet ile

yakmayı basarabildiler ama yerleri belli olmustu. Tankların 12. 7

mm’lik makineli tüfekleri, inanılmaz bir

yogunlukla mermi yagmuruna tuttu takımı. Hepsi birkaç saniyede sehit oldu. Tanklar geri çekilmisti,

daha fazla ilerlemeyi göze alamamıslardı. Eger ilerleselerdi önlerinde pek bir engel olmayacaktı.

Ihsan Pasanın çevresinde simdi en azından on asker vardı. Hepsi de birer cephaneligi andırıyordu,

karanlıkta etkileyici görünüyorlardı. Tümgeneral siperden sipere giderek bütün askerin moralini yüksek

tutmaya çalısıyordu, ön siperlerdeki askerler dagılmamıstı ama çok ciddi bir hat tutamıyorlardı. Ates,

tahmin etmedikleri kadar yogun ve isabetliydi. Zaman zaman telsize Amerikalı askerlerin sesleri

karısıyordu. Konusmalar çok heyecanlıydı ve en az Türk tarafındaki kadar atesli konusmalar geçiyordu.

Tugayın siperleri bir hayli dagılmıstı, askerler patlamaların olusturdugu kraterleri siper haline getirmisti hemen. Amerikan 101. Hava indirme Tümenine eklenmis olan topçu taburu, top atesi ile çatısmayı sıcak

tutmaya çalısıyordu ama ilk andaki yogunluk azalmıs ve tek tuk patlama sesleri gelir olmustu.

"Komutanım, duruyorlar." Yüzbası umut dolu bir tonda söylemisti bunu.

Ihsan Pasa basını salladı. Bu

simdilik iyiydi. Demek ki ilk saldın püskürtülmüstü ama sonuçta kazanılan bir sey yoktu. Sadece bir tank

vurup bir de helikopter düsürmüslerdi. Oysa Ihsan Pasanın karsı

taraftan haberi yoktu. Onlarca Apache

helikopteri, makineli tüfek ve uçaksavar atesi ile yaralanmıstı ve tamir edilmeleri gerekiyordu. Kimse

çatısmanın ne kadar kızıstıgını fark edememisti. Sehitler ve yaralılar dısında...

"Yine gelirler.." diye mırıldandı Ihsan Pasa. "Ön siperlere mayın dösesek..." Sesi kararsızdı.

"Komutanım, hareket alanımız daralır. Mayınlar bizi de durdurur," diye atıldı, tabur komutanlarından

birisi.

Haklısın, der gibi basını salladı Ihsan Pasa. Gün ısıyınca siperleri tekrar toparlayıp sıkı bir karsılık

vermek için hazırlık yapılmalıydı.

"Komutanım, izin verin bana." Tabur komutanlarından Deniz Binbası Hasim Eralp’ti söze giren.

"Ne için evladım?"

"Su anda yirmi bes zırhlımız var Komutanım, dokuz tane de tank. Karsı

saldırı yapalım."

"Oglum, bu intihar olur." Sasırmıstı Ihsan Pasa ama bu türlü

kahramanlıklar savas sırasında gerekliydi

bazen.

"Komutanım, yapmazsak bu araçlar sonraki saldırıda vurulacak. Hiç

olmazsa..."

Ihsan Pasa düsündü biraz. Binbası dogru söylüyordu, ellerindeki silahları kullanmadıkları her dakika o

silahların bir daha kullanılabilme sansı azalıyordu. Amerikan Ordusunu iyi tanıyordu. Adamlar o tankları

tespit etmislerdi mutlaka ve bir hava saldırısı ile onları hemen orada imha ederlerdi.

"Peki oglum, bu rahatlıktan faydalanın. Hemen baslat saldırıyı. Bu çok kahramanca bir hareket. Allah

hepinizden razı olsun!"

Binbasının gözleri doldu, selam verip karargâhı terk etti.

"Peki öyleyse biz de bu saldırıya destek verelim ki etkisi artsın.

Havan toplarını ön saflara getirin. Tanklar

ilerlemeye basladıgında uçaksavar ve havan topları ile karsı siperleri dövmeye baslayacagız."

Subaylar, "Emredersin Komutanım!" diye haykırıp hemen birliklerinin basına gittiler. Askerlerin hepsi

siperlere gömülmüstü, o karanlıkta onları görmenin imkânı yoktu.

Zırhlılar yavas yavas ön saflara

ilerlediler. Önlerinde az engebeli bir arazi vardı ve zırhlı araçlar için düz bile sayılabilirdi. Dagınık olarak

saldıracaklardı ve mümkün oldugunca ön hattı geriye atmayı

deneyeceklerdi.

Harekete geçen zırhlılarsa çok uzaklarda Amerikan JSTAR gözetleme uçakları tarafından anında tespit

edilmisti. Mobil araçları bulan radarı nedeniyle ondan kurtulmaları

imkânsızdı. Tankların bundan haberi

yoktu, olsa bile bir sey yapamazlardı. JSTAR’dan, bilgiler aynı anda yerdeki ve havadaki unsurlara

aktarılıyordu. Amerikalılar saldırıyı heyecanla birbirlerine haber veriyordu. Buna benzer direnis

hareketlerini Irak savasında görmüslerdi. Zor durumdaki askerler kendilerine ögretileni bazen ezbere

yapıyordu ve sonuçları dramatik oluyordu.

En bastaki zırhlıda Binbası Hasim Eralp vardı. Telsizden emir verdi, zırhlılar hızla harekete geçtiler ve

öndeki bombalanmıs siperlerin üzerinden birer kısrak gibi sıçradılar, tanklar da peslerinden gitti. Elli, yüz

metre kadar hiçbir sey olmadan ilerlediler. Zırhlılar belli bir mesafe ilerleyince, havan topları ve uçaksavar

silahları atese basladı. Onların atesine zırhlıların ve tankların atesi eklendi. Karsı tepeler ısıl ısıl oldu.

Türk Deniz Piyadeleri hedef gözetmeksizin gördükleri bütün yükseltilere ates ediyorlardı. Zırhlılardan da

mermi yagıyordu ama ates açılan siperlerden hiç karsılık gelmemisti.

Sonra birden düz bir çizgi seklindeki bir ısık, uzaklardan kopup geldi ve Binbasının içinde bulundugu

zırhlıya çarptı. Zırhlı araç paramparça oldu. Diger araçların telsizlerinden üzüntü dolu bagırıslar geldi.

Tugay Komutanı Ihsan Pasa en ön saftaydı, elinde otomatik tüfegi ile oradaki askerlerden bir farkı yoktu.

Askerler onun çevresini sardılar hemen ama o bir isaret ile hepsini dagıttı. Hedef haline gelmenin bir

anlamı yoktu dogrusu. Zırhlı araçların karsı tarafı hedef alarak açtıgı

yogun ates izlenebiliyordu. ZMA'lar

çok hızlı hareket ederek ve zikzaklar çizerek karsı tarafa yaklasmaya çalısıyordu, M-60 tankları ise ates

ederken yavaslıyor ve birkaç salvo atesleyip ilerliyordu. Bu çok klasik bir karsı saldırıydı ama tugaya

zaman kazandırmak için yapacak baska bir sey de yoktu. Havan destegi etkili olmus gibiydi. Ilerleyen

araçlara açılan karsı ates çok zayıftı, agır makineli atesi ile sınırlıydı, Ihsan Pasa umutlandı birden savasın atmosferi içinde:

"Onlara piyade destegi verirsek bir geri püskürtme olur mu acaba?" diye bagırdı tabur komutanlarına.

Subaylar birbirlerine baktılar, hepsinin gözleri yorgunluktan ve soguktan kan çanagına dönmüstü.

Bilmiyorlardı, o genç yasta savası okumak çok zordu. Karsılarında basit bir düsman olsa belki, ama

Amerikalılar taktik geregi geri çekilmeyi düsünmüyorlarsa, tek basına zırhlıların onları bu konuda ikna

etmesi zordu.

"Komutanım, izin verin bölügüme..." Yüzbası Fevzi girdi konuya, digerlerinden önce davranmıstı,

"izninizle bölük seviyesinde saldıralım onlara. Tanklara yetisirsek sansımızı artırırız."

Ihsan Pasa dönüp tekrar karsı taraf baktı, zırhlılar Amerikan birliklerinin oldugu hatta çok yaklasmıstı ve

hâlâ ciddi bir karsı ates yoktu görünürde.

"Tamam oglum, dikkatli olun."

Bes dakika içinde bölügün tamamı, iki yüz kırk üç asker ön siperlerin hemen arkasında toplanmıstı.

Hepsi de birbirine benziyor gibiydi. Karanlıkta birer gölgeden ibarettiler, gün ısıgı da olsa fark etmezdi.

Tuzagı hissediyorlardı simdi. Buradan ellerini kollarını sallayarak gidemeyeceklerini anlamıslardı.

Patlamaların olusturdugu alev adacıklarından yükselen dumanlar burayı

cehennemden bir parçaya

çevirmisti. Belki de bunun için hepsi kızgındı, günleri mahvoldugu için ve bunun acısını çıkarmak için

hazır gibiydiler.

28

Taburun komutanı Yüzbası Fevzi, en ön safa geçti. Çok hızlı ilerlemek durumundaydılar, mangalar

birbirinden ayrı durmalıydı. Takım komutanlarına talimatlar verildi, ileri atılmak için hazırlandılar. Bu

arada zırhlı araçlara daha çok ates edilir olmustu.

Zırhlıların düzeninde bir gariplik vardı. Ilk baslardaki gibi nisan alınıyorlardı sanki. Attıkları mermiler

havaya savruluyordu. Bunun nedeni bir dakika sonra anlasılabilecekti ancak.

Yüzbası Fevzi hiçbir sey söylemeden ileri gitti, takımı da hemen arkasından siperlerin ardına sıçradı ve

gözden kayboldu. Yüzlerce Deniz Piyadesi de aynı hızla yerlerini terk edip yarı engebeli arazinin karanlık

kollarına bıraktı kendini.

Ihsan Pasa, askerlerin karanlık denizine atlayısını gözleri dolarak izledi. Havancılara emretti, tekrar atese

basladılar. Ellerindeki mermileri hiç hesap etmeden atıyorlardı.

Düsünecek fazla bir seyleri yoktu. Havan

mermileri yine karsı tepelerin üzerinde ısıldamaya basladı.

Patlamaların ısıklarından yansıyan gölgeleri

görebiliyorlardı. Amerikalılar oradaydı ama fazla bir karsılık vermiyorlardı. Ne yapacaklardı acaba?

Bu soru kafaları kurcalarken cevabı çok hızlı geldi. Az önce zıhlıların açtıgı savruk atesin nedeni ortaya

çıkmıstı. Onlar aslında kendilerine saldıran helikopterleri fark etmis ve savunma atesine baslamıslardı.

Zırhlıların izledigi yolun batısında, üç kilometre kadar ileride, yerin biraz üzerindeki görünmez

kaynaklardan saçılan ısıltılar zırhlıların üzerine yagmaya basladı.

Daha ilk birkaç saniye içinde birkaç

zırhlı ve tank, büyük bir patlamanın ardından yanmaya basladı, Ihsan Pasanın telsizine dolmaya baslayan

sesler dayanılmazdı. Yanan zırhlı araçların içinde yavas yavas sehit olan Deniz Piyadelerinin sesleri

yüregine islemeye baslamıstı Ihsan Pasanın. Zırhlı araçlar oldukları

yere çakılmıstı, ates de etmiyorlardı

artık.

Zırhlı araçların hedefleme kamerasından görünen yesil tondaki manzara felç ediciydi. Uzaklarda,

yüksekte dev bir armadanın ölüm kusan silahları hiç durmadan atesleniyordu. Gökyüzünde pek çok

büyük karaltı seçilebiliyordu ve bu manzarayı sadece zırhlı

araçlardakiler görebiliyordu. Onlarca Apache

helikopteri belirli bir mesafeden ates ederek kolayca avlıyordu onları.

Her dakika içinde birkaç araç

vurulmaya baslamıstı. Karsı saldırı çoktan sona ermisti. Askerler araçları terk etmeye basladılar, yapılacak

bir sey yoktu. Bir an önce araçları bırakıp siperlere geri dönmeliydiler. Araçlardan atlayan askerler biraz ötelerindeki açıkta duran piyadeleri görünce sasırıp kaldılar.

Yüzlerce Türk Deniz Piyadesi, tam olarak iki yüz kırk üç asker, araziye dagılmıs bir halde onlara dogru

yaklasıyordu. Önce bu görüntüye inanamadılar, ancak askerler yanlarına geldiginde bunun dogru

olduguna inanabildiler.

"Ne yapıyorsunuz burada, delirdiniz mi?"

Askerlerin içinden bir tegmen, tankçı askere dogru kostu:

"Ne yapıyorsunuz siz, çabuk binin o tanklara. Bu bir karsı saldın."

"Ne diyorsun sen Komutanım, karsı tepenin üzeri helikopter kaynıyor.

Kötü geliyorlar, neredeyse burada

olurlar. " Sesi heyecanlı ve boguktu askerin.

Bu konusma bitmeden etraf kıvılcımlarla doldu. Tanka çarpan 30 mm’lik mermiler aracın içine dolmus ve

ates almasına neden olmustu. Askerler endise ile baktı tanka. Bir sey yapmayı akıllarına getirmeden tank

büyük bir gürültü ile patladı. Etrafa saçılan sarapneller, askerleri yaraladı. Patlayan tankın etrafından

kaçısıyordu Deniz Piyadeleri. Baslarını kaldırdıklarında ilk olarak birkaç metre yukarıda uçusan alev

29

parçalarını gördüler ve bir saniye sonra bu alev parçaları Mehmetçigin üzerine yagmaya basladı.

Helikopterler alanın etrafında genis bir çember çiziyordu ve bu çemberi çizerken sürekli olarak alandaki

hedeflere ates ediyorlardı. Türk askerleri korunmasız bir sekilde iki cephe hattının ortasında kalmıstı.

Umutsuzca G-3’lerini kaldırıp helikopterlere ates ettiler. Amerikan askerlerinin bulundugu hatlardan da

tank atesi basladı ve M1A2 tankları hızla hareket ederek karsı saldırı

yapan birligin üzerine dogru hücum

etti. Tanklar ardı ardına yaptıkları salvolarla helikopterlerin gözden kaçırdıgı zırhlıları avlamaya baslamıstı.

Ortalık tam anlamıyla cehenneme

dönmüstü.

Türk hatlarından çatısmayı izleyen Ihsan Pasa, "Allah'ım, ne yaptık biz?" diye bagırdı, yanındaki

askerlere. Tonlarca agırlıgındaki MI tanklarının gök gürültüsünü

andıran palet sesleri kulaklarında

çınlıyordu. Türk askerleri bir an yere çöktü, etraflarına bakıyorlardı.

Karanlıktan, patlamaların ani

aydınlıgından ve birer birer sehit olan arkadaslarının siluetlerinden baska bir sey göremiyorlardı.

Zırhlıların hepsi vurulmustu ve alanın bir yerinde yanıyordu.

Deniz Piyadeleri kosarak kendi hatlarına gitmeye çalıstılar. Bu arada helikopterler, alanın çok yakınına

gelmisti. Deniz Piyade Tugayının hatlarında tam bir karmasa yasanıyordu. Ellerindeki bütün silahlarla

helikopterlere ve tanklara ates ediyorlardı ama bu bir ise yaramıyordu dogrusu. Nihayetinde bu, hafif bir

piyade tugayıydı. Agır saldırı unsurları ile desteklenen bir tümene karsı basarı sansı oldugunu kimse

düsünemezdi.

Ihsan Pasa durumun gittikçe kötülestigini görebiliyordu. Ön siperlerde durmak iyice tehlikeli hale

gelmisti. Türk tugayının ön hatları delik desikti zaten, belli bir hattan söz etmek mümkün degildi. Bütün

siperler yogun ates nedeniyle yıkılmıs ve birbirine karısmıstı. Daha gerilerde durmak istiyordu yanındaki

subaylar ama Ihsan Pasayı oradan söküp almak mümkün görünmüyordu.

Kendisini kaybetmis gibiydi,

emir subayları onun bir anda fırlayıp savas alanına atılmasından korkuyorlardı.

Bunda haksız degillerdi dogrusu. Tümgeneral Ihsan Pasanın içi sızlıyordu, aklını yitirmek üzereydi.

Kendi verdigi emirle savas alanına atılan askerler ölümcül bir saldırının pençesine düsmüstü. Kendisine

dogru kosan askerlere baktı. Büyük kalibreli mermilerin Deniz Piyadelerinin bedenine çarpıp, siluetlerini

parçalamasını seyrediyordu ve yapabilecegi fazla bir sey yoktu. Tugay hatlarından açılan bütün agır silah

atesine karsın saldırıyı püskürtmenin ya da düsmana zayiat verdirmenin imkânı yok gibiydi. Yardım

gelmeyecekti, Irak'ta bulunan diger iki tugayla baglantıları kesikti ve onların ne durumda olduklarını

bilmiyordu.

Allah'ım, yavas yavas ölüyoruz hepimiz, diye düsündü Ihsan Pasa.

Tüyleri diken diken oldu ama bu

hislerini askerlerine belli ederse birligi bir arada tutmak mümkün olmazdı. Karsı saldırı gerçeklestiren

birligin görüntüsüne bakamıyordu, alanın her yanı sehitlerin bedenleri ile kaplanmıstı. Soguk bir rüzgârın

esintisi onların bagırıslarını ve yaralananların inlemelerini kulaklarına getiriyordu. Karsı saldırı bölügü

neredeyse yarım saattir alanın pek çok noktasında olusturdugu küçük ceplerde düsmana ates

edebiliyordu. Ihsan Pasa bunu düsünmek istemiyordu ama gerçekten karsı

saldırı yapan askerler

hayatları pahasına tugaya zaman kazandırıyordu. Orada ne kahramanlıkların yapıldıgını biliyordu.

Askerler, komutan emri altında olmadan, üstlerine gelen tanklara ve helikopterlere ölümüne karsı

koyuyordu.

Bu sırada alanın orta yerinde bir M1A2 tankı inanılmaz bir gürültü ile patladı, Ihsan Pasa bunu görünce

gözyaslarını tutamadı, askerlerin canla basla direndiginin kanıtıydı

bu.

"Sabahattin, yarayı tut, yarayı tut. Çok kanıyor.... " "Dur, dur sakin ol. Merak etme Ibrahim Çavusum,

geçecek. " Sabahattin, çavusun karnından oluk oluk akan kana baktı, ayagını bastıgı yer, kan çamuruna

dönüsmüstü. Büyük bir mermi, karnını yarısından alıp götürmüs gibiydi, Ibrahim Çavus soktaydı. Asırı

kan kaybından ölmesi an meselesiydi. Iki büyük kaya parçasının gömülü

oldugu bir çukurun içinde

olusturdukları cepte direnmeye çalısıyordu bes asker. Kendi hatlarına uzaktaydılar. Geri

dönemeyeceklerini biliyorlardı. Alanda dolasan tanklar tespit ettikleri direnis ceplerini kimi zaman 120

mm toplarıyla havaya uçuruyor, kimi zaman da üzerinden geçiyordu.

Tanklar üzerinden geçerken direnis

ceplerindeki askerler hâlâ ates ediyor oluyordu ve mermiler tankın kalın zırhına çarpıp kendilerini

yaralıyordu. Sonrasında insanın tahammül edemeyecegi kemik sesleri ve sessizlik...

Sabahattin RPG roketlerini bitirmek üzereydi Bir yandan Ibrahim Çavusun yarasına bastırmaya çalısıyor,

bir yandan da elinde kalan mermileri saymaya ugrasıyordu. Dört tane roketi vardı, G-3'ün mermileri de

bitmisti neredeyse. Belindeki tabanca doluydu, onu sona saklamıstı ve nasıl kullanacagına henüz karar

vermemisti. Düsmanın eline geçmeye niyeti yoktu. Kendisini simdiden sehit olarak görmeye baslamıstı.

Cepteki diger askerler hep birden susup ona ve çavusa döndüler.

Yüzlerinde hiçbir ifade yoktu.

"Bitti!" dedi birisi. Duygularını anlamanın imkânı yoktu.

Sabahattin basını salladı. Mermiler tükenmisti. Orada bir tankın onları

bulup öldürmesini

bekleyeceklerdi. Teslim olmak kimsenin aklına gelmiyordu. Ne zaman?

Mallarındaki tek soru buydu.

Daha ne kadar bu manzaraya tahammül etmek zorundaydılar ve ne zaman sehit olacaklardı? Ölümün

kesinlestigi anlarda insan farklı bir varlıga dönüsüyordu demek ki.

Sonsuz bir mutluluk kaplıyordu içini.

Varolusun en derin yarası olan ölüm korkusu terk ediyordu bedeni ve kendisini bir geçis alanında

buluyordu insan. O alanda neyin olacagının bir önemi yoktu. Ölümün seklinin de bir önemi yoktu.

Askerler birbirlerine bakakaldılar. Ibrahim Çavusun gözleri yukarıda belirsiz bir noktaya bakıyordu.

Titreyen dudaklarından anlamsız kelimeler dökülüyordu ilk basta, sonra düzene girmeye basladı. Çavus,

kelime-i sahadet getiriyordu. Bir anda yüzünde bir aydınlık olustu.

Gökyüzüne bakmaya basladı, bedeni

gerildi, sanki yattıgı yerden kalkmak istiyor gibiydi. Sabahattin ona neler oldugunu anlayamadı, ölmekte

olan birisinin verecegi anlamsız bir tepki olarak gördü bunu.

Bulundukları mevziye yaklasan tank, makineli tüfek yagmuruna tutuyordu etrafı. Baslarını çıkarmalarına

dahi imkân yoktu. Tank istese, bir tek top atesi ile onları ortadan kaldırabilirdi ama yapmıyordu. Siperin

üzerinden geçecegini anladılar. Neseyle baktılar birbirlerine. Ibrahim Çavus kollarını gökyüzüne dogru

kaldırmıstı, son gücünü harcıyordu. Kimse onun neye ulasmak için bu kadar çaba harcadıgını

anlamamıstı. Çavus birilerine elini uzatıyor gibiydi, gözyasları

yüzündeki isin üzerinde izler olusturmaya

baslamıstı. Sabahattin, eliyle Çavusun yüzündeki çamuru sildi. Çavus ona dogru bakmıyordu, dünya ile

baglantısını kesmis gibiydi. Saniyeler geçti, yüzünde mutlu ve gururlu bir ifade ile kendini bıraktı.

Sabahattin yanındaki askerlere baktı, öylece bekliyorlardı.

Dudaklarından dökülen dualar sayesinde

kendilerini yitirmedikleri-ni anladı, yoksa orada durabilmelerine imkân yoktu. Tankın gürültüsünden

baska bir sey duyamaz haldeydiler. Sabahattin tank paletinin sesine karısan baska bir sesle irkildi.

Uzaklardan gelen bir ugultu yükselmeye basladı. Garip bir ısık, savas alanının üzerinde sallanır hale

gelmisti. RPG roketlerini beline bagladı ve hepsinin tapasını patlamaya hazır duruma getirdi. Askerler

onun ne yapmak istedigini anlamıslardı. Onlar da el bombalarını

üzerlerine bagladılar aceleyle.

Tuzaklanmıslardı artık, parmaklarını el bombalarının pimlerine geçirdiler. Kendilerine yaklasmakta olan

tanka acıyarak baktılar. Dört roket ve neredeyse yirmi el bombasından olusan bir Anti-Tank mayınına

dönüsmüslerdi.

Sabahattin bir yaklasan savas aracına, bir havaya bakıyordu; diger askerler de aynı durumdaydılar. Bunu

anladıkları an hepsi sıkıca ellerini tuttu birbirinin. Kulaklarında aynı sesin oldugunu ve aynı ısıgı

gördüklerini biliyorlardı. Ugultu gittikçe arttı. Tank paletlerinin sesini bastırıyordu artık. Çukurun içine

31

yattılar, nefesleri sakinlesmisti, geçmisleri gözlerinin önünden geçmiyordu ama gözlerinin önünden geçen

görüntü karsısında bütün kaslarının çözülmemesine imkân yoktu. Bir süvari denizi akıyordu yukarıdan,

"Allah" diye fısıldadı askerlerden biri, ellerini sıkıca kenetlediler.

Tank siperin önündeki çıkıntıya hızla

daldı ve bir anda sahlandı, askerlerin üzerine bütün agırlıgı ile düsmesiyle siddetli bir patlama oldu.

Tankın alt zırhında meydana gelen siddetli patlama nedeniyle araç bir anda alevler içinde kaldı, Ihsan

Pasanın gördügü patlama, buydu iste.

Gün ısımak üzereydi. Çatısma bütün hızıyla sürüyordu. Alandaki Türk askerlerinin neredeyse hepsi sehit

olmustu. Tugayın ön hatlarından tek tük silah atıldıgı görülüyordu.

101. Hava indirme, yaptıgı manevrayı

genisletmeye basladı. Tugayın yayıldıgı alanın güneyine helikopterle asker sevk ediyorlardı. Çok rahat

hareket ediyorlardı. Karsılarındaki birligin, onların manevralarını

durduracak güçte olmadıgı anlasılmıstı.

Zaten bütün bir bölüklerini ve ellerindeki zırhlıların hepsini kaybetmislerdi. Ancak hâlâ çok

tehlikeliydiler. Binlerce asker vardı karsılarında ve çok kısa süre içinde bu birligin yok edilmesi

gerekiyordu. Gün ısımasından hemen sonra bu isi bitirmek istiyorlardı.

Türklerin, tamamen kıstırılırlarsa

büyük bir tepki vererek kendilerini agır bir kayba ugratacagından endise ediyorlardı.

Amerikalıların yaptıgı son çevirme hareketi tugayı rahatsız etmisti.

Mehmetçik, hatlarını daha sıkı hale

getirmek için yayıldıgı alanı daralttı. Amerikalılar bu manevrayı

görünce küçük bir zırhlı saldırısı yapıp

bu hareketi hızlandırdılar. Aslında istedikleri tam olarak da buydu.

Türk tugayının daha dar bir alana

sıkısmasını istiyorlardı, istedikleri neredeyse olmustu. Tıpkı

Irak’taki diger birliklerde uyguladıkları

stratejiyi uyguluyorlardı. Savası baslatan birlik olarak hemen ilk basarı da onların olmalıydı. Demir At

lakaplı, Amerikan 4. Mekanize Piyade Tümeni, Hakkari Dag Komando Tugayına büyük bir saldın

düzenlemisti ve Türk komandoları bir süre savastıktan sonra dayanmanın mümkün olmadıgını görüp

yüksek alanlara çekilmisti. 4. Mekanize, bu saldırı sırasında beklemedigi taktik direnisler nedeniyle

dokuz tankını ve on bes kadar zırhlı savas aracını kaybetmisti.

Amerikalı komutanların öfkeleri, telsiz

konusmalarından anlasılabiliyordu. Bu kadar basit görünen bir saldırıda bunca kayba ugramalarına bir anlam verememislerdi. Komandoların doga ile neredeyse birebir

bütünleserek kurdugu patlayıcı tuzakları kaybın esas sorumlusuydu. Bu arada Türk komandoları sürekli

olarak helikopter saldırısı altındaydılar ama fazla zayiatları yoktu.

Ancak hareket kapasiteleri sıfıra

inmisti çünkü manevra yapmak istedikleri anda havadan tespit edilip roket yagmuruna tutuluyorlardı. Bu

nedenle binlerce komando hayli kısıtlı bir alan içinde, neredeyse kayaların içine oydukları siperlerde,

yaklasmaya çalısan düsmana ates yagdırıyordu. Bunun ne kadar sürecegini kimse bilmiyordu dogrusu.

Irak Tümeni içinde en kötü durumda olan Türk Mekanize Tugayıydı. Tank ve zırhlı araçların yanı sıra bir

piyade taburundan olusan birlik Amerikan 3. Zırhlı Süvari Alayının saldırısına ugramıs ve tank savasına

girmek zorunda kalmıstı. Gelen haberler çok karısıktı ama tank tugayının hemen hemen bütün gücünü

kaybettigi ve tugay komutanının sehit oldugu söylentileri dolasıyordu.

Bu ancak gün içinde

anlasılabilirdi. Zırhlı birligin kaçacak bir alanının olmaması ve manevra yeteneginin düsüklügü onun

sonunu hazırlamıstı. Gece boyunca Amerikan Kara Kuvvetlerinin yeni kullanıma soktugu AH-64 E

Apache'lerin saldırısına maruz kalmıslardı. Tankların gece vurulması

kadar kolay bir sey yoktu. 3. Zırhlı

Süvari Alayının tanklarına yapacak fazla bir sey bırakmamıstı

helikopterler. Ancak Türk tanklarının

hemen hepsinin eski model M-60 tankları olması da isleri daha kolaylastırmıstı. Eski nesil tankların ileri

seviyede üçüncü nesil tanklarla basa çıkması imkânsız gibiydi. Amerikan tanklarının

uranyumlu mermileri Türk tanklarını delip geçmis ve çogu zaman bu nedenle birden çok kez vurulmak

zorunda kalmıstı.

Tümgeneral Ihsan Pasa subaylarını etrafında topladı. Günes iyiden iyiye kendisini göstermeye baslamıstı.

Ortalık sessizdi ama karsılarındaki 101. Hava Indirme’nin askerlerini rahatlıkla görebiliyorlardı.

Yüzlerindeki ifade henüz zafer ifadesi degildi. Islerinin kolay olmadıgını biliyor olmalılar, diye düsündü

Ihsan Pasa. Direnmeye kararlıydı. En son asker ölene kadar bu direnis devam edecekti ve düsmana

ellerinden geldigi kadar zayiat verdirmeyi planlıyorlardı. Askerler yok olmadan önce bütün güçleri ile

düsman öldürmeye çalısacaklardı.

"Bu kararım kesindir çocuklar. Eger düsman karsı koyulmaz biçimde üzerimize gelirse, elimizdeki bütün

patlayıcıları bedenimize baglayacagız ve her kavugun içine saklanıp sonuna kadar onlara kayıp

verdirecegiz. Dünyanın bunun kolay bir zafer oldugunu düsünmesine izin veremeyiz degil mi? Türk

ulusunun yüzyıllardır kanla yazdıgı kahramanlık destanlarına ihanet edemeyiz."

"Haklısınız komutanım, en az bir düsman öldürmeden ölmek bize haram olsun. Bu tuzaktan kurtulmak

da bize haram olsun. "

"Amin," diye katıldı diger subaylar.

Haberlesme erlerinden birisi kosarak çadırın önüne geldi ve nöbetçinin açtıgı perdeden içeriye daldı. Çok

heyecanlıydı, önemli bir seyler söyleyecek gibi duruyordu:

"Komutanım, çekiliyorlar."

Askerlerin gözleri saskınlıkla açıldı. Habercinin söyledigine inanmanın imkânı yoktu. Düsman bir birlik,

yok etmek üzere oldugu bir tugayı neden öylece bırakıp geri çekilirdi ki? Ihsan Pasa heyecanla çadırı terk

edip Amerikan askerlerini gözlemleyebilecegi bir nokta arayarak kosmaya basladı. Subayları da onu takip

ettiler. O an savasın etkisini ilk kez gündüz gözüyle gerçek anlamda görebildiler. Kendi hatlarındaki Türk

askerlerinin hepsinin yüzü toz ve çamur içindeydi. Bazılarının elbisesi tamamen arkadasının kanı ile

kaplanmıstı. Siperlerin durumu çok kötüydü, siper denebilecek fazla bir sey kalmamıstı ortada. Gece karsı

saldırının yapıldıgı alan tam bir mezarlıgı andırıyordu. Yanmıs tanklar, zırhlılar ve askerler, alanın her

tarafını kaplamıstı. Saatler süren bir direnis olmustu alanda, bölük son nefesine kadar savasmıstı ve geri

dönme imkânı bulamadan tamamen yok edilmisti.

Ihsan Pasa, yas dolan gözlerini kısarak kendisini tutmaya çalısıyordu.

Etrafta siper almıs haldeki yorgun

ve bitkin askerlerinin yüzüne bakmak istemiyordu. Yüzündeki ifadenin onlara moral verecek gibi

olmadıgını hissedebiliyordu, bunu bilmek için aynaya bakmasına gerek yoktu. Tek bir emir vermisti ve o

emir sonucu, iki yüz kırk üç asker biraz ilerisinde yanmıs ve parçalanmıs bir halde yerde yatıyordu.

Onları elleri ile göndermisti oraya, buna nasıl dayanacagım bilemiyordu. Acı da olsa görevlerini

yaptıklarını düsünüyordu. Bölük, saldırının hatları yarmasını

engellemisti ve günesi onlar sayesinde

görebilmislerdi. Simdi gelen haber dogru ise sehit bölügün heykeli dikilmeliydi. Eger bir kurtulus

mümkün olursa bu, o alanda yatan sehitler sayesinde gerçeklesmis olacaktı.

Ihsan Pasa ve subaylar oldukça ileri bir noktada siper alarak dürbünle karsı hatları gözlemlemeye

basladılar. Sabah saatlerinde güney taraflarına indirilen Amerikan askerleri helikopterlerle hızla geri

gidiyorlardı. Güney istikameti tamamen açılmıstı neredeyse, eger buradan kaçmak isteselerdi, askerlerin

bir bölümü bunu rahatlıkla basarabilirdi. Kuzeybatıdaki esas gücün de hareket etmekte oldugu

görülebiliyordu. Tanklar geride tozlu bir iz bırakarak geri çekiliyordu. Birkaç Amerikan zırhlısı ise gece savasının geçtigi alandaki vurulmus halde yanan tankların içinden ölülerini almak için acele ediyordu.

Birkaç Amerikan askeri de vurularak düsen iki helikopterin içindeki pilotları zırhlı ambulans araçlarına

tasımak için kosuyordu.

"Allah’ım, neler oluyor böyle?" Tümgeneral Ihsan Pasa, buna bir anlam verememisti. Bütün bu savası

neden yapmıslardı? Yoksa politikacılar bu savası durdurmayı basarmıs mıydı? Bu çok küçük bir ihtimal

olarak göründü gözüne. Bunun tersi olsaydı hemen inanırdı ama politikacıların atesli bir savası

durdurabilecegine hiç ihtimal vermemisti hayatında. Amerikalıların direnis nedeniyle çekilmesi biraz

33

fazla iyimserlik olurdu dogrusu. Peki öyleyse neden? Bu isi sevmemisti Ihsan Pasa. Sevmemisti, hem de

hiç. Askerî mantıga göre bir hava saldırısı baslamalı ve kara unsurları

da bu hava destegi esliginde

kendilerini yok etmek üzere harekete geçmeliydi, Ihsan Pasa haklıydı

belki de. Ama onun bilmedigi bazı

silahlar, belki de askerî mantıgın degismesine neden olmustu. Bunu zaman gösterecekti.

23 Mayıs 2007 - Saat: 08.00

GENELKURMAY BASKANLIGI

Genelkurmay Baskanlıgı Harekât Merkezi ana baba günüydü. Etrafta kosturan askerler sürekli olarak

üstlerine rapor ulastırıyor, bilgisayar operatörleri ekranları

basındaki verileri birbirleri ile paylasıyordu.

Telsiz konusmalarının dökümleri rapor haline getiriliyor ve bunlar düzenli olarak üst düzey

komutanların bilgisine sunuluyordu. Hükümet üyelerinden bazıları da Harekât Merkezindeki bir odada

toplanmıs, durmaksızın telefonla konusuyorlardı.

Basın, Basbakanın pesindeydi ve CNN'de çıkan haberin iç yüzünü

aydınlatmak için sormak istedikleri

binlerce soru vardı. Henüz Irak'ta baslayan kasırganın farkında degildi insanlar. Oradaki kaynaklardan

garip bilgiler geliyordu ama bunları bir araya getirerek gerçek sonuca ulasmalarına imkân yoktu.

Türkiye'deki ABD elçiligi tam bir sessizlik içindeydi. Irak'taki birkaç

sivilden duydukları, bölgede çok

büyük çatısmaların yasandıgı yolundaki haberlerin aslı astarı olup olmadıgını ancak Basbakandan

ögrenebilirlerdi. Tabii bunun için önce onu bulmalıydılar ama bu imkânsız görünüyordu, sanki yer

yarılıp içine girmisti. Gazeteciler böyle durumlara karsı hazırlıklıydı

her zaman. Eger Basbakanı

konusturmak isterlerse tek yapmaları gereken, onu zorda bırakacak biçimde manset atmaktı, sonrası

kolaydı. Basbakan kendisi gazetecileri çagırır ve elindeki bilgileri söylerdi.

Saat dokuza dogru gazetecilerin Basbakana ihtiyaçları kalmamıstı. El-Cezire televizyonu geçtigi bir

haberde Türk Ordusu ile Amerikan Ordusunun kıyasıya savastıgını

bildirmisti. Bu haber önce haber

servislerinde tam olarak anlasılamadı ve Türk Amerikan ortak operasyonlarının yapıldıgı yolunda

yorumlandı. Gelen bilgileri mantıklı bir çerçeveye oturtmak gerçekten zordu. Zaman geçtikçe haber

servislerindeki muhabirler saskınlıktan ve heyecandan ne yapacaklarını

sasırmıs halde haberin gerçek

olabilme olasılıgının saniye saniye güçlenmesini izlemekteydi. Amerikan kaynaklarından sızan bilgiler

El-Cezire televizyonunu haklı çıkarabilecek nitelikteydi. Gerçekten de Irak'ta ciddi seyler oluyordu ve

bunun sıcak bir çatısma olma ihtimali dakikalar geçtikçe artıyordu.

Türk gazeteleri ise bu haberleri halka duyurmadan önce mutlaka resmî

bir seyler duymak istiyordu ama

kısa süre sonra bu haberlerin yurda ulasmamasına imkân yoktu.

Yurtdısından gelen bilgiler ısık hızıyla

kulaktan kulaga yayılacaktı. Telekom Müdürlügü hatların normalden fazla kullanılmaya baslandıgını

söylüyordu. Bu, fısıltı gazetesinin çalısmaya basladıgının bir göstergesiydi ve televizyonlar bu haberi

vermek zorundaydı. Yoksa büyük bir panik baslardı ve bu, haber vermemekten çok daha kötü sonuçlar

dogurabilirdi.

Basbakan ayrıldıgı Harekât Merkezine, çatısmalar üzerine geri dönmüstü.

Içeri girer girmez üzerindeki

ceketi ve kravatı çıkarıp bir köseye fırlattı. Komutanlar bir masanın üzerinde toplanmıs, kabartma

Ortadogu haritası üzerinde hararetle tartısıyorlardı. Basbakan ve bakanlar yanlarına gitti. Hikmet Pasa ve

komutanlar, hükümet üyelerini selamlayıp islerine devam etti. Dogal olarak Basbakan da toplantının bir

parçası haline gelmisti. Hikmet Pasa, Basbakana Irak'taki çatısma noktalarını kısaca gösterdi:

"Bu nokta, bu nokta ve bu nokta. Bunlar çatısma bölgeleri. Dün bütün gece boyunca çatısmalar devam

etti. Durum, sandıgımızdan daha kötü olabilir. Bize gelen bilgiler tam güvenilir degil. Tugaylarımızla

kurulan iletisim zayıf ve bu nedenle sürekli bilgi akısı

saglayamıyoruz."

34

Tayyip Erdogan haritadan çok Hikmet Pasanın yüzüne bakıyordu.

Bakıslarında, olanlara inanamadıgını

belirtir bir ifade vardı.

"Pasam, savasta mıyız?" diyebildi ancak. Hikmet Pasanın yüzünde karanlık bir ifade olustu. O bir

askerdi, bugünler için yetistirilmisti. Hayatının hiçbir önemi yoktu dogrusu ama üzerindeki agır

sorumlulugu hissedebiliyordu.

Hikmet Pars etrafındaki komutanlara ve hükümet üyelerine döndü. Masadan birkaç adım uzaklasmıstı:

"Eger dün gece sehit edilen binlerce evladımıza karsı bir sorumlulugumuz varsa savastayız."

Bu sözler üzerine hükümet üyeleri neye ugradıklarını sasırdılar, suratlarına balyozla vurulmus gibi

hissettiler. Bazılarının yüzünde uyusukluk oldu, kalpleri deli gibi atmaya basladı, soguk terler bosaldı

sırtlarından. Hiçbirisinin, durumun bu kadar vahim olabilecegini düsünmedigi açıktı. Birbirlerine

bakarken yüzleri acıyla burustu.

Basbakan içindeki sızıyı bastırmaya çalısarak: "Binlerce mi? Pasam, Allah askına söyleyin, neler oldu

orada?" diye sordu.

Hikmet Pasa, derin bir nefes aldı: "Zırhlı Tugayımıza saldırdılar, tankların neredeyse hepsi gitti. Bütün

gece helikopterler saldırmıs. Buna dayanmalarına imkân yoktu zaten.

Tugay, hemen hemen tamamen yok

edilmis. Ne kadar kurtulan asker var, bilmiyoruz. Ancak kimseyle baglantı kurulamıyor simdilik. "

"Kimseyle mi?" Basbakan felaketi beyninde duyumsamaya baslamıstı simdi.

Kanının çekildigini hissetti.

"Digerleri de öyle..."

"Hepsi mi Pasam?"

"Hayır. Deniz Piyade Tugayı gece boyunca çarpıstı ve direndi. Çok sehit var ama hatlarında tutundular.

Amerikan birliklerinin çekildigini belirtiyorlar. Bunu neden yaptıkları

belli degil. Hakkari Dag Komando

Tugayı ise bir süre çatısıp engebeli bir arazide savunma olusturmus.

Dar bir alanda yogun biçimde

saklanmaya çalısıyorlar. Bu tehlikeli olabilir."

"Pasam, duramayız artık."

"Durmuyoruz zaten, ordu alarmda. Ancak simdi atacagımız her adımı iyi hesaplamalıyız. Yoksa felaket

olur. " Hikmet Pasa, içi parçalanmasına ragmen kaya gibi sert olmalıydı

hislerinde. Binlerce sehit

verilmisti ama simdi koca bir ulusun kaderini düsünmek zorundaydı.

"Dısisleri Bakanı Washington’a vardı. Bugün Baskan Yardımcısı Dick Cheney’le görüsmesi var. Umarım,

bu isi masada çözeriz," dedi Tayyip Erdogan. Söylediklerine inanıp inanmadıgını bilmiyordu.

"Basbakanım!" Hikmet Pars’ın alnındaki damarlar sertlesmis ve dısarıya fırlamıstı.

"Buyurun," dedi Tayyip Bey, ne oldugunu anlamadı.

"Dısisleri Bakanını hemen geri çagırın."

35

Hükümet üyeleri bu sözlerle ne denmek istendigini anladı hemen. Bu gerçekten olabilir miydi? Türkiye

Cumhuriyeti’nin Dısisleri Bakanı, Amerikan topraklarında kötü bir muamele ile karsılasabilir miydi? Su

son gerçeklesenlerden sonra her sey olasıydı.

"Bu arada Basbakanım, Kıbrıs’ta sivil Rumların sınırda gerginlik baslattıgı haberleri geldi. Çok sayıda

Rum, sınırdaki askerleri tas yagmuruna tuttu. Askerlerimize dikkatli olmalarını ve ates açmamaları emrini

verdik. Bizim oradaki sagcı solcu gençleri yolladık sınıra. Biraz durum idare edilebilir böylece. En ufak

bir çatısma oradaki kazanı atesleyebilir ve Amerikalıların ne yapmak istedigi konusundaki süphelerimiz

gittikçe dogrulanıyor."

"Pasam, Kıbrıs’ta altmıs bin asker var. Eger bir seyler olursa...."

"Merak etmeyin, o birlikler hayli dagınık ve Amerikan saldırısı olursa uzun süre dayanabilir. Üstelik

Rumların saldırısına karsı da hazırlıklılar."

"Ne kadar?" diye sordu Içisleri Bakanı. Mantıklı bir soruydu bu. Çok küçük bir ada parçasında, bunca

askerin nasıl savunma yapacagı iyi düsünülmeliydi. Ada savaslarında adadaki birliklerin dısarıdan

saldıran kuvvetlere karsı kazanma sansı sıfıra yakındı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Hikmet Pasa. Bu sorunun cevabı yoktu gerçekten de.

Tam bu sırada Basbakanın telefonu çaldı, bir süre dinledi. "Tamamen mi?" diye sordu. Odadakiler

merakla ona bakıyordu. Kapattıgında yüzündeki endiseli ifade okunuyordu. "Elçilikler," dedi. "Tüm ABD

temsilcilikleri, büyükelçilik de dahil, bir operasyonla bosaltılmıs.

Birer temsilci dısında sadece Türk

hizmetliler kalmıs."

Basbakan ellerini kaldırıp içindeki çaresizligi dısa vurdu. Saklayacak bir sey yoktu:

"Sanırım, basına açıklama yapma zamanı geldi."

"Evet, ama üslubumuza dikkat etmeliyiz. Savası baslatan taraf bizmisiz gibi görünmemeliyiz."

Basbakan hiçbir söylemeden dısarı çıktı, bakanları da pesinden kostu.

Ter içinde kalmıstı Tayyip Bey.

Kafasında binlerce sey vardı. Nasıl konusmalıydı, simdi neler yapmalıydı? Bu soruların cevapları kafasını

burgaç gibi sıkmaya baslamıstı. Hikmet Pasa, o giderken ardından seslendi:

"Efendim, artık savastaymısız gibi hareket ediyoruz. Milli Güvenlik Kurulu bugün aksamüstü dört gibi

Harekât Merkezinde toplanacak."

Basbakan basını salladı. Kafası çok karısıktı. Saat dörde daha vardı.

Hemen gidip hükümeti toplamalı ve

MGK toplantısı sonrası acil olarak Meclise bilgi vermeliydi.

Basbakan, Genelkurmay Baskanlığının kapısından çıkınca gazeteciler üzerine hücum ettiler. Ancak onun

kendileri ile konusacagını anladıkları zaman yavasladılar ve kendi aralarında itiserek ön sıralarda yer

tutma çabası içine girdiler.

"Sayın basın mensupları, çok fazla bir sey söylemeyecegim. Ancak sunu söyleyebilirim ki, dün gece

Irak’taki birliklerimiz ile Amerikan birlikleri arasında siddetli çatısmalar meydana gelmistir. Bunun

sebepleri arastırılıyor. Olayın bir yanlıs anlamadan kaynaklandıgını

düsünmek istiyoruz. Dısisleri

Bakanımız su anda Washington’da ve Baskan Yardımcısı ile görüsecek.

Umarım bu toplantı, durumun

kontrol altına alınmasını saglayacaktır. Halkımızın sagduyulu olmasını, panik yapmamasını ve tarihine

yakısır biçimde vakur olmasını diliyorum. Söyleyeceklerim simdilik bunlar..."

Basbakan ileri atılmak istedi ama gazetecilerin kurdugu barajı geçmek o kadar da kolay degildi.

"Sayın Basbakan, kayıp var mı?"

"Iki taraftan da kayıp oldugu söyleniyor ancak detaylı bir bilgi vermek için henüz zaman erken."

"ABD Büyükelçisinin ülkesine gittigi söyleniyor efendim. Dogru mu bu?"

"Yorum yok."

"Efendim, savasa mı girdik?"

"Hayır. Savasta degiliz. Meclis bugün kapalı oturum yapacak ve Amerika’ya verilecek karsılıgın

boyutlarını belirleyecek."

"Sayın Basbakan, bu karsılık askerî mi olacak?"

"Arkadaslar, simdilik bu olay üzerinde fazla konusmanın bir anlamı yok.

Lütfen sorumluluk içinde

hareket ederek halkı gereksiz panige sevk edecek davranıslarda bulunmayın."

Tayyip Bey önündeki barajı sertçe iterek astı ve merdivenlerden hızla inmeye basladı. Kulaklarını

sorulara tıkamıstı. Yüzüne rahat bir ifade vermeye çalısıyordu ama gerçekten zordu bu. Gazetecilerin de

yüzünü düsünceli bir ifade almıstı. Insanlar sessizlesmisti. Hızla telefonları basına geçip haber

merkezlerine haber ve yorum geçiyorlardı.

Etki korkunç olmustu. Basbakanın haberleri dogrulamasıyla bütün dünyadaki Türkleri bir heyecan

dalgası sardı. Kimse yerinde duramıyordu, henüz olayın gerçek boyutlarını kimse ögrenmemisti. Eger

çatısmanın boyutlarını bilselerdi, neler olacagını, Türk toplumunun buna nasıl tepki verecegini kimse

kestiremezdi. Yurtdısındaki insanlar, Türkiye'deki yakınlarını aramak için telefon hatlarını kilitlemisti.

Almanya'nın telefon sistemi tamamen çökmek üzereydi. Acil aramalar dısında hiçbir telefon görüsmesini

yapmak mümkün olmuyordu.

Ülkede herkesin aklı karısmıstı. Ne zamandır Amerika'nın Türkiye üzerine oynadıgı oyunlarla ilgili

spekülatif haberler dolasıp duruyordu, insanlar bu düsünceleri bir roman kurgusu gibi dinleyip

hafızalarından silmisti. Simdi bu hafızaların derinliklerine giren seyler gün ısıgına çıkmıstı ve gerçek bir

korkunun temellerini atmaya baslıyordu. Garip bir heyecan dalgası sardı

insanları, isyerlerindekilerin canı

çalısmak istemiyordu, bir seyleri hissediyor gibiydiler. Evlerine gitmek ve ailelerinin yanında olmak

istiyorlardı. Henüz marketlere bir saldırı baslamamıstı ama ufak çaplı

alısverislerde insanlar daha çok

gıda maddesi almaya egilimli hale gelmis gibi görünüyordu. Kimse panik içinde oldugunu belli etmek

istemiyordu dısarıya karsı.

23 Mayıs 2007 - Saat: 16.00

KUZEY IRAK

Sessizligi bozan, kilometrelerce uzaktan atılan topların havayı yaran sesleri oldu. Deniz Piyade Tugayının

sıkısıp kaldıgı siperlere yakın bölgelere düsmeye baslayan 155 mm'lik top mermilerinin sarapnel parçalan

37

siperlerin üzerlerine yagmaya baslamıstı. Patlamalar nedeniyle alandaki sehit askerlerin bedenleri tekrar

ortaya çıkıyor ve siperlere kadar ulasıyordu. Deniz Piyade Tugayının direnisi gerçekten çarpıcıydı. Bu

kadar süre dayanmalarını, dagınık düzende siper almıs olmalarına ve karsı saldırıyı yapan taburun

anlasılmaz basarısına borçluydular.

Rüzgâr gitgide gücünü artırıyordu. Uzak ufuklarda bulutların toplandıgı

görülebiliyordu. Deniz piyade

komandoları siperlerden çıkıp dolasıyorlardı artık. Üzerlerindeki parkalara sıkı sıkıya sarılmıs halde

kosar adım bir yerden bir yere giden askerler görülebiliyordu.

Tümgeneral Ihsan Pasa da bunlardan

birisiydi. Üzerinde, rütbesini belirtir hiçbir isaret kalmamıstı simdi.

Çıkarıp atmıstı onları. Otomatik tüfegi

omzunda, siperler arasında dolasıp askerin moralini düzeltmeye çalısıyordu. Buna ihtiyaç vardı dogrusu,

siperlerinin girisinde Generali gören askerler toparlanıyor, üstlerine baslarına çekidüzen veriyorlardı ve

yüzleri gülmeye baslıyordu. Herkesin üzeri çamur kaplıydı. Askerlerin neredeyse tamamı çarpısmanın

içinde yer almıstı.

Top mermileri korkutmuyordu Ihsan Pasayı, zaten siperlerin içine düsmüyordu mermiler. Bu iste bir

gariplik var, diye düsünüyordu sürekli. Çok dar bir alanda sıkısık düzende savunma olusturmustu.

Yapılacak fazla bir sey de yoktu dogrusu. Agır silahların ön siperlere yerlestirilmesini istemisti. Bir 35 mm

uçaksavar vardı ellerinde ve önceki geceki çatısmada mermilerinin çogunu kullanmıslardı, zırhlıların

hepsi imha edilmisti, tanksavar roketleri tükenmis vaziyetteydi. Tekrar saldırı olursa kurtulmaları mucize

olurdu. Eliyle belindeki silahı tuttu. En son onu alacaktı eline, son mermiyi kendisine saklamıstı. Teslim

olmayacaktı, Amerikalı askerlere böyle bir seref bahsetmeyecekti.

Ihsan Pasa, yanındaki korumaları uzaklastırıp bir kayanın üzerine oturdu. Soguk ve ıslak bir tas

parçasının üzerindeydi. Bir sigara yaktı, sigaranın ucundaki ates içini ısıtmıstı. Aklı karısıktı, neden böyle

bir çatısmanın içinde yer almıslardı, Amerikalılar ne istiyordu Türkiye’den? Anavatanı düsündü, kim bilir

oradaki insanlar neler hissediyordu? Duymuslardır her seyi herhalde, kahretsin! diye düsündü. Ordu

teyakkuzdadır ve belki de kendilerini kurtarma planlan yapıyordur diye bir umut ısıgı belirdi kalbinde

ama hızla uzaklastırdı bu duyguyu. Çölde serap görmeye benziyordu bu düsünce, yardım

gönderilmemesini kendisi istemisti.

Düsünceli haldeydi, basını kaldırdı. Karsısında askerler vardı, subaylar, erler... Gözleri ates gibi

parıldıyordu, bir seyler yapacakmıs gibiydiler.

"Komutanım!" diye atıldı subaylardan birisi. "Biz arkadaslarımızla konustuk ve sizi bu cehennemden

çıkartmak istiyoruz."

Ihsan Pasa daha fazla kendisini tutamadı, gözleri doldu. Elini yumruk yapıp kendisine hakim olmaya

çalıstı. Konusamıyordu, basını hayır anlamında salladı.

"Komutanım, siz bu ülke için önemlisiniz. Eger bu çatısma bir savasa dönüsürse Türkiye’nin size ihtiyacı

olacak. "

"Oglum, sen ne dediginin farkında mısın? Ben sizi burada bırakır gidersem bir daha kimsenin yüzüne

bakamam."

"Komutanım..."

Ihsan Pasa eliyle susturdu subayı:

"Ya hep ya hiç çocuklar. Ölürsek beraber ölecegiz Allah’ın izniyle."

38

Askerler baslarını öne egdi ve sessizce dagıldı. Top mermileri artık düsmüyordu. Amerikalıların, Türk

Tugayının sinirlerini germek ve siperlerini delmek için yaptıgı bir baraj atesiydi bu. Çok hareketli saatler

baslamak üzereydi.

Askerlerden bazıları, ellerini gözlerine siper etmis, uzaklara bakıyorlardı. Ihsan Pasanın dikkatini çekti bu ve hemen onların yanına gitti. Uzakta, havada küçük bir nokta vardı.

Kendilerine dogru yaklasıyordu.

Ihsan Pasa dürbünü ile dikkatle o noktayı incelemeye koyuldu. Bu bir uçaktı ama saldın uçagı degildi.

C-130 oldukça yüksek bir irtifadan Tugayın bulundugu bölgeye yaklasıyordu. Ihsan Pasa bunu pek

önemsemedi. Küçük bir ulastırma uçagıydı, büyük ihtimalle kendileri ile ilgili bile degildi. Ancak yine de

uçaksavara hazır olması emrini verdi.

Ihsan Pasanın içini bir huzursuzluk kapladı. Uçak gitgide ufukta büyüyordu ve nedense bu zararsız

görünen uçagın görüntüsünden hoslanmamıstı. Yaklastıkça sıradan C-130’lardan farklı bir görüntüsü

oldugunu fark etti. Bu modifiye edilmis bir uçaktı, bunu biliyordu Ihsan Pasa. C-130 uçakları yerdeki

birliklere saldırmak için agır silahlarla donatılmıstı. Ancak bilinen bir modifiye edilmis C-1301’nin bir

tugaya saldırması saçma olurdu. Nispeten düsük irtifayı kullanması

gerektigi için kolaylıkla vurulurdu.

Ufukta görünen uçak da bunun bilincinde olarak çok yüksek sayılabilecek bir irtifada, uçaksavar

silahlarının menzili dısında uçuyordu.

Ihsan Pasa ve yanındaki subaylar dikkatli bir sekilde uçagı takip etmeye basladılar. Uçak belli bir

mesafede burnunu iyice asagı çekip degisik bir manevra yaptı. Bu dalısın hemen ardından büyük siyah

bir kütlenin uçaktan ayrıldıgını fark ettiler. Uçak siyah kütlenin ayrılmasının hemen ardından saga kırarak

geldigi yöne dogru sert bir manevra yaptı. Tam bu sırada daha uzaklarda baska uçakları fark ettiler. Yavas

yavas havada süzülerek siperlerinin üzerine dogru yaklasıyorlardı, Ihsan Pasa az önce hissettigi kötü

duyguların gerçege dönüstügünü görebiliyordu. Bunu ondan baska gören var mıydı gerçekten, emin

degildi.

Generalin tüyleri diken diken oldu. Uçaktan ayrılan kütle gökyüzünü

yararken korkunç bir ses

çıkartıyordu. Birligin bulundugu alana hızla yaklastıgını fark etti.

Siyah kütle kontrol ediliyor gibiydi; düz

bir yol takip etmeden, hareket açısını zaman zaman degistirerek ilerliyordu. Havada kayarak Tugayın

üzerine dogru geldi, bir anda arka kanatları açıldı. Cisim gittikçe korkunç bir hal alıyordu, yavaslamasıyla

beraber hareket kabiliyeti arttı ve uzaktan kontrol edildigini belli eder sekilde sert bir açı ile dönerek yere

dogru bıraktı kendisini.

Yerin yaklasık yirmi metre üzerine geldiginde artık gerçek agırlıgı ve hacmi herkes tarafından anlasılmıstı

ancak bu, onun etrafında düsünebilen insanların aklından geçen son düsünceler olmustu. Neredeyse bir

otobüs büyüklügündeki, siyah, koni benzeri kütle bütün duyulan çalısmaz hale getiren bir siddetle

patladı, ortaya çıkarttıgı ses dalgaları tugaydaki herkesi sagır edecek kadar yogundu. Bombanın düstügü

yerin çevresindeki siperlerde bulunan Türk Deniz Piyadeleri ortaya çıkan alev yumagının içinde ses bile

çıkaramadan sonsuzluga dogru kanat açtı. Patlamanın basınç etkisi dısında kalan bölgedeki askerlerin

çogu bombanın saçtıgı parçacıklar nedeniyle sehit oldu ya da agır yaralandı. Patlama bölgesindeki

siperlerin tamamı çökmüstü. Metrelerce genisligindeki krater, siperlerle ve askerlerin cesetleri ile

bütünlesmisti.

Ihsan Pasa ve çevresindeki subaylar, hepsi yerdeydi. Sersemlemis haldeydiler. Kimse hareket edecek

durumda degildi. Bu patlamaya sebep olan silah, tek kelimeyle savas kurallarını ihlaldi. Bunu düsünecek

durumda degildi kimse. Patlamanın siddeti kurtulan askerlerin psikolojisini bozmus olmalıydı. Ihsan

Pasa kendisini toparlamaya çalıstı. Gözlerini açtı ve ayaga kalktı.

Hiçbir sey göremiyordu. Bomba yedi

yüz metre kadar ilerilerine düsmüstü ve saçtıgı parçacıklar bulundukları bölgenin yakınındaki pek çok

askerin de yaralanmasına neden olmustu. Ihsan Pasa yaralılara yardım edilmesi için etrafındaki askerlere

emir verdi. Kimse tam olarak mantıklı hareket edemiyordu. Bu bombanın sadece fiziksel tahrip amaçlı

olarak yapılmadıgı belliydi. Havada çıkarttıgı ses insanı sok ediyor, dikkatini bir tek noktada toplamasına

neden oluyor ve patlama anında olusan siddetin, hedef askerler tarafından tam olarak algılanmasını

saglıyordu. Bu siddetin tam olarak algılanabilmesi de hiçbir insanın dayanamayacagı psikolojik çöküntü olusturuyordu.

Ihsan Pasa kendisini toparlamak için ugrasıyor ama basarılı olamıyordu.

Soguk terler bosalmıstı, bası

dönüyor ve midesi bula-nıyordu. Bir an hafızası yerine geldi, az önce gördügü siyah noktaları hatırladı.

Hemen uçakların geldigi yöne dogru baktı, en asagı altı tane siyah nokta görüyordu ve iki tanesi az önce

bombayı atan uçagın yaklastıgı noktaya gelmek üzereydi.

Bir megafon bulmalıydı, eger burada dururlarsa savasamadan yok olacaklardı. Bunu anlayınca adrenalin

bedenine saldırdı, gerilen vücudu ok gibi fırladı ve askerlere bagırmaya basladı:

"Dagılın, gidin buradan, gidin!!!"

Askerler onun ne demek istedigini anlayamıyor gibiydiler. Ellerindeki silahları amaçsızca etrafa

dogrultuyorlardı ancak ates etmiyorlardı, eger ates etmeye baslasalar birbirlerini vurabilirlerdi.

Ihsan Pasanın gözleri korkuyla açıldı. Az önce yaklastıgını fark ettigi iki uçak yine aynı mesafelerden kara

kütleleri bırakmıslardı, insanlık dısı bir silahla karsı karsıya olduklarını anladı. Amerikan askerleri, atom

bombasından sonra ürettikleri en vahsî savas alanı silahını Türk Ordusu üzerinde kullanıyordu. Bu

gerçekle yüz yüze kaldıgında kanı çekildi. Bir asker olarak siyasetle çok içli dıslı olmustu ve bu nedenle

reel politik mantıgı çok ama çok iyi kavramıstı. Amerikan askerleri ile aralarındaki çatısmayı bu açıdan ele

aldıgı için ne kadar saçmaladıgını anladı. Hata yapmıstı, Amerikalılara karsı asker gibi degil politikacı

gibi yaklasmıstı. Birliginin sıkısmasına göz yummamalıydı. Kendisini kötü hissetti, bir deniz piyade

birliginin basına atanan ilk kara askeri olarak bu onuru koruyamadıgım düsündü. Beyninde baslayan

sancı artarak bedenine saplanıyordu. Kulakları uguldamaya basladı

birden, ne oldugunu anlayamadıgı

bir titresim baslamıstı yerde. Yer sallanıyor gibi geldi, artan ugultular kulaklarını doldurdu ve dizleri üstüne düstü.

Tam o anda, az önceki patlamanın

aynısı arka arkaya iki kez meydana geldi, Ihsan Pasa, dizleri üzerine çöktükten birkaç saniye sonra

patlayan bombaların parçaları, basının birkaç santim üstünden geçti.

Bunu hissetti ama beyni durmus

gibiydi. Dıs dünyadan ayrılmıs ve kapalı bir odanın içinde oldugunu düsünür hale gelmisti. Etrafta

kosturan askerler, bagıran yaralıların yüzlerindeki ifade, yerde yatan sehitlerin görüntüsü...

Her sey anlamını yitirmis gibiydi, ölüme ne kadar da yakın oldugunu düsündü. Kulakları neredeyse

tamamen sagır olmustu. Emrindeki askerlerin de aynı durumda oldugunu düsünüyordu, simdiye kadar

üç patlama olmustu ve bu patlamaların etki çapının, tugayın kalan bölümünün sıkıstıgı alanın tamamını

kapsayacak kadar genis oldugunu içgüdüsel olarak tahmin edebiliyordu.

O anda bir patlama daha oldu. Bu sefer yakınlarda olmalıydı, Ihsan Pasa birkaç metre ileriye savruldu.

Bedenine saplanan sarapnelleri hissediyordu. Emir ve koruma subaylarını

gördü. Az ötesinde kanlar

içinde yatıyorlardı. Uzaklardan gelen seslerle irkildi, kulagı sagır olmasına ragmen bu kadar net sesler

duyması nasıl mümkün oluyordu? Uzakta, uçakların geldigi yönde simdi garip ısıklar belirmisti. Ona

dogru yaklasıyorlardı.

"Bizimkiler geliyor!" kelimeleri döküldü dudaklarından. Onları

görüyordu, yardımlarına geliyorlardı.

Bedenine yayılan sıcaklık içini ısıttı. Her taraf siyah dumanlarla kaplanmıstı, hiçbir sey görmek mümkün

40

degilken onları görebiliyordu. Artık etrafta ne siper vardı ne de baska bir sey. Tam onu gördügü anda bir

ses duyuldu, dev bir patlama daha meydana geldi. Patlamanın siddet ve ölüm dolu dalgaları Ihsan

Pasaya yaklasamadan, o da katılmıstı süvari alaylarına. Nereden gelip nereye gittikleri belirsiz atlılar. Nal

sesleriyle, topragı titreten özgürlük savasçıları... Hiç gitmemislerdi belki de, Türk ulusunun özgürlügünü

savunmak ölümle sona eren bir görev degildi belli ki.

Karsı tepelerin üzerinde, sanki bir nükleer bomba denemesini izlemek üzere derin bir biçimde siper alan

az sayıdaki Amerikan askeri, gördükleri manzara karsısında büyük bir parti veriliyormuscasına coskuya

kapılmıstı. Hiçbiri askerlik hayatında böyle patlamalarla karsılasmamıstı. Üstelik bu patlamalar gözlerinin önünde, binlerce askerin tam üzerinde

gerçeklesiyordu. Birkaç

kilometrekarelik alan siyah dumanlarla ve

alevlerle kaplanmıstı. Hiçbir sekil belirli degildi, tas toprak birbirine karısmıstı. Ortada hedef falan yoktu.

Tam o sırada askerlerin gözüne bir sey takıldı. Garip ısık huzmeleri gökten inip alanın üzerine dogru

akmıs ve sonrasında süzülerek uzaklasmıstı. Amerikan askerleri neye ugradıklarını sasırdılar. Bedenleri

titremeye basladı. Sesler duyuyorlardı, bunun ne oldugunu anlayamadılar. Sanki koca bir atlı ordusu

üzerlerine geliyordu. Isık huzmeleri bir anda yön degistirip askerlerin üzerine dogru gelmeye basladı.

Isık huzmelerine eslik eden nal sesleri hepsini korkutmustu. Ne yapacaklarını sasırdıkları için sadece havaya ates edebildiler. Bir an için gözleri korkunç

bir ısık parlaması ile kör oldu ve sonra tekrar görebildiler.

Dizlerinde derman kalmamıstı, hemen kosarak

geri hatlara dogru kosmaya basladılar. Ne oldugunu bilmiyorlardı ama garip bir seyler olduguna süphe

yoktu, insanüstü seyler.

Kısa bir süre geçtikten sonra, M2 Bradley zırhlı aracı Türk siperlerine dogru hareket etti. Siperlerin

içinden yavas yavas merkez noktasına dogru ilerlemeye basladı. O sırada tankın periskopundan görünen

manzara askerin dilinin tutulmasına neden olmustu; konusamıyor, sorulara cevap veremiyordu. Midesi

bulanan asker periskoptan bakmayı durdurmustu. Silahın etkisi beklediklerinden daha fazlaydı. Çok fazla

bomba atılmıstı buraya. Araç bir yerde durdu ve içinden çıkan birkaç

asker etrafta yürüyerek canlı kalıp

kalmadıgını anlamaya çalıstı. Nedense herhangi bir canlının hayatta kalmıs olduguna dair his yoktu

içlerinde. Etrafa göz attıktan sonra yüzlerindeki koyu karanlık ifade ile araçlarına bindiler ve cesetlerin

üzerinden geçerek kendi hatlarına dogru ilerlemeye basladılar. Aracın telsizinden gelen konusmalar

benzer seylerin diger çatısma noktalarında da meydana geldigini ve çatısmaların birkaç ufak tefek olay

dısında tamamen sona erdigini belirtiyordu. Irak'ın kuzey bölgesinde konuslanmıs bulunan üç Türk Tugayı artık yoktu, geriye pek az asker kalmıstı ve bu askerlerin nerede

oldugunu kimse bilemezdi. Geri dönülmez noktaya gelinmisti artık.

Bundan sonra ne olacagını kimse tam

olarak kestiremiyordu.

23 Mayıs 2007 - Saat: 19.00

TÜRKIYE

Kuzey Irak'taki katliamın haberi çoktan yurda ulasmıstı. Tüm dünya Türkiye'den gelecek açıklamayı

bekliyordu. Genci, yaslısı, kadını, erkegi, çocugu tüm Türk ulusu olan biteni ögrenmek için televizyon

basına geçmisti. Bazı gruplar çoktan bosaltılmıs Amerikan temsilcilikleri çevresinde protesto gösterileri yapıyordu.

Yurtdısındaki Türkler arasında bir hareketlenme vardı.

Basbakan, Meclisin merdivenlerinde göründügünde tüm televizyonlar canlı

yayına geçtiler:

"Sayın yurttaslarım, hepiniz mutlaka kulaktan kulaga gezen bilgilere bir anlam verme çabasındasınız.

Öyle görünüyor ki, Amerika Birlesik Devletleri bu bölgede ve ülkemiz üzerinde hain emellere sahiptir.

41

Bir süredir bilinçli olarak saldırgan bir tavır gelistirmistir ve nihayet bunu alçakça bir saldırıyla

neticelendirmistir. Irak'ta bulunan üç tugayımıza yapılan insanlık ve askerlik kuralları dısı saldırılar

nedeniyle tugaylarımızın hemen hepsi sehit olmustur."

Tayyip Erdogan, açıklamanın burasında sanki bogazına bir sey takılmıs gibi yutkundu, gözleri

nemlenmisti. Hislerini saklayamıyor, kendisine gösterilen fotografları

hatırlıyor ve beyninde olusan

kareler fırtınalar yaratıyordu içinde:

"Biz Türk milleti olarak her zaman büyük badireleri defettik."

Sesindeki heyecan tonu artmaya baslamıstı.

Arkasında duran hükümet yetkililerinin bazılarının gözlerinde yaslar görülebiliyordu. Yaslı

gazetecilerden kendini tutamayıp aglamaya baslayanlar olmustu.

"Bu sefer de bu felaketi defedecegiz. Ordumuz simdi tam teyakkuzdadır ve hain düsman ordusuna

gereken cevabı vermek için hazırlanmaktadır. Bu topraklar nicelerine mezar oldu, Amerikan Ordusuna da

mezar olacaktır. Sizden ricam, her ne olursa olsun... "

Siren sesleri duyulmaya basladı, tüm Türkiye'deki merkezlerde hava saldırısı haberi veren sirenler

çalıyordu. Konusmayı takip eden gazetecilerin içinde bir kıpırdanma oldu. Herkes havaya bakmaya

baslamıstı. Basbakan ise hiçbir sey olmamıs gibi konusmasına devam etti:

"Aldıgımız haberler Amerikan uçaklarının harekete geçtigi ve ülkemize saldırmak üzere oldugu

yönünde. Metin olun ve Allah'ın izinden ayrılmayın. Biz yasadıkça bu topraklar üzerinde hiçbir düsman

askeri sag kalmayacaktır."

Büyük bir hareketlilik olusmustu etrafta, Basbakan ellerini kaldırdı ve insanların hafızasına kazınan

açıklamayı yaptı:

"Amerika Birlesik Devletleri ve Türkiye savasa girmistir. Amerika, Türkiye'yi isgal edebilir ama bizim

kolay yutulur bir lokma olmadıgımızı anlayacaktır!"

Açıklamalar sonrasında Basbakanlıgın merdivenlerinde tam bir kaos yasanıyordu. Basbakan zırhlı

makam otosuna bindiginde MIT Müstesarı Çetin Kutlu’yu koltukta buldu.

"Hayrola Çetin Bey," dedi acı acı gülerek. "Yoksa ABD’nin Türkiye’ye saldıracagını mı söyleyeceksiniz?"

Çetin Kutlu Büyükelçi iken MIT Müstesarlıgına atanalı fazla olmamıstı.

Serzenisinizde haklısınız Basbakanım, ama biliyorsunuz teskilatı henüz tam olarak kontrolüm altına

almamıstım. Nitekim hasır altı edilen çok önemli bir dosya buldum.

Buyurun."

Basbakan üzerinde çok gizli yazan krem rengi dosyayı elinde tarttı:

"Nedir bu?"

Çetin Kutlu içini çekerek:

"Çok önemli efendim," dedi. "Lütfen iyice okuyunuz. "

Basbakan Tayyip Erdogan dosyayı açıp, ilk satırları okudugunda yüzü

kızardı. ABD’nin Türkiye’ye

saldıracagına iliskin bir rapordu bu.

42

Esasında dobra bir insan olarak bilinmesine ragmen çok nadir kontrolünü

kaybederdi. Çetin Kutlu onun

kendisini nasıl tuttugunu sıkılı yumruklarında bembeyaz kesilen eklem yerlerinden anlıyordu.

Zırhlı makam arabasının içinde gerilimli sessizlik sürüyordu. Basbakan dosyayı bir an kapatıp,

camlarının ardındaki gökyüzüne baktı:

"Dosyayı inceleyecegim Çetin Bey," dedi. "Sizden ricam, bu dosyanın hasır altı edilmesinden kim veya

kimler sorumluysa bir an önce bulmanız."

Çetin Kutlu sadece, "Emredersiniz Basbakanım, " dedi.

2. Bölüm: GRI TAKIM

Dört ay önce...

23 Ocak 2007 Salı

VOISY PARIS YAKINLARI FRANSA

Frank Consal için gün iyi baslamamıstı. Çalar saatin sesiyle uyandıgında yatak odası penceresinden

bahçeyi kaplamıs beyaz örtü ile karsılastı. Bu, garaj yolunun da örtülü

oldugunu gösteriyordu.

Karısı Helen’in günden güne irilesen bedenine baktı. Banliyödeki küçük evlerinde yasam, onun ardı

ardına gelen diyet kesifleriyle iskenceye dönüsüyordu. Yıllardır kahvaltı hazırlamayı bırakmıstı kadın.

Simdi de o kalın boynu horlamasıyla birlikte titresiyordu.

Isveçliydi Helen. Frank onunla Nepal'de tanısmıstı. Gençken çok gezerdi. Karısının su damlası gibi

renksiz gözleri ona tutkuyla baglanmasına neden olmustu. Simdi o gözler deniz analarının igrençligini

anımsatıyordu. Neredeyse on bes yıldır Voisy'de yasadıkları halde Fransızca'yı bir türlü dogru dürüst

ögrenememisti. Frank nadiren davet edildikleri partilerde, "Helen benim de aksanımı bozdu," diye espri

yapardı.

Karısı, seyredildiginden habersiz yan döndü. Frank içini çekerek, bir çocuk sahibi olmadıklarına bir kez

daha sevindi.

Giyinirken, sabahın bu soguk ve alacakaranlık saatinin varolusçu düsünceler için uygun olmadıgını bilse

bile istemedigi bir hayata sahip oldugunu düsündü, istemedigi bir ev, istemedigi bir aile, istemedigi bir

is... Bu vücudun içine ve bu yasa hapsedilmis bir baska insan vardı.

Son zamanlarda dakikalarca

hareketsiz oturup, bombos bir noktaya bakarken yakalıyordu kendini.

Zaman bile ondan kaçmak

istiyordu.

Dus almadan giyinip garaj yolunu küremeye çıktı. Bugün özellikle geç

kalmamalıydı, yatılı Voisy

kolejindeki ilk ders saatinde sınav yapacaktı.

Kolej küçüktü ama Paris’te oturan birçok politikacı ve bürokratın çocuklarını barındırıyordu. Hepsi

sımarık, küçük birer seytandı bu çocukların... Müdür Varace velilerden gelen baskılara karsı

ögretmenlerini korumazdı, bu nedenle yedi yıldan daha eski bir çalısan yoktu. Frank’ın pısırık tavırları ise

yarıyor olmalıydı, genellikle ögrencilerini memnun etmeye önem verirdi.

Arabasını okulun bahçesine bıraktıgında, daha yarım saat vakti oldugunu sevinçle fark etti. Kantinden,

yeni çıkmıs sıcak pogaça ve ay çöregi alıp, kahve fincanıyla odasına yürüdü.

Birçok ögretmenin aksine Frank Consal’ın odasında estetik bir güzellik olusturacak hiçbir aksesuar yoktu.

Ne bir resim, ne de kisisel esyalar... Hatta bir önceki sahibinin resim asmak için duvara çaktıgı çivi ve artık

orada olmayan çerçevenin yarattıgı ton farkı oldugu gibi duruyordu.

Odada, Frank’ın koltugu haricinde

bir tek sandalye vardı ve onun da bir ayagı kırılmak üzereydi. Çocuklar pek misafir sevmedigini

bilirlerdi. Bos vakitlerinde diger ögretmenlerin odaları gibi dolmazdı

burası...

Pogaçasını ısırırken mail adresini kontrol etti. Bir e-card gelmisti.

Bonn’daki arkadası Otto, Hollanda

Rotterdam’ın güzel bir resmini göndermisti. "Sevgili Frank, umarım dostun Thomas’ın 26 Ocak’taki dogum

gününü unutmazsın. Hazırladıgımız sürprizle ilgili bilgileri her zamanki yerden alabilirsin."

Tam mesajın çıkısını alacaktı ki odasının kapısı vurulmadan açıldı ve Müdür Anton Varace kızgın bir

tavırla "Günaydın" bile demeden "Gelmis oldugunuzu görüyorum Mösyö

Consal" dedi. "Sizinle acil bir

görüsme yapmamız gerekiyor. Odama kadar gelebilir misiniz?"

Müdürün böyle zamansız görüsmeye çagırması genellikle iyi bir gelismeye isaret etmezdi, üstelik

kızgınken bile sekreteri Madam Maria’ya arattırırdı. Kendisinin gelmesi sorunun daha da önemli

oldugunu gösteriyordu.

Frank telaslanmadı. Burnunun ucuna düsen kalın camlı plastik çerçeveli gözlüklerini otomatik bir jestle

iterken, "Ilk derste sınav yapacagım Mösyö Varace, ondan sonra hemen gelebilirim, " dedi.

Müdür bir an düsündü, oldugu yerde kararsız bir sekilde hafifçe döndü.

Frank Consal, kambur durusu

ve artık espri konusu olan o eski takım elbiseleriyle insana tozlu bir seye dokunuyormus hissi

uyandırırdı. O yüzden konusurken ondan tarafa pek bakmazlardı. "Iyi o zaman, sınavdan sonra hemen

geliniz. Bekleyecegim. Konu çok önemli, ögrenciniz Chantal Prevost'un Adalet Bakanlıgı Bas Müstesarı

babası Rafarin Prevost da o zamana dek gelmis olur. Sizin hakkınızda önemli bir sikâyet var Mösyö

Consal. "

Müdür kapıyı yavasça kapayıp çıktıgında Frank pogaçasını yavasça bitirip, kahvesinin son yudumlarını

aldı. Bilgisayar ekranı hâlâ açıktı. Kaslarını çatıp bir süre havaya baktı, sonra ani bir karar vererek

Fouineur* adlı klasörü tıkladı.

* Fr. Her ise burnunu sokan Chantal adlı klasörde üç satır vardı.

Sonuncu satırda 18 Ocak saat 12. 45 CC3A

yazılıydı. Dosya dolabına yöneldi ve C yazılı sıradan C3A yazılı zarfı

alıp ceketinin cebine sıkıstırdıktan

sonra sınıfa yöneldi.

Yaklasık bir buçuk saat sonra müdürün odasındaki koltukta rahat bir sekilde oturuyordu Frank. Müdür

Varace odaya girdikten sonra oturması için isaret etmis, gece kursları

için çizelgeyi düzenlerken, "Birkaç

dakika içinde Mösyö Rafarin ve Chantal gelecekler, bekleyelim" demisti.

Bu son konusmanın ardından yirmi dakika kadar geçmisti, sessizligi sadece saatin tik takları ve Frank ile

Varace’in soluk alısları bozuyordu. Arada bir Madam Maria, imzalanması

için bazı dosyalar getiriyor, bu

arada Frank’a bir tür acıma ve sempati barındıran gülümseme ile bakıyordu.

Nihayet dısarıda bir gürültü duyuldugunda Frank, müstesarın geldigini anladı. Müdürün odasının

kapısını Madam Maria’nın açmasına fırsat kalmadan içeriye uzun, iri yarı bir adam girdi. Müdür Varace

hemen ellerini ovusturarak müstesarı gülümseyerek karsıladı. Adam onunla ilgilenmemisti. Frank,

kendisini gördügünde elini gergin bir sekilde yumruk yaptıgını, ceketinin cebine soktugunu fark etti.

Sırtını iyice kamburlastırıp, burnunun ucuna kaymıs kalın bag gözlüklerini parmagıyla itti. Suçlamayı az

çok tahmin edebiliyor gibiydi. Chantal, disiliginin olumlu veya olumsuz silahlarını vaktinden önce

kesfetmis kızlardan biriydi.

Nitekim Chantal sürmekte olan dersinden çıkarılıp geldiginde masum bir kız gibi önüne bakıyor, utanıp

sıkılarak, Mösyö Frank’in isteklerini yerine getirmezse kendisine düsük not verecegini söyledigini

açıklıyordu.

Müdür Varace, "Bunlar nasıl isteklerdi kızım?" diye sordu.

Yüzü heyecandan kızarmıstı, önemli bürokratın yanında ondan daha kızgın ve sert görünerek okulu bu

skandaldan kurtarmayı amaçlıyordu. Chantal’ın çekingen bir tavırla Frank’tan yana baktıgını ve titredigini

görünce yanına gidip babacanca elini omzuna koydu:

"Korkma Chantal biz buradayız, kimse sana zarar veremez. Olanları bize açık seçik anlat."

Frank kızın oyunculugunu takdir etti. Irlandalı anne tarafından gelen kızıl dalgalı saçlarının çevreledigi

yesil gözleri vardı. Kırmızı yanaklarındaki hafif çiller ayrı bir çekicilik yaratıyordu. Chantal ellerini

dizlerini birlestirdigi noktaya koyup anlatmaya basladı:

"Mösyö Frank, geçtigimiz Cuma günkü sabah dersinde bana ögle yemeginden sonra gelip ’Beni odamda

gör, ’ dedi. Odasına gittigimde notlarımın düsük veya yüksek olmasının yapacaklarıma baglı oldugunu

söyledi. Anlayamamıstım, derslerime hep iyi çalısıyordum ve sınavlarımın iyi oldugunu düsünüyordum.

’Nasıl?’ yani diye sordugumda ayaga kalktı ve fermuarını indirip... Oh anlatamayacagım!... Hiç böyle bir

sey aklıma gelmemisti!!!"

Kız burada titreyerek babasına sarıldı. Mösyö Rafarin bir yandan kızını

teselli ederken bir yandan

müdürle konusuyordu:

"Bundan ötesine gerek var mı Müdür Bey? Kızım zaten sarsılmıs."

Sonra Frank'a döndü:

"Size gelince, dua edin ki insanlara adaleti kanunlar sayesinde elde etmeye örnek olmam gereken bir

yerde çalısıyorum. Yoksa ne yapacagımı bilirdim. Yine de sunu kesin söylüyorum, bundan sonra baska

bir okulda çalısmayı unutun!"

Frank bu komediye yeteri kadar katlandıgını düsünüyordu. Yavasça ayaga kalkıp cebinden çıkardıgı

zarfı masaya koydu. Durusundaki bir sey Müdür Varace'i sanki Frank'ı

ilk kez görüyormusçasına sasırttı.

Sanki odada bir yabancı vardı. Sürekli önüne bakan, kambur duran Frank gitmis, baska biri gelmisti.

Müdür Varace zarfı açtıgında içinden bir disk düstü.

Frank bilgisayarı isaret etti:

"Lütfen takıp çalıstırın. Ekranı çevirirseniz... Mösyö Rafarin ve Chantal da seyretsin."

Görüntü programı çalıstıgında koltukta oturan bir adamın arkasından bir kapı görünüyordu. Görüntünün

üzerinde 19 Jan 2007 timer 12: 50 sayacı okunuyordu. Kapı çalındı ve Frank'ın sesi, "Girin," dedi.

Chantal sırıtarak içeri girdi, kapıyı yavasça kapattı. Tavırlarının babasına sarılıp, ögretmeninden korkan

masum kızla alakası yoktu. Son derece cüretkâr bir sekilde Frank'ın masasının üzerine oturup bacaklarını

açtı.

"Mösyö Frank, notumu düzeltmenizi rica etmeye geldim."

Frank'ın koltuguyla biraz gerilediği fark edildi:

"Chantal, bu tavırlarınla bir sey elde edemezsin. Aklın derslerden baska her yerde. Ne yazık ki düsük not

verecegim, umarım sonraki sınavlara çalısıp ortalamanı düzeltirsin."

Chantal birden ögretmenin kucagına atladı.

"Hadi Mösyö Frank, siz de bir erkeksiniz. Hiçbir erkek böyle bir seye hayır diyemez. Hem de bu yasta...

Yapacagınız, ufak bir not yükseltmek."

"Teklifini hâlâ iyi niyetle alıyorum Chantal. Ama benim için ders çalısması gereken küçük bir kız

ögrencimden baska bir sey degilsin."

Frank cümlelerinin çok aptalca, hatta komik oldugunun farkındaydı ama kaydın bilincinde olarak

konusmustu zaten. Müstesar ve müdür koltuklarında rahatsız bir sekilde diklesmislerdi, Chantal ise

maskesinin düsmesini nedeniyle Frank'a öldürücü bakıslar atıyordu.

Kayıttaki Chantal, bu kez hiddetle yumruklarını beline koydu.

"Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Sizi mahvedebilirim. Eger beni taciz ettiginizi söylersem babam anında

buradan kovulmanızı saglar." Kızgın yüzü birden yine isveli küçük bir kadına dönüstü. "Ama kötü

olmaya ne gerek var. Ikimiz de mutlu olabiliriz."

Frank'ın mesafeli tavrını korudugu görüldü:

"Lütfen Chantal, çık git. Bu görüsmeyi unutacagım. Notun degismeyecek, ikinci yarı çalıs ve düzelt."

Simdi kızı kapıya dogru itiyordu. Chantal agza alınmayacak küfürler edip, odadan çıktı.

Görüntü bittiginde tam bir sessizlik hakimdi odaya. Chantal, "Bu... bu bir tuzak. Bu sahte!..." diye bir son

deneme yaptı ama babası susmasını isaret etti.

Frank, artık yapılan suçlamaların anlamının kalmadıgını biliyordu:

"Ben artık gitsem iyi olacak Mösyö Varace. Sanırım sizin, Mösyö Rafarin ve Chantal ile konusacaklarınız

vardır, " dedi. Tam kapıdan çıkarken dönüp, donmus görüntüyü isaret etti: "Sizde kalabilir, bende

kopyası mevcut."

Büyük bir ihtimalle olayın üstünün kapatılacagını tahmin ediyordu. Ama bu durumda müdüre karsı bir

kozu olacaktı artık. Müdür Varace daha sonra tabii ki sıradan bir ögretmenin neden görüsmelerini

kaydettigini merak edecekti ama bunu pısırık ve korkak tavrına yoracagını umuyordu Frank. Odasına

46

döndügünde Otto’dan gelen mesajın çıkısını aldı.

26 Ocak 2007 Cuma

ROTTERDAM HOLLANDA

Fransız plakalı mavi Renault Megane pek dikkat çekmeden hafta sonu artan trafigin içinde yol alıyordu.

Bir cadde kenarında uygun bir bosluk buldugunda park etti.

Frank sagındaki bos koltugun üzerindeki açılmıs zarfı aldı. Hedef ve görev tanımını bir kez daha

incelemek istiyordu. Her zamanki gibi Jean-Paul Bevay isimli sahte bir kimlik üzerine açılmıs posta

kutusuna gelmisti zarf. Rotterdam’a gelmeden önce Paris’e ugramıstı

bunu alabilmek için. Sabahtan beri

yoldaydı. Okula hasta oldugunu belirtmisti.

Frank dikiz aynasındaki gözlerine baktı. Kalın camlı gözlükleri yoktu.

Zira zaten gözlerini bozuk

göstermek için lens takıyordu. Simdi lens de yoktu, gözlük de... Ve gayet iyi görüyordu.

Takım elbiseyi çıkarmıs, rahat bir kot pantolon, kasmir kazak ve deri mont giymisti. Kambur

durmuyordu. Hafif sarsak yürümesini saglayan özel imal ayakkabılarını

da giymemisti. Saçlarını her

zamanki gibi yandan taramamıs, geriye dogru yatırmıstı.

Zarfı açtıgında birkaç fotograf kucagına döküldü. Sisman, basının sadece kenarlarında saç kalmıs yaslı bir

adamın uzaktan çekilmis fotografları vardı. Evden çıkarken, bürosunun bulundugu apartmanın önünde,

bürosunda otururken, her gün yemek yedigi restoran ve masasında pozlar... Göz altlarında bir koyuluk

vardı adamın, yüzünde de kırmızı noktalar...

Frank, "Karaciger ve kalp rahatsızlıgı," diye düsündü.

Fotografların yanındaki krem rengi bir kâgıtta, adamın Arman Bogosian isimli Ermeni asıllı bir silah

tüccarı oldugu belirtiliyordu, ama onun yanında uyusturucu, teknoloji ve nadiren beyaz kadın ticareti de

yapıyordu. Görünüsteki isi petrol komisyonculuguydu.

Rotterdam zaten petrol ticareti ile ünlüydü. Avrupa'ya giren petrolün üçte ikisi, deniz yoluyla gelen tarım

ürünlerinin yarısı bu limana gelirdi. Bir telefon ve masadan ibaret küçük bürolarda birçok ülkenin

bütçesinden büyük bir para el degistirirdi.

Isi tam dörtte, her gün bürosunu kapadıgı saatte yapmasını, son günlerin tarihlerini tasıyan dosyalara göz

atmasını istiyorlardı.

Arabadan inip Erasmus köprüsüne dogru yürüdü. Adamın bürosu köprü ile yüz seksen bes metrelik

yüksekligiyle ünlü Euro-mast kulesi arasındaydı.

Rotterdam'ın büyük kısmı savas sırasında Alman bombardımanı ile yıkıldıgı için yeniden insa edilmis ve

bu sırada deneysel mimari ilginç yapılar ortaya koymustu. Frank daha önce karısı Helen'le geldiginde

Küp evleri, Rubens, Bruegel gibi ünlü ressamların tablolarının bulundugu Boijmans van Beuningen

müzesini gezmis, Euromast'a çıkıp iki restoranın birinde yemek yemisti.

Adreste yazılı Jan Zoet apartmanının önüne geldiginde kolundaki saat üç

kırkı gösteriyordu. Yirmi

dakikası vardı.

47

On dakika oyalanıp daha sonra içeri girmeye karar verdi. Bu arada köprünün parmaklıklarına dayanmıs,

kır saçlı bir Alman turistin dürbünle kendisini izledigi fark etmedi.

Alman, cep telefonunu kaldırdı ve, "Baslayın, " dedi.

Frank, vitrinlere bakarken turuncu ve yesil renkli önlük giymis dört kent görevlisi mavi Renault Megane'a

yaklastı, ikisi etrafı gözlerken biri arabanın kaputunu açmıs arkadasına yardım ediyordu.

Frank nihayet apartmana girerken arabasına uzaktan kumandalı C4

patlayıcı yerlestirilmisti. Kaldırımdan

akan yaya trafigini kuskulandıracak hiçbir sey yoktu.

Adamlardan biri beyaz saçlı Alman'ı arayıp görevin ilk kısmının sorunsuz halledildigini, ikinci kısım için

talimat beklediklerini söyledi.

Frank dörde on kala büronun bulundugu Jan Zoet Apartmanına girdi. Arman Bogosian dört katlı

apartmanın en üst katındaydı. Karsı dairesi bostu, bir alt katındaki bürolar ise Frank'in sansına o gün

erken kapanmıstı.

Frank yukarı çıkarken deri eldivenlerini giydi. Eger biri ona orada ne aradıgını sorarsa uyduracagı yalanı

çoktan hazırlamıstı. Deneyimli gözleri en ufak ayrıntıyı bellegine kazıyordu. Üçüncü ve dördüncü katın

otomat lambasını gevsetip dar, tas merdivenin siperliginin altına çömeldi.

Arman Bogosian'ın büro kapısından sonra küçük bir sahanlık vardı, sonra merdiven sola dönüyordu.

Asansör boslugu yoktu. Frank bir ölü hareketsizligiyle Arman Bogosian'ın çıkısını beklemeye basladı.

Yanında herhangi bir silah yoktu. Adam ile ilgili bilgileri okurken ne yapacagına çoktan karar vermisti.

Saat tam dörtte Bogosian'ın kapısı açıldı; sahanlık, büronun içinden gelen gün ısıgıyla aydınlandı. Adam

beklendigi gibi yalnızdı. Hırıltılı nefes alıyordu. Frank onun kapıyı

kapatmadan önce el alıskanlıgıyla

otomata bastıgını hayal ediyordu. Küfre benzeyen bir söylenme duydu.

Yanmayan otomata ve eski

binayaydı bu küfür.

Kapı kapandı. Kapının alt boslugundan giren çok az ısık ince bir hat olusturuyordu. Arman Bogosian sol

eliyle merdiveni yoklayarak kör bir adam gibi ilerledi.

Frank birden çömeldigi yerden fırladı. Arman Bogosian, önünde yükselen karanlık gölgeden korkup

küçük bir çıglık attı. Aynı anda Frank, avuç içiyle gögsüne dogru sert ve kesin darbeler vuruyordu.

Nihayet adamın gögsünün sıkıstıgını hissedince ceketinin yakasından tutup merdivene dogru savurdu.

Bütün bu olan iki üç saniye kadar sürmüstü. Frank hareketsiz durdu.

Sadece kendi düzenli nefes alıs

verisini duyuyordu. Arman Bogosian'ın merdivenin biraz asagısındaki bedeninin yanına gidip alıskın bir

hareketle boynunu buldu. Adam ölmüstü. Kayıtlara kalp krizi olarak geçecek bir ölüm.

Adamın cebinden anahtarını alıp büronun kapısı açtı.

Tıpkı Frank'ın okuldaki odası gibi silah tüccarının bürosunda da sadelik hakimdi. Bir masa, yesil baslıklı

bir okuma lambası, tahta dolaplar ve üç sandalye.

Hemen dosyalara göz atmak için dolaplara yöneldi.

Dolaplar görünüste masum anlasmalarla doluydu. Ne uzun uzun incelemeye, ne de fotograflarını

48

çekmeye vakti vardı. Ama direkt olarak patronlarını ilgilendirecek bir anlasmaya rastlamadı.

Birden Arman’ın kolunun altındaki çanta aklına geldi. Hemen merdivene kosup, cesedin altında kalmıs

eski siyah çantayı alıp büroya döndü. Eger su sıralar baglanan bir anlasma veya sevkıyat varsa adam,

bunu yanında tasıyor olabilirdi.

Çantadan sadece bir dosya çıktı. Birkaç ingilizce anlasma metninin aydınger kopyası vardı. Bazı maden

isimleri geçiyordu. "Turkey" kelimesini görünce kastedilen dosyanın bu olacagını düsünüp almaya karar

verdi. Dolaptaki tarih indeksinde en yakın anlasmanın dosyasını alıp çantaya, aldıgı dosyanın yerine

koydu.

Büronun kapısını kaparken iz bırakmadıgına emindi. Dördüncü kat otomat lambasını tekrar sıkıstırdı.

Yanıp yanmadıgını kontrol etti.

Merdivenden inerken çantayı aldıgı yere, cesedin altına, büronun anahtarını da buldugu gibi pantolon

cebine koydu.

Üçüncü katın otomatını da sıkıstırdıktan sonra sakin bir sekilde apartmandan çıktı. Eger apartmandaki

bürolarda hafta sonları çalısan yoksa Arman Bogosian’ın cesedi ancak iki gün sonra bulunurdu.

Frank herhangi bir kamera kaydına karsı yüzünü belirsiz bir sekilde kapayarak on metre kadar ilerledi.

Köprüdeki yaslı Alman turist hâlâ bekliyordu. Frank’in çıktıgını

görünce baglantısı süren cep telefonunu

kaldırdı. "Adamımız çıktı. Bes dakikaya kadar görürsünüz, " dedi.

Karsı taraftan "Anlasıldı" cevabını alınca telefonu kapatıp Frank’in yürüyecegi tarafa dogru ilerlemeye

basladı.

Erasmus köprüsü üzerinde iki tarafa dogru da yürüyen insanlar vardı.

Alman, Beatles parçaları çalan iki

gencin önünden geçerken açık gitar kutusuna biraz bozukluk attı.

Frank, Rotterdam’a kendi arabasıyla gelmekte bir sakınca görmemisti.

Hollanda’da cuma günlerinden

baslayarak Fransız plakalı arabaları görmek alısılagelmis bir durumdu.

Genellikle Amsterdam’ın

uyusturucu ve eglence özgürlügü nedeniyle gelen Fransızlara "hafta sonu turistleri" denirdi. Ama bu

durumdan hoslanmayan Hollandalılar da vardı.

Rotterdam’da sagcı politika yükselise geceli birkaç sene olmustu. 2002

seçimlerini sagcı söylemleriyle

Lijst Pim Fortuyn kazanmıstı. Bu parti Pim Fortuyn’un karizması

etrafında toplanmıs, öldürülmesinden

sonra dagılacak diye bakılmıs bir hareketti. Ama hâlâ Hollanda’nın ikinci büyük siyasî gücü

durumundaydı. 2004 yılından itibaren Hollanda’da Müslüman okullarının ve camilerin

kundaklanmasında da bu hareket vardı. Ve bu partinin yandasları bazen uyusturucu ve seks için

Hollanda’ya gelen Fransız plakalı araçlara da saldırıyorlardı.

Frank, Erasmus köprüsünün ortasındayken, Pim Fortuyn sempatizanı bir grup genç, arabasına

yaklasmaktaydı. Plakayı ilk önce, kafası kazınmıs, burnundaki halka zincirle kulagındakine baglı Rene

van der Elshout gördü. Marit van der Carels ve Hester Ber-key’in deri ceketlerinin içinde iple omuzlarına

geçirdikleri kısa sopalar vardı. Bunları sokak dövüslerinde ve arabalara saldırırken kullanıyorlardı.

Onlar Frank’ın arabasına esaslı bir hasar vermeye niyetlenirken, Marit’in sarhos kız arkadası Jolinde den

Haas, Maekel Oumaans’a dayanmıs biraz geride duruyorlardı.

Elinde, arabadaki bombayı uzaktan patlatacak kumandayı tutan Elk Schmith, gençlerin ne yapacagını

anlayınca hemen Gerard Werchtmann isimli yaslı Alman’ı aradı.

Gerard Werchtmann tam bu sırada arabayı görebilecegi köseyi dönmüstü.

Karsı tarafın konusmasına

fırsat vermeden "Bu gençler ne yapıyor?" diye sordu.

Elk, "Bunlar Pim Fortuyn yandası bir grup Hollandalı dazlak efendim, ne yapalım?" diye cevap verdi.

Gerard Werchtmann sadece iki saniye düsündü. "Adamımız köseyi döndükten sonra olayı görmesi için

birkaç saniye bekle ve bombayı patlat," emrini verdikten sonra durmadan caddenin karsısına geçip

olanları açıkça görebilecegi bir konuma dogru yürüdü.

Frank arabasını park ettigi sokaga girdiginde Marit van der Elshout ön cama ilk darbeyi indiriyordu. Ne

oldugunu anlamaya çalısırken kaputa ve diger camlara da darbeler indi.

Bir an ne yapması gerektigine

karar veremedi. Gençleri engellemeye mi kosmalıydı, yoksa caddenin karsısına mı geçmeliydi?

Sigorta zararını karsılardı büyük ihtimalle ama hasta oldugu mazeretiyle okula gitmedigi gün arabasının

Rotterdam’da parçalandıgının ögrenilmesi bir sorun yaratırdı.

Tam bu sırada arabanın patlaması kararsızlıgını sona erdirdi.

Frank bunun bir bomba isi oldugunu anlayabilecek bilgiye sahipti.

Anında dönüp caddenin ters yönüne

yürümeye basladı.

Artık okulu da, sigortayı da dert etmiyordu. Aslında Frank Consal'ın dertlerinin hiçbirinin önemi

kalmamıstı. Derinlerde uyuyan bir kimlik yeniden dogmustu ve bu bomba onun dertlerini tasıyordu.

Gökhan Birdag, açıga çıktıgını düsünüyordu. Bu bomba o gençler için degil, kendisi için hazırlanmıstı.

Gençler arabaya saldırarak mekanizmayı harekete geçirmis olmalıydı.

Gri Takım'dan birinin kimliginin tespit edilerek öldürülmeye çalısılması çok büyük bir sorundu.

Talimatlara göre hemen Bonn'a hareket edip, oradaki banka kasasında bulunan para ve sahte kimligi alıp

Türkiye'ye hareket etmeliydi.

Tam on altı yıldır Frank Consal ismiyle yasamıs, evlenmis, çalısmıs ve gelen talimatlar dogrultusunda

örgütün belirledigi Türkiye'nin düsmanı ve çıkarlarına zararlı oldugu tespit edilen kisileri temizlemisti.

Ilk gördügü bos taksiyi durdurdu.

"Beni Bonn'a götürmek için ne kadar istersin?" diye sordu.

Taksi soförü bu çılgın müsterinin inmesini söylemek için geri döndügünde, adamın gözlerindeki

ifadeden çekindi. O sırada aklına gelen ilk rakamı söyledi.

"Üç yüz euro."

Gökhan cebinden kalın bir tomar para çıkardı.

"Üç yüz euro burada, al," dedi. "Yol boyunca sessiz olursan Bonn’a vardıgımızda bir üç yüz daha senin

olacak. Hadi gidelim."

50

Taksi soförünün adı Joos Maskant’tı. Araç telefonundan baglı oldugu duragı arayıp bir müsteriyi Bonn’a

götürecegini söyledi ve aksam onu beklememesi için karısına haber verilmesini istedi.

Gerard Werchtmann, Gökhan’ın taksiye binene kadar yaptıklarının hepsini izlemisti. Onu öldürmek gibi

bir planı hiç olmamıstı. O dazlaklar saldırmasa da bomba zaten Gökhan arabaya varmadan patlatılacaktı.

Tek istedigi, kimliginin açıga çıktıgını düsünüp Türkiye’ye gitmesiydi.

Ve daha da önemlisi, Alman Gizli

Servisi (BND) Amerika Masası Sefi Gerard Wercthmann, Arman Bogosian’ın çantasındaki dosyanın

Türkiye’ye gitmesini istiyordu.

Bu harekâtı üslerinin bilgisi dısında planlamıstı. Haberleri olsaydı

büyük ihtimalle karsı çıkarlardı. Ama

o yaslı bir adamdı ve basına gelebileceklerden o kadar çok korkmuyordu.

Almanya’nın iyiligi için,

harekete geçmekten korkan amirlerinden daha iyi karar verdigini düsünüyordu. ABD, Türkiye'yi isgal

etmeyi planlıyorsa Türkler bunu ögrenmeliydi.

Rotterdam'dan Bonn'a yolculuk son derece iyi aydınlatılmıs otobanda sarsıntısız sürüyordu. Zaten

Almanya'nın en ünlü özelliklerinden biri bu otobanlar degil miydi!

Gökhan kafasını koltuga dayamıs bambaska bir yolculuk yapıyordu.

Geçmise...

Zonguldak'ta, küçük bir sahil kasabasında büyümüstü. Her yaz Ankara'dan gelenlerin tatil mekânıydı

burası. Burada bir de askerî deniz üssü bulunuyordu. Astsubay olan babası bu üsten emekli olduktan

sonra küçük bir lokanta açmıstı. Gökhan okullar tatil oldugunda babasına yardım ediyordu. Teoman

Amcasıyla orada tanısmıstı...

Gökhan'ın onun hakkında bildigi, Ankara'da önemli bir avukatken birden islerini ortagına devredip

yıllardır tatil için geldigi bu küçük tatil kasabasına yerlesmis olduguydu. Ama inanılmaz genis kültürü ve

önemli tanıdıkları olan bir adamdı. Sık sık lokantadaki masasında baskentten gelen kodamanlar misafir

olurdu.

Evlenmemisti. Bazen çok sarhos oldugunda, gençliginde yasadıgı sonu hüzünlü bir askın bölük pörçük

sayıklamasını yapardı. Küçük Gökhan’ı hiç dogmamıs oglu yerine koymustu. Saatler boyu sohbetler eder;

ona dünyayı, tarihi, politikayı, ideolojileri anlatırdı. Henüz ortaokula giden Gökhan’ın yasıtları Sovyetler

Birligi’nin komünist oldugunu bilmezken o Küba Krizini, Macaristan’daki ayaklanmayı, Prag Baharını,

dünya üzerindeki iki büyük gücün karsılıklı sürdükleri piyonları

ögreniyordu.

Ortaokulu bitirip, takdirli karnesini lokantaya getirdigi gün Teoman Amcanın, babasını bir kenara çekip

hararetli bir sekilde konustugunu gördü. Gökhan bu konusmanın onun hakkında oldugunu sezmisti. Ama

onu görünce tartısmayı kestiler.

Bir hafta sonra lokantaya giren siyah takım elbiseli bir adam Teoman Amcanın masasına oturdu.

Ankara’dan gelen önemli biri oldugu belliydi. Dısarıda koltuk altlarında silah olan iki koruma bekliyordu.

Gökhan diger masalara servis yaparken onun bakıslarını üzerinde hissetti.

Nihayet Teoman Amca çagırdıgında kalbi heyecandan kus gibi çarparken yanlarına gitti Gökhan:

"Bu Salih Amcan Gökhan, senin için çagırdım onu Ankara’dan..."

Gökhan ne diyecegini bilmiyordu. Pos bıyıklı adamın, uzun, ciddi bir yüzü vardı, siyah camlı gözlükleri

küçük çocugu korkutmustu.

"Teoman Bey senin çok zeki bir çocuk oldugunu söylüyor. Tarihe ve politikaya meraklıymıssın," dedi

adam süregiden sessizligi bozarak. Bu bir soru degildi ve Gökhan yine konusmadı. Teoman Amcanın

tavsiyelerinden biriydi bu.

Salih Bey, ardı ardına Gökhan'ın bilgisini sınayan sorular sormaya basladı, önce basitti sorular. Angola

hangi kıtadadır, Vietnam savasında Kuzey'in lideri kimdi gibi...

Daha sonra bilinenden yola çıkan yorum soruları gelmeye basladı...

Japonya'yı yendikten sonra Truman,

Mac Arthur'u niye kovmustu? Nasır Süveys Kanalı'nı millilestirdiginde müdahale etmek isteyen

ingiltere'yi ABD nasıl ve niye durdurmustu, Küba Krizi'nde Türkiye pazarlık masasında nasıl anılmıstı

gibi...

Gökhan elinden geldigince kısa ve net cevap vermeye çalısmıstı. Salih Beyin tepkilerinden yanıtları

begenip begenmedigi anlasılmıyordu ama Teoman Amcanın yüzü gülüyordu.

Bir saat sonra Salih Bey bardagından son yudumu aldıgında Teoman Amca, Gökhan'ı masadan

uzaklastırarak babasını çagırdı. Bu kez masaya oturan babasıydı.

Babasını bir konuda ikna etmeye çalısıyorlardı.

O aksam annesinin hazırladıgı küçük bir bavulla birlikte Gökhan, Salih Beyin arabasına bindi.

Ertesi gün de Bolu, Abant’ta kurulu bir kampa katıldı.

Kampta ülkenin her yerinden gelen on iki ile on altı yasları arasında yüz çocuk bulunuyordu. Sartlar zor,

egitmenler sertti... Ilk hafta sonunda sadece yirmi altı çocuk kalmıstı.

Kampın komutanı ilk kez onlara hitap edecekti. Onun adı Kürt’tü. Bas egitmen ise kendini Tilki diye

tanıtmıstı. Kalan çocuklara tek sıra olmalarını söyledi. Rahat komutunda ellerini arkada birlestirip,

bacaklarını hafif açmıslar, dik bir sekilde komutana bakıyorlardı.

Kurt, "Bu kadar kaldınız. Tam sayınız yirmi altı... Bu... Bu rakam da bizim için çok," diyerek basladı

konusmasına. "Ama üç haftalık egitim süresinden önce bırakmayacagız sizleri. Eger ilk hafta içinizden

zorlanan, dayanamayacagım düsünen varsa bir adım öne çıkıp hemen terk etsin burayı. Zira önümüzdeki

üç haftanın yanında ilk hafta, ananızın kucagı gibi kalacak. Evet, gitmek isteyen varsa bir adım öne çıksın.

Bakın, ondan sonra ’Pes, ’ diyenin sonu bok çukuru olur."

Bir an karsısındaki gözlerde endiseyi aradı. Bir pipo çıkarıp yakana dek konusmadı.

"Evet... Son kez soruyorum, gitmek isteyen?"

Öne çıkan yoktu.

Kurt, Tilki’ye bakıp gülümsedi.

"Sen ne diyorsun? Gitmek isteyen yok."

Tilki sadece omuz silkmekle yetindi. Gökhan onun gülümsedigini kamp müddetince hiç görmemisti,

ince, uzun bir adamdı. Kurt ise diger egitmenlerin hepsinden kısa ama çok enli bir adamdı.

52

"Peki o zaman burada bir aileyiz. Aile içinde nasıl bir sır olmazsa bizde de olmayacak," diye devam etti

konusmasına, "ilk bilmemiz gereken su: Artık size ait bir sey yok.

Sizin etiniz, kemiginiz, kalbiniz,

cigeriniz, beyniniz, karakteriniz, bagırsaklarınız bile... Eger varsa ruhunuz bile bizim. Biz dedigim

Türkiye. Ben onun kanlı canlı, vücut bulmus sekliyim önünüzde!"

Gökhan sözlerin içerigini yavas yavas kavrıyor ve kavradıkça içini bir ürperti kaplıyordu. Yanındaki

kampın en güçlü çocuklarından Cemil’in bile sarsıldıgını, oldugu yerde sallandıgını fark etti. Kurt

korkutucu söylevine devam ediyordu:

"Bu kamptan ya söyledigim gibi, bizim sizi yapmak istedigimiz gibi çıkacaksınız, ya da en yakın tarlada

gübre olarak! ilk haftanız, bedeninizin zorlu fiziksel egitime dayanıklı olmanız için kondisyon çalısmaları

ile geçti. Artık silah kullanmayı, patlayıcıları, bomba yapmayı, çıplak elle insan öldürmeyi, elektronik

tertibatları ögreneceksiniz. Lisan egitiminiz baslayacak ve basarılı

olanlarla bu devam edecek. Beni ve

egitmenlerinizi marangoz addedebilirsiniz, sizler de yontmamız gereken kalaslar! Simdi sıra geldi..."

Bir el hareketiyle Fare ve Kunduz adlı egitmenler iri bir sandık getirdiler.

Kurt, "Hepiniz bir tane seçin," dedi. Çocuklar hâlâ yerlerinden kımıldamayınca, "Hadi!" diye ortalıgı

inletti.

Gökhan üst kapagı kaldırılmıs sandıgın yanına gidince küçük köpek yavrularıyla karsılastı. Hepsi çok

sevimliydi. Sadece kuyrugunun ucunda siyah olan sapsarı bir kangal yavrusu seçti.

Kısa sürede kucaklarında seçtikleri köpeklerle sıraya girmislerdi yine çocuklar.

Kurt, "Bir Gri, emir dinlemek kadar, emretmeyi de, etrafındakileri kendine baglamayı da bilir," diye

bagırdı, ilk kez "Gri" olduklarını o an duydu Gökhan. Onlar Gri Takım’dı.

"Egitim süresi sonunda bu köpekleri egitmis olacaksınız. Bizim ögrettiklerimizi ne kadar iyi basardıgınız

kadar bu köpeklere sözünüzü dinletmeniz de önemli! Bunu unutmayın!"

Bu konusma sonrası Kurt, egitimin bitisine kadar karsılarına çıkmadı

bir daha. O günü ise hiçbir zaman

unutmayacaktı Gökhan.

Egitim süresince fiziksel, kültürel ve psikolojik diye üçe bölünmüstü

program. Gökhan için fiziksel

egitim; yani silah kullanmak, savunma sporları, patlayıcılar, jimnastik, kondisyon çalısmaları sadece

birkaç gün zorlu olmustu. Ondan sonra alıstı.

Kültürel egitimde ise agırlıklı olarak lisan egitimi olmak üzere bir okulda ögrenebilecek cografya, tarih,

matematik, fizik, kimya gibi dersler veriliyordu. Müzik dersi en zevklisiydi. Mutlaka bir alet çalmalarını

istiyordu Kanarya. Egitmenler içinde tek bayandı ama dersi kaynatmaya izin vermeyecek kadar sertti.

"Yasamınızdaki her seyi müzikle bagdastırmayı bilin. Müzik ile damgalayın onları. Ritim ile, melodi ile

hareket edin. içinizdeki müzigi unutursanız ölürsünüz çocuklar,"

diyordu.

En zor saatler psikolojik egitimde geçiyordu. Yarasa ve Çıyan, korkularıyla, zaaflarıyla yüzlestiriyorlardı

onları, istedikleri zaman güldürüyorlar, istediklerinde aglatıyorlar, sinirden yumruklarını, dislerini sıkana

dek hakaret ediyorlardı.

Onların önünde tamamen çırılçıplaktılar. Sadece bedenen degil, ruhen de... O delici gözlerinden kaçan

hiçbir sey olmuyordu. Kendilerine sakladıkları en ufak seyi çıkarıp parçalıyorlar, sergiliyorlardı.

"Zaaflarınız, kompleksleriniz, ortaya çıktıgında sıkıntı duyacagınız her sey, tutkularınız, egilimleriniz

zayıflıklarınızdır" diyordu Yarasa.

"Bizim isimiz sizdeki bu zayıflıklara nasır baglatmak. Hatta onları

gücünüz haline dönüstürmek" diye

ekliyordu Çıyan.

Gökhan'ın kamptan aklında kalan, yıllar sonra bile kabuslarına sızan anılardan biri psikolojik egitimdeki

sınavlardan biriydi. Yarasa ve Çıyan, George Orwell'in 1984 adlı

kitabını ders olarak okutmuslardı. Ona

atfen sınava, "101 No'lu Oda" diyorlardı.

Herkes korkusuyla yüzlesiyordu. Onun korkusu karanlık ve kapalı alandı.

Yarasa bir çukurun basına getirdi Gökhan'ı:

"Buraya gireceksin," dedi.

Çıyan yüz metre kadar ilerideki bir bayragı isaret etti.

" Çıkıs orada. Yarım saatin var. Eger çıkmazsan beton dökecegiz girise de, çıkısa da," dedi.

Gökhan'ın dizleri titremeye basladı. Neredeyse yalvaracak, onu eve göndermeleri için aglayacaktı. Sadece

küçük bir çocuktu; annesini, babasını özlemisti. Ama karsısındaki Yarasa ve Çıyan'dı. Böyle bir seyi

yaparsa tek görecegi karsılık alay edilmek olurdu.

Çıyan, "Hadi ama... Süren basladı bile, üç dakika kaybettin" der demez kendini çukura attı.

Sadece sürünerek ilerlenebilecek, bedeni genisliginde karanlık bir tüneldi bu. Karanlık, nemli bogucu

tünelde ilerlemeye basladı.

Sıcaktı. Eger bir kere paniklerse, kontrolünü bir daha saglayamayacagını biliyordu. O nedenle sadece ileri gitmeyi düsünüyordu. Etrafında hareket eden, yüzüne sürünen, giysilerine giren böcekleri hissediyordu.

Hesabına göre yolun yarısında, karanlıkta bir gariplik oldugunu hissetti. Önünde iki tünel vardı. Bir yol

ayrımı.

Bunlardan birinin çıkmaz oldugunu adı gibi biliyordu!

Korkuyla inildedi. Yanlıs tarafa girerse geri geri hareket etmesi imkânsızdı. Bir an oldugu yere çöktü ve

duyguları yerine beyninin hakimiyeti ele almasını sagladı. Iki elinin isaret parmagını agzına sokup

çıkardı. Iki tarafa da tuttu. Sagındaki tünelde çok hafif bir esinti geliyordu. Hava akımı.

Bunu akıl etmesi ona ayrı bir güç kazandırmıstı. Kurtulacagını, basardıgını düsünerek geri kalan yolu

kısa sürede bitirdi. Çukurdan çıktıgında Yarasa ayagıyla sırtından itti.

"Biraz daha sürün, alıstın nasıl olsa," diye gülüyordu.

Çıyan ise, "Iki dakikan kalmıstı, yolda mola verip solucan mı yedin pis velet!" dedi. "Harç bosa gitmesin

bari. " Gökhan çıktıgı tünelin kapatılmasını izledi. Eger biraz geç

kalsaydı o topragın içinde diri diri

gömülecekti. O gece Kasar'a sarılıp uyuyabildi. Kasar köpegiydi.

Renginden dolayı bu ismi vermisti. Çok

baglanmıslardı birbirlerine. Gökhan'ın en büyük dayanagı, ona güç veren bu köpek olmustu.

Kampın son günü on dokuz çocuk kalmıslardı. Yedisi ortadan yok olmustu.

Gökhan onlara ne

yapıldıgını bilmiyordu. Artık öyle bir degisim geçirmisti ki, bu umurunda da degildi. Bütün bu zorlu

süreç içinde en büyük dayanagı, en büyük güç veren küçük köpek yavrusu olmustu.

Kurt, piposunu yakarak geldi yanlarına. Sessiz bir sekilde birkaç kere önlerinden geçip, tek tek gözlerinin

içine baktı:

"Olmussunuz!" diye bagırdı. "Simdi evlerinize gideceksiniz. Artık bizim için görev almaya hazır

sayılırsınız. Ve bunu, istedigimiz zaman yapacagız. Göreve kadar egitimleriniz sürecek ama... Ara vermek

yok. Okulunuzdan kaytarmayacaksınız, önümüzdeki iki yaz yine bu kampa geleceksiniz. Siz artık Gri

Takımsınız!"

Tilki elindeki gri bereleri dagıtmaya basladı. Hepsi o gri bereyi gururla giyiyordu.

Kurt birden ortama hakim olan neseyi, birbirlerine bakıp gülüsen çocukları izliyordu. Ama o

gülmüyordu, iki elini kaldırdı:

"Yeter, susun. Hazır ol!" diye bagırdı. Çocuklar birden sırayı düzgün hale getirip, hazır ola geçtiler.

"Tilki’yi dinleyin!"

Tilki sıra olmus çocukların karsısında, kazıklara baglanmıs köpekleri isaret etti. Küçük disleriyle önlerine

atılmıs kemiklerle didisiyorlardı.

"Biliyorsunuz bir sınavınız daha kaldı," dedi. "Hepiniz Gri’siniz ama alacagınız görevin dereceleri olacak.

Köpekleri bırakacagız simdi, yanınıza çagıracaksınız, komutlarınızı

dinleteceksiniz. Dediklerinizi

yapacaklar."

Egitmenlerden Fare ve Kunduz köpeklerin iplerini çözdü. Çocuklar haftalardır beraber oldukları,

doyurdukları, sevdikleri köpekleri yanlarına çagırdılar. Sadece bir köpek kemigi bırakıp sahibine gitmedi.

Sınav sonunda Gökhan’ın da aralarında oldugu altı çocuk köpeklere verdikleri tüm komutlarını

yaptırabilmisti.

Tilki bunları not ediyordu.

Sınav bittiginde Kunduz, elinde 45’liklerle belirdi.

Kurt, "Herkes bir tane alsın," dedi. "Biraz sonra bavulunuzu alıp otobüse bineceksiniz. Ailenize,

sevdiklerinize kavusacaksınız. Ama son bir sey kaldı."

Gökhan’ın içini bir huzursuzluk kapladı. Sanki çok kötü bir sey olacaktı. Kurt piposunu agzından çıkarıp

köpekleri isaret ederken bası dönmeye baslamıstı.

"Herkes köpegini vursun!"

Sanki suyun altından gelmisti kelimeler. Boguk boguk. Bütün çocuklar inildedi. Kulaklarına

55

inanamıyorlardı.

Bu köpekleri sevmisler, kamptaki en zor anlarında onlara sarılarak, onları oksayarak teselli bulmuslardı.

Aglarken, gözyasları tüylerine akmıstı. Onları beslemis, beraber yatmıslardı. Öylesine küçük, öylesine

sevimliydiler ki!

Kurt’a, söyledigine inanmaz gözlerle bakıyorlardı. Saka yaptıgını

duymak istiyorlardı. Ama böyle bir sey

imkânsızdı, bunu da biliyorlardı.

"Ne oldu birden mızmız bebeklere döndünüz!!!" diye sert çıkıstı Kurt.

"Size Gri Takım dedik, simdi size

kamptan mezun olmusken ilk emrimizi veriyoruz, tereddüt ediyorsunuz.

Böyle mi yapacaksınız

görevlerinizi!!!" Köpeklerin yanına yürüdü. "Evet, sevimliler degil mi?

Ama yeri gelince ülkeniz için bir

bebegi öldürmek zorunda kalmayacak mısınız? Belki de tümden bir aileyi, sevdiginiz kızı. Köpeklerinize

baglandınız ama bilin ki ülkeniz kıskançtır. Kendisinden baska bag istemiyor, kendisinden baska bir sevgi

istemiyor. Sizin kalbinizdeki yerini paylasmak istemiyor. "

Gökhan, Kurt'un ne demek istedigini anlamaya baslıyordu.

"Bu köpegi öldürerek," diye devam etti Kurt, "sizi ülkenizden baska sevgiye baglayan her seyi

öldüreceksiniz. Bundan sonra bir seyi severken veya baglanırken korkacaksınız, çünkü o seyi emir geregi

terk etmek, yok etmek zorunda kalabilirsiniz. Bu köpegi öldürerek ülkenizden baska bir seyi sevmeyecek,

baglanmayacaksınız!"

Bütün bunlar çocuk oyunu degildi, her sey ciddiydi, ilk hareket eden Gökhan oldu. Kasar, efendisine

bakıyordu. Öylesine bir bakıstı ki bu Gökhan unutabilmek için yıllarını

verebilirdi. Ne zaman birini

sevecek gibi olsa o bakıs gözünün önüne geldi.

Silahın emniyetini açtı ve tek bir kursunla isi bitirebilmek için gözyaslarını sildi.

"Bayım geldik," diye Fransızca tekrarladı Gökhan'ı Rotterdam'dan Bonn'a getiren taksi soförü Joos

Maskant. Gökhan hafifçe uyuklamıstı. Bir an nerede ve kim oldugunu bilemedi. Frank Consal'ken taktıgı

gözlügü alıskanlıkla aramaya basladı. Neden sonra kendine geldi.

Soföre söz verdigi parayı sayıp agzını bile açmadan ıssız caddede yürümeye basladı. Gece yarısına az

kalmıstı... Bonn; Berlin ve Hamburg'un aksine gece yasantısı hareketsiz sehirlerden biriydi. Özellikle

birlesmeden sonra hükümet Berlin'e tasınınca, eski baskentte yasam aksam yedi, sekiz gibi duruyordu.

Örgüt tarafından ajan transferlerinde kullanılan üçüncü sınıf otellerden birine gitti. Gözlerini açmakta

zorlanan katibe yüklü bir bahsis verip kayıt yaptırmaktan kurtuldu.

Zaten sabaha dek kalacaktı.

Katipten otelin önündeki telefon için kart alıp aklının derinliklerine kazınmıs numarayı çevirdi. Uykulu

bir ses "Ja," dedi.

"Robus, ben G-9." Türkçe konusmustu.

"G-9 mu? Nereden arıyorsun, ne oldu?"

Gökhan tiz ses tonundan karsısındakinin en son dört yıl önce aradıgı

Robus olmadıgını anlamıstı.

"Açıga çıktım," dedi. "Arabama bomba konmustu. Sans eseri kurtuldum.

Bonn’dan arıyorum. Yarın evde

56

olacagım."

Ardı ardına söyledikleri karsı tarafta panik nidalarına sebep oluyordu.

"Ne demek açıga çıkmak?! Belki

de baskasıyla karıstırmıslardır!"

Gökhan içinden "Ya sabır" çekip durumu sakin bir sekilde açıklamaya basladı. Eski Robus olsa simdiye

kadar Gökhan’ı da sakinlestirmeye çalısıp durumu kontrol altına alırdı.

Karıstırmaya imkân yok. Bugün sizin verdiginiz, Rotterdam’daki son isi yapmıstım ki arabam orada

patlatıldı. Talimatlara göre hemen Bonn’a geldim."

Robus bu kez uyanmıs gibiydi ve sesi sakin geliyordu. "Evet açıga çıkmıssın. Daha kötüsü, sisteme

girmisler. Çünkü biz sana görev vermedik. Rotterdam’daki görevi baskasından almıssın. Kimdi?"

"Arman Bogosian..."

"Ah tamam, biliyorum onu. Gözlem listesindeydi. En azından o açıdan bir sorun yok. Simdi bütün

sistemin sıfırlanması gerekecek. Bir süre beklemede kalırız; bakalım bir tek sen mi açıktasın, yoksa tüm

Gri Takımı mı yuvaya çagırmak gerekir."

"Onlar senin isin... Bu arada birilerinin Voisy'deki okuluma gitmesi gerekecek. Oradaki bilgisayarım

temizlensin, ayrıca dolaplarda bazı görüntü kayıtlarım var, onlar da yok edilmeli. "

"Tamam halledilir. Evde bir sey var mı?"

"Hayır, orası temiz."

Robus'la konusacagı baska bir sey yoktu. Veda edip kapattı. Fransız polisinin ne düsünecegini merak

ediyordu. Frank Consal'ın arabasının patlaması ve kaybolusuyla Arman Bogosian'ın ölümü arasında

baglantı kurulmamasını umuyordu. Ama belki de zaten her seyi biliyorlardı. Uluslararası istihbarat

savasları bazen açık pokere benzerdi. Dört kâgıt açıkta olur ama bir tanesi bütün eli kazandırırdı.

Otele döndügünde bir türlü uyku tutmadı. Sanki vücudu Frank Consal'dan geriye kalanı atmaya

çalısıyordu. Ve bu süreç garip bir enerji ile doldurmustu onu. Bir süre Alman kanallarının sıkıcı ve

renksiz yayınına baktıktan sonra aklına Ermeni'nin çantasından aldıgı

dosya geldi.

Ilk olarak ingilizce anlasmaların aydıngerlerini okudu. On dakika sonra saskınlıktan gözleri dört

açılmıstı. Amerikan hükümeti Türkiye'deki Bor, Toryum ve Uranyum madenlerinin isletim hakkını, 99

yıllıgına Ornicron adlı Teksas'taki bir madencilik ve enerji sirketine satıyordu. Anlasma 2007 Aralık

ayından itibaren geçerliydi.

Gökhan, Amerikan hükümetinin kendine ait olmayan madenleri bir sirkete nasıl sattıgını merak etti.

Bildigi kadarıyla devlet, kamuoyunca bilinmese de özellikle Bor ve Toryum konusunda hassastı.

Nitekim dosyada bulunan 23 Mart 2003 tarihli bir gazete haberinde Türk hükümetinin Bor madenlerinin

isletim hakkını 99 yıllıgına almak isteyen Altaium adlı bir sirketin teklifini reddettigi yazılıydı. Belgelere

göre Altaium da Ornicron'a baglı göstermelik bir sirketti. Gazete parçası çeviriye zımbalanmıstı.

Dosyanın geri kalanında Bor ve Toryum'un basta uzay ve silah teknolojisinde olmak üzere kullanım

amaçlarını ve stratejik önemlerini belirten bilim adamlarının raporları

vardı. Bor reaktörlerinin verimliligi

57

anlatılıyordu.

Rezervler kısmına geldiginde dünyadaki kaliteli Bor'un neredeyse yüzde 80'inin, Toryum'un ise yüzde

50'sinin Türkiye'de oldugu yazılıyordu. Türkiye, Uranyum kaynakları

bakımından da en zengin

ülkelerden biriydi.

Gökhan elbette verilerden yola çıkıp denklemi kuran ve sonuca varabilen bir stratejik analiz

yapabiliyordu... Baskanın birkaç ay önce halka hitaben yaptıgı

konusmalarda vurguladıgı konulardan bir

tanesi de ABD’nin enerji ihtiyaçlarının karsılanmasında Ortadogu petrollerine bagımlılıgın azaltılarak yeni

enerji kaynaklarının gelistirilmesiydi. Yeni enerji kaynaklarının gelistirilmesi, bunlarla ilgili yeni siyasî

haritaların olusması anlamına gelirdi, bu hep böyle olmustu.

Altaium’un anlasma teklifinin reddinden sonra, Irak’taki savas öncesi ABD’nin Türkiye’ye asker

yerlestirme istegini reddeden birinci meclis kararı çıkmıstı.

Pentagon’a baglı düsünce kurulusları,

planlarını o tarihte baslatmıs olmalıydı.

ABD, Türkiye’deki madenleri istiyordu. Petrol stratejik bir madendi ama birçok ülkede zengin rezervler

halinde bulunuyordu.

Oysa Bor ve Toryum gelecegin gücüydü ve Türkiye bu açıdan çok önemli bir kaynaga sahipti.

Bu toprakları istiyorlardı. Kendilerine ait bir yönetim veya birçok açıdan içine nüfuz ettikleri bir Türkiye

degil... ABD’ye, daha dogrusu Ornicron adlı sirkete ait bir Anadolu olacaktı. Aslında bu toprakları istemek

için daha pek çok nedenleri vardı. Çin yüzünden gitgide artan stratejik gerilim, Amerikan Ordusunun

daha uygun stratejik noktalara yerlesmesini gerektiriyordu.

Madencilerin çıkarları, daha pek çok noktada

politik çıkarlarla kesisebilirdi. Bu dosyada okuduklarının sadece madenlerle ilgili olmadıgını düsündü,

pek çok neden bir araya gelmek için bu tarihi beklemisti.

Bu dosyanın Arman Bogosian'ın eline geçmesinin sebebi, bu planın içine Ermenilerin de dahil edildigi,

belki de ABD'nin, isine yarayan toprakları aldıktan sonra geri kalanını

paylastıracagı anlamına gelebilirdi.

Ne de olsa Amerika kuruldugu ilk zamanlardan beri ve özellikle dünyada Protestanlıgı yaymak için

örgütlenen American Board of Commissioners for Foreign Missions adlı

kurulusun 1818 yılında yapılan

senelik olagan toplantısında aldıgı, bölgenin Protestanlastırılması

kararının hayata geçmesinin ardından

her zaman Ermeniler nezdinde misyonerlik faaliyetlerinin ana üssü

olmustu. Ve sonrasında geri kalan

bölgelerin bir kısmı belki kurulacak Kürt devletine, bir kısmı

Ermenistan'a, bir kısmı Yunanistan'a...

Dosyayı inceledikçe vardıgı sonucu daha da destekleyecek birçok küçük ayrıntı buldu...

Parasını büyük ihtimalle Ornicron'dan alan Sentinel adlı bir düsünce kurulusu Güney Kıbrıs'ta yapılan

bir toplantıda Türkiye karsıtı örgütleri bulusturmustu.

Vatikan'da yapılan gizli bir toplantıda, Hıristiyanların kutsal hac mekanlarıyla dolu Anadolu'nun isgal

sonrası tekrar bir Hıristiyan yurdu haline gelmesi planlanmıstı. Gökhan bunu Endülüs Emevî devletinin

dört yüz yılı askın varlıgından sonra Iber'in Hıristiyanlık dısı

unsurlardan temizlenmesine iliskin bir

rapordan ve Vatikan'da yapılan Yeni Bizans adlı toplantılardan çıkarıyordu. Bu karara varılmasının

nedenlerinden biri de American Board of Commissioners for Foreign Missions'ın yüzyıldan fazla

zamandır süren, Müslümanları ve bu bölgedeki Protestan olmayan Hıristiyanları Protestanlastırma

çabalarının sonuçsuz kalmasıydı.

Dosyada alt alta dizilmis uzun bir liste degisik unsurların yaptıgı

toplantı baslıklarıyla doluydu.

58

Isin içinde devletler, dinsel kurumlar, lobiler vardı... Sok bir baskından sonra kısa sürede Anadolu

"barbar" Türklerin elinden alınması gereken bir Hıristiyan yurdu seklinde sunulacak ve Amerikan Ordusu

gecikmis bir Haçlı Seferinin kahramanı olacaktı. Zaten 11 Eylül saldırılarından sonra Baskan Bush, "Bir

Haçlı Seferine basladık" dememis miydi?

Afganistan, Irak ve nihayet Türkiye!

Yalnız Türkiye'nin digerlerinden farkı dogrudan Amerika'ya baglanacak olmasıydı.

Gökhan sabaha dek endiseyle dolandı durdu. Nihayet ayaklan yoruldugunda birkaç saatlik huzursuz bir

uykuya dalabildi.

Uyandıktan bir süre sonra çok uzun yıllardır ayak basmadıgı ülkesinde olacagını biliyordu ama dehsetli

zamanların da habercisi olacaktı.

27 Ocak 2007 Cumartesi

ANKARA

Bonn'dan havalanan uçak Esenboga Havalimanı'na ögleden sonra besi çeyrek geçe indi. Diger yolcular

bekletilirken Gökhan arka kapıdan indirilip kontrolden geçirilmeden dısarı çıkarıldı.

Siyah bir Mercedes'e bindirmislerdi onu. Saçları Amerikan traslı, iri yapılı, sivil giyimli iki görevlinin

arasına sıkısmıstı. Elbette Frank Consal olarak geçirdigi yıllar vücudunu biraz hamlastırmıstı ama bildigi

tekniklerle bu ikisiyle de basa çıkabilecegini düsündü. Basardıgı yüzü

askın görev bunun kanıtıydı.

Hiç de bekledigi gibi güler yüzlü bir karsılama degildi bu.

Refakatçileri hiç konusmuyor, araba Ankara

yönüne degil Eskisehir istikametine gidiyordu.

Nihayet Mercedes ana yoldan ayrılıp toprak yola girdiginde Gökhan bir terslik olduguna daha fazla

inandı. Acaba açıga çıktıgı için önce bir sorguya mı alacaklardı? Gri Takım'da geçirdigi yıllar içinde

devletin özellikle ajanlarına karsı vefa diye bir duygusu olmadıgını

iyi görmüstü. Yurtdısındaki köstebek

kimliklere yerlestirilen ajanlar zaten ülkeleri için ölümü bastan kabullenmis degiller miydi?

Bir müddet gittikten sonra düzlügün ortasında uzaktan bugday silosu görünümünde bir binanın Önünde

durdular... Gökhan arabadan indirilip kapıya dogru iteklendi. Tam kapıdan girecekti ki kafasının arkasına

sert bir cisimle vuruldu... Son hatırladıgı, huzur içinde ve kafatasındaki acıyla beraber derin bir karanlıga dogru yuvarlanıyor olduguydu.

Ayıldıgında paslanmıs makinelerle dolu genis bir odada oldugunu fark etti. Elleri ve ayakları bir

sandalyeye kelepçelenmisti. Yüksek tavanlı odanın içi sarı ampullerle aydınlatılmıstı. Odanın duvarları

nemliydi, küf kokusu her yeri kaplamıstı. Bu iklimde yere yakın bir yerde bu kadar nem olmazdı, yerin

birkaç kat altında olmalıydılar.

Refakatçileri gözlerindeki siyah gözlükleriyle karsısına dikilmislerdi.

Onun kendine geldigini

anladıklarında yaklasıp, sandalyesiyle birlikte kaldırıp ters çevirdiler. Gökhan böylece tahta bir masa ve

karsısında çiçek bozugu suratlı bir görevliyle karsı karsıya geldi.

Adam ona bakmıyordu, önündeki dosyayı mırıldanarak okudu: 59

"Gökhan Birdag... Türkiye’den geçip Tibet’e gitmekte olan Frank Consal adlı Fransız’ın yerine geçirileli on

altı yıl olmus. Otuz altı yasında. Gri Takım üyesi..." Nihayet kafasını

kaldırdı. "Sizlerden fazla kalmadı

biliyor musun?" Tükürür gibi konusuyordu. "Gri Takımmıs..."

Yüzünde küçümseyen ve nefret dolu bir ifade vardı. "Sizi üreten zihniyet saçmalıktı zaten. Düsmanla

mücadelenin böylesi mi kalmıs! Orada burada bir iki tane güya zararlı

yabancıyı temizle! Yakalanırsanız

ne olacak?! Böyle bir skandalin Türkiye’ye verecegi zararı hayal edebiliyor musun? Ki zaten senin sefil

kimligin açıga çıkmıs. Ama sana tesekkür etmeliyim. Senin sayende Gri Takım operasyonunun silinmesi

gereken hatalı bir denklem olduguna ikna edebildim amirlerimi. Simdi kalanınızı geri çagırıp gerekeni

yapmak kaldı sadece."

Gökhan bogazını temizledi:

"Galiba ülkem için yaptıklarıma karsılık tesekkür yerine bir kursun alacagım ha!"

Adam güldü:

"En azından gerçekçisin."

Gökhan omuz silkti:

"Ne yaparsan yap, ama önce beni bir dinle. Bu aslanların sefi sen olmalısın. Buraya gelip karsıma

geçmeden önce de beni temizletebilirdin. Madem buraya kadar geldin önemli bir bilgiyi amirlerine ilet."

Adam bir an sandalyesini geriye itip bir dirsegini masaya dayayarak sigarasını yakana dek sustu. Dumanı

üflerken, "Beni düsündügün için sag ol," dedi. "Buyur konus."

Gökhan kafasına vurulan yer zonkladıgı için yüzünü burustururken,

"Ülkemi ve halkımı düsünüyorum,"

dedi. "Yanımda getirdigim bir dosya var. Incelenirse benimle aynı

sonuca varılacaktır. Amerika yakın

zamanda Türkiye'ye saldıracak."

Adam bir an Gökhan'ın suratına ciddi ciddi baktı. Gökhan o kısacık sürede söylediginin ciddiye alınacagı

konusunda bir umuda kapıldı ama ardından bir kahkaha patladı:

"Ne martaval atacagını merak ediyordum ama bu kadarını beklemiyordum dogrusu! Pes yani!" diyerek

güldü, güldükçe kendini tutamıyordu. Ayaga kalkıp, hâlâ tebessüm bile etmemis adamlarının iri

gögüslerine elini vuruyordu.

Gökhan, "Bunu kurtulmak veya süre kazanmak için söylemiyorum. Istersen hemen simdi vur beni ama

dosyayı incele, " dedi. "Türkiye'deki Bor, Toryum ve Uranyum rezervleriyle ilgili planları var

Amerika'nın. Ingilizce anlasmaya bakarsan Ornicron adlı bir sirkete satmıs bile. Anlasmanın geçerli

olacagı tarih Aralık."

"Bos versene be!" dedi adam hâlâ gülerken. "Yine de için rahat olacaksa dosyayı amirlerime veririm ama

ABD ile müttefik oldugumuzu unutmussun sen. Yıllardır yurtdısında baska kimlikle yasarken beynini

yemissin. Adamlar bir madeni almak isteseler birkaç rüsvet verip halletmezler mi?"

Sonra birden ciddilesti, adamlarına eliyle bir isaret verdi: 60

"Neyse artık bu komediye son verelim. Ülken için yaptıklarına tesekkür bekliyordun, al edeyim.

Tesekkürler aslanım. "

Adamlardan biri Ruger marka bir tabanca çıkardı koltuk altından ve Gökhan'ın sakagına tuttu. Diger ikisi

kan sıçramasın diye biraz geriledi.

Gökhan kelime-i sahadet getirip gözlerini kapadı, ilk olarak silahın patlama sesi gelecekti. Anında

ölebilecek miydi acaba?

Ama kafatasını parçalayacak silahtan önce kapının kırılma sesi duyuldu.

Gökhan gözünü açıp, kafasını

çevirdiginde yaslı bir adam olmasına ve elindeki bastona ragmen Kurt'u tanıdı.

Kurt, "Az daha geç kalıyorduk," diye gülümsedi. Arkasında Israil yapımı

Uzi makinelileriyle siyah

giyinmis üç genç vardı, yüzlerinde siyah maskeler takılıydı.

Gökhan'ın basına silahını dayamıs olan adam silahı yere koyup, ellerini ensesinde bulusturdu hemen.

Digerleri de kısa bir tereddütten sonra aynısını yaptılar ama sefleri çok kısa bir an belindeki silahı

çekecekmis. gibi düsünceli kaldı.

Kurt bastonuyla silahını isaret etti:

"Cengiz, su anda en çok istedigim, o silahı çekip bize karsı koymandır.

Böylece o zehir dolu vücudunu

kalbura çevirmemiz için neden vermis olursun bize!"

Gökhan adamın adını ilk defa duyuyordu. Adam Kurt'un sözleri bitince sırıttı ve silahını iki parmagıyla

kabzasından tutup yere koydu. "Baska bir sefere efendim."

Kurt, "Sen benim en büyük hayal kırıklıgımsın, " diye devam etti. "Seni o gün öldürmeli, vücudunu

parçalayıp domuzlara yedirmeliydim."

Kurt’un takımındakilerden ikisi Gökhan’ın yanına gelip kelepçelerini açtı. Ayaga kaldırdıklarında

yürüyebilmesi için destek oldular. Hep beraber merdivenlerden çıkıp binanın dısına attılar kendilerini.

Lüks jipe bindiklerinde Kurt isaret diliyle soförün kendilerinden olmadıgını söyleyip sessiz olmasını ima

etti.

Grup ancak gecenin ilerleyen saatlerinde Mamak’taki çift katlı bir evin kapısından girebildi. Iki araç

degistirmislerdi.

Gökhan tuvaletten geri döndügünde yaslı adam ile yalnız kaldıklarını

gördü.

"Gençleri gönderdim. Merak etme güvendeyiz," dedi Kurt, mutfaktaki masayı yemek için hazırlarken. Bir

yandan bastonuna dayanıyor, bir taraftan da tabak, çatal, peynir, zeytin koyuyordu masaya.

Bir an kafasını kaldırıp düsünceli gözlerle Gökhan’a baktı:

"Acıkmıssındır diye kahvaltı hazırlıyorum ama sever misin diye aklıma gelmedi, istiyor musun?"

Gökhan gülümsedi, yıllar vardı ki söyle Türk usulü bir kahvaltı

etmemisti. "Hayır demem imkânsız

Komutanım, " dedi.

61

Çay tam kıvamında demlenmisti. Zeytin ve peynir tam damak tadına uygundu.

Gökhan artık konuyu açmanın zamanı geldigini düsünüyordu. Çayını

yudumlarken, "Neler oluyor

komutanım Ankara'da? Bu olanlar neydi?" diye sorarak basladı.

"Her zamankinden degisik bir sey olmuyor Gökhan, " dedi Kurt. "Sen yıllarca yurtdısında görev aldıgın

için bilmezsin, bu ülkede tek bir derin devlet ve tek bir istihbarat yoktur. Kendi aralarında sürekli

mücadele ederler. Su çiçekbozugu suratlı herif, yani Cengiz, Amerikalıları arkasına aldı ve gücünü arttırıyor. Hükümete, istihbarat içinden muhbirlik yapıyor. Her

devirde çıkar böyle birileri."

"Sizin basınız belaya girmesin, beni kurtardınız diye."

Kurt güldü. Güldügünde o kamptaki adamı hatırlatıyordu, "istihbarat, kralların büyücülerine benzer,"

dedi. "Kral büyüden anlamaz o yüzden büyücüler aralarında mücadele ederken kim galip gelirse onu

dinler, istihbarat içindeki mücadelelerde de haklı olan degil, oldu bittiye getirip diger tarafı saha dısına

süren dinlenir."

Gökhan elindeki raporu ve ABD tehlikesini nasıl açacagını düsünüyordu.

Birden yaslı adamın cep

telefonu çaldı. Kurt numaraya baktı. Bastona dayanıp ayaga kalkarken telefonu açıp, "Alo, bir dakika

bekle," diyerek Gökhan'a döndü. "Yemegin bitince al keyif çayını, oturma odasına gel. Sofrayı oldugu gibi

bırak, yarın temizlikçi kadın gelecek." Kafasıyla telefonu isaret etti,

"Önemli bir konu, acil konusmam

lazım."

Gökhan elinde çay oturma odasına geçtiginde Kurt piposunu yakmıs, gözlerini bosluga dikmisti. Onu

fark edince gülümsedi:

"Nerede kaldın sen? Bu kadar aç oldugunu sanmıyorum. "

"Yılların hasreti komutanım, öyle bir yaratıkla evliydim ki uzun süredir bir kahvaltıya hasretim. Hele ki

böyle Türk isi."

"Bırak dedigim halde topladın degil mi öte beriyi? Geç suraya ve anlat bakalım su meseleyi."

Gökhan, Kurt'u son kez Frank Consal'ın hapsedildigi hücrenin dısında görmüstü. O gün yüzü

gülmüyordu. "Bu hücreden üç ay çıkmayacaksın, içerideki adam bir Fransız. Hakkında ne varsa

ögreneceksin, ezberleyeceksin."

"Emredersiniz efendim. Ögrenmem istenilen özel bir sey var mı?"

"Hey salak mısın sen?! Her seyi dedim di mi! Seni o adamın yerine geçirecegiz oglum. Hadi göreyim seni."

Ögrenmisti Gökhan. Yerine geçecegi adamın ailesi geçen yıl araba kazasında ölmüstü. Çok olmasa da iyi

bir miras kalmıstı adama.

Ögrenimine bir yıl ara verip Tibet'e gitmeye karar vermis ama Türkiye'ye geldiginin ikinci gecesinde

sokaktaki bir kavgaya karısmıstı. Kendini burada bulmustu. Bir yanlıslık oldugunu sanıyordu.

Üç ay sonra yerine geçecegi adamı Gökhan'a öldürtmüslerdi.

62

Uzun zamandır aklına gelmemisti gerçek Frank Consal, birden beraber geçirdikleri vakitleri hatırladı.

Esprili, zeki bir gençti.

"Komutanım, Frank Consal'dan mı baslayayım, son olaydan mı?" dedi.

Kurt piposundan çektigi mavi dumanı saldı. Sadece gözlerindeki ısıltı

fark ediliyordu o dumanın

ardından. "Gerek yok ona. Sen son görevi anlat. Açıga çıktıgın..."

Gökhan, Otto'dan gelen haber ile basladı, dosya konusuna -daha sonra tekrar açmak üzere- söyle bir

dokunup Robus'la yaptıgı telefon konusmasına dek her seyi anlattı.

Kurt bir süre sessiz kaldı. "Garip," dedi sonunda. "Belki de dısarıdan bir güç degil. Yeni Robus, Cengiz’in

grubuna yakın. Öldürülen adam ise gözleme listesinde... Acaba bütün bu olay Gri Takımı bertaraf etmek

için yapılmıs olabilir mi?"

Gökhan bir iç mücadelenin hedefi olabilecegini ilk kez görebiliyordu:

"Vay canına olabilir! iyi ama Gri

Takım’dan ne istiyorlar?"

"Gri Takım degil hedefleri, biziz. Bu projeyi, takımı kuran ekip! Bu proje bir skandalla neticelenirse veya

skandalin gölgesi düserse hiç kimse bize arka çıkmaz!"

"Komutanım, eger öyleyse istediklerini elde ettiler... Cengiz denilen adam zaten üstlerini ikna

ettiklerinden, Gri Takımı geri çagırıp denklemi sileceklerinden bahsetmisti. Yani benim arabamı

patlatmaları ve benim açıga çıktıgımı düsünüp Türkiye’ye gelmem planlarını gerçeklestirmis oldu."

Kurt güldü. "Dogru düsünüyorsun ama artık oyunlarını açık ettik. Onlar bize bir tuzak kurdu ama biz

bunu suratlarına vuracagız. Eger ki yurtdısında çalısan ajanlara kendi planları için bir tuzak kurmuslarsa

bu onların bertaraf edilmesine yol açar. Yine de bir soru var..."

Gökhan sessiz kalıp Kurt’un devam etmesini bekledi.

"Bunlar niye panikle senden kurtulmaya çalıstı?" Kafası zehir gibi çalısıyordu, ayaga kalkıp bastonu

savura savura yürümeye basladı. "Sende onların bu isin arkasında oldugunu belirten bir kanıt olmalı?...

Dur, buldum! Mesaj! Sana emri veren mesaj: Otto'dan geldi demedin mi?"

Gökhan baglantıyı anlayabiliyordu: "Evet. Robus sisteme sızmadan bahsetmisti."

"Bos ver sızmayı. O kadar kolay degil o! Otto'dan gelen mesajın çıkısını almıs miydin?"

"Evet, normal prosedür, görev bitene dek saklayıp yok ediyoruz. Ama bu kez yanımdaki dosyanın içinde

kaldı."

"Iste kozumuz o! Sahte görev sana Robus'un emrindeki sistem kanalıyla geldi. Eger ölseydin bu açıga

çıkmayacaktı. Tamamdır oglum, bu is tamamdır!"

Kurt saatin gecenin biri oldugunu önemsemeden telefonlara basladı.

Heyecanlı ve yüksek sesle durumu

anlatıyordu. Iki saat boyunca konusmasını sürdürdü.

Geri döndügünde Gökhan, "Efendim daha önemli bir konu var," dedi.

"Bütün bunlardan çok daha

önemli."

Kurt merakla ona bakıyordu.

Bu kez Gökhan’ın konusması çok daha uzun sürdü ve yaslı adam sözünü hiç

kesmedi.

3 Subat 2007

ANKARA - BILINMEYEN BIR EV

Çöplügün kıyısında, bos alana kurulu tahta barakanın camına araba farı

vurdugunda Gökhan, Uzi’yi

çıkarıp emniyetini açtı. Araba çok kısa bir süre durdu. Ön kapı açıldı, biri indi ve soför hemen hareket etti.

Bastonuna dayanan gölgeden, gelenin Kurt oldugu anlasılıyordu.

Yaslı adamın birkaç gün önceki kendinden emin tavırlarından eser kalmamıstı. Kapıyı kapatırken

endiseyle karanlıga bakıyordu:

"Vebalı gibi olduk Gökhan," dedi.

"Dosya elimizde, görmüyorlar mı?"

"Evet, bakıyorlar ama görmüyorlar. Esas olarak okumuyorlar. Bizim apaçık gördügümüz seyi

anlamıyorlar. Amerikalılar her yerde bastırıyor, büyük rüsvetler dönüyor. Daire baskanına bes milyon

dolar verildigi, çocuklarının Amerika’da okuması için tüm masraflarının karsılandıgı söyleniyor. Rüsvet

veriyorlar, olmadı korkutuyorlar. Dosya sumen altı edilecek. Hükümetin müstesarı degistirecegi

konusuluyor."

Gökhan pis sedire oturdu, dün gece gelen ani bir telefonla, konakladıkları evden kaçıp buraya

gelmislerdi. Yenilmis gibi omuzları düstü.

Kurt, "Bizim ekibe baglı arkadaslara isten el çektirildi, kızaga alındılar veya emekli edildiler iki günde, "

dedi.

Gökhan, "Evet, anlasılan meramımız dinlenmeyecek, " diye söylendi.

"Çaresiziz!"

Kurt, "Aslına bakılırsa bana da bir rüsvet teklif edildi," diye bastonuna dayandı. "Güneyde rahat bir

emeklilik. Gözümü de korkuttular, kızımı ve torunumu öldürmekle..."

Gökhan sasırmıstı, Kurt’un bir ailesi olabilecegini hiç düsünmemisti.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu sesi titreyerek.

Kurt güldü. "Merak etme, seni satmam. Hatırlıyor musun, kampın son günü

ne olmustu?"

"Köpekler mi?"

"Evet. Beni yanlıs tanıyorlar. Onların santajına boyun egecegime, ülkemi satacagıma kızımla torunumu

kendi ellerimle öldürürüm. Ama çözüm bulmak lazım. Çözümsüz direnmenin manası yok. "

"Sorunumuz önemli," dedi Gökhan. "Amerika Türkiye’ye saldıracak, hem de kısa süre içinde. Ama çözüm

bulamıyoruz."

"Aslına bakarsan buna inandırabilsek bile Türkiye ABD’ye karsı ne yapabilir? Konvansiyonel savasta

ordumuzun dayanması imkansız, istihbarat alanında zaten içimizdeler.

Medya, hükümet, ordu, ekonomi...

Her yere sızmıs vaziyetteler. "

Gökhan üzerine düsüncelerini karaladıgı defteri eline aldı. "Esasında düsündügüm bir sey var

komutanım. Riskli bir sey. Bir devletin yapabilecegi bir sey degil ama bir grup olabilir. "

Kurt geriye yaslandı. "Eee anlat, daha ne bekliyorsun? Birileri kafamıza bir roket atmadan su barakadan

bir planla çıkalım."

Gökhan, kâgıda çizdigi sekli gösterdi. "Bulabilir misiniz?"

Kurt gölgeler içinde bir kâgıda, bir Gökhan’a baktı. Bir çocuk çizimine benzeyen, altından alevler çıkan bir

füze görüntüsü vardı. "Belki ödünç alabilirim ama buradayken ne isimize yarar bunlar? Kullanırsak bize

kullanılmasına da yol açarız ve bu topyekûn sonumuz olur."

Gökhan acı acı gülümsedi, "Burada kullanmayacagız. Gerekmedikçe de devreye sokmayacagız. Aslına

bakılırsa füze kısmını da atabilirsin. Bize sadece baslıgı ve bu baslıgı atesleyebilecek bir mekanizma

lazım."

Ikili saatlerce ayrıntılı bir plan yaptı. Önlerinde az zaman kalmıstı, eger görevlerini basaramazlarsa

Türkiye diye bir ülke, daha dogrusu Anadolu'da Türk kalmayacaktı.

3. Bölüm: KUVA-I MILLIYE

23 Mayıs 2007 - Saat: 19. 00

ISTANBUL BAYRAMPASA...

Ömer içindeki son sigarayı aldıktan sonra paketi burusturup attı. Biraz ileride bir çöp kutusu vardı ama

su anda buna dikkat etmeyecek kadar isine vermisti kendini, iyi bir av arıyordu. Çantasını kapıp

kaçabilecegi, fazla direnmeyecek bir kadın...

Bayrampasa Cezaevi'ndeki üç aylık kapkaç cezasını doldurup çıkalı henüz iki saat olmustu ve

Güngören'deki evine gitmeden önce birkaç günlük harçlıgını çıkarmaya kararlıydı.

Deneyimli gözleriyle gelip geçen kadınları tartıyordu. Çogu kolunun altına geçirdigi çantasına sımsıkı

yapısmıstı.

Sigaranın birkaç nefeslik ömrü kalmıstı ki gülerek yürüyen iki kadına gözünü dikti. Biri basörtülü; digeri

boyalı, sarı saçlı, orta yaslı iki kadın. "Bunlar kuaförden çıkmıs,"

diye düsündü. Aksam ya bir dügün ya da

bir kına gecesi olmalıydı. Süslenip püslenip hazırlanmıslardı.

"Kocaları versin paralan, boyaya, suna buna dökerler!" diye kızgın kızgın söylendi.

Hep böyle yapardı... Bir avı gözüne kestirir, ondan sonra onu soymasına neden olacak bahaneler

uydurur, kendi kendini ikna ederdi.

Bunlar da hak ediyordu iste soyulmayı. Ömer’in anası bir gün kuaföre gitmis miydi! Kadıncagız sarhos

babasının kahrını çekmis, ondan saklayabildigi biraz parayla Ömer’i ve kardesi Harun’u büyütmeye

çalısmıstı.

Araya belli bir mesafe koyarak kadınları takibe basladı. Basörtülünün kolunda bilezikler vardı ama sarı

saçlı çantasını çok sıkı tutmuyordu.

Hedefini belirledikten sonra bu kez etrafı kolaçan ederek yürümeye basladı... Çantayı çaldıktan sonra bir

daha yakalanmak istemiyordu. Sansına sokak bombostu, araç trafigi bile seyrelmisti. Biraz ileride,

magazalardan sonra dört yol agzı vardı. Orada çalıp kaçarsa, karsıya geçip gözden kaybolurdu.

Kadınlarla arasındaki mesafeyi giderek kısaltmaya basladı.

Bahçeli bir kahvenin yanından geçerken, kulagına Basbakanın heyecanlı

sesi takıldı. Basını çevirdiginde

sokagın neden bombos oldugunu anladı; kahvenin içi tıka basa doluydu ve millet gergin, hüzünlü

gözlerle televizyona bakıyordu.

"Aldıgımız haberler Amerikan uçaklarının harekete geçtigi ve ülkemize saldırmak üzere oldugu

yönünde. Metin olun ve Allah'ın izinden ayrılmayın. Biz yasadıkça bu topraklar üzerinde hiçbir düsman

askeri sag kalmayacaktır," dedi Basbakan.

Ömer yanlıs duydugunu zannetti. Kadınları bir an unutmustu, kafasını

çevirdiginde dolmusa

bindiklerini fark etti, elini sallayıp "Tüh be!" diyerek kahveden içeri daldı.

Basbakanın açıklaması o dakika bitmisti, basın toplantısı yapılan yerdeki kargasa ekrana yansıyordu.

Herkes birbirine dönmüs, telasla konusuyordu. Ömer arka tarafta dikilen uzun boylu bir adama yanastı.

"Hocam, nedir bu böyle? Neler oluyor?"

Adam önce onu bastan ayaga bir süzdü. "Sen neredeydin ki haberin yok, savas çıktı."

Ömer sasırmıstı, "Biz mi?! Türkiye mi savasıyor?" diye sorabildi. En son dün öglen haberleri izlemisti,

orada Amerika ile Suriye arasındaki gerginlikten bahsedilmisti.

"Evet, ya biz," dedi adam. "Üstelik Amerika ile... Herifler bizim askerlere saldırmıs. Binlerce askerimizin

üzerine bomba atmıslar."

Ömer’in bir an gözleri karardı. Duvara dayandı. Kahve bosalmaya baslamıs, herkes ailesinin, yakınlarının

yanında olmak için hızla harekete geçmisti. Orada yarım saat kadar oturup haber bültenlerinden

gelismeleri takip etti.

Çayını bitirip parasını verirken kahveciye, "En yakın askerlik subesi nerede biliyor musun hocam?" diye

sordu.

23 Mayıs 2007 - Saat: 19.00

ISTANBUL BEYOGLU

Emel, Istiklal Caddesi’nde etrafından akan yasamı hissetmeden Galata’daki evine dogru yürüyordu.

Kulaklarında bir uguldama vardı. Doktorun sözleriydi beyninde yankılanan:

"Akciger kanseri, ne yazık ki en tehlikeli türünden ve yayılmıs..."

Bunda ironik bir yan olmalıydı, Emel sigara içmez, yanında içilmesine bile izin vermezdi.

Dogup büyüdügü Almanya’dan Türkiye’ye geleli, Istanbul’a yerleseli bir yıl kadar olmustu. Kıyafet

çizimleriyle tekstil sirketlerini uzun süre dolastıktan sonra nihayet Almanca ve ingilizce bilgisi nedeniyle

bir ise girebilmisti. Gerçi firma onu daha çok Almanya ve ABD’deki müsterileriyle irtibatta kullanıyordu

ama hayatından memnundu. Simdi bu hastalık en beklenmedik anda, tam da istedigi yasama

kavusmusken ortaya çıkmıstı.

Evinin oldugu sokaga girerken etrafına baktı. Hiçbir sey degismemisti; sanki degismesi gerekiyor, onun

bu hayattan çekip gidecegine bir tepki vermesi gerekiyordu dünyanın.

Evine giderken apartmanın

altındaki bakkala ugradı ve su, ekmek, makarna aldı. Bir yıl önce ilk girdiginde kendini Seyfo diye

tanıtmıs bakkalın yüzünden düsen bin parçaydı.

"Isterseniz dükkân açıkken biraz daha bir seyler alın," dedi Emel'e.

Tanıstıklarında sarı saçları, mavi

gözleri ve daha çok Türkçe'yi konusma biçiminden yabancı sanmıstı onu.

Emel bir an gülümsedi,

Seyfo'nun dedigine bir anlam verememisti ama otomatik hareketlerle birkaç paket kuru yiyecek daha aldı

ve evine dogru hızlı adımlarla ilerledi.

Kendisini evin içine attıktan sonra derin bir oh, çekti. Hemen elindekileri mutfaga yerlestirip televizyonu

açtı. Televizyonda anlasılmayan görüntüler vardı. Duman çıkan bir yeri gösteriyorlardı. Kamera serbest

sekilde kosturarak oradan oraya gidiyor ve ellerini bası arasına almıs, yüzlerinde derin kesik izleri olan

insanları gösteriyordu. Görüntünün üzerinde hiçbir yorum yapılmıyordu.

Kanı çekildi Emel’in, bir seyler

olmaya baslamıstı. Görüntülerin nereye ait oldugunu çıkartmaya çalıstı.

Ancak buna imkân yoktu. Büyük

bir bina vurulmus gibiydi ve bina çevresindeki insanlar aglayarak etrafa kosusturuyordu.

"Sevgili seyirciler, simdi vurulan içisleri Bakanlıgı binasının içinden çıkarılan yaralıları görüyorsunuz.

Binanın tam orta yerinde patlayan bomba nedeniyle çıkan yangın henüz kontrol altına alınmıs gibi

görünmüyor."

Emel ayakta öylece kalakalmıstı. Dili damagı kurumus halde odanın içinde dolasarak televizyondaki

görüntülere bakıyordu, "içisleri Bakanlıgı mı? Bu hangi ülke ki?"

"Bina... Evet simdi sesleri duyuyorsunuz sevgili seyirciler... Bunlar uçakların sesleri.. Ancak kime ait

oldugunu buradan tespit etmemiz mümkün görünmüyor. Bunlar hava saldırısına katılan Amerikan

uçakları olabilecegi gibi savunmaya geçen bizim hava kuvvetlerimiz de olabilir."

Tanrım, bu gördüklerim gerçek olamaz, diye düsündü. Birkaç gündür Amerika, Suriye arasında gerginlik

oldugunu biliyordu ama Türkiye ne zaman savasa girmisti?!

Her sey bir saçmalık, saka, yalan gibi gelmeye basladı bir an, hastalık haberinden sonra böyle bir sok

gelisme çok agırdı arka arkaya. Cama gidip etrafa baktı. Sanki saniye saniye bir seyler degisiyor gibiydi.

Simdi sokakta, hızlı adımlarla eve giden insanlar vardı. Kadınlar acele adımlarla ellerindeki torbalan

sallayarak büyük ihtimalle evlerine dogru gidiyorlardı. Belirgin bir gerginlik dalgasının sinsice insanların

çehresini sarmaya basladıgını gördü. Bu koca ülkede yalnızdı. Ve simdi o ülke, büyük bir saldın

altındaydı.

67

Telefon çaldı, Emel irkildi. Heyecanla ahizeyi kaldırdı. Almanya'dan babası arıyordu:

"Emel, hemen ülkeyi terk et kızım, durum çok kötü. "

Emel'in o ana kadar tuttugu sinirleri bosaldı. Hıçkıra hıçkıra aglamaya basladı.

"Kızım, sakin ol. Ben oraya gelemiyorum, lütfen hemen havaalanına git ve bulabildigin ilk uçaga atla

kızım."

"Baba... bunu yapabilecegimi sanmıyorum." Sesi titriyordu. Telefonun ucundaki babası da kızının

durumundan etkilenmis ve aglamaya baslamıstı. Almanya'daki ev karısmıstı. Emel, annesinin ve

kardesinin sesini duyabiliyordu.

"Lütfen susun., lütfen!" diye bagırarak ahizeyi yere fırlattı.

Titreyerek dizlerinin üzerine çöktü ve basını

ellerinin arasına aldı. Telefon ahizesi uzagındaydı ama gelen sesleri duyabiliyordu. Babası sürekli

bagırıyordu...

Karmasaya yeni bir boyut eklendi birkaç saniye sonra. Siren sesleri duyulmaya baslandı. Harbiye

Orduevi ve Itfaiye Bölge Müdürlügü'nün hava saldırısı tehlikesini belirten sirenleri çalmaya basladı.

Emel'in babası bir an için sok geçirdi. Telefondan gelen sese dikkat kesildi. Emel'in de aglaması

durmustu. Bu yeni sesin ne anlama geldigini çözmeye çalısıyordu hepsi.

Dalgalı bir siren sesi yükselip

alçalarak kulaklarına doluyordu. Emel yerden kalkıp cama gitti.

Sokaklar karısmaya baslamıstı. Trafik

kesmekes haline dönüsüyordu. Insanların kosarak belirsiz yönlere dogru uzaklasmasını seyretti. Nedense

aklına telefon geldi, hâlâ mesgul sesi vermiyordu. Yavasça ahizeyi kaldırıp, "Merak etmeyin, ben iyiyim,"

dedi. Sesi gerçek olamayacak denli güçlüydü. Çok fazla konusacak bir sey yoktu. Havaalanına gitse bile

ülkeyi terk etme sansının kalmadigini hissedebiliyordu, daha da ilginci bunu istediginden emin degildi,

istemiyordu aslında, bu sehri bırakıp gitmek, kaçmak. Tıpkı onun gibi, ülkesi ve yasadıgı sehir de

ölümcül bir tehlike altındaydı.

Bu kez yalnız degildi. Kendini ülkesiyle, sehriyle tüm insanlarıyla bütünlesmis gibi hissetti.

Kanında dalgalanan enerjiyi her yanında hissetti. Babasını

sakinlestirmek için birkaç cümle edip telefonu kapattı. Gençliginde verdigi bir söz geldi aklına; güçlü olacaktı.

Aynen simdi olacagı gibi. Ne olursa olsun

var olmalıydı ve buna karsı gelen her seyle savasmaya hazırdı.

23 MAYIS 2007- Saat: 23.50

TOROSLAR

Gökyüzü beyaz çizgilerle parçalanmıs gibiydi. Dört motorlu dev kuslar, B-52'ler degisik yönlerden

bölgenin üzerinden geçiyordu ama nereye gittiklerini kimse bilmiyordu.

Kayseri Komando Tugayının 1.

Taburuna baglı askerler Amerikan hava harekâtı basladıktan kısa süre sonra karargâhı terk etmis ve daglık

bir arazide kamp kurmuslardı. Yanlarına fazla mühimmat almadıkları için bir süre saklanmak zorunda

kalmıslardı. Neyse ki Türk Ordusunun savas zamanı için hazırladıgı

gizli sıgınaklardan bir tanesi çok

yakınlarındaydı. Tabur komutanı, Genelkurmaydan gelen emri beklemis ve emir eline ulasır ulasmaz

gizli sıgınaga ulasarak ne kadar agır silah varsa askerlere ve bulabildikleri araçlara yüklemisti. Sonrasında olabildigince hızlı ve gizli sekilde, emredilen bölgeye dogru harekete geçmislerdi. Bes ya da altı saat

sürmüstü yolculuk ve bir noktada araçları bırakarak savas düzenine geçmisler, gerekli mevzileri

olusturmak için zamanla yarısa baslamıslardı. Zaman çok önemliydi, Amerikan

68

saldırısı kimsenin beklemedigi bir anda ve beklemedigi hızda gerçeklesmisti, iki taraf da zamana karsı

savasmak zorundaydı.

Emir, Amerikan zırhlılarının Toroslardaki geçitleri asmasının önlenmesiydi. Türk Mekanize birlikleri

hava saldırısının öncelikli hedefi oldukları için hızlı hareket edemiyorlardı, eger bunu yaparlarsa deneyen

birkaç mekanize birlik gibi yogun bombardımana maruz kalabilirlerdi.

Kayseri Komando’nun 1. Taburu

Toroslardaki geçidi kapatmakla görevlendirilmisti ama bunu basarmak için gerekli koordinasyonu

kendileri yapmalıydı. Tabur Komutanı Binbası Tümer, 2 bölükten olusan birligini arazide güvenceye alıp

gizlice agır silah hazırlıklarının tamamlanması gerektigini biliyordu ve öyle yapmıstı. Tugayın geri kalan

kısmı Ankara'nın kuzeyine gönderiliyordu.

Binbası, gökyüzüne baktıkça durumun kritik oldugunu görebiliyordu, çok yogun bir hava hareketi

gözlemleniyordu ve yavas yavas kulaklarına ulasmaya baslayan sesler, saldırıların çapı hakkında yeterli

ipucu veriyordu.

Geçidin her iki yanına bir bölük asker yerlesmis, bulabildikleri magaraları korunaklı savas mevzileri

haline getirmislerdi.

"Hasan, dikkatli olun! Ufukta kesif bir siluet görüyorum. Tam da bekledigimiz gibi..." Sesi dik bir

tondaydı, kasları gerilmis ve ileri atılmayı bekleyen bir vahsiye dönüsmüstü. Binlerce yılın savasçı genleri

yerinde duramıyordu. Emri alan Yüzbası Hasan el hareketleriyle karsı

tepedeki bölük komutanını da

uyardı.

Geçidin birkaç kilometre ilerisinde beliren küçük bir aracı fark ettiler. Aracın üzerinde yükselen bir

gözetleme cihazı etrafı taradı ve yavas yavas geçide yaklastı. Daha önce buraya B-52'lerin bombardıman

yapması nedeniyle geçidin temiz oldugunu düsünüyor olmalıydılar.

Zamanlama da sans, Türk

tarafındaydı. Hava saldırısından neredeyse yarım saat sonra komandolar mevzilere girmisti. Dev

kraterlerin bazıları da siper olmak için hayli uygundu dogrusu.

Amerikan ileri gözetleme aracı geçidin agzına kadar geldi ve durdu.

Kamerayı tasıyan yükseltilmis kafa,

geçidi çevreleyen yükseltileri taramaya basladı. Sessizlik bunaltıcıydı. Komandolar nefes bile almadan

araziye yayılmıs ve neredeyse fare deliklerine girmisti. Gözetleme aracı geçidi asmak üzere hareketlendi.

Hâlâ dikkatliydi ama hızlanmaya baslamıstı. Tatmin olmus olmalı, diye düsündü Binbası Tümer.

Ileri gözlem aracı geçitten geçip de gözden kaybolurken komandolar rahat bir nefes aldı. Bir dakika sonra

Amerikan öncü grubuna baglı Bradley zırhlı araçları ve M1A2 tankları

geçidin girisinde belirdi. Araçların

üzeri ekleme yakıt tankları ile doluydu. Binbası Tümer ellerinde, tankları yeterince etkili biçimde vuracak

silahlan olmadıgını düsünüyordu. Dört Milan tanksavar füze sistemi, iki 105 milimetre geri tepmesiz top

ve hemen hemen her askerin tasıdıgı RPG roketatarları. Bu yeterli olmayabilir, diye iç geçirdi. Baska bir

sey yap -malıydı. Dürbünü ile, gelen araçları inceledi, bu sadece baslangıçtı ve koskoca bir tümenin öncü

gücüydü. Bir an aklına bir sey geldi. Tanklar lojistik sorun çıkma ihtimaline karsı yakıt tankları ile

doluydu. Tank zırhlarını geçmek zordu ama yakıt tanklarının dıs çeperi hafif silahlarla bile delinebilirdi.

Yüzbası Hasan’ı çagırdı.

"Bütün askerlere emredin, bosa ates etmesinler. Ben isaret verince zırhlı araçların üzerlerindeki haricî

yakıt tanklarına ates edecekler. Nereden ates geldigi önemli degil. Ne olursa olsun tek hedef o yakıt

tankları. Yüzbası basını salladı ve hızla siperden çıkıp diger siperleri dolasmaya basladı. Birkaç dakika

içinde komandolar ne yapacaklarını bilir durumdaydı. Bu, kendilerini daha iyi hissetmelerini saglamıstı.

Tanklar yaklasırken gerginlik arttı. Helikopter sesleri de duyulmaya baslamıstı. Her saniye önemliydi.

Amerikan Kiowa gözlem helikopterleri, saklanan askerleri tespit ederse tam bir felaket olurdu bu, Türk

askeri için.

Dört tank ve sekiz zırhlı araç neredeyse geçidin basına gelmisti.

Yaklasık kırk bes metrelik yükseltinin

hemen altında toplanmaya baslamıslardı. O anda bir Kiowa helikopteri garip bir manevra yaptı. Hızla

yükselmeye basladı. Binbası Tümer ne oldugunu anlamıstı, tespit edilmislerdi.

"Ates!!!" diye bagırdı, sesi etraftaki tepelerde ekolandı. Asagıdaki tank ve zırhlı araçlar durmustu, içindeki

askerler baslarını çıkarıp tepelerin üzerlerine baktılar. Kiowa telsizle durumu bildirmisti.

Bir anda karsılıklı iki tepenin üzerinden ates yagmaya basladı.

Tanksavar silahlarının gürültüsü ve

vınlaması vadiyi doldurdu. Amerikan tankları hızla manevra yapmaya çalıstı ama çok sıkısık bir alanda

yakalandıkları için çarpıstılar. Milanların çarptıgı tanklar siddetli bir patlama ile vadiye binlerce ölümcül

metal parçacık saçtı. Kiowa helikopteri de makineli topu ile etrafa ates ediyordu ama askerler aldıkları

emir geregi helikoptere bakmaksızın hedeflerine ates ediyorlardı.

Binbası Tümer haklı çıkmıstı; yakıt

tankları, aldıkları darbelere dayanamayarak ardı ardına patlamaya basladı. Yanmaya baslayan araçlardan

çıkan askerler, zırhlıları terk ederek geldikleri yöne dogru kosmak istedi. Mermiler onların üzerine

odaklanmıstı simdi, patlayan bedenlerden çıkan kırmızı isaretler vadinin toprakları üzerinde belirgin bir

hale geliyordu.

Vadi kapanmıstı, Kiowa helikopteri aldıgı yara nedeniyle geri döndü.

Esas birlige baglı baska tanklar

uzakta bir noktadan vadiye ates açmaya basladı. Komandolar bulundukları

noktayı terk ederek daha

geriye gittiler. Savunma savası baslamıstı. 60 mm’lik havanların atısı

yeterli baraj saglamıstı. Tanklar biraz

geri çekildi, karsılarında kararlı ve iyi mevzilenmis bir güç oldugunu anlamıslardı. Telsizlerindeki

konusmalar hava destegi istediklerini gösteriyordu. Binbası Tümer de bunun farkındaydı. Birazdan yakın

hava destegi ile de mücadele etmeleri gerekecekti. Ancak yakın hava destegi kavramı. biraz degismisti

son yıllarda. Dev B-52'ler yakın hava destegi saglıyordu. Simdi kilometrelerce yukarıda kendileri

istikametinde hareket eden uçagın hedefinden emindiler. B-52 seksen dört adet 250 kiloluk uydu

güdümlü bombayı vadiyi temizlemek üzere tasıyordu. Türk komandolarının yerleri uzaydan gelen

verilerle tam olarak belirlenmis, Amerikan öncülerindeki ileri hava kontrolörleri

yardımıyla B-52'ye aktarılmıstı.

Dakikalar sonra vadinin üzerinde patlayan bombaların sesleri ve portakal rengi alev topları çok

uzaklardan görülür hale gelmisti ama hâlâ Türk siperlerinden ates ediliyordu. Amerikan birlikleri bir süre

daha bu direnisle ugrasmak zorundaydı. Onlar için de zaman kritikti ve karsılarındaki birlik kendilerini

durdurmakla büyük zarar yaratmıstı zaten.

24 Mayıs 2007 - Saat: 10.30

ANKARA

Hikmet Pars, yerin çok diplerindeki Harekât Komuta Merkezinde kırmızı

telefonun ucundan

ayrılamıyordu. Tek oglu Erkan'ın öldügünü bilinçsiz bir sekilde hissediyordu. Bütün dikkatini bu

acımasız savası yönetmeye vermisti.

Inanılmaz bir iletisim trafigi vardı. Türk Ordusu TAFICS sistemi sayesinde düsmanın elektronik

karıstırıcılarının ise yaramayacagı bir iletisim altyapısına kavusmustu ve saldırının baslamasından saatler

sonra bile Türkiye'nin her yerindeki birliklerle dogrudan dogruya telefon görüsmesi yapabilecek seviyede

iletisim saglanabiliyordu. Ancak Amerikan askeri istihbaratı TAFICS

sisteminin aktarıcı istasyonlarından

belirleyebildiklerini hava kuvvetlerine bildirerek vurulmasını

saglamıstı. Iletisim zaman zaman kesilerek

70

saglanabiliyordu.

Hükümet üyeleri ortada yoktu. Varılan ortaklasa bir karar geregi hükümet üyeleri kendi isleri ile ilgili

bakanlıkların yöneticileri ile sürekli temas halinde olacaklar ve gerekli idareyi saglayacaklardı. Sadece

savunma ve güvenlik ile ilgili bakanlar, Basbakan ile yakın temasta olacaktı ve birbirlerinden fazla

uzaklasmayacaklardı. Hiçbir devlet görevlisi artık resmî binaları

kullanmayacaktı, zaten kullanacak fazla

bir bina da kalmayacaktı bir süre sonra. Artık her yer devlet binasıydı. Muhtarlıklar bile kısa bir süre için Basbakanın idare ofisi olarak kullanılabilirdi.

Kuvvet komutanları hepsi ayrı bir masada sürekli telefon üzerinden bilgi alarak not tutuyordu.

Yüzlerinde sıkkın ama dinamik bir ifade vardı. Enerjilerinin doruk noktasındaydı hepsi de. Harekât

Merkezi'nde duyulan sesler ve konusmalar sıradan bir insanın kanını

dondurabilirdi. Bütün güvenlik

duygusunun yitirilmesine neden olacak kadar siddet dolu mesajlar yagıyordu ülkenin her yanından.

"Donanma Üssü agır saldırı altında. Tekrar ediyorum Donanma Üssü agır saldın altında!" diye bagırdı,

operatör subay. Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Tahsin Yücesun masasından kalkıp hava radar

ekranının önüne gitti. Ege bölgesindeki uçak yogunluguna baktı. Hava saldırısının ölümcül olduguna

süphe yoktu. Deniz Kuvvetlerinin on iki savas gemisi Bodrum'daki üste bulunuyordu ve su anda bu

donanma gücü siddetli bir hava saldırısı altındaydı. Operatörün önündeki konsolda bulunan ahizeden

üsle baglantı kuruldu.

Üs komutanı Amiral'in telefonundan uçakların sesleri geliyordu. Zaman zaman rapor verebiliyordu

Amiral. Üssün tepe üzerinde bulunan Merkez Binası ve radar anteni vurulmustu, gemilerin hemen hepsi

yanıyordu. Uçaksavar atesi ise kısa bir süre önce susmustu çünkü radar güdümlü 40 mm uçaksavar

topunun bulundugu tepeye birkaç füzenin isabet ettigini görülmüstü.

Bunlar büyük ihtimalle hava

savunma radarlarının yaydıgı tespit dalgalarını takip ederek kaynagı

ortadan kaldıran HARM füzeleriydi.

"Çok fazla aktivite yok üste." Amiralin sesi kısık kısıktı.

"Özel Egitim Komutanlıgı'ndaki lojmanlar bölgesine birkaç bomba düstü.

Can kaybı konusunda bilgi

yok. Söndürmeye çalısıyoruz," diye devam etti. "Burada durum çok kötü

efendim, SAT komandolarını

Ankara'ya yolluyorum, burada yapacak bir seyleri yok. "

"Anlasıldı Pasam, haklısınız. Onlara burada daha çok ihtiyacımız olabilir."

Tahsin Bey planları kafasında hazırlamıstı çoktan. SAT komandolarını

karada sabotaj amaçlı kullanmayı

düsünüyordu. Amerikan birliklerine karsı ne denizde ne de havada savasmanın pek imkânı vardı. Onları

karada karsılamak zorundaydılar ve o karsılasmada ellerinde ne varsa kullanacaklardı.

Korkunç bir gürültüyle sarsıldı bina, Harekât Merkezi'ndeki tüm aygıtlar bir an için bozuldu; sarsıntının

durmasıyla tekrar eski hallerine döndü. Herkes bulundugu yerden düsmüstü. Patlamanın soku geçmeden

ikinci bir patlamayla sarsıldı Harekât Merkezi. Kablo baglantılarından çıkan dumanlar kapladı etrafı.

Birkaç küçük elektrik yangını çıkmıstı ama askerler hemen müdahale edip söndürdüler. Hikmet Pasa,

kendisini toparlamaya çalıstı. Saskın bir sekilde etrafına bakıyordu ki üçüncü bir patlama herkesin tekrar

yere yapısmasına neden oldu. Nefes almak mümkün degildi. Yerin metrelerce altındaydılar ama

ugradıkları saldırının boyutları tahmin edilemeyecek düzeydeydi.

Genelkurmay Baskanlıgı Binası yerle

bir edilmekteydi. Harekât Merkezi'ndeki subaylar bir süre bekleyerek yeni bir saldırının etkilerini en aza

indirgemek için kendilerini güvenceye aldı. Ortalıgı kötü bir is kokusu ve duman sarmıstı.

Kuvvet komutanları hızla Hikmet Pasanın yanına geldiler: 71

"Bu adamlar çıldırdı efendim, artık düzeni terk edip dagınık bir savunmaya geçelim. Bu herifler bizi alt

etmeye kararlı, " diye bagırdı Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Fahri Sert. Zıpkın gibiydi, hemen eline

silahı alıp dısarı çıkmak istiyordu.

"Komutanım, deminden beri aldıgım haberler felaket. Çıkıp bu adamlarla gögüs gögüse savasmak

zorundayız."

"Fahri Pasa, nedir durum?"

"Komutanım, Irak'ta bizim tugayları yok eden birlikler ve onlara katılan baska tümenler, hızla Suriye

topraklarına girmis. Su anda ilerliyorlar. Tam olarak kesin bilgiler gelmiyor ama her yerde büyük bir

çatısma var."

"Allah belalarını versin!" Genelkurmay Baskanı Hikmet Pars hırsından çıldırıyordu. Türk Ordusu her

yandan saldırıya ugruyordu. Hava Kuvvetleri Komutanına döndü. Soran gözlerle baktı.

"Savasıyoruz Komutanım." Sesi gururluydu Hava Kuvvetleri Komutanı

Orgeneral Orhan Akyürek'in ama

yasadıgı üzüntü gözlerindeki derin maviliklerde hissediliyordu.

"Aldıgım son haber hava savasının

devam ettigi yönünde. Ancak boyutları belirsiz. Uçaklarımız kalkabildiler, ancak hepsi degil." Ses tonu düsüyordu bu noktada.

"Kayıp?"

"Komutanım, Malatya Erhaç 7. Ana Jet Üssü'ndeki uçaklarımız kalkabildi ve sert bir hava savasına

giristiler. Bazı Amerikan uçaklarının vuruldugu haberleri geliyor.

Henüz kesin bir rapor yok. Ancak

Malatya Üssü'nü talan etmisler sonrasında. Üsten geriye bir sey kalmadı. O bölgedeki hava üslerinde de

durum benzer. Sanırım F- 16'larımız ilk hava çatısmasını F- 18'lerle yapmıslar ve birkaçını düsürmüsler,

ama sonra... Bir F/A-22 filosu ile karsılasmıslar. Daha dogrusu F/A-22'leri görememisler bile...

Biliyorsunuz bu uçakların bizim elimizdeki uçaklarla tespit edilip vurulması neredeyse imkânsız. F-22'ler,

uçaklarımızı daha erken tespit edebilecek donanıma sahip oldugu için füzeleri gelisigüzel fırlatıyorlar ve

o füzeler bizim uçaklara yaklastıgında otomatik olarak hedefe kilitleniyor."

Pasanın yüzü asılmıstı:

"Ya savas nerede oluyor Pasam?" Hikmet Pasa sinirlenmisti.

Simdi hepsi ayaktaydılar. Subaylar yukarıdaki manzarayı anlatıyorlardı

birbirlerine. Binanın üst tarafı

tamamen yok olmustu ve yangın vardı. Ancak Harekât Merkezi bundan etkilenmiyordu ve acil bir

durumda binayı hızla terk edebilecekleri gizli bir çıkıs noktalan vardı.

"Komutanım, Eskisehir 1. Ana Jet Üssünden kalkan F-16'lar Bodrum ve Marmaris'e saldıran uçaklarla it

dalasına girdiler. Kesinlesen altı vurusumuz var, dört F-18 ve iki de elektronik karıstırma uçagı." Yüzü

aydınlanmıstı Orhan Pasanın. O uçaklardan birisinin içinde olmayı ne kadar da çok isterdi.

"Orhan Pasa, sen buna savasmak mı diyorsun?" Hikmet Pasanın hiddeti artmıstı. "Malatya’dan kalkan

uçaklara ne oldu?" diye sordu.

"Komutanım uçaklarımızın karsısında neredeyse yüz savas uçagı vardı. Ne yapmalarını bekliyorduk ki?

F-16’larımızın yarısı vuruldu, bir bölümü de yaralı sekilde üsse dönerken düstü. "

72

"Hava Kuvvetleri savasmalı mı sizce? Yoksa dost bir ülkeye mi gönderelim?"

"Baska sansımız yok Komutanım, savasmalıyız. Baska bir ülkede de isimize yaramayacaklar. Eger bu

uçaklar savasmazlarsa yerlerinde vurulacaklar. Su ana kadar ciddi bir zarar verdirdik ama hava üstünlügü

onlarda. Hava operasyonunun daha uzun sürmesi ve Amerikan yer operasyonunun zorlastırılması

saglanıyor... Umarım. "

"Bu savunma ne kadar dayanır?"

"Komutanım, havaalanlarımızın tamamı saldırı altında. Bu gecenin sonunda havaalanlarını kullanılmaz

hale getirirler ama biz yine düzeltme çalısmaları yapıp uçak kaldırabiliriz."

"Tamam Orhan Pasa, sanırım bütün is pilotlara düsüyor. Mümkünse uçaklarını kurtaramayan kendisini

kurtarsın. "

Bu sırada büyük bir patlama duyuldu. Bu sefer Baskanlık yakınlarındaki baska bir bina isabet almıs

olmalıydı.

"Bu binayı terk ediyoruz; gizli sıgınakta bulusacagız bu aksam. Oradaki hazırlıklar tamamlanmak üzere.

Seferberlik ilanı yapıldı. Kara Kuvvetlerinin sınır birliklerine emir verin. Hiçbir birlik teslim olmayacak ve

herkes bedenini siper yapacak. Geri çekilmek yasaklanmıstır."

"Sınırdan çekilmek diye bir sey söz konusu degil Komutanım." Kara Kuvvetleri Komutanı Fahri Sert'in

sesi de soyadı gibiydi. "Gelen son bilgi, 1. Zırhlı Süvari Tümeni ve 3.

Zırhlı Süvari Alayına baglı

kuvvetlerin Akçakale'nin yüz kilometre kadar batısından, sınırı geçtigi yönünde Komutanım. Tank

ilerleyisine savas helikopterleri eslik ediyor. Bir komando taburumuz 3. Zırhlı Süvari Alayının zırhlı

bölüklerinden birisini tuzaga düsürmüs. O bölükteki tankların çogu vurulmus ve kalanlar da Suriye'ye

çekilmisler ama sanırım genel saldırıyı durdurma konusunda fazla bir etki yaratamadı bu çatısma."

"Allah kahretsin. Bu kahrolasıların hedefi ne peki?"

"Zırhlı Süvari Tümeninin ve ona eslik eden alayın çok hızlı ilerledigi bildiriliyor. Sanırım hedefleri

Ankara. Üstelik önlerinde onları durdurabilecek dogal bir engel de yok.

Seyhan ve Ceyhan ırmaklarını

hızla geçeceklerini tahmin ediyoruz. Eger ordu durdurmazsa birkaç gün içinde Ankara’ya ulasırlar. Tek

sansımız Tarsus’un kuzeyinde, Toroslar’da onları yavaslatmak. Konya ovasına çıkarlarsa Ankara’yı

kurtaramayız."

"Buna sasırmadım. Irak’ta yaptıklarını yapmayı düsünüyorlar. Önemli sehirleri ele geçirip ülkenin geri

kalanının bunu kabullenmesini saglamaya çalısacaklar."

"Kara Kuvvetlerinin bu piçleri durdurmasını emrediyorum!" diye haykırdı

Hikmet Pars. Bu sözleri duyan

Fahri Sert’in yüzü gerildi:

"Komutanım, bu çok kesin bir emir. Izin verin, bu savunmayı bizzat ben idare edeyim. Ancak 1. Zırhlı

Süvarinin yanı sıra ona yetisecek olan 4. Mekanize Piyade Tümeni, 3.

Zırhlı Süvari Alayı ve 101. Hava

indirme Tümeni ile de savasmak zorunda kalacagız."

Hikmet Pars bir süre düsündü. Amerikalılar en düsünülmeze cüret etmisti. O zaman oyunun kurallarını

degistirmek gerekiyordu:

"Peki Fahri Pasa. Bunları Ankara’ya yaklasmadan durdurun. Hedefiniz, ne pahasına olursa olsun 1. Zırhlı

Süvari Tümenini durdurmak. Gerisi Allah kerim..."

"Komutanım, 9. Tank Tugayı ve 28. Mekanize Tugay harekete geçmek üzere hazırlanıyor. Birlikler hemen

karargâhını terk etmeli. Çok hızlı olmalıyız."

"Komuta sende Pasam, ne istiyorsan onu yap. Beni bilgilendir."

Operatör subay kosarak yanlarına geldi:

"Komutanım, siddetli bir hava saldırısı dalgası geliyor. Hava sahamıza Irak’tan ve Akdeniz üzerinden çok

fazla sayıda uçagın girdigi tespit edildi."

Hikmet Pars gözlerini radar ekranına dikti, Türk hava sahası Amerikan uçakları tarafından istila edilmis

gibiydi. Sınırları belirten çizgilerin etrafı sarı noktalarla dolmustu.

Gizli Harekât Merkezine gitmenin

zamanı gelmisti. Hazırlıklarını yaptı ve Harekât Merkezinin gizli çıkıs kapısına gitti. Arkasından bir subay

ordusu onu izliyordu. Sivil araçları kullanarak Ankara’nın biraz dısındaki bir merkeze gitmeleri

gerekiyordu.

Sivil konvoy Genelkurmaydan uzaklasırken Hikmet Pars ardına baktı.

Genelkurmay Binası yerle bir

olmustu. Yüzlerce metrelik bir alandaki binaların hepsi hasarlıydı.

Kosusturan insanlar, hızla hareket

eden ambulanslar ve itfaiye araçları, insanları sakinlestirmeye çalısan polis ve jandarmalar... Ortalık tam

bir kaos içindeydi. Düzen bozulmamıstı henüz. Insanlar bir felaket ile karsılastıklarında davranmaları

gerektigi gibi davranıyorlardı. Ancak bu, daha baslangıçtı. Felaket her an siddetini artırarak insanların

üzerine yükleniyordu.

Siren sesleri hiç durmadan devam ederken Hikmet Pars, aracın camından gökyüzüne baktı. Mermi

hızında hareket eden cisimler, ki bunların gelistirilmis Tomahawk'lar*

olduguna süphesi yoktu, Ankara

semalarını dolduruyordu. Hikmet Pasa son kez ardına baktıgında, bazı

füzelerin Bakanlıklar bölgesinde

patladıgını fark etti. Bir daha da ardına bakmadı.

* Uçak ve gemilerden atılan uzun menzilli güdümlü füzeler 24 Mayıs 2007 - Saat: 11.30

DIYARBAKIR

Diyarbakır Emniyet Müdürlügünde bir kargasa gözüküyordu. Sürekli olarak yasadısı gösteri ve çatısma

haberleri geliyordu. Ama polislerin bunlara müdahale etmesine imkân yoktu, zira Emniyet Binası da

kusatma altındaydı. Teröristler iki cadde girisinde yıgınak yapmıs, saklandıkları yerden uzun menzilli

silahlarla taciz atısma baslamıslardı. Polisler de kum torbalarıyla yapılan siperlerin ardından onlara

karsılık veriyordu.

Emniyet Müdürü Koray Hepcan durumun iyi olmadıgını, bu teröristlerin isteseler el bombaları veya

roketatarlarla saldırabilecegini iyi biliyordu. Istedikleri, sadece onları teslim olmaya zorlamaktı.

Savasla ilgili ilk haberlerden sonra PKK Kongra-Gel üyesi bazı kisiler halkı meydanlarda düzenlenen

gösterilere katılmaya zorlamıstı. Ardından resmî binalar silahlı

teröristler tarafından isgal edilmeye

baslandı.

74

ABD güçlerinin Güneydogu'dan önce, Suriye'den yukarı ilk hedeflerinin Ankara olacagı anlasılıyordu. Bu

yüzden bu bölgedeki polis, asker ve jandarma; teröristlerle ve yagma hareketleriyle ugrasmak zorundaydı.

Emniyet Müdürü Koray Hepcan ilk planda büyük bir çaba ile panigi önlemeye ve emrindeki memurların

organize olmasına çalısmıstı. Jandarmadan yardım istemisti ama onların da saldırı altında oldugu

anlasılıyordu.

Simdi ne yapması gerektigini bilemiyordu.

Birden, teröristlerin yaptıgı setlerin ardında yogun silah sesleri duyuldu. Polisler birbirlerine baktı,

bunlar kendi aralarında mı çatısıyorlardı yoksa bir yardım mı gelmisti?

Silah sesleri kesildikten sonra iki kepçeli dozer her iki tarafta da yıgınagı kenara itti ve açılan yoldan

caddeye dogru arkasında silahlı, kamuflaj giysisi giymis insanların bulundugu üç kamyonet döndü.

Herkes birbirine bakıyordu. Emniyet Müdürü eliyle herkesin siper almasını isaret etti. Bu bir oyun

olabilirdi, gelenlerin dost mu düsman mı oldugu belli degildi. Eger atese baslarlarsa hemen karsılık

vermek gerekecekti.

Kamyonetler hızla gelip durunca ilkinden asagı uzun boylu, pos bıyıklı

bir adam indi.

Emniyet Müdürünün karsısına geçip, eliyle kamyonettekilerin inmesini isaret etti. Koray Hepcan'a,

"Buranın sorumlulugu sana mı ait Müdürüm?" dedi.

"Evet, siz kimsiniz?" diye cevap verdi Koray Hepcan.

Adam hakî, askerî giysiye benzer kıyafetinin gömlek cebinden sarı bir zarf çıkartıp uzattı.

Zarfın içinde Koray Hepcan'a görev alırken verilen gizli talimatlar içinde bahsi geçen ama onun hiç

görmeyecegini umdugu bir kod vardı.

Hemen hazır ola geçti: "Emrinizdeyiz!" diye bagırdı.

Avludaki polisler sasırmıstı. Adam belindeki tabancayı çekip havaya tek el ates etti. Binadaki tüm

görevliler dısarı çıktı.

"Artık bu bölgede Kod Ergenekon geçerlidir. Ben özel Kuvvetler Komutanlıgından Yüzbası Celal...

Bunlar da adamlarım. Ülkemiz bir savas halindedir ve savas sartlarının kosullan baslamıstır. Her bölgede

yetki Kod Ergenekon nedeniyle bize geçmistir."

Polislerin arasında bu tür gizli kuruluslar hep söylenti olarak kalmıstı ama simdi Emniyet Müdürü hazır

ol vaziyetinde bekledigine göre bu gerçekti. Kısa sürede polisler Ergenekon kuvvet amirlerinin emrine

girmisti.

Kendini Metin diye tanıtan asker, grupların karsısına geçti.

"Elinizdeki listelerde ismi yazılı olanları

toplayacaksınız. Bunlar daha önce teröristlerle baglantılı olan veya terörist oldukları tespit edilenler.

Direnen olursa tereddüt etmeden vuracaksınız. Aksama kadar sokaklarda bizim araçlarımızın devriye

gezdigini görmek istiyorum. Ben ve grubumdakiler Belediye Baskanlıgını

ele geçirecegiz ve hoparlörden

sokaga çıkıs yasagı ilan edecegiz."

Tüm ülkede savas zamanı sartlarına göre düzenlenmis özel bir yönetim baslamıstı. Gizli silah depolan

açılmıstı, televizyondan ve radyolardan yayınlanan parolayı duyan Ergenekon askerleri hızla görev

yerlerine gidiyorlardı.

24 MAYIS 2007 - Saat: 17.30

CENTCOM - FLORIDA / USA

Baskan, koltuguna kurulmus, kendisine verilen brifingi izliyordu.

Yüzünde yayvan bir gülümsemeyle,

harekât hakkında CENTCOM’a ulasan ilk bilgilerin degerlendirilmesini dinliyordu.

Gün boyu diplomatik sıkıcılıkla ugrasmıstı; Rusya biraz para ve ticarî

rüsvetlerle susturulacaktı. Zaten

kendilerine yakın olan Ermenistan’ın büyümesi onların da isine gelirdi.

Güçlü bir Türkiye, Rusya’nın

yumusak karnı; yani tekrar güdümüne almaya çalıstıgı Orta Asya devletleri için tehlike demekti.

Avrupa Birligi’nin tepkisi ise daha cılızdı. Türklerin Birlige girme müzakerelerini keserek bir sey söyleme

haklarını çoktan kaybetmislerdi. Zaten Baskan Bush, bu harekât dolayısıyla kendisini arayıp sikâyet

etmeye kalkan Fransa Cumhurbaskanı Nicholas Sarkozy’yi neredeyse azarlamıs, "Bayım, Türkiye’yi bu

kadar düsünüyorsanız oylamada retçilerin basını çekmezdiniz!" diye bagırmıstı. Ah bu Fransızlar!

Ingiltere her zamanki gibi ABD’nin yanındaydı, Almanya sessizdi. Çin ise aynen Rusya gibi beni de

görün, tavrı içindeydi.

Bu nedenle Baskan, sıcak savas görüntülerini bu sıkıcı ayrıntılara, iki yüzlü diplomasiye tercih etmis,

görüsmeleri Dısisleri Bakanı ve Baskan Yardımcısının sürdürmesini istemisti.

Ilginç görüntüler geliyordu ekrana, uzaydan çekilmis istihbarat görüntüleri; bunlardan bazılarında 9.

Tank Tugayının kıslasını terk etmekte olan tankları göze çarpıyordu, birisi Kırıkkale Silah Fabrikasının

resimleriydi, bir digerinde vurulmus havaalanlarını gösteren resimler vardı. Bunların yanı sıra hareketli

görüntüleri izlemeyi özellikle Baskan istemisti. Bu görüntüleri izlemeyi hep çok sevmisti. F-15 savas

uçaklarının avladıgı bir F-16’nın görüntüleri vardı. Genelkurmay Baskanlıgını vuran Lazer güdümlü

bombanın hedefe ulasma görüntüsü, Akçakale Sınır Karakolunun vuruldugu helikopterden çekilmis bir

görüntü.

Askerleri görebiliyordu, bir an oradaydılar ve bir an sonra olusan alev topunun ardından ortada kimse

kalmıyordu. Simdiye kadar aldıgı haberler, islerin yolunda gittigini gösteriyordu. Sert bir direnis vardı,

direnen birliklerin Amerikan güçlerine ciddi bir kayıp verdirdigi raporu gelmisti ama vurulan tankların

ve düsen uçakların hesabını yapacak durumda degildi. Eger gelismeler böyle devam ederse hedefine

ulasacaktı. Büyük Nokta’yı ele geçirmenin zevkini hiçbir seye degisemezdi. Bunun için ne kadar kayıp

gerekiyorsa hepsini vermeye hazırdı.

"Hava savunmasındaki zafiyetleri iyi biliyorduk. Bu nedenle uçaklarımız fazla zorlukla karsılasmadı."

Ekranda beliren bir mobil radar istasyonunun vurulus anını gösteren kamera görüntüsünü isaret etti

Howard Strike. "Hava savunma füzeleri fazla bir ise yaramadı, orta menzilli füzelerin radar sistemleri

HARM’lar tarafından kolaylıkla alt edildi. Bu I-Hawk füzeleri zaten teknolojik olarak çok eski, üstelik

bunların elektronik karıstırma konusunda uyguladıkları karsı

tedbirlerin hepsinin kodları bizde mevcut.

Türkiye’nin alternatif hava savunma sistemlerine ilgi göstermemesi isimize yaradı dogrusu. Uçaksavar her

zaman için eglence aracıdır. Ve uçaklara gelince, uzun süreden beri ilk kez hava savasında çok sayıda

uçagımız düsman uçakları tarafından düsürüldü. Bunu yapabileceklerini biliyorduk."

"Ne de olsa bizim egittigimiz pilotlar ve bizim savas uçaklarımız."

Çocuksu bir ifade vardı Baskanın

yüzünde.

"Yalnız henüz riskler azalmıs degil," dedi Strike. "Kara savasına erken girismis olmayı istemem. Bu

nedenle 1. Zırhlı Süvari Tümeni ve 3. Süvari Alayı ilerleyisini yavaslattı. 4. Mekanize'nin onlara yetismesi

birkaç gün alır. Bu arada Hava Kuvvetleri büyük askerî birlikleri zayıflatmıs olur."

"Bay Strike, lütfen çabuk olun. Bu stratejinin mimarlarına güveniyorum.

Ankara, Istanbul ve Izmir'in bir

an önce ele geçirilmesi gerekiyor. Türkiye'nin dogusu umurumda bile degil. Eger ekonomik merkezleri

alırsak, dogunun direnmesine imkân yok. O sehirleri teslim alınanın kolay olacagı açık. Bana istedigimi

verin yeter."

"Bunu yapacagız Sayın Baskan. Hava Kuvvetlerinin büyük saldırısı su anda Türklerin kapısında,

günlerce sürecek bir hava saldırısı baslatıldı. Üç gün içinde Türk Ordusunu Kurtulus Savası seviyesine

getirmeyi düsünüyoruz."

"Türk Ordusunun teslim olma ihtimali?"

"Sıfıra yakın Baskan. Savasacaklar ve ölecekler. Biz de çok kayıp verecegiz."

"Bunu biliyorum, biliyorum. Savasacaklar ve ölecekler demek. Ölmelerini tercih ederiz. Sence

direnecekler mi sonuna kadar? Teslim olmaları isimize gelmez."

"Sayın Baskan, su anda ekranda gördügünüz görüntüler bunun bir kanıtı

zaten."

"Peki özel operasyonlar ne durumda?"

"Özel Kuvvetler, Atatürk Barajını ele geçirdi. Burada yaklasık üç yüz Özel Kuvvet askeri var. Hava

Kuvvetlerinden sürekli olarak destek istiyorlar. Türk askerleri delirmis gibi barajı ele geçirmek için

saldırıyor."

Dev ekrana baska bir resim geldi. Uydudan çekildigi belli olan siyah beyaz bu resimde genis bir toprak

parçasına toplanmıs olan tanklar ve zırhlı araçlar görülebiliyordu.

"Bu tank taburu barajı almak için saldırıya hazırlanıyor. Biraz sonra imha edilmeleri için operasyon

baslayacak."

"Kıbrıs’taki orduyu da yok etmenizi istiyorum."

"Sayın Baskan, daha önceki brifinglerde de söyledigim gibi bu plan hazır ancak hava operasyonu çok can

kaybına neden olur. Sivil kayıplar konusunda..."

"Bırak sivil kayıpları Howdy." Baskan sinirlenmisti. "Bu isi bana bırak. Sivil kayıplar Avrupalı birkaç

yumusagın çıglık atmasına neden olur en fazla. Rum ordusu hazır durumda. Orada fazla karısıklık

olmadan adada sükuneti saglayacaklar." Güldü, keyiflenmisti yine.

"Genelkurmaya gelince..." duraksadı bir an Howard Strike.

"Ne yaptın, onları öldürebildin mi?"

"Sanmıyorum. Bina vuruldu ama pek bir sey çıkmadı. "

Bu sırada bas sekreter odaya girip FBI Baskanı Robert Müller'in aradıgını söyledi. Baskan telefonu

kaldırırken, "Howdy, Ankara'yı aldıgın zaman bana haber ver," dedi.

"Evet Müller, bu Türkler hâlâ niye

kamplara tıkılmadı?"

Hareket sırasında ABD'deki Türklerin kamplara konulmasına karar verilmisti ve toplama, harekât gecesi

baslamıstı oysa hâlâ birçok Türk serbestti ve olaylar çıkarıyorlardı.

Robert Müller ülkede kaçak isçi olarak çalısan Türklerin sayısını tam olarak bilmediklerini hatırlattı

Baskana. Ama kısa zamanda sesleri soluklan kesilecekti.

25 Mayıs 2007 - Saat: 11.30

NEW MEXICO YAKINLARINDA BIR ÇIFTLIK

Hizmetçi kahvaltıyı getireli bir saat olmustu ama Gökhan hiçbir seye dokunmamıstı. Bekliyordu,

dinliyordu, iki gün önce, sarı bir lambanın aydınlattıgı yeraltındaki odasında birden bir konuktan, esire

dönüsmüstü.

ABD’ye geleli iki ay olmustu. Kurt’un karmasık mafya baglantıları onu yüküyle beraber oradan oraya

aktarıp durmustu, iki sırt çantası vardı her zaman yanında. Ve bu sırt çantalarında Hirosima’ya atılan

bombanın birkaç katı gücünde iki nükleer bomba, ilk planları, bes tane alabilmekti ama bunu

basaramamıslardı. Iki tane de çok ise yarardı eger gerekli sekilde kullanılabilirse.

Gökhan her zaman dikkatliydi; Kurt’un, "Bunların bana borçları var, bu nedenle bir yere kadar

güvenebilirsin. Ama bir yere kadar. Unutma, bu dünyaya girmek için bu adamlar ya anasını satar, ya

babasını... Beni veya seni haydi haydi satarlar, " diye uyarısına da hiç gerek yoktu.

Hiçbir sekilde ABD’de yasayan Türklerle veya teskilatın baglantılarıyla temasa geçmemisti. Meksika

sınırından ABD’ye girdiginden beri bu çiftlikte gelismeleri bekliyordu.

Tabii ki çiftliginde kaldıgı Ramirez’in ve adamlarının meraksızlıgı

dogal olmayacak kadar

olaganüstüydü. Ev sahibi Ramirez ilk birkaç gün dost olma çabalarının karsılıksız kaldıgını görünce

Gökhan’ı yok gibi kabul etmeye baslamıstı.

Sınırın iki yakasında da; yani hem ABD’de, hem de Meksika’da etkili bir insandı Ramirez... Küçük ölçekte

bir gücü olmasına ragmen, özellikle yapabileceklerinin sınırını

asmayarak ve yerel baglarını her zaman

memnun ederek basarılı bir is sürdürüyordu. Gökhan, Ramirez’in sık sık kendisini cahil bir adam gibi

göstermeye çalısan tavırlarına kanmamıstı. Bu adam bir yılanı bile deliginden çıkarır, yerine yerlesirdi.

Iste simdi, birdenbire sartlar degisivermisti. Ramirez’in silahlı

adamları odayı basıp, Gökhan’ın karsı

koymasına fırsat vermeden çantaları alıp gitmis, kapıyı da üzerine kilitlemislerdi. Bombaların ise

yaraması için kodlara ihtiyaç vardı ve bu nedenle de Gökhan’a muhtaçtılar.

Gökhan hapsedildigi odada etrafı dinliyordu. Harekete geçme vakti gelmek üzereydi. Ondan ne

istiyorlarsa çok kısa bir süre içinde almaya geleceklerdi. Nitekim kalabalık ayak seslerini duyunca

gülümsedi. Ne kadar kalabalık olursa o kadar iyiydi. Kahvaltı

tepsisindeki plastik kasıgı aldı.

78

Güya silah olarak kullanmasın diye metal çatal, bıçak vermemislerdi.

Oysa bu son derece sade odada bile

Gökhan’ın insan öldürmekte kullanacagı onlarca sey vardı.

Plastik kasıgı yatagın kenarına bastırarak kırdı, bekledigi gibi nispeten sivri bir uç kaldı, onu masanın alt

kenarındaki bacaklardan birinin birlesme noktasına sıkıstırdı. Rahatça yatagına uzanıp konuklarını

bekledi.

Kapı açıldıgında Ramirez'in yanında Gökhan'ın görmedigi adamlar vardı.

Belki de büyük bir patrona

danısmıs ve destek almıs olabilirdi.

Ramirez yılısık bir sekilde sırıtıp yanına geldi. "Merhaba Sinyor, konusmamız lazım."

Gökhan sakindi. "Elbette Sinyor Ramirez, çantalarım alınıp, kapım birdenbire kilitlendiginden beri sizi

bekliyorum. "

Adam ellerini açıp sırıttı. "Ah Sinyor, bunu sizi korumak için yaptık.

Haberiniz yok ama ülkenizle

Yankiler savasıyor iki gündür."

Gökhan uzandıgı yerden dogruldu. Bekledigi olmustu iste. Bir an önce buradan çıkmalıydı, belki de

birçok sey için geç kalmıstı. Aklında savas ile ilgili onlarca soru vardı ama ilk planda buradaki sorunu

halletmeliydi. Ramirez onu FBI'a da satmıs olabilirdi.

"Ee... simdi ne yapacagız Ramirez?" diye sordu.

"Sinyor, biz aptal degiliz. En bastan beri yükünüzün farkındaydık, ne oldugunun da. Simdi sizden onların

kodlarını istiyoruz."

Gökhan içten içe gülümsedi. Kurnaz herif bu oyunu kendi için istiyordu.

Onların planını kendi adına

yürütecekti, öyleyse çantalar hâlâ çiftlikteydi. Bu durum onu rahatlattı. Eger isin içinde FBI yoksa bu

odadan kurtulması, çiftlikten kaçması için yeterli olacaktı.

Kafasını kahvaltı masasına egmisti, sol elini yavas yavas kahvaltı

tepsisindeki tabaga yaklastırırken sag

eliyle dikkat dagıtıcı bir jest yaptı.

"Sanırım bu asamada kendimi düsünmeliyim. Sizinle isbirligi yaparsam güzel ve mutlu bir hayat

sürebilir miyim? Eger o bilgileri iskence ile almayı planlıyorsanız, sonuç sizin için hayal kırıklıgı olabilir."

Ramirez dostça omzuna vurdu. "Biz açgözlü insanlar degiliz Sinyor.

Alacaklarımız hepimize yeter."

Gökhan kafasını kaldırıp gülümsedi, aynı anda odada herkesin konumunu kafasına kazıdı. Sekiz

metrekarelik küçük odaya Ramirez’le birlikte silahlı bes kisi girmisti.

Hepsi ayaktaydı, iki kisi de açık

kapının hemen dısında duruyordu. Ramirez yanına oturmustu.

Anında karar verdi ve harekete geçti. Kahvaltı masasındaki tabagı sarı

lambaya fırlattı. Lamba patlayıp

ortalık karardıgında plastik kasıgın sivri ucunu Ramirez’in sag gözüne batırdı. Kalabalık olmaları, simdi

adamların aleyhine olmustu. Adamlar karanlıkta ne yapacaklarına karar veremiyorlardı ama Gökhan’ın

hareketlerini kararsız kılacak bir neden yoktu.

Yere egilip acı nedeniyle havada çırpınan Ramirez’in yarattıgı panikten yararlandı, ilk silah

ateslendiginde ikinci kısma geçti. Silahın namlusundan çıkan ısık, adamın yerini belli etmisti. Uzanıp

79

tuttugu gibi silahlı kolu kendine çekti ve diziyle kırdı. Artık bir silahı vardı, gözlerini kapatıp çıkan

seslere dogru ates etmeye basladı.

Silah ateslemeyi kestiginde besini öldürdügünü düsünüyordu. En bastan beri plan, birini sag bırakmaktı.

Korku dolu nefes seslerini takip ettiginde adamı boynundan kavradı.

"Lütfen... Lütfen Sinyor, beni

öldürmeyin!" dedi adam. Gökhan gülümsedi. Bingo! Ramirez’di kurtulan.

Çatısma basladıktan sonra dısarıdaki iki adam kapıyı kapatmıs, dısarıda mevzilenmislerdi. Gökhan

kendini dısarı atsa vurulacagı kesindi. Koridordan sızan ısıkta adamların kapıyı ittigini ama

kilitlemedigini fark etti. Bu büyük bir hataydı. Tekmeyle kapıyı itip Ramirez'in vücudunu kendine kalkan

yaptı. Ramirez adamlarına ates etmemeleri için bagırıyordu.

Koridorda adamların saklanabilecegi bir yer yoktu, sadece egilip kapıya dogru hedef almıslardı.

Ramirez'in emirleri ellerini kollarını baglıyordu ama Gökhan tereddüt etmeden ates etti. Atısları

isabetliydi. Ramirez aglamaya baslamıstı.

"Yukarıda kimse var mı?" diye sordu Gökhan.

Ramirez hâlâ aglıyordu. Gökhan silahın kabzasıyla hafifçe vurdu.

"Kendine gel. Sadece çantalarımı alıp

gidecegim, seni öldürmeyecegim. Çünkü burayı cesetlerden temizleyip, olayların üstünü kapayacaksın.

Kimse burada olanları bilmeyecek, yetkililere basvurmayacaksın. Bunu yaparsan çok fazla soru sorulur ve

su anda ise yarayan bütün baglantıların seni satar."

Adam birden sakinlesti. Gökhan'ın dedikleri kısmen dogruydu, fakat Ramirez'in konusma ihtimalini göze

alamazdı. Eger konusursa onu hemen bulurlar ama kimseyi sag bırakmazsa gizemi çözmeleri birkaç gün

sürerdi. Bu da ona yeterdi.

Ramirez sırtını diklestirip, "Sadece iki hizmetçi ve devriye gezen birkaç adamım var," dedi. Adamın karısı

ve çocukları Meksika tarafında yasıyordu, buraya bazen lüks fahiseler gelip gidiyor, patronlarına

uyusturucu ve seksin bol oldugu partiler düzenliyorlardı.

"Niye silah seslerine gelmediler adamların?"

"Bazen burada fazla gürültülü isler yapıyoruz, ses duyulmasın diye duvarlar takviyeli."

Gökhan, "Demek ki ilk tutsak veya iskence yapılacak olan ben degilmisim," diye düsündü.

Evin içine girdiklerinde çalısma odasına yönlendirdi Ramirez'i Gökhan.

Odada susturuculu bir silah

gördügünü hatırlıyordu. Sırt çantaları ve silah Ramirez'in zemindeki genis kasasındaydı, açtırıp aldı.

Çantaları kontrol edip, içindekilere dokunulmamıs oldugunu görünce rahatladı. Kasada buldugu nakit

birkaç bin doları ve iki sahte kimligi de cebine soktu.

Susturuculu silahı alınca tavandaki kamerayı isaret etti. "Güvenlik odasını göster hadi," dedi Gökhan.

Bazı odalarda ve çiftligin girisinde kamera vardı. Kendisiyle ilgili her türlü izi silmeliydi.

Güvenlik odası bostu. Kayıtların basında, görevli biri durmuyordu.

Dursa, zaten simdiye kadar alarm

verilmeliydi. Gökhan, Ramirez'e artık ihtiyacı kalmadıgını düsündü.

Adamı iki adım ileri itip susturuculu

ile ensesine mermiyi sıktı. Yavasça yere yıgıldı Ramirez. Odadaki küçük kamera dikkatini çekti, yanma

aldı. Yapması gereken kayıt için ihtiyacı vardı buna.

80

Evi atese verebilmek için garaja benzin almaya giderken iki hizmetçiyi mutfakta buldu. Aksam yemegi

için hazırlık yapıyorlardı. Çok fazla düsünecek zaman yoktu, görevi önemliydi, iki el ates etti.

Gazı açarak, garaja geçti. Benzin bidonuyla güvenlik ve Ramirez'in çalısma odası basta olmak üzere her

yeri benzine buladı.

Pencereleri karanlık olan Mercedes ile çiftlik kapısındaki iki silahlı

adama ilerlerken ilk dumanlar

çıkmaya baslamıstı.

Sansına iki adam da evden çıkan dumanları merak ettikleri için aynı

taraftan soför penceresine yanastı.

Gökhan cam inerken atese basladı. Adamlardan birisi geriye devrilirken elindeki makineli tüfegin tetigine

asıldı ama mermileri gökyüzüne bosalttı.

Gökhan arabadan inip çiftlik kapısını açtı ve radyoyu bir haber istasyonuna ayarlayarak uzun

yolculuguna basladı. Savas ile ilgili bütün bilgileri ögrenmeli ve bir kayıt yapmalıydı. Washington ikinci

duragı olacaktı; önce New York’a ugrayıp yapacagı kaydın kopyasını

uluslararası ajanslara vermeliydi...

Hirosima’ya atılanın en az iki katı tahrip gücüne sahip iki nükleer bomba, ABD’nin en önemli iki kentinde

patlamak üzere programlanmayı bekliyordu. Ve Gökhan, Amerikan askerleri Türkiye’den çekilmezse

cehennemi onların evine getirmeye kararlıydı.

Ne demisti Kurt’a; "Savası ABD’nin evine tasımayan hiçbir gücün galip gelme imkânı yoktur!"

25 Mayıs 2007- Saat: 16.00

ALMANYA - BERLIN

Türkiye’nin Almanya Büyükelçisi Onur Türkoglu, Almanya Dısisleri Bakanı

Josca Fischer ile olan

randevusuna büyük bir heyecanla gidiyordu. Koltugunun altındaki dosya belki de ulusunun kaderini

belirleyecekti.

Bu randevu, beklediginden geç verilmisti. Fransa, ingiltere, Rusya ve italya’da da Türk büyükelçileri acil

koduyla iletilen bu dosyaları muhataplarına bir an önce teslim etmeye çalısıyorlardı. ABD’nin acımasız

saldırısına karsı BM’den bir sonuç almak mümkün görünmüyordu, ancak büyük ülkeleri tek tek ikna

etmek gerekecekti.

En çok Almanya’da olmak üzere bütün Avrupa’da Türkler protesto gösterileri yapıyor, hatta bazen isi

siddet eylemlerine döküyorlardı.

Koridoru döndügünde Josca Fischer’in yanında yardımcısı oldugu halde oda kapısında onu bekledigini

gördü. Bu umut vericiydi. Bu adam her zaman Türk dostu olmustu. Almanya Türkiye’nin AB’ye girmesi

için çok çabalamıs ama basta Fransa olmak üzere bu birliktelige engel olmak isteyenlerin basarılı olmasını

engelleyememisti. Ama bu, önemli fikir ayrılıklarının tetikleyicisi olmustu; Türkiye’nin dısarıda

bırakılması, hâlâ birlige uyum saglamayan Dogu Bloku ülkeleri, ekonomik basarısızlıklar ve ABD’nin

politik oyunları AB’nin sonunu getirmek üzereydi.

Büyükelçiye gülümseyerek elini sıktı Bakan. Hemen odaya girdiler.

Onur Türkoglu gergindi, "Sayın Bakan," dedi. "Müsaadenizle hemen konuya girmek istiyorum."

Fischer, "Elbette, sizi anlıyorum. Buyurun, " dedi.

Büyükelçi dosyayı en son asamada ortaya koyacaktı: "ABD’nin uluslararası hukuku çigneyen saldırısına

bir an önce son verilmesi için aktif desteginizi bekliyoruz."

Suratı asılan Fischer, kollarını kavusturdu. Bunun vücut dilindeki karsılıgını iyi biliyordu Büyükelçi.

"ABD nezdinde protestomuzu verdik, bu saldırının bir an önce bitirilmesini ve herhangi bir sorun varsa

görüsmeler yoluyla halledilmesini istedik. Hatta arabulucu olmayı da teklif ettik. Bunu sadece dostluk

adına degil, Almanya'nın çok uzun yıllardır Türkiye'de bulunan çıkarları geregi de yaptık ama ABD

nedense kararlı."

Yardımcısı, Bakana bir kagıt uzattı, "Bakın, baska konularda birlik saglamayan bütün AB ülkeleri, hatta

Yunanistan bile savası bir an önce durdurması için ABD'ye, bizimle birlikte protesto çekti."

Onur Türkoglu, dosyanın zamanı geldi, diye düsündü. Büyükelçilige kriptoyla gönderildikten bir saat

sonra dosyanın tamamı tercüme edilmisti bile...

"ABD'nin neden kararlı oldugunu biz biliyoruz sayın Bakan. Bu dosyada hain planların birkaç yıllık

oldugu ve Türkiye'deki Bor minareli için yapıldıgı yazılı."

Josca Fischer sasırmıstı. "Bor mu?"

"Evet belki de adını duymadıgınız bu mineral gelecegin enerji kaynagı.

Dosyada tüm bilgileri

bulabilirsiniz. Bu dosya Almanya ile birlikte dünyanın bütün büyük ülkelerine gidiyor. Eger ABD

Türkiye'yi isgal ederse tek süper güç ile degil tek efendi ile muhatap olacaksınız!"

Oynanan oyunun adı diplomasiydi. Türkiye’nin tek kurtulus yolu, varlıgının digerlerinin varlıgı için

önemli oldugunu kanıtlamaktı.

25 Mayıs 2007 - Saat: 21.00

CENTCOM - FLORIDA / USA

Oda sadece kırmızı ısıklarla aydınlatılıyordu. Brifing odası ile karsılastırıldıgında hayli ciddi bir yerdi.

Howard Strike, etrafındaki dört yıldızlı generallerle derin bir tartısmanın içindeydi. Harekât baslayalı üç

gün olmustu. Saldırılara bir saat bile ara verilmedigi halde Türk Ordusu iyi dayanıyordu. Merkezdeki

ekranlara her dakika yeni görüntüler ve dijital halde enformasyon paketleri geliyordu. Zaman zaman bu

görüntüler üzerinde hızlı degerlendirme toplantıları yapılıyor ve hedeflerin yeterince vurulup

vurulmadıgı kararı veriliyordu. Bazı hedefler listeden çıkarılıp "imha edildi" sınıfına dahil ediliyordu,

bazıları için de yeni saldırı emirleri çıkarılması talimatı

veriliyordu.

"Komutan, büyük hava saldırısı basladı. Kısa süre sonra elimize görüntüler gelmeye baslayacak.

Pilotların telsiz konusmalarını dinlemek ilginç olabilir."

Basını salladı Strike, operasyon için hassas bir zamandı. Bu anı

askerleri ile beraber geçirmek istiyordu.

Operatörlerden birisi, kendisine verilen isaretle beraber savas uçakları ile Irak'taki Operasyon Idare

Karargâhı arasında geçen telsiz konusmalarını odaya yansıtan dügmeye bastı. Telsiz konusmalarına eslik

eden elektronik cızırtı duyuldu ilkin, odanın içinde yankılanan cızırtıya az sonra Hava Kuvvetleri

pilotlarının hiçbir sey yapmıyormus gibi sakin konusmaları katıldı.

"Aman Tanrım, bu cehennemin içinde olmak istemezdim!"

82

"Isabet! Isabet! Hedef vuruldu ve çok sayıda patlama var."

"Tanklar bulundukları alanı terk ediyor. Çogu yanıyor, artık bunlardan zarar gelmez..."

"Ooo... Tanrım... Köprüden araçlar geçiyordu."

"Kartal 1, hedef vuruldu mu?"

"Hayır, bomba uzakta daglık bir alana düstü.."

Sesler Howard Strike'in kulaklarında yankılandı. Askerlik hayatının en acımasız saldırısının emrini

vermisti. Bu ilk dalga geçtigi zaman psikolojik saldırı dalgası

baslayacaktı. O zaman neler olacagını merak

ediyordu. Türk halkını derinden yaralamalı ve teslim olmalarını

saglamalıydı. Bunun için onlarla

savasmayı göze alacaktı.

"Hey, merkez bunu görmeliydiniz."

"Kırıkkale silah fabrikaları ne durumda?"

"Korkunç patlamalar oluyor. Tanrım, oraya itfaiye göndersin birileri..."

"Vurucu 1, size yaklasan uçaklar var."

"Anlasıldı. F-18 filosu onların isine bakacak."

General Howard Strike eliyle operatöre konusmaları kesmesini isaret etti. Odaya sessizlik hakim oldu.

Saldırının ilk asaması bitene kadar dinlenmeyi düsündü. Uyumayah çok olmustu. Her sey beklendigi gibi

gidiyordu zorlu ve kanlı. Beklenenden büyük kayıplar gerçeklesmisti.

Hava savunması beklediginden

daha zayıftı. Uçaksavarlar gökyüzünü çılgınca tarıyordu ama bu kendi halklarına gösteriden öteye

gitmiyor gibiydi.

Amerikan 1. Zırhlı Süvari Tümeni ve 3. Süvari Alayı tankları Tarsus’a dogru ilerliyordu, Tarsus-Konya

istikametinde hareket edeceklerdi. Eger bu yol asılırsa Ankara’nın düsme olasılıgı yüksekti. Konya’ya

gelirlerse önlerinde hiçbir engel kalmayacaktı. Amerikan uçakları Adana sehri üzerinde uçmus ve sehrin

hızla bosaltılmasını istemisti. Eger bu olmazsa, 1. Zırhlı Süvari’nin önündeki sehir yok edilmek zorunda

kalınacaktı. Gelen bilgiler askerlerin halkı Adana dısına çıkartmak için çabaladıgı yönündeydi. Bu,

Adana’nın teslim edilmesi anlamına geliyordu. Neden bu kadar kolayca çekiliyorlardı? Mutlaka bir

manevra olmalı, diye düsündü Strike. Bir problem vardı; Hatay...

Oradaki Türk Tugayına ve sınır taburlarına yapılan hava saldırılarını

karadan desteklemek gerekiyordu,

yoksa Tarsus yolundaki zırhlıların yanlan düsmana açık hale gelirdi. Üç

saat kadar önce baslayan bir

harekât ile 101. Hava indirme, Hatay sınırına kaydırılmaya baslanmıstı.

Zaten o bölgede bekleyen 82.

Hava Indirme Tümenine baglı 1. Hava indirme Tugayı sınırda çatısmaya baslamıstı bile. 101. ’nin ve Hava

Kuvvetlerinin destegi ile Hatay’daki birlikleri temizleyebilirlerdi.

Eger basaramazlarsa, 4. Mekanize

Piyade Tümeni dogrudan Hatay’ı istila edecekti. Bu, operasyon için en fazla bir iki günlük bir gecikme

anlamına gelebilirdi.

Türk Ordusu çok basarılı bir biçimde karsı koyuyordu. Karsılarında baska bir ordu olsa çoktan onu yok

etmislerdi. Rus Ordusu bile Türk Ordusu karsısında direnemezdi ama düsmanın elindeki teknolojik güç

sayesinde Amerikan Ordusuna karsı istenen sonuç alınamıyordu. Elindeki güç, tüylerini diken diken

yaptı. Artık düsmanın moralini iyice yıkacak bir hedefin vurulmasının vakti gelmisti!

26 Mayıs 2007 - Saat: 14.45

USS GEORGE BUSH UÇAK GEMISI / AKDENIZ

Içinde altı bin insanın yasadıgı dev uçak gemisi üzerindeki seksen bes uçak sürekli olarak faaliyetteydi.

Büyük hava saldırısı basladıgından beri neredeyse yirmi dört saat geçmisti. Karanlık dumanlar kaplamıstı

Anadolu'nun üzerini. Uçak gemisinden görünen manzara bir zamanlar çok güzel olmalıydı. Pilotlar bu

manzarayı yok etmenin sıkıntısını yasıyor muydu bunu kimse bilemezdi ama Amerikan Ordusu elindeki

bütün mühimmatı Türk topraklarına bosaltıyor gibi geliyordu onlara.

Psikolojik hava saldırılarının baslama günüydü. Uçaklara, görevleri, havalandıktan sonra verilecekti.

Türk Ordusunun savunma kabiliyeti gitgide zayıflıyordu, Hava Kuvvetleri artık uçamaz durumdaydı.

Hemen hemen bütün havaalanları vurulmus ve kullanılmaz hale gelmisti.

Savas uçakları havada pek

sorunla karsılasmadan hedefe gidip uçaksavar atesleriyle bas ediyor ve hedefleri bombalıyordu. Bugün

digerlerinden farklıydı. Artık darbe vurma zamanı gelmisti, insanların duygularını ve direnme güçlerini

yıkacak vuruslar yapma günüydü.

Yüzbası Civan Huxley uçagına dogru kosarken kokpitte giyecegi kaskı

kolundan sallanıyordu. Kosarak

F/A-18E Süper Hornet uçagına dogru yöneldi. Geminin üzeri çok hareketliydi, inen uçaklar hemen

hangarlara çekiliyordu ve pist bosaltıldıktan sonra hedefe dogru havalanacak olan diger uçaklar pistteki

sıralarına geliyordu. Uçakların havalanması için gerekli olan buhar gücünü olusturan motorların ugultusu

kaplamıstı ortalıgı. Rüzgâr, uçakların kalkısma yardımcı olmak için kıç

taraftan esmeliydi. Bunu saglamak

için gemi, rüzgârın yönüne göre kendisini ayarlıyordu zaman zaman.

Pilot Yüzbası Huxley'i digerlerinden ayıran bir özelligi vardı. Babası, Körfez Savası sırasında Amerika'ya

göç etmis ve Amerikan vatandaslıgına geçmis bir Kürt; annesi de Türkmen asıllıydı. Aslında Diyarbakır

dogumluydu ama savas basladıgında Irak'taki akraba ziyareti nedeniyle bir daha bu ülkeden

çıkamamıslardı. Amerikan askerlerine yaptıkları yardım sayesinde bir generalin referansı ile vatandaslıga

kabul edilmislerdi.

Civan o günleri hayal meyal hatırlayabiliyordu. Diyarbakır'daki köylerinden ayrılırken içini garip bir his

kaplamıstı. Babasına, "Geri gelecek miyiz?" diye sormustu. Babası da ona gülerek, "Geri dönecegiz,"

demisti ama bunu söylerken yüzüne düsen gölgenin neyin gölgesi oldugunu anlayamamıstı Civan. Evet,

ülkesine geri dönmüstü, hem de uzun yıllardan sonra bir Amerikan savas pilotu olarak. Savas

basladıgından beri on altı sorti yapmıs ve Hatay'daki Türk Zırhlı

Tugayına ait tankları bombalamıstı, pek

çok tankın yok olusunu gözleriyle izlemisti kameradan.

Profesyonel bir askerdi ama attıgı lazer güdümlü bombalar her patladıgında gözünün önüne çocukluk

yılları geliyordu. Asagıda bir yerlerde arkadasları olabilirdi, hatta Irak'a gittikten sonra hiç görmedigi

kardesi bile orada olabilirdi. Bunları düsünüyordu ama bilincinin çok derinlerinde kalan bir iç

tartısmadan ibaretti hepsi. Asla görevine ihanet edecek bir hareketi ya da düsünceyi aklına getiremezdi.

Kokpite yerlesip kontrol panelindeki dügmeleri ve anahtarları hızla çalısır pozisyona getirirken içi

rahattı. Yalnız simdi farklı bir göreve gidiyordu. Görev henüz belli degildi ve hedef koordinatları

kendisine tam olarak havada bildirilecekti. Uçak katapultun önünde motorlarım çalıstırdı ve fırlatma için

hazırlandı. Pistin üstünde duran görevli elindeki ısıldaklar ile pilotu yönlendiriyordu. Fırlatma anı

geldiginde iki kolunu asagı indirip yana dönerek pilota "kalk" mesajı

verdi. Civan'ın kullandıgı F-18,

mermi hızında ileri atıldı ve uçak gemisinden ayrıldıktan sonra önce hafifçe asagı ve sonra yukarı dogru

hareketle havalandı.

Akdeniz'de hava parçalı bulutluydu, karanlık gökyüzünde bulutların arasından parıldayan yıldızlar

görülebiliyordu. F-18 bir süre sonra kara sahası üzerine geldi, iletisim bilgisayarının ekranında beliren

koordinatlar Toroslar üzerine geldiginde kuzeyi gösterdi. Civan Ankara'ya dogru gittigini anladı,

otomatik pilot bir süre bu koordinatta ilerledi.

Ekranda bir baska isaret belirdi, kesin hedef koordinatlarıydı.

Koordinatları uçagın bilgisayarına girdi ve uçak hafifçe yana yatarak gerekli uçus rotasına oturdu.

Kendisine verilen her komuta uyan sadık bir Rotweiller'ı andırıyordu bu teknoloji canavarı. Uçaga yakıt

tankları dısında sadece dört adet yaklasık iki tonluk GBU-28 Penetrator (delici) lazer güdümlü bomba

yerlestirilmisti. Bu füzeler yeraltına saklanmıs olan sıgınakları

vurmak için üretilmisti ama yerdeki her

hedef üzerinde korkunç derecede yıkıcı bir etki yapıyorlardı. Civan'a eslik eden baska bir uçak yoktu, tek

basına bir göreve ilk kez gidiyordu. Kendisini gizli bir görevin parçası gibi hissettiren bir durumdu bu.

Garipti, hedefi merak ediyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra radar ekranında kırmızı bir ısık yandı.

Hedefin koordinatları radar

ekranında isaretlenmisti. AGP 79 radarı sayesinde kendisine verilen hedefleri daha iyi bulabiliyordu uçak.

Belli bir noktaya kadar radarı ile hedefi takip ediyor ve daha sonra isi lazer isaretleme poduna*

devrediyordu. Pilota da dügmeye basmak ve lazer isaretleme ekranındaki artı isaretini çarpma

gerçeklesene kadar hedefin üzerinde tutmak kalıyordu.

* ATFLIR - Ileri bakıslı lazer hedefleme podu

Radar hedefe çok yaklasıldıgını belirten kesik kesik alarm seslerini vermeye basladı, Civan hemen lazer

podunu devreye soktu. Önündeki ekranda, yerdeki cisimleri görebiliyordu. Her sey lazer podunun ve

dolayısıyla yaklasık sekiz ton bomba tasıyan acımasız silahlarının hedefi olabilirdi. Uzun yıllar önce terk

ettigi ülkesini bu sekilde görmek garip duygular uyandırmıstı kalbinde.

Terledigini ve içine tarifi

olmayan bir sıkıntı bastıgını hissetti. Hedef podunu hedefe dogrultmak için koordinat noktasını

arastırmaya basladı. Yerde fazla bir sey yoktu, sehrin dısına dogru bir olmalıydı burası.

Hedef podu kilometrelerce uzakta bir yapının üzerine geldiginde radarda belirtilen koordinatları

gösterdi ekranında. Civan radarı ve hedefleme podunun üzerindeki koordinatları kontrol etti; evet

dogruydu, hedefi bulmustu. Ama... Bir dakika... Aman Allahım, diye düsündü, gözleri büyüdü, kalbi

hızla atmaya basladı. Hedefleme podunun artı isaretinin tam ortasındaki yapıya bir kez daha dikkatli bir

sekilde baktı. Buna inanamıyordu, vurması gereken hedefin bu olduguna inanamıyordu.

Simdi lazer ısınının dogrultuldugu ekranın tam ortasında, Rasattepe'nin ihtisamlı dorugunda, denizden

dokuz yüz metre yüksekte Anıtkabir duruyordu. Bütün hasmeti ile orada, sessiz ve vakurdu. Aslanlı yol

kenarındaki mermer aslanlar, Türk'ün devlet kurma becerisinin yansımaları, yaklasan tehlikeye gülüp

geçiyor gibiydi. Mermerden yapılmıslardı, parçalanabilirlerdi ama o mermerin içindeki aslana sekil veren

ruh bombalarla parçalanamazdı.

Diyarbakırlı Civan, kendisine verilen hedefin bu olduguna inanamıyordu hâlâ. Ne gerek vardı burasını

vurmaya? Bu, Amerikan Ordusuna ne kazandıracaktı ki? Bir hiç. Bu bütün insanlık... Hayır, bu iste bir

yanlıslık olmalı, diye düsündü. Ama koordinatlar dogruydu ve simdi USS

George Bush uçak gemisindeki

operatörler onun hedef üzerinde oldugunu gördükleri için rapor vermesini istiyordu. Dili tutulmus

gibiydi. Damarlarındaki kanın kaynamaya basladıgını ve çılgın gibi aktıgını hissedebiliyordu. Çok garip,

85

yerden uçaksavar atesi de açılmıyordu. Civan'ın füzelerini durduracak hiçbir güç yoktu ortada ve o puslu

havada üzerine gölge düsmüs olan Anıtkabir, yıkılmaz görünüyordu.

Uçagındaki füzeler aciz göründü

gözüne. Kulakları uguldamaya basladı. Beynini dolduran seslere bir anlam veremedi. Sanki altındaki

topraklar kaynamaya baslamıstı, dünyanın merkezinden gelen bir su gibi sıcaktı toprak, öfkeliydi, göge

sıçrayıp onu ve uçagını yutacakmıs gibi duruyordu. Gözleri bulandı, garip

görüntüler akıyordu gözünün önünden. Babasına benzeyen insanların sisli simaları uçagın hemen

dısından, yaslı gözlerle ona bakıyordu sanki, kızgınlık vardı

yüzlerinde. Küçük bir çocuk gibi ezildi.

"Civan!" diye bir ses yankılandı uçagın içinde; burada, hemen yanı

basındaydı sanki. Etrafına bakındı ama

hiçbir sey göremiyordu.

"Civan! Akdeniz'e git." Aman Tanrım, çıldırıyor olmalıyım, diye düsündü, ama sesin etkisinden

kurtulamıyordu. Elleri kaskatı kesilmisti, ruhunda derin yaralar açmıstı ona emreden ses, içi burkulmustu

ama garip bir huzur huzmesi akıyordu bedeninden.. Gözleri kamastı

birden, hedefleme podunun ekranı

apaydınlık oldu, ekranda bir yüz görüyordu simdi. Sevecen ve tebessüm eden bir yüz bakıyordu ruhuna.

Bütün kasları gevsedi birden.

"Bize katıl oglum."

Gözleri dolmustu, bu nasıl bir seydi, anlamsız bir rüya olmalı... Hedef kaçmak üzereydi, pod alarm

sinyali verdi ve uçak Anıtkabir'in üzerinden geçti. Sert bir dönüs manevrası yaptı, konusamıyordu. Beyni

durmus gibiydi ama sesleri duyar gibi oldu, beyin çeperlerinde yankılanan nal sesleri beyninde

zonkluyordu. Bir sel halinde akan süvarileri gördü gökyüzünde, ısık seli olmus, geliyorlardı. Bulutları

yararak ilerliyorlardı. Telsizden gelen telaslı anonsları duymuyordu artık. Geriye dönmüstü,

çocukluguna. Arkadaslarının gülümseyen yüzü ve topragın kokusu, yurdunun analıgı geldi aklına.

Torosların üzerindeydi, ısık huzmeleri onu yalnız bırakmıyordu. Ait oldugu yere dogru gittigini

düsünüyordu, Akdeniz kıyılarındaki Amerikan donanma firkateynlerinden saçılan uçaksavar mermileri

yanından geçerken ona baktı ve gülümsedi. Tam karsısında USS George Bush Uçak Gemisi duruyordu.

Uçak gemisindekiler ne yapacaklarını bilemediler, öylece pistin üzerinde durmus anlamsız bakıslarla

uçagın gemiye yaklasmasını seyrettiler. Civan, son bir kez benliginin derinlerinde yasadıgını yeni anladıgı

insanlara baktı ve hemen ardından F-18, olanca hızıyla uçak gemisinin kıç tarafındaki piste çarptı. Bütün

Akdeniz'den duyulan bir ses çıktı, alevler onlarca metre yükseklige ulasmıstı. Sekiz tonluk patlayıcılar

uçagın deposundaki benzinle birlesip pistin üzerini cehenneme çevirmis, pist üzerindeki uçakların

bazıları denize saçılmıs, çogu ise patlamanın etkisi ile agır hasar görmüstü. Geminin kıç tarafında açılan

dev kraterden alevler ve siyah dumanlar yükseliyordu. Amerika Birlesik Devletleri, tarihinde ilk kez

modern bir uçak gemisi kaybı vermisti.

26 Mayıs 2007 - Saat: 10.50

CENTCOM FLORIDA

"Allah kahretsin, Howard!!" Baskan çok sinirliydi. Böyle bir kayıp vermeyi hiç düsünmemisti ve dünden

beri sekreteri Kitty dahil hiç kimse ona fazla yaklasamıyordu. Basın ordusu, uçak gemisinin kaybıyla ilgili

olarak Baskanı sıkıstırmak için elinden geleni yapıyordu ama ona ulasabilen kimse yoktu ve büyük

gazetelerin yönetmenleri de, agzı sıkı "dostlar" aracılıgıyla bu olayı

fazla büyütmemeleri için uyarılmıstı.

Amerika’nın okyanusları denetim altında tutmada en önemli silahının yenilebilir olması baskalarını

cesaretlendirebilirdi.

"Sayın Baskan, konuyu arastırdım ve bana inanın ki..." Sesi titriyordu Genelkurmay Baskanının. Bu

gerçekten de kabul edilebilir bir kayıp degildi. Binlerce askerin yasadıgı, dünyanın en büyük uçak gemisi

ise yaramaz haldeydi ve bir Aegis destroyeri tarafından ülkeye çekiliyordu. Evet, batmamıstı ama aylar

sürecek -en az altı ay- bir insaat ve yenileme çalısmasıyla ancak kendine gelebilirdi.

"Hiçbir seye inanmıyorum Howard, bu operasyona biri pisledi farkında mısın?"

Genelkurmay Baskanı ne diyecegini bilemiyordu, Baskanın damarları

sismisti ve biraz daha sinirlenirse

kendisini yumruklamasından korkuyordu Howard. O zaman bu geri zekalıya dersini verecekti kuskusuz.

"O adam bizim iyi bir pilotumuzdu ama Türkiye’de geçen bir çocuklugu var, sanırım hatıraları ve...."

"Ne, ne dedin sen, hatıraları mı? Bir milyar dolarlık bir geminin bir Kürt’ün hatıraları tarafından mı yok

edildigini söylemek istiyorsun bana?"

"Efendim, bu ciddi bir savas, su anda seksen bes yıl önce kurulmus olan bir devleti çökertmeye

çalısmakla mesgulüz ve bu tarz beklenmeyen olayların olması mümkündür."

"Mümkün ha, cehenneme kadar yolun var Howdy. Bana Türkiyeli Kürtlerin bizi destekleyeceklerini

söylemistin. Batı'daki sehirleri alırsak Dogu'nun bizim elimize geçmesi neredeyse kendiliginden olacaktı.

Kendi askerimiz olduktan sonra bile bizi vuran birisinin akrabalarının bize katılacagını hâlâ düsünüyor

musun? Üstelik hâlâ bana Dogu'da bekledigimiz isyanın haberi gelmedi!"

"Istihbaratlara göre Sovyet isgaline karsı kurdugumuz Özel Harp Teskilatı Dogu'da idareyi ele almıs.

Kuzey Irak Kürtlerini ise karıstıramıyoruz çünkü iran'ı tahrik edebiliriz. Su asamada bunun olması

istemiyoruz. Sayın Baskan, bu olayı bence kendi basına degerlendirmeli ve operasyonun tamamına

yaymamalıyız."

"Howard, her ne halt edeceksen et ve bu operasyonun ilk bölümünü bitir.

Esas operasyon baslamalı bir

an önce." Odadaki sinirli hava dagıldı birden. Sanki uçak gemisinin kaybı anlamını yitirmisti bu sözler

karsısında. Baskan kendi masasına oturdu, sakinlesmeye çalısıyordu.

Strike, ayakta durmaya devam etti

ve Baskanın masasının hemen karsısındaki büyük beyaz duvarda monte edilmis olan ekranın konsolunun

basına gitti. Ekran açılır açılmaz görüntüye siyah bir fon geldi ve hemen ardından CENTCOM iletisim

sisteminden Baskan için seçilen bilgiler akmaya basladı. Bu sistem sayesinde gelismeler dakika dakika

takip ediliyor ve üzerlerinde gerekli çalısmalar yapılabiliyordu.

"Efendim, operasyonun ilk asaması, yani Metal Fırtına operasyonu gayet basarılı ilerliyor." Howard bunu

söylerken Baskanın yüzüne bakamadı, zaten nasıl bir ifade oldugunu tahmin edebiliyordu ve bu ifadenin

uçak gemisi ile alakalı olduguna süphe yoktu.

"Kara birliklerimiz bekledigimiz kadar süratle ilerleyemiyor ama 1.

Zırhlı Süvari Tümeni ve 3. Süvari

Alayı Tarsus bölgesine geldi. Adana’da bu kuvvetlere karsı girisilen bir saldırı var efendim, Türk birlikleri

bizimkilere çok yakın mesafeden saldırıp geri çekilmisler ve tanklarımızı meskun mahallere dogru

çekmisler, buralarda bizim saf çocukları kötü aldattı Türkler, yirmi kadar tankı vurdular. Ancak çatısma

sırasında bizimkiler biraz sert davranmıslar. Adana’nın çogu bosaltılmıstı ancak yine de komando

birliginin siper alması olasılıgına karsı tümenimizin geçecegi bazı

yerlerdeki yerlesim birimlerine Slayer

bombaları atılmıs. Bu bölgeler dümdüz oldugu için sehir pek iyi görünmüyor dogrusu."

"Torosları asmak için kuvvetler harekete geçecek ancak bu noktada biraz beklemelerini istedik. Torosları

geçmeleri biraz zor olabilir, oradaki bölgeler tuzaklarla dolu mutlaka.

Uçaklarımız o bölgeyi yerle bir

ediyor. B-52'ler on iki sorti yaparak dagları biraz karıstırdı. Ayrıca bir miktar Slayer bombası kullanarak

ortalıgı iyice temizlemek istiyoruz."

"Howard, bu birlikler su anda tek basına Türk topraklarında ilerliyor, sence biraz tehlikeli degil mi bu?"

"Sayın Baskan, sizi temin ederim ki düsmanın ciddi ve organize bir karsı saldırıda bulunma olasılıgı çok

az. Türk Ordusunun bütün agır kuvvetleri yogun bombardıman altında. Bir araya gelip bu tümene

saldırabilecek durumda degiller."

"Peki ya Ankara'nın dısına çıkan 9. Tank Tugayı ve 28. Mekanize Tugayı

güçleri?"

Bu Türkleri anlamak gerçekten garip. O tugayları dısarı çıkarırken ne düsünüyorlardı bilmiyorum, büyük

ihtimalle bizim 1. Süvari Tümenine karsı bir önlemdi ama sanırım yaptıkları hatayı anlamıslardır. 9. Tank

Tugayının hemen hemen bütün unsurları imha edildi. Bu saldırımızın görüntülerini izlerken gerçekten

tüylerim ürperdi. Sanırım bu saldırıyı bekliyorlardı."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü çok sayıda uçaksavar ile desteklenmisti bu tugay. Komsu ülkelerden birisi ile savasılıyor olsa,

tugayın önünde hiçbir ülkenin birligi duramazdı ama B-2’ler, F 15’ler ve A-10’lar karsısında fazla sansları

yoktu. Üstelik açık alanda yakalandılar. "

"Tanrım, o manzarayı görmek isterdim dogrusu."

"Efendim, kısaca anlatmak gerekirse yüzlerce vurulmus araç ve her tarafa saçılmıs cesetlerden baska

görecek bir sey kalmadı. Ancak 28. Mekanize yaptıgı manevralarla saldırıyı atlatmaya çalısıyor."

"Peki operasyonun ikinci kısmı konusunda bir gelisme...."

Baskan cümlesini bitiremedi. Bunun sebebi o anda içeriye Kitty’nin dalmıs olmasıydı. Bugün Baskan ile

dogru dürüst konusamamıstı ve basının uçak gemisi ile ilgili sorularından bunalmıs görünüyordu.

Baskan onu görünce sustu ve gülümsedi. Kitty, Strike’in yüzüne bile bakmadan Baskanın masasına

oturdu, kulagına bir seyler söylemek ister gibi ona dogru egildi. "Bay Cheney arıyor, efendim. ’Baskan

beni bu gazetecilerden kurtarsın’ diyor."

"Tamam Kitty," diye bir kahkaha savurdu. "Howard bunu halledecek." Pis pis gülümsedi. Howard Strike,

bu açıklamayı yapmakla herkesin gözünde uçak gemisi kaybetmis bir komutan durumuna düsecekti ve

tarihe bu sekilde geçmek istemezdi dogrusu.

Howard ile Kitty çıkarken Baskanın sadece bir kisinin bildigi özel numarası çaldı. Telefonu, "Buyurun

Bay Lynam, " diye açtı.

Kısık bir ses, "Iyi gidiyor savasımız degil mi?" diye konustu.

Baskan gülümsedi. "Evet Bay Lynam, umdugumuzdan iyi. "

"Operasyon Sevr... ?" dedi karsı taraftan ses. Bu genel harekâtın gizli adıydı. Herkes savasın Türk

toprakları üzerinde kurulacak yeni bir kukla hükümet olusturuluncaya dek sürecegini zannediyordu.

Oysa en bastan beri Türk Devletini ortadan kaldırmak, en önemlisi de Türkleri Anadolu’dan tamamen

atmak hedefti. Avrupalılar artık Müslüman ve savasçı bir milletle ugrasmak durumunda kalmayacaktı.

Israil ve Araplar istedikleri su kaynaklarının güvence altında, tabii Amerika’nın güvencesi altında

olmasından mutluluk duyacaktı. Ermeniler ve Kürtler istedikleri topraklara kavusacaktı. Kim bilir, belki

Rumlar bile Karadeniz’de bir ülke kurabilirlerdi kendilerine. En önemlisi Bor, Toryum ve zengin

Uranyum kaynakları ABD’nin, daha dogrusu Adrian III. Lynam’ın eline geçecekti. Bu güç ABD’yi

tartısılmaz dünya hakimi yapacaktı.

Baskan, "Yakında Bay Lynam. Yakında..." dedi.

26 Mayıs 2007 - Saat: 13.40

OFFUT, NEBRASKA STRATEJIK KOMUTA KARARGÂHI

Gözlerden uzak karargâhın, yerin metrelerce altında bulunan, sarı

ısıkların aydınlattıgı küçük odasında

toplanan dört generalin ortasındaki sıradan görünüslü masanın üzerindeki haritalarda belirgin sekilde

oklar ve isaretler vardı. Bu toplantı, sıradan savas durumu ile ilgili bir toplantı degildi. Ortaya konan

tartısmalar sonucunda dogrudan Genelkurmay Baskanına, oradan da Baskana iletilecek raporlar

hazırlanıyordu. Generaller savasın gelisiminin yanı sıra, savası ve düsmanı bütün bir sistem olarak ele

alıyor, savastaki gelismelerin bu sistem üzerindeki isleyisini ve etkilerini arastırıyorlardı. 1991 yılında

Özel Kuvvetlerden Albay Ward tarafından gelistirilen bir savas sahası

analiz sistemini ileri boyutlarda

kullanan entelektüellerin bir araya geldigi farklı bir askerî

toplantıydı. Düsmana yapılan harekâtın

etkilerinin anlasılabilmesi, büyük oranda Türkiye’deki operasyonlarını

gittikçe yogunlastıran Amerikan

Özel Kuvvet Birliklerinden ve diger bilgi kaynaklarından gelen enformasyona baglıydı. Bu enformasyonun derinlemesine analizi, savasın esas gidisatını degistirebilirdi.

Toplantılar, sıradan bir günlük konusmayı andırıyordu.

"Beyler, gidisat kötü görünmüyor ancak bazı beklenmeyen olaylar, istenen etkilerin olusmasını engelledi."

"Evet, su uçak gemisi. Allah kahretsin, o pilot eger sag kurtulsaydı

ona yapacagımı biliyordum..."

"Bana kalırsa detaylara inmeyelim. Gelismeler umut verici, o boktan uçak gemisi nasıl olsa onarılacak."

"Evet ama Akdeniz'deki hava gücümüz bir anda seksen bes uçak birden azaldı. Adamlar ellerini bile

kımıldatmadan seksen bes uçagı düsürmüs kadar oldular."

"Türklerin basit bir düsman oldugunu kimse söylemedi bize."

"Sadece sanslıydılar."

"Karadaki ilerleme nasıl?"

"Kara birliklerimiz artık istenen düzene oturdu. "

"Kimler içerde?"

" 1. Zırhlı Süvari Tümeni Toros bölgesinde siddetli bir savasa giristi.

Neredeyse bir tank taburu Türk

Ordusu tarafından imha edildi. Türk askerlerinin yaptıgı savunma inanılmazdı, Kore'de de böyle

savastıklarını duymustum. Ne kadar isabetli atıslar yaparsak yapalım sanki çukurların içinden yeniden

dirilip bize saldırıyorlar sanmıs bizimkiler."

"Ancak bizi pusuya düsüren Türk Birliklerine Slayer saldırısı yapıldı

ve saatler süren agır

bombardımandan sonra o bölgeden kurtulabildik. Su anda Konya Ovasında ilerliyorlar. Bugün yavaslama

89

emri aldılar. Gerekli ikmal gerçeklestirildikten sonra tekrar hareket edebilirler. Ikmalin bir kısmı karadan,

bir kısmı da havadan yapılıyor. 4. Mekanize Piyade Tümeni de hemen arkalarından ilerliyor. Su anda

Toros bölgesini geçmekle mesguller. 3. Zırhlı Süvari Alayından iki tabur kuzeye yöneldi. Hedefi,

Gaziantep bölgesinde saglam bir hat kurmak. Buradaki amaç Türklerin doguda bir düzen olusturup, ana

muharip güçlere arkadan saldırmasını önlemek."

"Peki ya, su Hatay’daki Tugayları..."

"O tugay denizden füze atesleri ve 82. Hava Indirme’nin saldırıları ile dagıldı. Bazı ceplerde çatısma

oluyor ama gerektikçe hava destegi ile vuruluyorlar. 82. Hava indirme Tümeni esas hedefine intikal için

hazırlıklara basladı."

"Peki, 101. Hava Indirme Tümeni ne yapıyor?"

"Su saatlerde harekât için hazırlıklarını yapıyorlar. Kırıkkale bölgesinde bir yere intikal edecekler.

Karargâh kuracakları yerler, Hava Kuvvetleri B-2 ve B-1'ler tarafından hazırlanıyor. Bir özel kuvvet birligi

karargâh bölgesinde detay temizlik yapıyor. Sanırım fazla çatısmaya girmemisler."

"Bu iyi. Bayagı içerilerdeyiz desenize. Bu korkunç bir duygu. O

topraklar bir asker için kutsaldır

neredeyse. Bütün Avrupa’nın bir zamanlar kovalandıgı yerler ne de olsa."

"Peki ya, su uçak gemisi olayı..."

"Bence o yarım kalmıs bir is ve halk içinde insanların motivasyonunu artırmıs."

"O isi bitirelim, hem de tam bir gösteri yaparak. Sonra da..."

"Sonra da Istanbul’u sallayalım. Su an yapılan hava saldırıları sadece askerî birimler üzerinde

gerçeklestiriliyor, ancak Istanbul’u hâlâ dokunulmamıs varsayabiliriz.

O sehri korkunç bir sekilde

sarsmalıyız, bizim geldigimizi gerçekten anlamalılar. "

"Tamamdır, bunun için gerekli çalısma zaten var. Bundan sonra yapılacak olan seyler belli o zaman...

Anıtkabir’in bombalanması, Istanbul ve Ankara’nın ele geçirilmesi.

Sonra da operasyonun ikinci kısmı

baslayabilir. Rum Millî Muhafız ordusuna haber verildi, teyakkuzdalar.

Oradaki Türk Birliklerine yapılan

saldırılar iki gündür yogunlastırıldı; sonuç alındıgı belirtiliyor.

Ermenistan’daki irtibat timlerimiz, sınır

bölgesinde Türk askerî hareketliligi olan yerleri belirledi. Sanırım hepsi toprak altına girmek için siper

kazıyormus."

"Hâlâ siper kazıyorlar ha.."

"Onları hazırlıksız yakaladık."

"Evet çocuklar, onları hazırlıksız yakaladık."

"Hava Kuvvetleri ne halde?"

"Artık hava aktivitesi görülmüyor. Uçakların çogu vuruldu, eksik kalanların nerede oldugunu

bilmiyoruz. Ama ortaya çıkacak bir havaalanları yok artık. Bütün havaalanlarında Özel Kuvvet

operasyonları düzenlendi. Birliklerimiz her yere girip çıkabiliyor.

Atatürk Barajı da hâlâ bizim elimizde.

Bunu bir deneme olarak düsünmüstük ama cevap veren Türk birliklerine karsı yapılan hava saldırıları o

kadar etkili oldu ki, orayı almaktan vazgeçtiler."

"Sakın elektriklerini kesmeyin ve televizyon vericilerini vurmayın.

Bizim en güçlü silahımız medya."

"Kesinlikle katılıyorum. Bütün yaptıgımız saldırıları anında bildiriyorlar. Yalnız uçak gemisi

saldırısından sonra elektrikleri biraz kesmek zorunda kaldık."

"O kadar olsun. Insanların baslarına gelen seyi iyi anlamasını

istiyoruz. Kendilerine tarih derslerinde

ögretilenlerin tersine döndügünü görmelerini ve sok olmalarını

istiyorum. Savunma güdülerini

yitirmelerini istiyorum."

"Bunu saglayacagız sanırım. Tanrım, inanamıyorum. Türk Ordusu da bize direnemiyor."

"Evet, bu dünyada ordumuzu yenecek hiçbir güç yok. Düsünsenize, uçaklarımız onların uçaklarını

temizliyor ve sonra, karsımızda koca bir ordu var ve ellerinde o uçakları düsürecek hiçbir silah yok.

Tanrım, pilotlar gerçekten egleniyor olmalı. "

"Doksan bes uçagın pilotu böyle düsünmüyor bence. "

"Bos ver onları. Sünger ve Rapier'ın vurdugu bir uçagın pilotu hiç

yasamasın daha iyi."

"Operasyonun genel çerçeve degerlendirmesini sonlandırıp Howard'a rapor verelim."

"Bazen kendimizi bir sey yapmıyormusuz gibi hissediyorum. Ama pek çok sey kendiliginden

gerçeklesiyor gibi. "

"Aslına bakılırsa öyle, aç kurtlara hedefi gösteriyoruz ve onlar da parçalıyor."

Hep beraber güldüler. Eglenceli bir toplantı olmustu. Eglencenin hep süreceginden emin gibiydiler.

Amerikan Ordusunun verdigi agır kayıplar umurlarında degil gibiydi.

27 Mayıs 2007 - Saat: 11.08

ANITKABIR

Insanlar bilinçlerini yitirmis gibiydiler; kimi kosuyor, kimi aglıyor, kimi ne yapacagını bilmeden bos

gözlerle enkaza bakıyordu. Buraya yaklasmak için saatlerce süren bombardımanın bitmesini

beklemislerdi. Uçaklar sanki son bir kez dönüp selam verdikten sonra yaratılan etkinin hayata geçmesi

için saldırıya ara vermisti. Rasattepe'ye tırmanan her yastan insan kosarak yıkıntıların arasına giriyordu.

Etrafta bulunan birkaç asker ve polisin bu kalabalıga karsı bir sey yapma imkânı yoktu, hiç kimse söz

dinleyecek durumda degildi. Tek amaçları vardı, enkazın dibinden Mustafa Kemal'in cenazesini

kurtarmak ve güvenceye almak. Ellerinde kazma kürekle enkaza kosanlar, bagırıp çıglıklar atarak

yıkıntının birbirine kaynamıs gibi duran dev beton ve tas parçalarını

birbirinden ayırmaya ve kendilerine

bir yol açmaya ugrasıyorlardı. Bu neredeyse imkânsız denebilecek amaç

tehlikeliydi de. Enkazın

bulundugu bölgede patlamamıs bombalar görülebiliyordu.

Kalabalık bir karınca ordusu gibi üsüsmüstü Ata'nın yıkılmıs mezarına, insanlar düsünemiyordu,

bombalar beyinlerinin çok derinlerinde bir yerlerine yagmıstı. Öfke, yerini garip bir nefrete bırakıyordu.

Bir an önce naasa ulasmak istiyorlardı. Kimse bunu neden yaptıgını

bilmiyordu ama kisiliklerinin

neredeyse parçası haline gelmis bir simgenin saldırıya ugramasını kabul edemiyorlardı. O an önlerinde

91

hiçbir güç duramazdı. Ne zırhlılar, ne uçaklar! Hiçbir güç onları

korkutamazdı.

Bir süre sonra bölgeye gelen askerler ve itfaiyeciler de bütün güçleri ile kazı çalısmasına basladılar, çok

üst düzey subayların da kurtarma çalısmalarına katıldıgı

görülebiliyordu. Askerler insanların yüzüne

bakamıyorlardı sanki. Bu duygusuz saldırıları durduramadıkları için halktan utanıyor gibiydiler.

Birkaç saat sonra sivil bir araç konvoyu göründü. Sadece üç araç vardı, Aslanlı Yol’un girisinde park

ettiler. Ön ve arkadaki araçtan Türk Özel Kuvvet askerleri çıktı. Hepsi tam teçhizatlı sekiz asker hemen

etrafta bir kordon olusturdu. Ortadaki araçtan inen adamı insanlar saskınlıkla izledi. Günlerdir hiçbir

haber alınamayan Hikmet Pars’tı bu. Hızlı adımlarla enkaza dogru yürüdü, insanlar ilk saskınlıklarını

atınca, yavas yavas Hikmet Pars’ın etrafını sarmaya yeltendiler ama özel Kuvvet askerleri buna izin

vermedi. Hikmet Pars, son derece ciddi ve yorgun bir ifade ile enkaza tırmandı, diger çalısmaları

yapanlarla beraber enkazı kazmaya basladı.

Hava karardı. Enkazın ortasında koca bir delik açılmıs durumdaydı. Bu delikten içeri girenler alt katta

duran naası bulmak için bir madenci gibi çalısmak zorundaydılar.

Sıgınakları delmek için kullanılan

bombaların yaydıgı ısı, merkeze yaklasılmasını imkânsız kılıyordu.

Ankara civarında uçan bir F-15E uçagının pilotları kulaklıklarından gelen mesajı duyunca birden

heyecanlandılar. Irak'taki operasyon komuta karargâhından bir mesaj gelmisti ve acil istihbarat sonucu

belirlenen bir hedefin vurulması isteniyordu. Ancak vurulacak hedef, az önce vurulan ve neredeyse tas

üstünde tas kalmayan bir yerdi.

"Istihbarat var, büyük balıklardan birisi hedefe gelmis. Orayı tekrar vurun. Zaman çok önemli, hemen

vurun."

"Merkez, tekrar edin, az önce vurulan mezarın tekrar vurulmasını mı

istiyorsunuz?"

"Evet, lütfen onaylayın."

"Anlasıldı."

F-15E sert bir dönüs yaparak kendisine verilen hedefe yöneldi.

Ankara’yı çok iyi ögrenmislerdi, bu

nedenle koordinat verilmesine gerek yoktu. Gidecegi yeri iyi biliyordu.

Kısa bir süre sonra hâlâ

dumanların çıktıgı hedef bölgesine ulastı ama gördükleri karsısında sasırmıstı pilot. Heyecanla durumu

merkeze bildirdi.

"Hedef bölgesinde siviller var. Çok kalabalıklar, ates etmek mümkün degil."

"Hedef vurulsun."

"Onaylayın, siviller hedefte..." Pilotun sesindeki heyecan açıkça belli oluyordu.

"Hedef vurulsun," dedi, idare subayı. Sesi tok ve duygusuzdu.

F-15E savas uçagı bir çember çizdi. Anıtkabir’in etrafına toplanmıs olan insanlar uçagın süpersonik sesini

duyabiliyorlardı. Havaya birkaç el silah atıldıgı duyuldu. Bunlar öfke ile yapılan, uçaga hiç

yaklasamayacak atıslardı. Hedefleme ekranında görünen sey, artık bir yıkıntıdan baska bir sey degildi

ama ekranda pek çok sivil de fark edilebiliyordu. Göz göre göre cinayet isleyecegini düsündü pilot,

uçagın sag kanadında kalan son GBU-27 Penetrator lazer güdümlü bombayı

hedefe yolladı ve bir yarım

çember çizerek vurulacak noktayı lazer ısıgı ile aydınlatmaya devam etti. Hiç de hedefte bir büyük balık

varmıs gibi degildi. Saniyeler sonra hedef ekranı patlamanın etkisiyle bembeyaz oldu; patlamanın ilk

etkisi geçerken ortaya çıkan alev topu sönmek üzereydi.

Anıtkabir'in üzerinde toplanmıs, Ata'nın naasım bulmaya çalısan insanlar hiçbir sey hissetmedi. Patlama

öylesine ani ve keskindi ki, yüzlerce insan ne oldugunu anlayamadan etrafa savruldu.

Hikmet Pars patlamanın etkisiyle yere yıkıldı. Yerin yaklasık on metre altındaydılar ve yüzeyin üzerinde

de tonlarca mermer ve beton molozu vardı ama bomba neredeyse tam üstlerine düsmüstü. Bulundukları,

magaraya benzeyen açıklık, dumanla ve mermer parçaları ile dolmaya basladı. Hikmet Pasa diger

askerlere baktı, hiçbirinin yüzünde tedirginlik ifadesi yoktu.

Genelkurmay Baskanı, Mustafa Kemal'in

naasının bulundugu mekâna geldiginde kalbi sıkıstı. Mezar kötü biçimde zarar görmüstü. Mumyalanmıs

olan bedenin de aynı biçimde zarar görmüs olma ihtimalinden korkuyordu.

Askerlerle beraber içeri dolan

dumana -azalmıstı simdi-ragmen mezarın üzerine kapandılar ve yıkıntıları arastırmaya basladılar.

Dakikalarca arastırdılar yıkıntıyı, bir türlü bulamıyorlardı. Bir süre geçtikten sonra Genelkurmay Baskanı

dogruldu ve yanındakilere, "Burada degil," dedi.

Askerler saskınlık içinde Pasanın yüzüne baktılar. Hikmet Pasanın bakısları ürperticiydi. "Burada yok, hiç

iz yok... " Basını kaldırıp etrafa bakındı, sanki bir seyler görmeye çalısıyordu. Askerler de ona uyup etrafa

bakınmaya basladılar, ter içindeydi hepsi de, tüyleri ürpermisti.

Burada olmalıydı, on yıllardır özenle

korunuyordu, bir yere kaybolması ya da çalınması mümkün degildi. Onun bedeninin bulundugu bu

odaya sadece Genelkurmay Baskanının izni ile girilebilirdi.

Hikmet Pars'ın yüzünde gurur dolu bir ifade belirdi, sanki mutluydu, içi rahatlamıstı. "Gidelim," dedi.

Geldikleri gibi hızla dısarı çıktılar. Kendi açtıkları tüneli kullanarak geri dönmeleri mümkün degildi,

dısarıya çıkmak için enkazın içinde yeni bir delik açmak zorunda kalmıslardı. Askerler kan ter içindeydi.

Dısarı çıktıkları anda karsılastıkları manzara hepsini sok etti.

Her taraf cesetlerle kaplanmıstı. Bombanın düstügü yeri gördüler, yirmi metre kadar ötelerinde kalmıstı.

Kimsecikler görünmüyordu ortalıkta. Yakındaki herkes ölmüs ya da hareket edemeyecek kadar agır

yaralanmıs olmalıydı. Asagıdan geçen yolun öte tarafında biriken bir kalabalık vardı sadece. Karanlıkta

mezarlarından çıkan birer hayaleti andırıyordu askerler. Etraf sessizdi. Sadece uzaktan Amerikan

uçaklarının havayı yırtan gürültüleri ve aralıklarla atılan uçaksavar mermilerinin sesleri duyuluyordu.

Hikmet Pasa, birkaç kisinin yanına gidip yasayıp yasamadıklarını

kontrol etti. Yasamıyorlardı. Askerler

de huzursuzlanmaya baslamıstı. Bu saldırının kime karsı yapıldıgını çok iyi biliyorlardı, ileride bekleyen

otomobillere baktılar, savas uçagı otomatik topu ile dalıs yapmıs ve arabaları paramparça etmisti. Bu

yeterli bir isaretti. Orada olduklarını ögrenmis, öldürücü darbeyi vurmuslardı. Istediklerini elde

edememis ama yüzün üzerinde insanı öldürmeyi basarmıslardı. Bir de geride kalan garip bir soru vardı:

Mustafa Kemal mezarında degildi, öyleyse neredeydi?

CNN INTERNATIONAL: Amerikan Savunma Bakanlıgından yapılan açıklamada, aksam saatlerinde

gerçeklestirilen bir hava saldırısı sonucunda Türk Ordusunun Genelkurmay Baskanının öldürülmüs

olabilecegi belirtildi.

Haberler büyük hızla yayılıyordu, insanların morali üzerinde büyük etkiye sahipti televizyon. Genelde

kötüydü haberler ve büyük bir hızla Türk TV kanalları yoluyla insanlara ulasıyordu. Her ne kadar

yumusatılsa ve iyi gösterilmeye çalısılsa da bazı gerçekleri TV’den izlemeye gerek yoktu. Bu nedenle hâlâ

neden vurulmadıklarını anlamamıs olan televizyonlar, insanların gözünün içine sokuyordu savas

93

görüntülerini.

Ekranda Anıtkabir’in görüntüsü vardı simdi. Herkes televizyonların basında nefes almadan o ölüm

sessizligine batırılmıs görüntüleri seyrediyordu. Yorum yoktu, sadece karanlıkta tüten bir duman ve yerle

bir olmus, o herkesin ruhuna kadar kazınmıs Anıtkabir’in enkazı vardı.

Yarım saattir televizyonlar bu

görüntüyü gösteriyordu. Hiçbir yorum olmaksızın, insanlar ekranlara kilitlenmis ve büyülenmis gibi

görüntüleri izliyorlardı. Görüntüde bir kayma oldu ve spiker göründü, enkaz görüntüsü arkasındaydı.

"Sayın seyirciler, simdi bize gelen bilgiler... Saldırının arkasından yapılan çalısmalarda Yüce Önder

Mustafa Kemal’in naasının enkazda bulunamadıgı yolunda... Atatürk’ün bedeni bulunamadı..."

27 Mayıs 2007 - Saat: 19.25

BILINMEYEN BIR YER

Kabine sadece üç kisiyle toplanmıstı. Ankara’yla sürekli olarak baglantıda bulunan Basbakan gelismeleri

büyük bir kızgınlık ve çaresizlikle seyrediyordu.

Büyük bir acı da kavuruyordu içini; bu millet kendini ona emanet etmisti ve simdi felaketlerine engel

olamıyordu. Esasında isgali durdurmak için bir çözüm düsünmüslerdi...

Tayyip Erdogan aylar öncesinden bu isgali duyuran raporu incelediginde çözümün de önünde olduguna

inanmıstı. Üç gün önce, buldugu çözüm için toplantı yapmıstı.

"Beyler," demisti, "eger bir kurtulusumuz varsa yüzyıllarca Osmanlı'nın yıkılmamak için kullandıgı seyi

kullanacagız: Diplomasi!"

Bakanlar ve askerler soru soran gözlerle bakmaya devam etmislerdi.

Hepsinin gözünde inanmazlık

okunuyordu.

Basbakan devam etti. "Tarihi okumadınız mı? Ruslar Yesilköy'e kadar geldiklerinde onları geri çektiren

güç neydi? Kavalalı Mehmet Ali Pasa'nın oglu Ibrahim Pasa, üzerine gönderilen üç orduyu yenip Bursa'ya

kadar geldiginde onu geri çektiren güç neydi?"

Birisi atıldı. "Batılı devletler efendim, güçsüz bir Osmanlı'nın yıkılmamasını istediler. Çıkarlarına

uyuyordu."

Tayyip Erdogan, "Evet," dedi. "Bu toprakların stratejik bir önemi var.

Hiçbir güçlü ülke tek basına

digerinin buranın hakimi olmasını istemez."

Adalet Bakanı elini çaresizlikle açtı: "Ama efendim bu kez kosullar öyle degil. ABD tek bir süper güç.

Avrupa Birligi ona karsı koyacak durumda degil, zaten iliskilerimiz bozuk. Ingiltere her zamanki gibi

ABD’ye tam destek veriyor. Rusya ekonomik olarak çıkar elde etmeye çalısıyor. Bunun dısında onun için

bir sey fark etmez çünkü zaten ABD Azerbaycan’da üs kurdu. Çin ise ABD

ile karsı karsıya gelmeye hazır

degil. Daha sinsi hareket ediyorlar."

Tayyip Erdogan raporu masaya fırlattı. "Iyi ama bu dosyada yazanları

ögrendiklerinde, varlıklarını

sürdürmek istiyorlarsa bu ülkeyi ABD’nin eline bırakmamaları

gerektigini anlayacaklar."

Ellerini masaya koydu ve herkesin gözünün içine baktı. "Ülkemizde dünyanın enerji gelecegi bulunuyor.

94

ABD’nin uzun vadeli enerji ve uzay teknolojisi Bor minerali üzerine.

Türkiye bu açıdan neredeyse bir

tekel. Dünyanın kaliteli Bor rezervinin yüzde 70-80’i tek basına bu ülkede. Unutmayın, petrol birçok

ülkede oldugu için tekel olusturamazdı, buna ragmen politikaları nasıl belirledi! Oysa Bor, bu açıdan tek

bir ülkenin elinde olmak için çok büyük bir güç! Üstelik bir de bu ülke süper güçse dünyanın tek hakimi

olur!"

Odadaki herkes gözlerindeki umut ısıltısı ile birbirine baktı.

"ABD tek süper güç ama eger bu tezimizi diger ülkelere anlatırsak toplu olarak harekete geçebilirler."

Ve toplantı büyük bir memnuniyetle sona erdi. Hemen o ülkelerdeki büyükelçilere sifreli olarak rapor

gönderildi, raporların hükümet baskanlarına ilk elden verilmesi istendi. Rapor verildikten sonra Tayyip

Erdogan, Baskan veya Basbakanlarla telefonla görüstü.

Sonuç...

Sessizlik!

Tayyip Erdogan basını ellerinin arasına aldı. Anıtkabir'in, oradaki bombalanmıs insanların görüntüsü sesi

kısılmıs bir televizyonda gösterilip duruyordu. "Neden?" diye düsündü.

"Neden hâlâ harekete

geçmiyorlar?"

Fransa, Almanya, ingiltere, italya, Japonya, Rusya, Hindistan ve Çin...

Raporları aldıklarından beri

hiçbirinden bir ses çıkmamıstı. Belki de hata etmislerdi. Bu sekilde ABD'nin isgal için nasıl bir gerekçesi

oldugunu, ne kadar kararlı oldugunu da açıklamıs olduk, diye düsündü.

Böyle bir durumda kozlarını açık oynamak yerine gelismeleri, Türkiye’nin ezilmesini bekleyip daha sinsi

bir çözüm düsünebilirlerdi.

Örnegin Bor rezervinin bir kısmı Rusya ve Kazakistan’daydı. Rusya veya Çin, Kazakistan’ı ele geçirmek

için operasyon baslatabilirdi.

"Ben elimden geleni yaptım," diye mırıldandı.

Türkiye’nin Anadolu’daki bin yıllık macerası onun Basbakanlıgı

döneminde mi sona erecekti? içinde,

yüregini parçalayan bir isyanla ayaga kalktı.

"Su adamlara bir daha telefon edelim!" diye bagırdı.

28 Mayıs 2007 - Saat: 01.15

ANKARA / POLATLI’NIN 50KM GÜNEYI

1. Zırhlı Süvari Tümeninin bekleyisi sona ermek üzereydi. Operasyona devam etmek için 4. Mekanize

Piyade Tümeninin pozisyonunu almasını bekliyorlardı. Amerikan Birlikleri, Türkiye Cumhuriyeti’nin

kalbindeydi simdi. 4. Mekanize Piyadenin ileri ucunu olusturan Humvee araçları uzaklarda görülmüstü

ve derinlemesine bir kesif harekâtı gerçeklestiriyorlardı. 3. Zırhlı

Süvari Alayı ise çok fazla kayıp vermis

ve kuvvetlerinin bir bölümünü Gaziantep bölgesine gönderdigi için göz ardı edilebilir bir kuvvet haline

dönüsmüstü. Diger birliklerin de durumu çok iyi sayılmazdı. Türk Ordusunun siddetli karsı koyusu

nedeniyle Amerikan askerleri inanılmaz bir yorgunluk ve bitkinlik içindeydi. Her an kayıp haberleri

95

geliyordu.

1. Zırhlı Süvari Tümeni Komutanı Tümgeneral Harvey Jackson, hızla kurulan harekât merkezinde tugay

komutanları ve idarî subayları ile bir araya geldi. Dört adet Bradley zırhlı savas aracı kare bir alan

olusturacak sekilde dizildi. Ortadaki bosluk, savas karargâhıydı simdi.

Tümen su anda bulundugu yere

gelene kadar pek çok çatısmaya girmisti. Tugay komutanları da dahil olmak üzere bütün askerlerin üstü

bası toz toprak ve çamur içindeydi.

Harvey Jackson, Seattle Üniversitesi mezunu iyi bir askerdi. Hemen hemen ordunun her kademesinde

kazanılmıs takdir belgeleri ve madalyaları vardı. Elli üç yasındaydı, daha önce pek çok kez Türkiye'de

bulundugu için bu ülkeyi çok iyi tanıyordu. Operasyon basladıgından beri garip duygular içindeydi.

Daha önce görev icabı gelip gezdigi yerlerden simdi zırhlı tümenini geçirmisti ve defalarca ziyaret ettigi

Ankara'nın yakınlarındaydı.

Herkes heyecanlı ve hareketliydi, sürekli olarak CENTCOM’dan ve Irak’taki Merkez Üs’ten gelen

talimatlarla ve sorularla muhatap olmak durumundaydılar. Bu nedenle toplantı sırasında çalan telefonlara

cevap verilmek zorundaydı.

Harvey Jackson, sert bir sekilde muhaberat erine toplantıyı terk etmesini isaret etti. Artık merkezde

oturup kahve içerek operasyon yönettigini düsünenlere ayıracak zaman yoktu. Asker gidince ayaga

kalkıp Polatlı’ya dogru baktı, iyi bir dürbünle bakıldıgında Türk askerlerinin yaptıgı siperler

görülebiliyordu. Ancak bu siperlerin düsmanı durdurmasını kimse beklemiyor olmalıydı. Bu siperler,

çatısmaların Polatlı civarında baslayacagının bir göstergesiydi.

"Ankara’yı almak çok zor olmayacak," dedi sert bir sesle, daha çok bagırıyor gibiydi. "Sehri dısardan

döverken merkeze dogru gedikler açacagız. Hatlarda yaratılacak olan karısıklıgın neticesinde savunma

bütünlügü bozulacak ve 101. Hava indirme için gerekli ortam saglanacak."

"Komutanım, hava saldırılarına ne kadar güvenecegiz?" Bölük komutanı

yüzbasılardan birisi sordu.

"Yeterince," diyerek gülümsedi Harvey. "Hava saldırıları önümüzü

tamamen açacaktır. Her zaman

oldugu gibi biz detaylarla ugrasmak durumunda kalacagız. 101. de son vurusu yapacak. Bu arada 4.

Mekanize Piyade Tümeni geri hatlarda güvenligi saglayıp gereken yerlerde destek görevi yapacak."

"Sehir savası çok zor olacak efendim" dedi 1. Tugay Komutanı Kıdemli Albay John Flaubert.

"Sehir savası 101. ’nin isi, biz sadece tank destegi saglayacagız.

Ancak tankların kayıp vermesi de

kaçınılmaz. Türkler çok siddetli karsılık verecek. Sehirlerin kontrolünü ele geçirecegimize süphe yok.

Hava saldırılan garip bir seyir izliyor. Mustafa Kemal’in mezarının vurulması mesela. Farklı bir strateji

izleniyor, bu belli..." Bunu söyledikten sonra Anıtkabir’e yaptıgı

ziyareti hatırladı. Oraya girdiginde

kapıldıgı hayranlık duygusunu hatırladı, kendisini küçücük hissetmisti.

Toplantı uzun sürdü, gece karanlıgını ve sessizligini tankların yerlesmesi ve savas uçaklarının Ankara’ya

attıgı" bombaların sessizligi parçalıyordu. Savasın siddeti azalmıs gibiydi. Amerikan Ordusu durmus,

degerlendirme ve hazırlık yapıyordu. Çok içerilerdeydiler, normal savas kosullarında bu çok tehlikeli bir

pozisyondu, hava gücünün etkinligi sayesinde yine basarı kazanmıslardı.

Amerikan savas taktikleri bir gerçegi ortaya çıkarmıstı; Amerikan Ordusu inanılmaz hava gücü sayesinde

bir seyi kabul ettirmisti ki Amerika ile savasan ülke, bütün sistemini gözden çıkarmak zorundaydı. Rejim,

kendisini korumak için bütün fiziksel varlıgından feragat etmeli ve yeraltı organizasyonuna

96

dönüsmeliydi. Bu neredeyse genel geçer bir kural halini almıstı.

Amerikan Ordusuna ancak gerilla ve

sehir savası verilerek direnilebilirdi. Harvey Jackson bu kuralın hâlâ

islemekte oldugunu görüyordu, yine

öyle olmustu...

Hava Kuvvetleri destegi ile Ankara önündeydiler ve verdikleri kayıp, elde edilen kazanç göz önüne

alındıgında oldukça azdı; 85 M1A2 Tankı, 65 Bradley zırhlı savas aracı

zayi olmus, 1430 asker hayatını

kaybetmisti ve 3000 kadar da yaralı vardı. Türklerin yurtdısında da tanınan 28. Mekanize Tugayı

düsünüldügü kadar zorlu çıkmıstı. Amerikalıların çok hareketli olmasıyla övündügü 2. Mekanize

Tugaylarının Stryker zırhlıları, Türk 28. Mekanize'nin yaptıgı bir taktik manevra ile kusatılmıs ve yirmi

aracını kaybetmisti, ölü ve yaralı sayılan da azımsanmayacak ölçüdeydi.

Amerikan Ordusu ilk kez

ölülerini savas alanında bırakmama prensibini bozmustu. O ölüleri toplamak da yine Türk askerine

kalmıstı. Ancak Türk 28. Mekanize Tugayı bu çatısmalardan sonra B-52

bombardıman uçakları tarafından

defalarca bombalanarak gücünü yitirmisti. Geriden gelen Amerikan askerleri geçtikleri yerlerde bu

birligin tanklarından olusan zırhlı mezarlıklarıyla karsılasıyordu.

Bunun dısında askerî direnis

olmamıstı. Birkaç kez Türk Jandarma Komando timleri ile karsılasmıslardı ama 2. Zırhlı Süvari Tugayının hasar görmemis taburları, Stryker zırhlıları ve Tow tanksavar füzeleri kullanan Humvee araçları ile

komando timlerini püskürtmüstü. Bu nedenle tümenlerin harekâtı, verilen agır Amerikan kayıplarına

ragmen fazla yavaslamamıstı.

Harvey Jackson fazla beklemek niyetinde degildi. Ankara'nın savunma için fazla zaman bulamadıgını

biliyordu. Türklere bu zamanı vermek istemiyordu üstelik. Ertesi gün isi bitirmek üzere harekete

geçecekti. Buna kimsenin itirazı olmazdı dogrusu.

28 Mayıs 2007 - Saat: 10.15

ISTANBUL

Emel, yatagında kıvrılmıs yatıyordu kıpırdamadan. Kulaklarına tıkadıgı

pamuklar sayesinde uçakların

ve patlamaların seslerini duymuyordu. Durmak bilmeyen bombardıman nedeniyle sinirleri alt üst olmus

durumdaydı. Sinir hapları alarak ayakta durabiliyordu ve bu haplara ulasmak da artık mümkün degildi.

Yataktan kalkması ve dısarı çıkması gerekiyordu. Ekmek belli saatler arasında dagıtılıyordu. Dükkânlar

öglen olduktan sonra kapanıyordu çogu yerde. Sadece fırınlar sabah sekiz, on bir saatleri arasında satıs

yapabiliyordu.

Güçlükle yataktan çıktı, ayaklan geri gidiyordu. Eger kırılırsa parçalanmasın diye koli bandı kullanarak

çarpı çektigi cama yapıstırdı yüzünü, dısarıya baktı bos gözlerle.

Kimseler yoktu pek.

Birkaç kisinin tedirgin bakıslarını havaya dikerek sokaktan hızla geçip firma yöneldigini gördü.

Savas henüz Istanbul'u fazla rahatsız etmemisti. Bombardıman çok acımasız gibiydi ama vurulan yerler

genelde askerî bölgelerdi. Selimiye Kıslası harap olmus, Kuleli Askeri Lisesi'nin beyaz binası tam ortadan

ikiye ayrılmıstı. Birkaç kez denizdeki gemilere yapılan saldırılar nedeniyle bazı mahallelere bombalar

çarpmıstı bogazda. Onun dısında elektrik kesilmemisti ve su akıyordu.

Amerikan uçakları özellikle

altyapıyı vurmuyordu, insanlar televizyon izleyebiliyor ve savasın gidisini yakından takip edebiliyordu.

Bunun dısında bir sey yaptıkları da yoktu zaten. Bütün gün televizyon basında, karsılarına çıkan

dayanılması güç görüntüleri izlemeye çalısıyorlar ve sadece sasırıyorlardı. isyerinden tanıstıgı, aileleri Anadolu'da olan iki kız arkadası sık sık ziyaret ediyorlardı Emel'i, iki gece de yanında kalmıslardı.

Bankacılık sistemi durmustu. Kredi kartı sistemi çalısıyordu. Alısveris gerçeklesiyordu ancak isyerleri

açısından durum parlak degildi, ihracat tamamen durmustu: Memur maasları ödenemiyordu. Garip bir

gerilim büyük bir hızla toplumun üzerine biniyordu. Daha savas baslayalı fazla olmamıstı, bu nedenle

tam bir çökme oldugu söylenemezdi. Dolar rezervleri tamamen ordunun emrindeydi. Kamu fabrikaları

tam hız çalısıyordu, üretimi önemli bazı fabrikalar da devletlestirilmisti. Gıda fabrikaları jandarma timlerinin kontrolünde çalısıyor, isçilere maas yerine yiyecek ve yakacak veriliyordu.

Emel, üzerine kalın bir hırka geçirip dısarı çıktı. Sokagın sessizligine sasırdı. Bu saskınlıgı birkaç dakika sürdü. Ekmek almak isteyenler sanki sözlesmis gibi bir anda dısarı

fırlamıslardı. Ekmek fırınının önünde

uzun bir kuyruk vardı. Fırının önüne geldiginde yüzünü umutsuz bir ifade kapladı. Bir an öylece

kalakaldı, içinden insanlara rica edip sıradan kurtulmak geçiyordu ama onların yüzüne baktıgında buna

imkân olmadıgını gördü. Fırının sıcaklıgı nedeniyle bugulanmıs olan cam, bir el tarafından temizlendi ve

una bulanmıs bir surat göründü. Bir çift parlak göz fark ediliyordu sadece. Eliyle sonra gel, der gibi bir

isaret yaptı. Sevinç kapladı içini Emel'in, gülümsedi fırıncı çocuga.

Bir anda garip bir rahatlık kaplamıstı

kalbini. Ne güzel, ekmekler garantiydi ve bir sürü zamanı vardı. Bu fırsatı degerlendirmeliydi. Ne

zamandır keyif alarak istiklal Caddesi'nde dolasmamıstı. Yürüyerek caddeye çıktı, insanlar kendilerini

caddeye atmıslardı. Her zamanki gibi kalabalıktı

istiklal Caddesi, binlerce insan dolasıyordu. Sessizdiler, yorgun görünüyorlardı ve olgunlasmıs

gibiydiler. Caddenin sonuna kadar yürüdü.

Dükkânların bazısı açık, bazısı kapalıydı, vitrinlerde bir hayli esya vardı. Savas öncesinden farklı degildi;

Türkiye'de zaman donmustu sanki, gizil bir enerji içten içe ülkenin ve sehrin damarlarına yayılıyor, onu

zehirliyordu. Acımasız bir enerjiydi, farkına varmıyordu insanlar; kendileri için özel hazırlanmıs bir zehir

yavasça onları bir arada tutan sistemin içine yayılıyordu. Bu zehir çok önce çalısmaya baslamıstı, derin

analizler sonucu hazırlanmıs ve uygulanmaya konmustu. Ekonomik krizler, ülkede zorla kasınan azınlık

sorunları, gençligin beyninin yıkanması ve yeniden programlanması

çabaları, herkesin çok iyi bildigi

savasçı özellikleri ortadan kaldırmaya yarayan hayal mekanizmaları.

Hepsi yavas yavas bir araya konmus

ve insanların bir bütün olarak bir hedefe yönlenmeleri engellenmisti.

Emel, Galatasaray Lisesi'nden Taksim Meydanı'na dogru yürümeye basladı.

Çalısmayan tramvay hattının

üzerinde yürüyordu. Aklı bin çesit düsünce ile dolmustu ve artık bir sey düsünemez hale gelmisti. Bu

sırada kulaklarına dolmaya baslayan gürültüyü, diger seslerden ayırt etmesi biraz zaman aldı. Bos

gözlerle havaya baktı, göremedigi bir uçagın gökyüzünde uçtugunu hissetti ve o garip ses gittikçe

artıyordu. Tiz bir sesin siddeti gittikçe artıyordu, sanki havayı yarar gibi ilerleyen büyük bir cismin

sesiydi bu. Caddede yürüyen herkes kulak kabarttı. Zaman yavas çekim akmaya baslamıstı.

Bes... Dört... Üç... Iki... Bir...

Kulakları sagır eden bir patlama, binaların arasından fıskıran kör edici bir ısık duyumsadılar. Patlamanın

etkisiyle, Istiklal Caddesi'nde karsılıklı olarak sıralanmıs yüzlerce dükkânın camı aynı anda sokaga dogru

püskürdü. Emel'in gözlerinin önündeki görüntü bir anda bu cam yagmuru ile doldu, sanki bütün cadde

bir duman ya da is tabakası ile kaplanmıstı bir an için. Insanlar cam yagmuru içinde gözden kayboldu.

Sadece birkaç saniye süren görüntü dondurulmus ve sonsuza kadar saklanmak üzere hafızalara

kazınmıstı.

Cam yagmurunun olusturdugu sis perdesi kalktıgında ortada çok farklı

bir görüntü vardı. Az önce

Istiklal C"addesi'ni dolduran binlerce insan üst üste yıgılmıs, yerlerde kıvranıyordu. Bütün bedenler

kırmızıya bulanmıstı. Kimseyi birbirinden ayırt etmek mümkün degildi, tek renk halini almıstı insanlar.

Savasın tek karakteri, tek ırkı, tek kisiligi ve tek bir yüzü oldugu gibi tek bir rengi vardı.

Emel, patlamanın etkisinin farklı bir açısında kaldıgı için digerleri gibi saga sola degil, geriye dogru

fırlamıstı. Cam yagmurunun çok az ötesindeydi ama yine de vücudundaki kesiklerden kan sızıyordu.

Bilinci, dogruldugunda gördügü manzarayı algılamayı reddetti. O görüntü

bilincine erisseydi hemen

çıldırırdı. Öylece yerde oturup bakakaldı. Etrafına bakmaya gayret etti, her yeri korkunç bir acıyla

sızlıyordu.

Kan banyosundan kalkabilen insanlar beden yıgınlarında yakınlarını

aramaya çalısıyordu. Çok umutsuz

bir görüntü vardı karsılarında. Az ötesinde biri vardı, isler halde sadece bacakları kalmıs ve havada

tutmaya çalıstıgı kollarından sarkan damarlarını kontrol etmeye ugrasıyordu.

Bilinçsizce saga sola yürüyen ve sürekli cansız bedenlere takılıp düsen bir kadın.

Gözleri kör olmus, kulakları duyma yetisini yitirmis, yerde dogrulup hareketsiz duran bir baska kadın...

Herhangi bir açıklaması olmayan sahneler yasanıyordu. Emel kafasını

yukarılara kaldırdı, cam

yagmuruna binaların en üst katları da katılmıstı ve damlardan yagan kiremitler kimsenin anlayamadıgı

bir tas yagmuruna dönmüstü. Bedenlerin kızıllıgı içinde, aldıkları

canların basında bekliyordu kiremitler.

Bazı binaların üst katlarında yangınlar çıkmıstı nedense, istiklal Caddesi'nin, Cihangir'e dogru olan

tarafından yogun bir duman bulutu yükseliyordu. Bombanın nereye düstügünü kimse bilemiyordu.

Yıkımı görmek için yukarıdan bakmak gerekiyordu. Garip bir basınç

dalgası sokak aralarını kat edip

farklı açılardan sokakları tahrip etmisti.

Ne kadar zaman geçtigini kimse bilemezdi. Siren sesleri duyulmaya baslandı. Siren seslerine yine uçak

sesleri eslik etti. Çok da uzak olmayan bir yerlerde siddetli patlamalar duyuldu ama bu kadar da degildi.

Kimse yeni patlamalara dikkat edecek durumda degilken Istanbul'un üzerinde çıglıklar atarak dolasan

savas uçakları CENTCOM tarafından psikolojik etki yaratması beklenen hava saldırı operasyonunu tam

anlamıyla uygulamaya koymaktaydı.

Bogaziçi Köprüsü'nde iki dev patlama meydana geldi ve köprü ortadan ayrıldı. Yıkılmadan ayakta kaldı

ama ortasında metrelerce uzunlukta bir bosluk açılmıstı.

Haliç köprüsü simsiyah ve birkaç parça halinde denizin üzerinde boslukta salmıyordu. Halic'in

etrafındaki mahallelerde büyük bir yangın çıkmıstı, insanlar sahile dogru kosturuyordu.

Maçka Parkı'ndaki bütün agaçlar yanıyordu; metrelerce yukarı çıkan alevler, Istanbul için bir hüzün

sarkısı söylüyordu çıglıklar atarak. Cemal Resit Rey Salonu ortadan ikiye ayrılmıstı, itfaiye binasındaki

bütün araçlar dısarıda oldugu için kurtulmustu ama dönebilecekleri bir merkezleri yoktu artık.

Bogaz kıyısındaki binalarda yangınlar vardı. Bazı füzeler hedeften sapmıs olabilir miydi?

Istanbul için yeni bir siluet yaratan gökdelenlerin yer aldıgı Levent bölgesi en ciddi darbeyi yemisti.

Ayakta saglam kalan tek bir gökdelen yoktu. Hepsi simsiyahtı ya da yanıyordu. Is Kuleleri'nden birisi

yana yatmıs ve digerine yaslanmıstı.

Sagır edici patlamalar hiç durmuyordu. Sanki Amerikan Hava Kuvvetleri, Istanbulluları kapalı bir

koninin içine sokmus ve orada düsüncelerini degistirmeye çalısıyordu.

Herkes evlerine kaçmıstı ama ilk

kez evlerinde kendilerini hiç güvende hissetmiyorlardı. Bu nedenle bütün apartmanların sakinleri

bodrum katlara ya da asagı katlara sıgınmıstı.

CNN INTERNATIONAL: Istanbul'a büyük hava saldırısı basladı. Henüz resmî

açıklama yapılmadı ancak

Istanbul, tarihinin en agır hava saldırısı ile mücadele etmeye çalısıyor. Operasyonun ne kadar sürecegi

belli degil. Dört saattir aralıksız süren bombardıman nedeniyle sehirde su kesildi, trafik tamamen durdu.

Köprüler ve yollar hasarlı, çok sayıda sivil kayıp oldugu belirtiliyor.

Sehrin çesitli yerlerinden açılan

uçaksavar atesi gökyüzünü aydınlatıyor. Elektriklerin kesilmemesi nedeniyle pek çok elektrik yangını

çıktıgı belirtildi. Pentagon yetkilileri, elektriklerin kesilmemesini ülkede devlet otoritesinin ve kontrol

mekanizmalarının tahrip edildiginin bir kanıtı oldugunu açıkladı. Tüm dünyadan farklı tepkiler alınıyor.

Dünya genelinde Türklerin çıkarttıgı olaylarda yüzlerce yaralı ve tutuklama var. Amerika’da yasayan

Türklerden olusan bir grup, otomatik silahlarla Denver kentinde bir polis karakolunu basarak 6 polisi

öldürdü ve 5 polisi yaraladı. Silahlı Türkler kaçtı ve polis tarafından aranıyor. Denver’a giren Millî Muhafızlar önemli noktalarda kontrolü sagladı. BM Genel

Sekreteri Eochim Swyzek, Türkiye’nin BM daimi temsilcisi Atilla Seyrek’e, savasın bir an önce durması için

girisimlerini sürdürecegini söyledi.

Emel, ne kadardır orada oldugunu bilmiyordu. Etraf bir sürü ambulans ve benzeri araçla doluydu. Ama

kimse ona yardımcı olmuyordu. Kötü durumda olmadıgı sonucunu çıkardı

bundan. Yanından geçen

sedyelere baktıgında bu düsüncesinde haklı oldugunu anladı. Caddenin iki yanı yüksek binalarla kaplı

oldugu için bir sey göremiyor ama korkunç bombardımanın seslerini duyuyordu. Dogrulmaya çalıstı ve

zorlukla iki ayagı üzerinde durdu, bası dönüyor ve midesi bulanıyordu.

Hayır, bu halde eve gitmesine

imkân yoktu, her an bayılacagından korkuyordu. O an bir el Emel’in kolunu sertçe kavradı. Emel, gayri

ihtiyarî olarak dönüp baktı, karsısında iri kıyım bir sivil duruyordu.

Omzundan bir kalasnikof otomatik

silahın sarktıgını gördü, yüzü sakallıydı, gözlerinin içi gülüyordu.

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme

vardı hem. Sanki Emel'i tanıyormus gibi davranıyordu, Emel onu tanımamıstı.

Silahlı sivilin kolunda yürümeye basladı, adam kızı evine dogru götürüyordu. Yasadıgım yeri biliyor

olmalı, diye düsündü Emel. Sokaklardaki karısıklıgın içinden yavas adımlarla geçip, her seye tanık olmak

zorunda kaldılar. Emel kendine geldikçe yıkımın boyutlarını anlamaya basladı. Savas basladıgından beri

ilk kez böyle bir saldırıyla karsılasmıslardı, yaklasan fırtınanın ilk adımlarıydı belki de bu olanlar. Bu

saldırıdan sonra hayat daha da zorlasacaktı kuskusuz. Saldırının özel olarak hayatı zorlastırmak için

planlandıgı belli oluyordu.

Kendi sokagına geldiginde gözleri sok ve dehsetle açıldı Emel'in.

Mahallesi bir tepenin üstünde oldugu

için Istanbul'un pek çok noktası görülebiliyordu. Yogun siyah dumanlar kaplamıstı sehrin üzerini.

Saldıran uçaklar hedef gözetmiyor gibiydi, gökyüzünde dolasan siyah noktacıkları fark edebiliyordu. Eve

geldiler. Bütün camlar kırılmıstı ama Emel'in aldıgı önlem nedeniyle parçalanıp, eve dagılmamıstı.

Kapıya geldiler, Emel üzerinde yaptıgı uzun bir arayıstan sonra anahtarlarını bulup içeri girebildi. Adam

hiç konusmadan onu salona götürdü ve kanepenin üzerine yatmasına yardımcı oldu.

"Bir seyiniz var mı?"

"Hayır, sadece birkaç kesik. Sanırım önemli bir seyim yok. Zaten bu durumda hastaneye gidersem beni

kovarlar."

Adam sıcak bir biçimde gülümsedi.

"Belki de yardım etmek için gitmelisiniz. Beklerseniz, ben size birazdan ekmek getiririm."

Hiçbir sey söylemeden hızla evden çıkıp gitti. Emel sok olmustu ve simdi anlıyordu. Sabah fırının

camından gördügü, un bulanmıs yüzüyle kendisine el sallayan adamdı bu.

Gözlerindeki bakısın aynı

sıcaklıga sahip oldugunu hatırladı. Pencereden sarkıp bagırdı,

"Getirmeyin, zira ben hastaneye

gidecegim." Adam dönüp baktıgında gülümseyip el salladı.

100

"Yardım için!"

Bir anda odanın içi aydınlandı. Elektrikler bir süre için kesilmis ve tekrar gelmisti. Televizyonu açtı,

ekranda gözlerinin altı sismis ve sakalı uzamıs bir gazeteci, kameraların kaydettigi görüntüler üzerine

yorum yapmaya ugrasıyordu. Görüntüler, yorum yapılacak cinsten seyler degildi dogrusu. Gazetecinin

gözlerinde kaçak bakıslar, korku gördü. Sanki bir an önce bu kâbusun bitmesini ister gibiydi. Sesi kesik

kesik ve derinden geliyordu. Aslında, Amerika ile anlasmaya varılabilecegini söylüyordu. Bütün bunların

yasanması anlamsızdı. Eger dogru hareket edilirse, Amerikan Hükümeti, Türkiye ile iliskileri düzeltmek

isterdi mutlaka. Emel'in midesi kalktı, tam televizyonu kapatacakken ekrana farklı görüntüler geldi.

Televizyonda Dısisleri Bakanı vardı. Emel sasırdı birden, üstü bası çok düzgündü, yanında birkaç Türk

diplomat vardı. Bir odanın içinde kanepede yan yana oturmuslardı. CNN

International'dan alınmakta olan

bir görüntüydü bu. Ekranın altında "Turkish Minister in Custody"*

yazıyordu. Arada sırada odanın içinde

patlayan flaslar görülüyordu. Ayakta duran bir sivil görevli, odanın içindeki askerî görevliye bilgi

veriyordu.

* Türk Dısisleri Bakanı gözaltında (Ing)

Dısisleri Bakanı Abdullah Gül'ün yakın çekim görüntüsüne geçti ekran.

Yüzündeki derin bir öfkeyi

barındıran ifadesi ile korkutucu görünüyordu. Zaten odanın içindeki sivil görevli de mümkün oldugunca

ondan uzak durmaya bakıyordu. Oysa her zaman gülümsemeye hazır, sakin ifadesi ile hatırlardı onu.

Kamera yesil, açıklık alanda bir konsolun önündeki mikrofona uzanarak açıklamalar yapan Amerikan

Dısisleri Bakanı Condoleezza Rice'a odaklandı. Gazetecilerin sorularını

yanıtlıyordu Rice:

"Hayır, kendilerini yargılamayı simdilik düsünmüyoruz. Ancak Türk Hükümeti bizim gözümüzde suçlu,

çünkü bizim askerlerimize saldırarak onları öldürdüler. Bu nedenle kendileri hakkında yargılanmama

garantisi vermiyorum."

"Nerede tutuluyorlar? Bu konuda bir açıklama yapacak mısınız?"

"Hayır, güvenlik gerekçeleri ile bunu yapmayacagız. Ama bizim misafirimizler."

Görüntüler, tekrar Türkiye'ye döndü, Istanbul'da birkaç noktaya konmus olan kameralardan alınan

görüntüler akıyordu ekranda. Hava saldırısı hiç yavaslamadan sürüyordu.

Kameralar yerlesim

merkezlerinin ortasına düsen bombaların patlamalarını gösteriyordu.

Istanbul yanıyordu.

Daha sonra ekrana gelen görüntüde Amerikan incirlik Üssü görünüyordu.

Amerika bu üssü Irak'taki

seçimlerden bir yıl sonra bosaltmıstı. Adana'ya yapılan saldırı

nedeniyle halk öfkesini bu üsse yöneltmis

ve üste geride kalan ne varsa yagmalamıstı.

CNN INTERNATIONAL: Amerikan Ordusuna baglı kara güçleri Ankara’nın kapısında... Siddetli bir sehir

savasının hazırlıkları yapılıyor. Türk Ordusunda Albay oldugunu açıklayan bir yetkili, Ankara’nın

Amerikan güçlerine mezar olacagını söyledi.

Emel hızla üzerine bir seyler alıp dısarı çıktı. En yakın hastaneye gidip ne yapabilirse yapacaktı.

28 Mayıs 2007 - Saat: 02.15

WASHINGTON

101

Gökhan televizyonda Anıtkabir’in dümdüz edilmis halini gördügünden beri kudurmus gibiydi. Arabanın

tavanına attıgı yumruk nedeniyle sag eli hâlâ agrıyordu. Washington’a ancak iki günde varabilmisti, geleli

birkaç saat olmustu. Sıkı kontrollerden kaçınmak için çok dikkatli davranmıstı.

Bombayı yerlestirmek için parktaki magaralardan birini seçmisti. Gitmek için gecenin ilerleyen saatlerine

kadar beklerken yeterince dinlenmisti. Biraz sonra çıkıp programlamayı

yapacaktı.

Dün New York’a vardıgında görüntü kaydının kopyalarını ajansların posta kutularına atmıs veya

resepsiyonlarına bırakmıstı. Elbette görüntü kaydına karsı dikkatli davranmıstı. Makyaj ile degistirdigi

yüzünü bile saklamaya çalısmıstı. Kayıtta basit olarak ABD eger Türkiye isgalinden vazgeçmezse mantar

bulutlarının ilk kez kendi kentlerinde yükseldigini göreceklerini anlatıyordu.

Kaydı özellikle New York’ta oldugunu kanıtlayan bir manzarayı arkasına alarak yapmıstı... Özgürlük

Anıtı sagından gözükürken, sırt çantasından düzenegi gösterirken. Bu kayıttan, kesinlikle ciddi oldugunu

ve elinde bir nükleer bomba oldugunu anlarlardı.

En basından beri bombaları sadece caydırma amaçlı kullanmayı

düsünmüstü. Patlatmak, olabilecek

olumlu gelismeleri önleyebilirdi. Ama simdi emin degildi... Yani patlatmama konusunda. Anıtkabir’deki

durumu, Türk Ordusundan kalan enkazı, ele geçirilen kasabaları, kentleri, ABD ordusuyla beraber

hareket eden basın mensuplarının çektigi insan yüzlerini hatırladıkça kızgınlıgı büyüyordu.

Gökhan hiçbir zaman hayata pembe gözlüklerle bakmamıstı. Verilen egitim sırasında ABD’nin gelmis

geçmis en acımasız askerî tarihe sahip ülkelerden biri oldugunu iyi ögrenmisti...

Kamplardaki Kızılderililere çiçek mikroplu battaniyeler vererek onları

hasta edip öldüren, böylece

biyolojik savasın ilk örneklerinden birini veren onlardı.

Herkes II. Dünya Savası'nda Almanya'daki esir kamplarını bilirdi ama ABD'nin ülkesindeki Japonları

kamplara tıkmasından söz edilmezdi.

Truman'ın bir güç gösterisi olarak atom bombalarını kullanmasından, Vietnam'da sivillere yapılan

katliamdan, napalmlerden ve biyolojik silahlardan ABD'nin gerektiginde askerî stratejilerin en

acımasızlarını uygulama konusunda tereddüt etmeyecegini herkes bilirdi.

Parktaki magaraya dogru ilerlerken onlara en fazla on iki saat verecegim, diye düsündü.

Tam magaraya girecekken bir ses duyuldu. "Hey ahbap, gecenin dibinde ölümünü arıyormussun."

Döndügünde bes çete mensubu vardı karsısında, ikisi Hispanik, biri beyaz, ikisi de siyahtı.

Güldü.

"Tam Amerikan potası iste. Sansa bak."

Elindeki silahı yere tutan iri yarı siyahın yüzündeki sırıtma bir an yitti, sonra yerine geldi. "Bak sen, bir

komedyen bulmusuz." Sonra yüzü öfkeyle burustu. "Hadi uzatma, üzerinde ne varsa bize ver. Giysilerin

de dahil. Yoksa hakkından geliriz."

Gökhan cebinden çıkardıgı cüzdanı yere attı. Soyunurken striptiz yapar gibi garip dans figürleriyle

etrafında döndü, sarhos gibi yalpalıyordu. Çete mensupları gülüstüler.

Fakat bu sırada Gökhan, silahlı

serseriye yaklasıyordu.

Tam önünde ona tapar gibi egilip ellerini uzattı. Birisinin, "Bu sevgili arayan bir gayya!" diye bagırdıgını

duydu. Ama artık harekete geçme vakti gelmisti. Uzattıgı ellerinin arasından sag ayagını müthis bir tekme

hareketiyle iri yarı siyahın kasıklarına gömdü.

Adam sadece, "Iggh!" diyerek geriye devrildi. Bu tekmeyi yiyen, uzun süre kendisine gelemez, büyük

ihtimalle de ölürdü.

Gökhan hızla digerlerine döndü. Önce sasırmıslardı ama simdi intikam için sustalılar çıkmıstı. Sadece

siyah adamın tabancalı oldugu anlasılıyordu. Gökhan onları zevkle, çıplak elleriyle öldüreçekti. Halkı

adına, yapılanlar adına. Bu, içindeki öfkeyi biraz yatıstırabilirdi.

Hiçbir sustalı onu durduramadı; ayaklar, bilekler, boyunlar, kaburgalar kırıldı. Ayakta son kalanla bir

kedinin fareyle oynadıgı gibi ugrastı. Kaçmaya çalıstıkça önüne geçti.

Serserilerin hepsini öldürdügünde cesetleri magaraya tasıdı. Kokulan iki gün içinde duyulurdu ama

zaten bombayı on iki saat sonrasına ayarlayacaktı. Ondan sonrasının önemi yoktu.

28 Mayıs 2007 - Saat: 03.50

CENTCOM FLORIDA.

FBI Baskanı Robert Müller, sabahlıgıyla oturan Baskanın karsısındaydı.

Howard Strike ile Danısmanı ve

CIA Direktörü Porter Goss da yanındaydı. "Evet nedir bu kadar önemli olan?" diye sordu Baskan.

Bir kaset sallıyordu Müller, "Sayın Baskan, bu kasetin kopyaları birkaç

saat önce uluslararası ajanslara

bırakıldı veya postayla gönderildi. Bu saate kadar yayınlanmasını

engelleyebildik ama kontrolümüz

altında olmayan yerler de var ve daha fazla beklemek istemiyorlar,"

dedi.

Sabırsız bir sekilde elini salladı. "E, çabuk gel konuya Robert. Ne var o kasette, Türk Basbakanının

tehditleri mi?" Güzel bir saka yapmıs gibi yüksek sesle güldü ama kimse ona katılmayınca gözünü kıstı.

Robert Müller hemen konustu. "Nükleer bir tehdit efendim ve korkarım gerçek."

Kaseti izlediklerinde bir sessizlik hakim oldu odaya...

Sonunda Baskan konustu. "Bu nasıl olur? Bana Türklerin ellerindeki tüm nükleer silahların kontrol

altında oldugunu söylemistiniz."

Howard Strike, "Operasyon için hazırlık yaparken aylardır ya bu silahları anlasmalar geregi parçalamak

için buraya getirdik," diye basladı "veya tespit ettigimiz mekânları, harekât baslarken nokta operasyonları

ile kontrole aldık. Fakat iki tanesinin kayıp oldugu anlasıldı."

Porter Goss cümleyi tamamladı... "Artık nerede olduklarını anlıyoruz.

Burada, ABD’nin göbeginde o

bombalar."

Baskan elini saskınlıkla açtı. "Iyi ama bu adamlar iki bombayı birkaç

gün içinde buraya nasıl getirsin?"

103

Porter Goss bogazını temizledi, "Hayır efendim, " dedi. "Birkaç günlük bir operasyon degil karsımızdaki.

Birkaç ay evvel, Ankara’daki kaynaklarımızdan; operasyonumuzu kesfeden, rapor olarak amirlerine sunan

bir istihbarat grubunu haber aldık. Eger sert bir tedbir alırsak isin incelenip ciddiyetinin sorgulanacagı

korkusuyla, biraz baskı, santaj ve rüsvetle hallettik. Ama anlasılıyor ki o gruptan biri bu isi yapmıs."

Baskan dehsetle CIA Baskanına bakıyordu. "Önlemlerimiz yok mu bizim?

Bulamaz mısınız bu adamı?"

Goss en azından bu soruya olumlu cevap verebilecegi için sevindi. "Kim oldugunu dosyaları tarayarak

tespit ettik. Gökhan Birdag adlı bir ajan oldugundan emin gibiyiz.

Ankara’dan edindigimiz bir fotografı su

anda bütün güvenlik birimlerine dagıtılıyor. En geç yirmi dört saat içinde yakalanır ama bu kadar

vaktimiz oldugunu sanmıyorum."

Howard Strike konusmaya girdi. "Baskanım, adamın söyledikleri blöf degil. Görüntüler incelendi, o

bomba programlanmaya hazır. Büyük bir ihtimalle New York’ta oldugunu tahmin ediyoruz. Adam

kasetleri orada dagıtmıs. Ama tek basına mı, onu bilmiyoruz. Washington ve New York en riskli kentler.

Bosaltma islemlerine baslasak bile panik çıkacaktır."

Robert Müller, "Bir ajans, kaseti birkaç saat içinde yayınlayacak,"

dedi. "Ülke içinde tam yasak koysak bile

internet ve uydu antenler haberi yayacaktır ve tabii ki panik çıkacak."

Baskan birden ayaga fırladı. "Beyler, ülkemiz için çok önemli bir savasın ortasındayken simdi bir de

nükleer terör tehdidiyle ile karsı karsıya oldugumuzu söylüyorsunuz,"

diye bagırdı. "Eger buna boyun

egersek ABD’nin sözünü kim dinler? Uluslararası etkinligimiz sıfıra iner. Birkaç nükleer bomba bizi esir

mi alacak yani? Simdi gidin ve o teröristi veya teröristleri bulun.

Bombaları bulun. Bu savası santajla sona

erdiremeyiz."

Baskan çıkarken herkes birbirine baktı, birden dönüp tehditkâr bir ifadeyle gözlerini Robert Müller’e

çevirdi: "Alacagın her türlü önlemle kasetin kopyalarını bul ve yayınlanmamasını sagla. Her türlü yetkiyi

veriyorum sana."

Robert Müller, artık çıldırmıs bir Baskanla çalıstıgını anlamıstı.

"Baskanım, bu emrinizi yazılı olarak verir misiniz?"

Baskanın yüzünde pis bir sırıtıs belirdi. "Elbette. "

28 Mayıs 2007

ANKARA ÖNLERI

Topçu atesi düzenli bir hal almaya baslamıstı. 155 mm Howitzer’lar yüksek patlama gücüne sahip

güdümlü mermilerini Türk askerlerinin hatlarına ardı ardına yagdırıyordu. Apache ve Kiowa kesif ve

saldırı helikopterleri alçaktan uçarak genis bir alanda gözetleme yapıyor, bazı hedefleri lazerle

aydınlatarak lazer güdümlü top mermilerinin onları imha etmesine yardım ediyor ve biraz sonra

gerçeklesecek büyük saldırıya hazırlanıyordu.

Türk hatlarından da zaman zaman topçu atesi açılıyordu ancak bu mevzilerin yerleri derhal tespit

ediliyor, ya helikopter ya da karsı topçu atesi ile susturuluyordu girisimler. Onlarca küçük siperden

açılan ates nedeniyle 1. Zırhlı Süvari Tümeninin ön hatlarındaki askerler derin mevzilenmek zorunda

kalmıstı. Türk askerleri hiç durmaksızın ellerindeki cephaneyi açıkça görebildikleri Amerikan

Kuvvetlerinin üzerine bosaltıyordu.

104

Tümgeneral Harvey Jackson, karsısındaki düsmanı ciddiye alıyordu.

Türklerin çok iyi mevzilendigini ve

sehir içinin cehenneme dönecegini tahmin edebiliyordu. Türk Ordusunun en iyi yanlarından birisi de

savunmasıydı. Türk askeri çok zor karsı saldırıya geçerdi ama bir kez karsı saldırıya basladı mı, Türk

askerini durdurabilecek güçte bir ordu yoktu yeryüzünde.

Simdiye kadar karsılarına hiç Özel Kuvvet askeri çıkmamıstı. Ankara'nın içinde her yerde Özel

Kuvvetlere baglı askerlerin tuzaklanyla bogusacaklarından adı gibi emindi Harvey Jackson. Dürbünü ile

Türk hatlarını taradı, en ön safta bile yogun bir karsı ates görebiliyordu. Ön saflar çok umurunda degildi, o mevzilerdeki kahraman çocuklar birazdan baslayacak hava saldırısı ile saf dısı edilecekti ve tank

saldırısı basladıgında hat yarılacaktı zaten ama Ankara için endiseliydi. Ankara alındıgı takdirde

Pentagon, Hollywood tarzı bir gösteri operasyonu ile Istanbul'u ele geçirmek istiyordu.

Bu sırada yanında beliren muhaberat eri, hava saldırısının baslamak üzere oldugunu belirten mesajı iletti.

Bu mesaj, tugay ve tabur komutanlarına geçildikten kısa bir süre sonra gökyüzünde filolar halinde savas

uçakları belirdi. Sert dalıslar yaparak, Türk askerlerinin kurdugu mevzilere çok uzak mesafelerden bomba

yagdırmaya basladılar. Alçaktan uçan A-10'lar ayılar gibi kükreyerek küçük savunma ceplerine saldırıyor

ve Gatling topu ile tozu dumana katıyordu. Bir süre sonra herkesi heyecanlandıran bir sey oldu,

gökyüzünde çok yukarılarda beliren B-2 bombardıman uçaklarından dizi dizi atılan binlerce tonluk

bombalar uzun bir sıra halinde Türk savunma hatları içinde derin bosluklar olusturdu. Ön hatlardaki

mevzilerin tamamı susmustu neredeyse. Tankların harekâtı için fazla beklemenin anlamı yoktu. Türk

Ordusu kendi topraklarını mayın tarlasına dönüstürmeyi reddettigi için bu harekâtın fazla zorlukla

karsılasması mümkün degildi.

Yüzlerce M1A2 tankı, Bradley zırhlı savas aracı, tanksavar füzeleri ile donatılmıs Humvee araçları

harekete geçti. Çok uzaklarda saldırı helikopterlerinin burunlarından ates püskürttügünü

görebiliyorlardı. Apacheler çok siddetli bir çatısmanın içindeydi.

Öndeki tanklar hareket etmekte olan

araçları belirleyince toplar ateslenmeye basladı. Alev toplan kusarak hareket eden tank ve zırhlılar o kadar

hızlı ilerlediler ki ancak Polatlı'nın mahalleleri görüldügünde durdular. Ancak Polatlı'daki tehlikeyi fark

ettiklerinde geç kalmıslardı. Iyice kamufle olmus Türk askerleri, önlerdeki Amerikan tanklarından

bazılarını vurmustu. Havaya uçan tankların görüntüsü, savasın tozu dumanı içinde kosturan Amerikan

askerlerinin moralini bozmustu dogrusu. Ankara önlerine kadar gelebileceklerine inanamamıslardı,

neredeyse bu inançları haklı çıkacaktı ama Amerikan hava gücünün acımasız ve hiç aralıksız süren

saldırıları nedeniyle karada verdikleri kayıplara ragmen Ankara önlerine kadar

gelebilmislerdi. Kayıp miktarı tespit edilemiyordu artık. Daha dogrusu Amerikan Ordusunun yönetim

kademeleri kayıp sayıları ile ilgilenmiyordu. Nasıl bir cehennemin içinde olduklarını fark ettikleri için

medyayı susturacak bilgiler verip savasa odaklanıyorlardı. Daha fazla ilerlemeleri halinde kendilerini,

siddetli bir sehir savasının içinde bulacaklardı ki bu durumda harekâtın bütünü tehlikeye girerdi. Karada

Türk askerlerinden mümkün oldugunca uzakta durmaları söylenmisti onlara, bütün isi hava destegine

havale etmeleri gerekiyordu. Yerlesim yerleri ile ugrasmadan Ankara'nın merkezine ilerlemeleri

gerekiyordu. Amerikan Ordusu, Türk Ordusu ile savasarak gerçek bir isgal yapamayacagını iyi biliyordu.

Bu nedenle savas teorileri geregi ülkedeki ayrılıkçı oldugu düsünülen kesimleri harekete geçirecek bir

operasyon yapıyorlardı. Simdiye kadar bu ayrılıkçı kesimlerle ilgili bir ses çıkmamıstı, eger bu sekilde

devam ederse bir ates denizinin ortasında, öfkeli bir Türk Ordusu ile karsı karsıya kalacaklardı ve öylesi bir durumda onları oradan kim çıkarırdı bilemiyorlardı.

Polatlı'nın içindeki mahallelerden makineli tüfek atesi geliyordu, bu atesin düsmanı sehir savasma

çekmek için yapıldıgı çok belliydi. O atese kanarak pesinden gitseler ne türlü tuzakların içine

gireceklerini kimse bilemezdi.. Harvey Jackson, içinde düsman unsurları

barındırdıgını bile bile de

Polatlı'nın yanından geçip gidemezdi. Orayı ele geçirmesi gerekiyordu ama bu neredeyse imkânsızdı, pek

çok zaman ve insan kaybı demekti. Kendisine sunulan bir seçenegi degerlendirmek zorundaydı. Polatlı'yı

destek merkezi olarak kullanmayı isterdi dogrusu ama orayı temizlemek çok zaman alacagı için yok

etmek zorundaydı.

Hemen Hava Kuvvetlerine emir vererek Slayer bombalarının kullanılmasını

istedi.

Tank taburlarına artık Ankara merkezini hedef gösterebilirdi.

Çok fazla ileri gitmeden hatları yarmaları yetecekti, öyle düsünüyordu ama savas alanının üzerine çöken

kesif dumandan mıdır bilinmez, islerin pek de beklenildigi gibi parlak olmadıgını düsünmeye baslamıstı.

101. Hava indirme Tümeni, on iki kilometre kadar doguda kurdugu harekât üssünden saldırıyı baslatmak

için bekliyordu. Ankara'nın tam merkezine saldıracaklar ve devlet binalarının bulundugu bölgeyi; Meclisi,

Cumhurbaskanlıgı Konutunu ele geçireceklerdi. 1. Zırhlı Süvari Tümenine baglı tank ve zırhlılar bütün

güçleriyle kuzeydoguya yöneldi. Helikopterler sürekli olarak zırhlıların önündeki olası engellere

saldırıyor ve bütünlüklü bir savunmanın yapılmasını engellemeye çalısıyordu. Birlik karargâhları ortadan

kaldırılmıs ve araçlarının bir bölümünü kaybetmis olan Türk askerleri ise farklı gerilla taktikleri

uygulayarak sürekli Amerikan askeri öldürüyordu.

Tanklar bir saat içinde gerekli bakım ve ikmal islemlerini tamamladı.

Harekete geçip Ankara

istikametinde ilerlemeye basladılar. Polatlı'da gizlenen birlikler bu konvoylara ates ederek onların

dikkatini çekmeye çalısıyordu ama 1. Zırhlı Süvari konvoyları hiç

çatısmaya girmeden ana savunma

hattına dogru yürümeye basladı. Bu arada ufukta görülen C-130'lar Polatlı için iyi seyler anlamına

gelmiyordu. Buradaki birlikler ellerindeki havanlarla konvoylara ates ediyor ama bir cevap alamıyordu.

Görevleri o konvoyları geciktirmekti ama Amerikan Ordusu savasın kurallarını acımasız sekilde

degistirmisti. Klasik savas anlayısında tehdit olarak algılanacak bir bölge, birazdan dümdüz edilecek ve

tehdit ortadan kaldırılacaktı. Eger savasan taraflardan birisi kamuoyunu umursamıyorsa bu, savastaki

dengeleri hemen degistiriyordu.

Dört C-130 Killer yavasça Polatlı üzerine geldiginde altlarındaki kapaklan açarak dev siyah kütleleri

bıraktı. Bombalar hep bir agızdan vahsî bir çıglık atarak asagı düsmeye basladı. Polatlı'nın güneydogu

mahallelerine düsen bombalar nedeniyle 3. 8 siddetinde bir deprem meydana geldi. 1. Zırhlı Süvari

Tümenini destekleyen kuvvetlerden 2. Zırhlı Süvari Tugayı bombalarla harabeye dönüsen Polatlı'nın

mahallelerine hızlı kesif hareketleri düzenlemeye basladı. Polatlı'nın mahallelerinde yogun silah sesleri

duyulmaya baslanmıstı. Sehirde neler oldugunu kimse bilmiyordu. Harvey Jackson hafif zırhlılarla

donatılmıs olan tugayın çekilmesini istedi. Orada hâlâ ciddi bir askerî

kapasite vardı. 2. Zırhlı Süvari

Tugayı hızla Polatlı’nın dısına çekildi. Hava Kuvvetlerine, muhtemel askerî kapasitenin oldugu bölgelerin

koordinatları bildirildi. O bölgedeki F-15 savas uçakları, kanatlarında takılı olan bütün lazer güdümlü

bombalan Polatlı’ya bosalttı. Bütün evler hasar görmüs gibiydi, tek katlı ve çift katlı evlerin parçaları genis bir alana dagılmıstı.

Harvey Jackson atesin kesilmesi emrini verdi.

Bölgeden ates gelmiyordu artık. Türk askerleri hâlâ oradaydı, bunu biliyordu ama sivil kayıplar onları

susturmus olmalıydı. Uzun süre uslu duracaklarından süphesi yoktu.

CENTCOM kendisi ile irtibat kurmak istiyordu. Harvey Jackson, telefonu eline aldı ve yüzüne bir

gülümseme oturdu:

"Selam Howdy. Her sey yolunda sanırım. Ben ana savunma hatlarını

dagıtacagım. Gerisi 101. ’nin isi. Ama

Ankara’nın içine o askerleri göndermenin akıllıca bir hareket oldugundan emin degilim, kayıplar korkunç

seviyede olabilir."

Telefonu dinlerken dürbünle etrafı gözetlemeye devam etti. Savas alanında olmayı seviyordu ve askerleri

ile beraber savasmak hosuna gidiyordu. Ön saftakilere ne kadar imrendigini kimse bilemezdi.

"Hava Kuvvetleri, isini her zamanki gibi iyi yapıyor. Ana savunma hatlarının birkaç saat içinde dagılmaya

baslaması gerekiyor. Uçaklar sürekli o bölgeyi bombalıyor simdi. Henüz kara saldırısı baslamadan bile

pek çok hattın bosaldıgı yönünde bilgiler var. Sanırım pek zor olmayacak."

"Biliyorum, biliyorum, o kadar da kolay degil. Ama amacımız her mahalleyi ele geçirmek degil. Buna

gerek yok zaten. Sistemi parçalara ayıracak kadar siddeti yaratacagım sana. Gerisine karısmam..."

Telefonu kapattı. Farkında olmadan kendine çok güvendigini hissetti ve bu düsünce onu rahatsız etti.

Düsmanını küçümsemeye baslamıstı. Bu, askerî açıdan kabul edilemezdi ama veriler, bütün savunmanın

alt edilebilecegini gösteriyordu. En azından teorik olarak böyleydi ama karargâhının yanından geçen

yaralı tasıyan araçları gördükçe durumun ne ölçüde güvenilir oldugundan süphelenmeye baslamıstı.

Gencecik askerlerin kan içindeki bedenleri hastane çadırına götürülüyordu ama artık kapasite asılmıstı.

Helikopterler asker ve cephane tasımayı bırakmıs, sürekli olarak yaralıları Irak'a tasımaya çalısıyordu.

Telsizi dinlemeye koyuldu. Cızırtıların arasından heyecanlı askerlerin bagırıslarını duymaya baslamıstı.

Ön saftaki tanklar Türk zırhlılarını tespit etmis ve yogun biçimde atese baslamıstı. Gögüs gögüse bir

çatısmanın ortasındaydılar artık.

Askerler kosarak evin içine girdiler. Hepsi toz duman içinde kalmıstı.

Ter içindeydiler, üstlerindeki

bütün giysiler sırılsıklam olmustu ve nefes almakta zorlanıyorlardı.

Kapıyı arkalarından kapatıp

pencereyi siper aldılar. Mermiler evin üzerine yagıyordu. Bes asker ellerindeki G-3'lerin son mermilerini

sokakta, görmedikleri hedeflere bosalttılar ve evin hemen arkasından çıkıp hızla mahallelere dogru

gözden kayboldular. Askerler evi bosaltır bosaltmaz bir tanksavar roketi dıs kapı kirisinde patladı.

Ankara'nın dıs mahallelerinde patlayan ilk bombalardı bunlar.

1. Zırhlı Süvari Tümeni hatlarda önemli delikler açmıstı. Bu deliklerden giren Humvee ve Stryker zırhlı

araçlarıyla hareket eden timler dıs mahallelerde çatısmalara girip geri çekiliyorlardı. Ancak bu o kadar da

kolay bir is degildi. Bir saat içinde on iki Humvee aracı, içindeki askerlerle beraber tanksavar roketlerinin

hedefi olmus ve yanmıstı. Amerikan askerleri kendilerinden beklenmeyecek bir hırsla çarpısıyordu.

Almak zorunda olmadıkları riskleri alıyor ve Ankara'nın savunmasının çökertilmesi için organize

gördükleri tüm savunma hatlarına bütün silahlarıyla ates ediyorlardı.

Türk askerleri hemen her delikten

çıkıyor ve ölümü düsünmeksizin Amerikalı askerlerle çatısıyordu. Bazı

yerlerde bogaz bogaz geldikleri

duyulmustu. Vietnam'ı hatırlatan bir savas vardı dısarıda. Amerikan kuvvetleri açılan gediklerden

girdikten sonra bir süre ilerliyor ve sonrasında sanki hiç gedik açılmamıs gibi sert bir direnis hattı ile

karsılasıyordu. Sanki bütün Türk Ordusu Ankara'nın içine dolusmustu.

Tanklar ön hatları yaramamıstı, siddetli çatısma nedeniyle Ankara'nın dıs mahalleleri alev alev

yanıyordu. 1. Zırhlı Süvari'nin tank ve zırhlıları durakladı. Bazı

gedikler vardı Türk hatlarında ama bu

gedikleri kullanarak hızlı ilerlerlerse sehir merkezine hemen varmaları

isten bile degildi. Ancak bu çok

tehlikeli bir durumdu. Birlikler bir anda Türk askerlerinin kurdugu tuzakların içinde savunmasız kalıp

kaybedilebilirdi. Rusların Çeçenistan'da düstügü tuzaga düsmeye hiç

niyeti yoktu Harvey'in. Bir seyler

yapmalıydı ama. Bu operasyonun çok hızlı sonlandırılması gerekiyordu.

Bir an tereddüt etti ve sonra tank

güçlerinin gedikleri kullanması için emir verdi. Bu çok riskli bir karardı. O gedikler bilerek açılmıs yollar

bile olabilirdi ama eger operasyon basarılı olmazsa bütün Amerikan güçleri Ankara kapılarında dagılma

tehlikesi ile karsı karsıya kalacaktı. Son gelen istihbarat raporlarına göre, Kayseri Komando Tugayı

tasınabilir agır silahlarını kullanarak bazı Amerikan lojistik konvoylarını yok etmisti. Öfkeli bir biçimde kendilerine dogru geliyorlardı. Lojistik konvoylarını

onlardan korumanın imkânı yoktu, hatta kendi savasçı birliklerini bile koruyabileceginden emin degildi.

101. Hava indirme için zaman yaklasıyordu. Helikopterler hazırlıklarını

tamamladı. Askerler de son

hazırlıklarını sessizlik içinde yapmaya basladılar, yüzlerine makyaj için sürdükleri boyalar nedeniyle

gözden kaybolmaya yüz tutmuslardı.

Harekât gece gerçeklesecekti. Dönen rotor pallerinin sesleri kulaklarına dolmaya baslayınca hareketlerini

hızlandırdılar. Tuz Gölünün yirmi kilometre kadar kuzeyinde kalıyordu 101. ’nin karargâhı. Onlarca

CH-47, CH-53, Black Hawk, MH-53 ve Apache helikopteri aynı anda kalkmaya basladı. Gece karanlıgına

karısan sesler ve aydınlatma ısıkları genis arazide cehennemi bir görüntü yaratmıstı. Bagırıslar çagırıslar

içinde, hayatlarındaki en zor göreve giden askerleri tasıyordu helikopter taburları.

Yükseklerde saldırı uçakları filolarının ısıkları görülüyordu. Onlarca ısık vardı ve bir süre sonra

üzerlerindeki silah yükünü, 101. 'nin saldırı yapacagı bölgeyi vurmakta kullanacaklardı. Amerikan

askerleri çok tehlikeli bir operasyonla Ankara'nın tam göbegine inecekti ve on kilometrekarelik bir yarıçap

kontrol altına alındıktan sonra 1. Zırhlı Süvari Tümeninin ileri hareketiyle iki kuvvet arasında birlesme

saglanacaktı, ilk asamada 101. Hava indirme Tümenine baglı 327. Piyade Alayı bölgeye indirilecek ve

hemen ardından 522. Piyade Alayı da Ankara'nın kuzeyindeki Bolu karayoluna sevk edilip, kuzeyden

ulasması muhtemel bir yardım çabasını önlemeyi hedefleyecekti.

Ankara'da gece, M1A2 Abrams tanklarının olusturdugu alev toplan ile aydınlanıyordu. Sivil halk ne

yapacagını sasırmıs bir halde evlerine kapanmıstı. Karanlık gökyüzünü

duman kaplamıstı, bazı evlerde

yangınlar vardı ve dıs mahallelerde Amerikan zırhlılarının hızla geçip gittigini görebiliyorlardı.

"Gelin, çabuk buraya gelin!" diye, bagırdı adam. Dört çocuk ve iki kadın kosarak onun yanına geldiler.

Adam sırtında bir MI tüfek ve eski bir dürbünle tam karsılarında yıkılmıs bir evin arkasını siper almıstı.

Kadın ve çocuklar bulundukları yerden çıkmaya korkuyorlardı. Asagıdan geçen yolun on metre kadar

yukarısında bir olugun içine saklanmıslardı. Durumları çok tehlikeliydi. Her an iki taraftan birisinin atesi ile ölebilirlerdi. Amerikan zırhlıları asagıdaki yoldan geçiyor ve uzakta bir mahalleye ates açıp aynı

yoldan geri geliyorlardı. Bu zırhlılara zaman zaman makineli tüfek ve roketatarla karsılık veriliyor ve

mermiler olugun çevresine düsüyordu.

Dısisleri Bakanlıgının Kıbrıs masası memurlarından Barkın Çaglayan kosarak aralarındaki bos alanı geçti

ve olugun içine girdi. Sivillerin altısı da korkudan sok olmus bir halde titriyordu. Etrafına bakındı Barkın,

durum kötü görünüyordu. Savas uçaklarının kulak yırtan dalıs seslerinin arkasından büyük patlama

sesleri geliyordu. Amerikan askerleri gitgide daha fazla görünmeye baslamıstı etrafta, kalabalık gruplar

halinde agır teçhizatları ile siper alıyor ve kontrol noktaları

kuruyorlardı. Çocukların annesi oldugunu

tahmin ettigi kadına baktı Barkın, "Teyze, simdi sana kos deyince çolugu çocugu alıp su karsı yıkıntının

oraya kosun. Ben yanınıza gelecegim, sonra beraber kaçacagız." Kadın anlamsız bakıslar fırlattı, nereye

kaçacagız, der gibi bakıyordu. Karsı koyacak durumda degildi, ne söylense yapardı o an.

Barkın asagıdaki yola ve gerisindeki bos alana baktı. Her dakika daha çok asker mevzileniyordu. Ileride

birkaç tankın kendilerine dogru geldigini gördü, makineli tüfekleri ile ates ederek ilerliyorlardı.

Karanlıgın ardından gelen sesler daha da korkutucuydu. Çok büyük bir hareketlenmenin oldugunu

hissedebiliyordu Barkın. Ani bir hareketle kadının omzuna vurdu ve hepsi birden kosmaya basladılar.

Gitmeleri gereken yere varmak için olanca hızlarıyla kosuyorlardı ama yaslı kadın geride kalmıstı. Barkın

oluktan fırlayıp kadını kolundan tuttu ve hızla yıkıntıların arasına götürmek için sürüklemeye basladı.

Kadın neredeyse hiç sesini çıkarmadan dizlerinin üstünde kalmaya çalısarak yıkıntılara ulasabildi. Agır

makineli tüfek sesleri tekrar duyulmaya baslamıstı. Üzerlerinden geçen mermileri duydu. Birileri onları

görmüs olmalıydı ama çok fazla önemsememisti herhalde. Eglence için sıkılan birkaç mermiydi.

Türk askerlerinin yaptıgı savunma mevzilerinde büyük ates topları

olustugunu gördüler. Gökyüzünde

göremedikleri bir kalabalıgın oldugunu biliyorlardı. Amerikan Ordusu çok küçük bir alan içinde

savasıyor ve farklı taktikler uyguluyordu. Büyük bir güçle baskente gelmislerdi, ülkenin diger

bölgeleriyle ilgilenmiyor gibiydiler. Toprak elde etmek ya da stratejik noktalar ele geçirmek gibi bir

hedefleri yoktu sanki.

Barkın saldırılar basladıgında ilk vurulan hedeflerden birisinin içindeydi. O anı yasamıstı. Binanın çılgın

gibi sarsılmasıyla yere yuvarlanmıslardı. Lazer güdümlü füzelerin binaya çarpmasıyla derin bir uykudan

uyanmıs gibiydiler. Bina, orta yerinden yukarıya dogru yanmaya baslamıstı. Çogu bostu katların, sadece

en üst katlarda birkaç önemli bürokrat vardı ve ölmüslerdi. O ise binanın dısına çıkmıs ve hiç hayal

edemeyecegi görüntülere sahit olmustu. Uçakların yükseklerden yaptıkları manevraları ve bıraktıkları

bombaları görmüstü. O bombalar gidip kimi zaman binalara, kimi zaman yollara düsmüstü. Hatırlıyordu,

derin bir rüyadan uyanmıs gibi hissetmisti kendisini. Dısisleri Binasında yanan evraklar, yıllarca izlenen

politikaların izlerini tasıyordu. Yanan evraklarla beraber Cumhuriyet kuruldugundan beri yapılan bütün

çalısmaların da tarihe gömüldügü duygusunu yasamıstı.

O soku atlamak kolay degildi. Hızla eve gitmis ve karısını kapının önünde titrer vaziyette bulmustu.

Elleri o kadar titriyordu ki anahtarları sokup kapıyı açmayı

basaramamıstı. Evlerine girip dısarı

çıkmamıslardı. Camları kırılmıs halde soguktan titreyerek oturup bu kâbusun bitmesini dilemislerdi.

Bir anlık bir kaos... Ve her sey degismisti. Hayatlarına ne olmustu böyle? Her sey yolundaydı, güzel bir

hayatları vardı. Ankara’nın genis yollarında arabalarıyla gezip dolasıyorlar ve hayat hakkında, dünya

hakkında konusabiliyorlardı. Birkaç hafta içinde her sey degismisti.

Karsı koyamadıkları bir güç yumagı

deriyi yırtmıs ve kalbe ilerlemisti. Bu kadar gelismis bir orduya karsı

koymak zordu ama Türk Ordusu

Amerikalıların bile beklemedigi bir sekilde iyi savasıyor ve kayıp verdiriyordu, ölümü neredeyse hiç

düsünmeden savasıyordular. Simdi ise karsı koymak için fazla bir agır silah yoktu ellerinde. Barkın,

yıllardır emek verilen yatırımların yok edilmesini seyretmek ve düsman kapıya dayandıgında ona karsı

gögsünü siper etmenin gerektigini hissediyordu. Bu hiç yasamadıgı

düsünmedigi bir histi ama genetik

kodlarında gerekli bilgilerin yazılı oldugundan süphesi yoktu.

Simdi de onu yapıyorlardı zaten. Birbirini tanıyan insanlar, dostlar, mahalleli bir araya gelip Amerikan

askerlerine karsı ne yapacaklarını konusuyorlardı. Devletle isi olanlar bir yerlerden silah buluyorlardı.

Barkın isi sayesinde Özel Kuvvetler Komutanlıgından bir askerle iletisime geçmisti. Amerikalıların hard

soldiers* dedigi Türk askerleri büyük bir hırsla hazırlanıyordu olası

isgale. Sivil halkla baglantıya geçip

her an kullanabilecekleri evler hazırlıyorlardı. Bazı evlerin bodrum katlan bomba imalathanesine

dönüstürülmüstü bile. Küçük gruplara silah egitimi veriyorlar ve Amerikan Ordusu Ankara’ya girdiginde

ortalıgı cehenneme çevirecek planlar yapıyorlardı. Barkın da bu planların içindeydi ve simdi bulundugu

noktaya da Amerikan askerlerinin ileri kuvvetlerinin nereye geldigini belirlemek için gönderilmisti.

Askerde kullandıgı MI tüfegi, simdi onun en iyi dostu gibiydi. Gerçek bir çatısma anında hiçbir ise

yaraması beklenemezdi belki ama uzaktan yapılacak sıkı bir atıs, bu tarihî tüfegin meziyetlerini, yapımcısı Amerikalılara hatırlatabilirdi.

* Hard Soldiers: Sıkı askerler.

Yanındaki sivillere çok uzakta bir noktayı isaret etti. "Oraya gidin.

Birileri size yardım edebilir." Fazla

zaman harcayamazdı. Bir görevi vardı ve bunu yerine getirmeliydi. Özel Kuvvet askerleri ile yaptıgı

konusma çok duygusaldı. Kimse sehri koruyabileceklerini düsünmüyordu ama mümkün oldugunca çok

Amerikalı öldürmeliydiler. Belki bu sayede onları savası terk etmeye zorlayabilirlerdi. Belki çok iyimser

bir görüstü ama baska sans görülmüyordu. Gökyüzünden sürekli füze yagdıran uçaklara karsı zırhlıları

109

koruyamamıslardı. Eli silahlı insanlardan baska gerçek silahları

olmadıgını düsünüyordu hepsi de. Hava

Kuvvetlerinin direnisi ancak bir hafta sürmüstü. Hava alanları

bombalanmıs, uçaklar düsürülmüs ya da

oldukları yerde vurulmustu. Deniz Kuvvetleri ise gemilerin vurulusunu engellemek için hiçbir sey

yapamamıstı. Kara Kuvvetleri, klasik bir savasta yapılması gereken manevraları büyük bir disiplin içinde

yerine getirmisti ama ordunun bu kadar önemli bir güce karsı özel hazırlık

yapmadıgı belliydi.

Herkes siddetli bir zırhlı saldırısının beklentisi içindeydi. Amerikan 1. Zırhlı Süvari Tümeninin bütün

gücüyle en gerideki savunma hatlarına yüklenmesini bekliyorlardı. Dıs hatlarda ise hemen hemen hiç

direnis kalmamıstı. Ancak hâlâ Amerikan öncülerinin çok gerilerinde silah sesleri duyulabiliyordu.

Barkın, Amerikan askerlerinin hızla toplanmakta oldugunu görmüstü, bu yeterliydi. Hemen gidip bunu

digerlerine bildirmeliydi. Kosarak yıkıntıların arasında ilerlemeye basladı ama o anda birden dondu.

Degisik bir ses geliyordu kulagına. Gökyüzünden gelen bir ugultu, sert ve agır bir ses. Basını kaldırıp

ileriye baktı, ufku süzdü. Sert bir rüzgâr yüzüne çarptı, rüzgârın hemen ardından karanlıgı yırtan büyük

siyah gölgelerle yüz yüze geldi. Hemen üzerinden ardı ardına dev tasıma helikopterlerinin geçtigini

görebiliyordu.

Gözlerine inanamadı. Helikopterler hızla Ankara'nın merkezine dogru ilerliyordu. Dakikalarla

belirlenebilecek bir süre içinde Ankara'nın göbeginde olacaklardı. Bu hiç beklemedikleri bir saldırıydı.

Barkın ne yapacagını bilemedi. Hemen haber vermeliydi. Olusturdukları

savunma planları alt üst

olabilirdi. Hâlâ helikopterler geçiyordu üzerinden, içlerindeki askerleri bile seçebiliyordu. Korkunç

bakıslı siyah suratlar, asla unutmayacagı görüntülerdi bunlar.

Helikopterler geçip giderken Ankara'nın

merkezinde çok büyük patlamalar olmaya baslamıstı. Simdi o patlamaların ısıgında gökyüzündeki

helikopter filolarını daha iyi seçebiliyordu, binalara çarpacak kadar alçaktan uçuyorlardı, etrafa ates

etmeye baslamıslardı. Birazdan her yer cehenneme dönecekti, helikopterlerin gittigi yerde bir sürü

savunma noktası vardı ve Amerikan askerleri gögüs gögüse çarpısmak zorundaydı. Yerdeki degisik

noktalardan helikopterlere ates açıldıgını görebiliyordu Barkın.

Havadaki tasıyıcıları korumakla

görevli Apache'ler de bu atesin önüne baraj olarak giriyor ve neredeyse burun buruna çatısıyorlardı. Daha

simdiden ortalık karısmıstı. Gökyüzünde uçusan baska cisimlerin sesleri duyulmaya basladıktan sonra

ardı ardına patlamalar geldi. Topçu atesi ve tank atesi birbirine karısmıstı. Alevlerin aydınlattıgı uzaktaki

bir noktaya dogru alçalmaya baslamıstı helikopterler. O sırada inise geçenlerden bir tanesinde siddetli bir

patlama oldugunu gördü. Helikopterlerden biri, dumanlar çıkararak ve çılgınca etrafında dönerek yere

dogru indi. Sert bir biçimde yere çarpmıs olmalıydı. Bu, Amerikan askerleri açısından ilk kayıp anlamına

geliyordu. Ve son olmadı. Barkın'ın bulundugu noktadan gökyüzü

açıklıkla görülebiliyordu.

Amerikan helikopterleri havada kaldıkları süre içerisinde sürekli kayıp veriyordu. Daha simdiden bes

adet tasıma helikopterinin vuruldugunu görmüstü. Bu çılgınca bir hareketti, sorumsuzcaydı. Hiçbir

komutanın askerlerini bu sekilde bir saldırıyı yaptırmaya hakkı

olamazdı. Amerikan askerleri ne

yaptıklarının farkında degil gibiydi. Korkudan kaskatı kesilmis halde savasmaya çalısıyorlardı. Henüz

savunması çökmemis bir sehrin üzerine helikopterle saldırı

düzenlemek... Bunu planlayanların gerçek

dünyayla baglantısı kesilmis olmalıydı. 101. Hava Indirme Tümeni daha yere inmeden iki yüz kadar

askerini kaybetmisti.

Onlar için üzülecek degildi Barkın. Kosarak kendisini bekleyenlerin yanına gitti. Geçtigi sokaklardaki

insanlar, karanlıga bogulan evlerinden baslarını çıkartmaya korkuyorlardı. Sadece kendisinin ayak sesleri

duyulabiliyordu ve korkuyordu Barkın. Tanrım, bu gerçekten olabilir mi?

Kendi sehrimde kosmaya

korkuyorum. Bir süre sonra sokakta yürümeye korkacagım, düsüncesiyle irkildi. Isli sokaklarda kosarken

kendi gölgesinden korktugunu fark etti. Kahretsin, nerede bu Allah’ın belası yer? Bütün sokaklar birbirine

benziyordu sanki. Her yer, her yer tuzak gibi görünüyordu. Silah, sırtında durmaz olmustu, terden ıslanan

bedeni soguk hava ile bulusup donma etkisi yaratıyordu. Bacaklarındaki gücün tükenmeye basladıgını

hissetti, içinde bir seyler ona kaçmasını söylüyordu.

Sıcak evi, karısı, sıcak hayalleri... Ve simdi bunlara karsılık sert, soguk ve ölümcül silahların zırhlarıyla

karsı karsıyaydı. Ne büyük bir seçim yapmak zorundaydı! Ruhunda yayılmaya baslayan teslim olma

içgüdüsünü yenmesine yardım edecek bir seye ihtiyacı vardı. Ne yapabilirlerdi ki, saldıranları görmüstü,

onlardan bir bölümünü öldürseler ne olacaktı? Kendileri de ölecekti ve sonunda onlar kazanacaktı. Eger

yasarsa belki düzelirdi bir seyler... Eski günlere dönülebilirdi belki, kim bilir? Aklına sürekli Amerikan

filmleri geliyordu. O filmlerin ne ise yaradıgını anladı birden ama bunun bir yaran yoktu artık.

Amerikalıları tanımıyordu aslında, olanı biteni sadece o filmlerden beynine kazınan imgelerle

degerlendiriyordu. Belki içinde teslim olma içgüdüsünü atesleyen sey de filmlerde kendisine gizlice

iletilen mesajlardı.

Hayatında hiç duymadıgı sesler duyuyordu. Bugünleri eger ileride hatırlarsa, en çok sesleri

hatırlayacaktı. Çılgınca patlamalar, patlamalar, patlamalar... Bos sokaklarda kosarken kendi ayaklarından

çıkan sesler, nefes alısverisini kalp atıslarıyla karıstırmasına neden olan beynindeki basıncın sesi...

Evet, burasıydı iste. Eski bir apartmanın içine girdi. Üçüncü katın zilini çaldı. Hemen açıldı kapı. Kosarak

yukarı çıktı. Apartman karanlıktı. Üçüncü kata geldiginde aralık duran kapıdan içeri daldı. Içeride sekiz

dokuz kisi vardı, içlerinden birisi vücut yapısı ve bakıslarıyla digerlerinden ayrılıyordu hemen, özel

Kuvvetlerde görevli bir astsubaydı, yanındakiler onu Sahin Bey diye çagırıyordu.

"Ne oldugunu tahmin edemezsiniz!"

"Ne oldu?"

"Geldiler, helikopterlerle geldiler ve saldırıyorlar."

Odadakiler ayaga kalktı. Suratları degismisti. Sahin Bey hemen silahına sarıldı ve teçhizatını üzerine

sarmaya basladı. Herkesin yüzü bembeyaz olmustu. Kimse böyle bir sey beklemiyordu, sadece birkaç

yere bomba yerlestireceklerini düsünmüslerdi. Oysa Sahin Bey çatısmaya gider gibi hazırlanıyordu. M-16

özel yapım tüfegini ve gece görüs dürbününü kontrol edip dipçigi sag omzuna ve namlu çapraz asagı

bakacak sekilde astı. Tam kalbinin üzerinde, kabzası saga bakacak sekilde bir tabanca asılıydı. Belindeki

kemerde degisik büyüklükte sarjörler vardı. Sahin Bey ayaga kalktı, kafasına özel yapım Kevlar hafif

kaskını geçirdi.

"Evet, benimle gelmek isteyen var mı? Planları unutun, adamlar tam göbegimizden saldırıyorlar. Bu, ’Biz

buradayız, erkekseniz gelin’ demek."

Barkın odadakilerin kaçamak bakıslarını fark etti. Kimse böyle bir seye hazır gibi degildi. Sahin Bey

durumu anlamıstı, hepsinin ailesi oldugunu biliyordu, istese onları

zorlayabilirdi ama bunu

yapmayacaktı. Oyunun kuralları degismisti. Amerikan askerleri ile bogaz bogaza savasmak

zorundaydılar. Ankara, tarihinin en zor gününü yasıyordu. Barkın bir adım öne çıktı: "Ne bekliyoruz

Sahin Bey? Bana bir kalasnikof verin oradan."

Sahin Beyin yüzü aydınlandı. Barkın'dan bunu bekliyordu. Barkın hızlı

adımlarla gidip kalasnikoflardan

birisini aldı ve sırtına taktı. Birkaç sarjörü bir çantaya doldurup öbür omzuna yerlestirdi.

"Bu pisliklerin emrinde yasayacaksam, öleyim daha iyi." Evi terk ederken odada sessizlik olmustu. Kolay

degilmis Ölüme gitmek, diye düsündü geride kalanlar. Neredeyse rahat bir nefes almıslardı ama

vicdanları sızlıyordu. Kahrolası bir bencillik bulutu çökmüs gibiydi üzerlerine. Diger ikisi gitmisti ve

öleceklerdi herhalde, oysa onlar sıcak bir günü daha yasayabileceklerdi. Her sey geçerdi belki... ha öyle degil mi?

Sahin Bey ve Barkın sokakların arasından hayalet gibi geçerek helikopterlerin inis yaptıgı bölgeye dogru

yöneldiler. Yolda silahlı adamlara rastlıyorlardı. Birkaç askerî birlik de mahallelerde siper almıstı. Elinde

Eryx tanksavar roketi olan bir asker, evlerden birisinin içinde avını

bekliyordu. Kimse birbiriyle

konusmuyordu, herkes sokta gibiydi. Genelkurmay sürekli hareket halinde olmasına ragmen askerî

birliklerle baglantı devam ediyordu. Zaman zaman Genelkurmay Baskanının telsizlerden sesini

duyurması askerin moralini yükseltiyordu. Bütün birlikler toparlayabildikleri bilgiler ısıgında bir seyler yapmaya çalısıyordu. Ankara Emniyet Teskilatının polis gücü neredeyse donanımlı bir ordu gibi

savasıyordu. Ankara hiç görmedigi bir karmasa içindeydi ama savunma büyük bir düzen içinde

yapılıyordu. Aniden bir apartmandan çıkan elli kadar asker, 101. ’nin askerlerine saldırıp zayiat

verdirdikten sonra aynı hızla ortadan kayboluyordu.

Özel Kuvvet askerleri de pek çok noktada komuta kademesi gibi çalısıyordu. Polis kuvvetlerinin askerî

amaçlı olarak idaresi onların elindeydi. Normal zamanlarda hareketsiz gördükleri yaslı polislerin bile

elinde kalasnikofla nasıl savastıgına sahit olduklarında gögüsleri gururla kabarmıstı. Daha önce

Ankara’da görev yapmakta olan özel tim polisleri sivil araçlarla Istanbul’a gitmis ve bölge komutanının

emrinde savunma için hazırlıklara baslamıslardı. Sıra Istanbul’a geldiginde gerçek bir savas görecekti

insanlar.

Barkın ve Sahin artık sürünmeye baslamıslardı Bakanlıklar bölgesine geldiklerinde. Çatısma sesleri

kulakları sagır edecek seviyedeydi. Barkın kendisinden ayrılmıs, bedenini dısarıdan izliyormus hissine

kapıldı. Her sey gerçek ötesi duygusunu uyandırıyordu insanda. 101.

Hava indirme Tümeninin 1. Tugayı,

Ankara’nın tam ortasına inmisti. Onları görebiliyordu Barkın; agır teçhizatları ve ürkütücü silahlarıyla

binaların kenarlarında mevzilenmisler, durmadan ates ediyorlardı.

Karanlık sokaklarda askerlerin

gölgelerini görebiliyordu ikisi de. Amerikan askerlerinin mevzilendikleri binalar da yogun ates

altındaydı. Büyük kalibreli mermilerin duvarlardan kopardıgı toz ve tas parçalan her tarafa dagılıyordu.

Amerikan askerleri ele geçirdikleri binaların içinde sürekli olarak ates ediyor ve mermileri bittiginde yeni

mermi doldururken sürekli olarak dua ediyor ve haç çıkarıyordu.

Yaralılar için yapılacak bir sey yoktu.

Herkes gerçeklik duygusunu yitirmeye baslamıstı. Kimi vurduklarının ya da kimin vuruldugunun bir önemi yoktu. Cehennemde gibiydiler. Tek bildikleri buradan nasıl

çıkacakları hakkında en ufak bir ipuçlarının olmadıgıydı.

Sahin Bey, Barkın’a eliyle bir yönü gösterdi. TBMM Binasının oldugu yerde yogun bir çatısmanın izlerini

görüyordu ikisi de. Uçaklar TBMM Binasını özellikle vurmamıstı. O

binayı ele geçirerek psikolojik bir

etki yaratmak niyetindeydiler.

"Sanırım Meclis Binasını ele geçirmek için saldırıyorlar," dedi Sahin Bey. Düsünceli görünüyordu. Barkın

onun bu halini anlayabiliyordu. Kendisini sorumlu hissediyor olmalıydı.

Görevini yerine getirip insanları

düsman isgaline karsı örgütlemesi gerekiyordu ama o kadar hızlı bir isgal hareketi ile karsı karsıya

kalmıslardı ki örgütlenmenin imkânı olmamıstı. Sok içindeki sivillerden bir direnis gücü olusturmak çok

zordu. Irak isgalinde durum farklı olmustu Amerika için. Savasla yasamaya alısmıs insanlar bir diktatör

tarafından uzun yıllar isgale karsı örgütlenmis ve Amerikan Ordusuna kök söktürmüstü. Bu nedenle Türk

Ordusu oraya çagrılmıstı. Yani... en azından resmî açıklamalar bunu gösteriyordu. Irak gerçekten direnis

konusunda kuvvetli çıkmıstı.

"Ne halt yiyecegiz?" Sahin Bey arsız arsız gülmeye baslamıstı. Is yüzünden ikisinin de yüzü kirlenmisti,

disleri bembeyaz görünüyordu. Barkın'ın da sinirleri bozulmustu. O da gülmeye basladı, Iki silahlı adam

bir binanın gölgesinde yere yatmıs, karınlarını tutarak gülüyorlardı.

Birkaç yüz metre ötelerindeki agır

112

teçhizatlı Amerikan askerleri gece görüs dürbünlerini takmıs, uzaydan gelen yaratıkları andıran

görüntüleriyle kendilerine ates açılan binalara mermi yagdırıyorlardı.

Sahin Bey aniden susup dikkat

kesildi. Barkın da aynı sekilde karsılık verdi. Askerlerde yogun bir hareketlilik gözlenmeye baslamıstı. Bu

arada sokakların birinden hızla bir zırhlı savas aracı çıktı ve genis caddede son süratle ilerleyerek birkaç

binadan olusan bir bloga 25 mm'lik otomatik topu ile ates yagdırdı.

Sonra genis bir kavis çizerek

caddeden geri döndü ve askerlere koruma saglamak üzere önlerine park etti. Zırhlı savas aracının çıktıgı

sokaktan gelen tank her ikisini de irkiltti. Tank hareket halindeyken ates ederek ilerledi. Yaptıgı her atısla, iç içe geçmis olan binalar sarsılıyor ve saglam kalan

camlar tuzla buz oluyordu. Olay kontrolden çıkmıs gibiydi. Ates açan Amerikan tankı, nereden geldigi

belli olmayan bir füzeyle vurulunca siddetin dozu daha da arttı. Her iki taraf da birbirine daha hırslı bir

sekilde saldırıyordu. Türk askeri bogazına sarılmıs bir yılanı çekip atmak için inanılmaz bir hırsla

mücadele ediyordu. Onların buraya kadar gelmis olmaları bile dayanılacak bir sey degildi.

Sahin Bey etraftaki Türk askerlerine baktı. Çok uzaklarda gölgelerini seçebiliyordu. En yakın biziz, diye

düsündü. Tam bunu düsünürken yüzlerce metre ötedeki bir noktadan fırlayan füze, havada diyagonal bir

rota takip ederek ikinci tanka üst tarafından çarptı. Tank büyük bir gürültüyle patladı ve alev alarak

yanmaya basladı. Amerikan askerleri bir araya toplandılar ve arkasına saklandıkları zırhlıdan uzaklastılar.

Füzenin atıldıgı yere dogru yogun bir ates basladı. Telsizli bir askerin telsizle yardım istedigini tahmin

edebiliyorlardı. Tank ve içindeki personel için yapılabilecek bir sey yoktu. Eryx füzesi kesin vurus

yapmıstı. Amerikalılar çok tehlikeli bir noktada olduklarını anlamıs olmalıydılar. Bir dakika sonra havada

görünen Apache helikopteri füzenin atıldıgı noktaya dogru roket yagdırmaya basladı ama Apache'ye karsı

açılan ates daha siddetli olmustu. Helikopter vurularak yere dogru dönerek alçaldı ve hızla betona çarptı.

Içindeki pilotlar ölmemisti ancak hareket

edemiyorlardı. Türk askerleri bulundukları mevziden çıkarak helikopterin yanına gitti. Amerikalı

pilotları çıkararak kendi mevzilerine sürüklediler.

Ankara'nın sokaklarında, atılan ve betona çarpan füzelerin sesleri yankılanıyordu. Saldırı devam ederken

gökyüzünde bir uçagın sesi duyuldu ve az önce füze atılan mahallede siddetli bir patlama oldu. Adamlar

oradan bir daha füze atılmayacagını garantilemek istiyor gibiydiler.

Ancak uçagın attıgı bomba birkaç

apartmanda büyük hasar olusturmustu. Sivillerin çıglıkları duyuluyordu ama kimse onlara yardım

edecek durumda degildi. Az önce zırhlıların çıktıgı sokaga paralel sokaktan bu sefer ardı ardına birkaç

zırhlı muharebe aracı fırladı ve hayli uzaktaki bir noktaya yönlendi.

Çıldırmıs gibiydiler, çok güçlü bir

ordunun korudugu baskentin ortasına inmisler ve sokak savasma girismislerdi. Zırhlıların gittigi noktada

silah sesleri artmaya basladı. Önemli bir savunma noktası kesfetmis olmalıydılar. Aynı sokaktan iki tank

çıktı ve hızla zırhlıların bulundugu noktaya geldi. Toplarını

yönlendirip arka arkaya ates etmeye

basladılar. Çıkan ısık nedeniyle ortalık gün gibi aydınlanmıstı.

Zırhlılar da tanklara ates destegi saglıyordu. 101. ’nin askerleri zırhlıların içinden çıkıp birkaç köse

basında siper olusturdu. Barkın ve Sahin Bey adamların adım adım Ankara’yı ele geçirmekte oldugu

düsüncesine geldiklerinde sasırıp birbirlerine baktılar. Evet, iste düsman karsılarındaydı. Ne

yapacaklarını düsündüler. Onlarla savasabilirlerdi ama ölmek durumundaydılar.

Su anda Amerikan kuvvetlerinin eri egitimli askerleri çok siddetli bir saldın harekâtı

gerçeklestirmekteydi. Bu saldırırım durdurulması zordu. Karsılık veren savunma noktalarına fazla güçle

bindirme yapılıyor ve sivil kayıplar olusuyordu. Gözlerinin önünde yanan binalardan sarkan, atlayan

insanlar vardı. Bu durumda savunma yapmak yarardan çok zarar getirirdi.

Helikopter sesleri duyuldu

yine. Onlarca helikopter üzerlerinden geçip Ankara’nın kuzeyine dogru ilerliyordu. Bunu yaparken

asagıya agır makineli atesi açmayı ihmal etmiyorlardı. Sabaha dogru neler olacagı belliydi. Ankara’nın pek

çok noktası Amerikan isgaline ugramıs olacaktı.

Ancak durum sanıldıgının aksine daha farklı bir biçimde ilerliyordu.

Amerikan kayıpları çok fazlaydı.

113

Harekâtın sürebilmesi, tehlikeye girmisti.

Yarın sabah baska bir sabah olacak, diye düsündü Barkın. Elindeki kalasnikofa baktı ve karısını, annesini

düsündü. Sahin Bey onun aklından geçenleri biliyordu.

"Gitmelisin."

"Hayır Sahin Bey, olmaz."

"Barkın, git. Simdi yapacak bir sey yok. Baksana adamlar sehrin merkezine girdi. Yavas yavas sehri

kurtaracagız. Simdi ne yapsak bos. Kararlılar ve her imkânları var.

Sivillerin fazla zarar görmesini

istemiyoruz degil mi?"

"Evet ama..."

"Git ulan, uçururum kafanı yoksa!" Güldü Sahin Bey.

"Ya sen..."

"Ben de Albayımın yanına gidecegim."

Barkın kafasını sallayıp kosarak uzaklastı. Karısına ulasmalıydı, kim bilir ne kadar korkmustu. Arka

sokaklarda kosarken insanlara ve askerlere rastlıyordu. Herkes bir seyler yapabilmek için ugrasıyordu

ama düsmanın agır silahlarına karsı ne yapacaklarını bilmiyor gibiydiler. Bir an aklına geldi. Kalasnikofu

omzundan çıkarıp attı. Bu sekilde yakalanırsa hiç umudu kalmazdı

dogrusu. Nasıl olsa silah bulurum,

diye düsündü.

Sahin Bey, Barkın'ın gittiginden emin olduktan sonra dönüp Amerikan askerlerinin ilerleyisine baktı. 1.

Zırhlı Süvari Tümenine baglı tanklar ve askerler olusturdukları bir koridorla 101. 'nin askerleri ile temas

saglamaya baslamıslardı. Ancak durumun hangi yönde gelisecegi belli degildi. Süvari Tümeni açılan

gediklerden girmisti ama bekledikleri gibi bu gediklerin çogu Türk Ordusu tarafından tuzak amaçlı

açılmıstı. Bunu tam olarak belirleyemeseler de Ankara'nın içinde etrafı

sarılmıs durumda önemli bir

Amerikan kuvveti bulunuyordu.

Civarda çok sayıda farklı giysili asker de vardı. Amerikan Özel Kuvvetlerinin en iyi adamlarının etrafta

oldugundan süphesi yoktu Sahin Beyin. Hedeflerinin Meclis oldugu belliydi. Ne yapıp edip oraya

gitmeliydi. Ölene kadar orayı savunmak zorundaydı. Zihnini bir yokladı, en güvenli yolun planını

kafasında çizdikten sonra kalkıp bir maraton kosucusu gibi istikrarlı

bir sekilde fırladı. Orada pek çok

arkadasını bulacagından süphesi yoktu.

Sokaklar bosalmıstı iyice, silah sesleri doldurmustu insanların yerini.

Sahin Bey, bu saldırıyı

atlatabileceklerini düsünmüyordu. Düsman içlerine inmisti ve sehri çevreleyen süvari tümeni ile

baglantısını kurması hızlı gerçeklesmisti. Bu harekâta direnmek demek, sivil kayıpların artması anlamına

geliyordu, çünkü direnisin oldugu noktalar acımasızca hava saldırılarına hedef olmaktaydı. Sehrin her

yerinde hava bombardımanının neden oldugu patlamalar meydana gelmekteydi sürekli. Sahin Bey

kosarken, bombaların fırlattıgı metal ve beton parçalardan korunmak zorunda kalıyordu. Meclise

yaklasırken çatısmaların siddetinin arttıgını hissedebiliyordu.

Silahının emniyetini açtı ve namlusu

asagıya bakar biçimde kosmaya devam etti. Barut kokusu bütün sehrin üzerine sinmisti. Büyük bir

felaketin ortasındaydı ve hiçbir sey hissetmiyordu. Bombaların vurdugu binaların önünde, binada

bulunan ama sans eseri kurtulmus insanlar oturuyordu. Sok içindeydi hepsi de. Onlara yardım etmek

isterdi ama

artık bütün baglar kopmustu, dev bir Cumhuriyet sistemi var olma mücadelesi veriyordu, kayıpların

önemi her dakika daha da azalıyordu.

Sahin Bey, Meclis Binasına yaklastıgında bir sokagın karanlık noktasında durup etrafı gözetledi.

Gözlerine inanamıyordu; bazı siviller, ellerinde isaret ısıkları ile gökyüzüne isaret veriyordu. Ve hemen

ardından alçaktan uçan bir helikopter bölgeye inip Amerikan Özel Kuvvet askerlerini bırakıyordu.

Onlarca kilo agırlıgındaki teçhizatları ile askerler hemen etrafa dagılıyor ve hızlı biçimde güvenlik

noktaları olusturmaya çalısıyorlardı. Sahin Bey, Amerikan helikopterlerine yer gösterenlerin kim

oldugunu göremiyordu ama Amerikalı olmadıklarına emindi, içi öfkeyle doldu. Sivillerden birini

izlemeye basladı. Genç, yirmi bes yaslarında, koyu tenli birisiydi.

Helikopter indikten sonra kosarak ara

sokaklara girmisti. Sahin Bey onu yakalamak için kosmaya basladı. Yan sokaktan tam önüne çıkıp

durdurdu onu. Genç adamın gözü korku ile açılmıstı. Sahin Bey ile göz göze geldiginde ne yapacagını

sasırdı. Bir seyler söylemek istiyordu ama sesi çıkmıyordu. Sahin Bey ona soru sormak geregini

bile duymadı, M- 16'nın tetigini bir kere çekti ve genç adam yüzünde patlayan merminin siddeti ile hızla

sırt üstü yere serildi.

Sahin Bey kosarak az önceki yerine geldi. Amerikan askerleri çok önemli noktalarda baraj kurmuslardı.

"Allah kahretsin, daha iyisi yapılabilir miydi?" diye düsündü.

Bu kadar cüretkâr bir saldırı beklenmiyordu dogrusu. Sahin Bey resmin tamamını göremedigi için

Amerikan kuvvetlerinin, inisiyatifi elinde tutugunu zannediyordu ama durum hiç de düsündügü gibi

degildi. 1. Süvari Tümenine karsı yapılan hazırlıklar hep tankların imhasına yönelikti ve bütün sehrin dıs

cephesine yayılmıstı. Oysa Amerikalılar dar bir koridordan merkeze girmislerdi ve havadan gelen 101. ile

birleserek Ankara'nın merkez noktalarını ele geçirmeye çalısıyorlardı.

Bir hayli de ilerleme saglamıslardı.

Ayakta kalan devlet binalarının bazılarında Amerikan askerleri görülebiliyordu. Cumhurbaskanlıgı

Konutu da zırhlılar tarafından kontrol ediliyordu. Görüntü her ne kadar kötü de olsa, buradaki Amerikan

birlikleri sarılmıs durumdaydı. Onlar sabahı ve TV kameralarını

bekliyorlardı. Yeni kuvvetlerin gelip

kendilerini kurtarması gerekecekti. Oysa Bolu karayolunu kapatmak için gönderilen 527. Hava indirme

Alayı, Kayseri Komando Tugayının saldırısına ugramıstı. Bu, Amerikalı

askerler için tarihlerine yazılan acı bir sayfa olmustu dogrusu.

Kayseri Komando Tugayının inanılmaz

gerilla taktikleri nedeniyle çok zor durumda kalmıslar ve çok kayıp vermislerdi. Komandolar çok

yakınlara kadar girip havan topları ile karargâhı bile vurmuslar ve birkaç üst düzey subayı

öldürmüslerdi. Savas garip bir hal almıstı. Ankara’nın konumu belirsizdi. Tam anlamıyla kaos

yasanıyordu.

Sahin Bey, yerden kalkıp kosmaya basladı yine, hâlâ kendi arkadaslarından kimseye rastlamamıstı.

Meclis yakınlarındaki caddeden karsıya geçti. Cadde üzerinde tank paletlerinin izleri görülüyordu.

Kavaklıdere semtindeki küçük bir parkı çevreleyen beton duvarın arkasına saklandı. Bir an yanlıs

davrandıgını düsündü. Çok fazla merkezdeydi, etrafta serseri kursunlar uçusuyordu ve her an görülme

tehlikesi vardı. Amerikalı askerlerin sürekli bagırdıklarını ve ates ettiklerini duyuyordu sadece. Tam o

sırada sagında kalan yokustan birkaç sivil giyimlinin Amerikalı

askerlere ates ettigini görünce sevindi.

Hareketlerinden, Özel Kuvvet askeri olduklarını anlamıstı. Üç

kisiydiler; birisinin elinde agır makineli

tüfek, diger ikisinin elinde M-16 vardı, iki büyük tas parçasının arkasında mevzilenmislerdi ama

durumları kötüydü. Umutsuzca savasıyorlardı. Sahin Bey tam onlara seslenecekti ki, bir ısık huzmesi

gelip siper aldıkları taslara çarptı ve ortalık aydınlandı. Sahin Bey kendisini yere

attı, gözleri bir an için kör olmus gibiydi, gözlerini açabildiginde üç

askerin yerde kıvranmakta oldugunu

gördü. Hemen oradan uzaklasmalıydı, yoksa... Kosarak uzaklasırken dönüp arkasına baktıgında siyah

üniformalar giymis, gece görüs dürbünlü kaskları olan birkaç düsman askerinin yerde yatanların basına

geldigini gördü. O anda Amerikan askerlerinden birisi basını döndürdü

ve Sahin Bey ile göz göze geldi.

115

Sahin Bey hemen silahına sarıldı, aynı karsısındaki Amerikalı asker gibi. Neredeyse aynı anda ates ettiler

birbirlerine ve mermiler ikisinin de bedenine isabet etti. Ancak Amerikalı Özel Kuvvet askerinin çelik

yelegi vardı, Sahin Bey ise sıradan bir mont giymisti. Sahin Bey yerde yatarken gökyüzünü görebiliyordu.

Karanlıgın içinde, geceden daha koyu cisimler dolasıyordu ve gögü yaran izli mermileri görüyordu hayal

meyal. Saniyeler çok hızlı geçti, siyah üniformalı askerler basında belirdi. Konusacak halde degildi,

karnındaki yaradan oluk oluk kan akıyordu. Acı çekmesi uzun sürmedi. Amerikalı asker, silahını dogrultup isi bitirdi.

Bütün Ankara ertesi sabaha siyah bir duman ve is örtüsü altına girmisti. Sesler de kesilmis gibiydi,

nadiren silah seslerinin yankılanması duyuluyordu. Görüntü

anlatılamayacak boyutlarda korkunçtu.

Sehir, inanılmaz bir tahribat görmüstü ve sivil kayıp çok yüksekti.

Meclis ve Bakanlıklar bölgesindeki

binalar simsiyah olmustu, ’ etraftaki semtlerde enkaz halinde yanmakta olan evler nedeniyle ulasım

tamamen kesilmis durumdaydı. Sokaklarda canlı görmek neredeyse imkânsızdı çünkü Amerikan askerleri

hareket eden her seye ates ediyorlardı, ikmal hatları kesilmisti. Ancak yogun bir sekilde mevzilendikleri

için henüz bulundukları yerden atılmaları zordu. Amerikalılara yardım gelmesi ise imkânsızdı. 101. Hava

Indirme Tümeni seksenden fazla helikopterini yitirmisti. Korkunç

durumdaydılar ama hâlâ ellerinde

yeterli propaganda yapacak kadar güç bulundugunu düsünüyorlardı.

Bekledikleri ayrılıkçı güç hareketi

çabuk baslarsa isler yoluna girebilirdi.

Barkın evin camından asagıya baktı, karısı sürekli aglıyordu. Evde yiyecek namına hiçbir sey kalmamıstı.

Sabah ayazı evin içini acımasızca dolduruyordu ve dogrusunu söylemek gerekirse evleri saglam oldugu

için dua ediyorlardı. Sokaktan aralıklarla ve hızla geçen Amerikan zırhlı araçlarının üzerindeki askerler

tedirgin bakıslarla evleri süzüyordu. Barkın düsmanca gözlerle kesismek istemedi ve camdan birkaç adım

geri çekildi. Evde karısı vardı... Yoksa...

Televizyonu açtı. En çok da bu durumu anlamıyordu. Elektrikler ve televizyon hep çalısır haldeydi. Sanki

Amerikalılar bunu isteyerek yapıyorlardı. Evet, evet... Isteyerek yapıyorlardı. Buna süphe yoktu. Önemli

bir silahtı bu onlar için. Yıkımın görüntüsü, kendisinden daha çok etki yaratıyordu.

Apartman yüksek oldugu için Ankara’nın büyük kısmını görebiliyordu.

Tanrım, her sey vurulmus

gibiydi. Anlatacak bir sey yoktu artık. Ürpertici giysilere ve boyalara bürünmüs olan Amerikan askerleri

sehrin merkezindeydi, kısılıp kalmıstı. 1. Süvari Tümeninin zırhlıları

savunma hatları olusturmustu. Çok

geçmeden Türk güçleri bu hatlara saldırmaya baslayacaktı, bir süre dinlenmeli ve güç toplamalıydılar.

Televizyonda o sırada çok anlamlı seyler yoktu. Sadece ekrandan akan ham görüntüler vardı.

Cumhurbaskanlıgı konutundan görüntüler oldugunu fark etti.

Konutun bahçesinde dolasan askerler vardı, evin içinden dumanlar çıkıyordu ve duvarların bazıları

yıkılmıstı. Kamera degisti, odaları gösteriyordu simdi. Askerler sandalyelerde oturmus dinleniyorlar ve

sakalasıyorlardı. Duvarlardaki resimlerin yanında fotograf çekenler bile vardı. Çok siddetli bir çatısmadan

çıktıkları belliydi. Yüzlerindeki boyaları bile silecek fırsatları

olmamıstı. Alttan geçen sade bir yazı günü

özetliyordu.

CNN International: Türkiye'nin baskenti Ankara'da kısmî olarak denetim saglandı. Siddetli çatısmalar

sonucunda Meclis ve Cumhurbaskanlıgı Konutu gibi önemli noktalar ele geçirildi. Durum gerginligini

koruyor. Dünden beri süren çatısmalarda 628 Amerikan askeri hayatını

kaybetti. Savasın basından beri

kayıp sayısı 5800'ü bulurken yaralı sayısı 9800. Türk askerlerindeki kayıp sayısı bilinmiyor.

Barkın kanepenin üzerine yıkılıp kaldı. Bütün enerjisi çekilmis gibiydi. Ekranda gördükleri tamamen

yalandan ibaretti. Ama bu haberler halkın moralini yok edebilirdi, insanların hiçbir sey yapamayacaklarını

116

düsünmelerini istemiyordu. Sahin Bey ne yapıyordu acaba, ona ulasabilir miydi? Ne zamandır üst düzey

yöneticilerden ses çıkmıyordu. Barkın içinde gitgide büyüyen derin uçurumu anlamaya çalıstı. Bunca

yıldır isleyen ve betonlasmıs gibi görünen sistem neden ibaretti de bir anda buharlasmıs gibi duruyordu?!

Aslına bakılırsa Amerikan Ordusu, çok hızlı bir operasyonla ülkenin kalbine oturmustu. Diger bölgelerde

hayat normal akısında devam ediyordu. Amerikan güçleri hava hakimiyeti nedeniyle böylesi bir ileri

harekât yapabilmisti ama bunu devam ettirecek güçleri yok gibi görünüyordu.

Bu, yeni dünyanın savas konsepti olmaya baslamıstı. Amerikan Ordusu ile savasan ülkeler, askerî alt ve

üst yapılarını hava saldırılarına karsı koruyamıyor ve bir süre sonra klasik ordu tanımlarını kaybetmeye

dogru gidiyorlardı. Yine öyle olmustu, Türk Ordusu alt ve üst yapısını

büyük oranda kaybetmekteydi ve

tek yapabildigi, gerilla tipi savunma idi, henüz püskürtme asamasına geçilmis gibi görünmüyordu.

28 Mayıs 2007

BILINMEYEN BIR YER

Odanın içi sıcaktı. Sivil kıyafetli birisi, elinde agır bir makineli tüfekle kapının önünde duruyordu.

Kapıdan girince tam karsıdaki genis kanepede Genelkurmay Baskanı Hikmet Pars, onun hemen sagında

kalan sıradaki koltukta Basbakan Tayyip Erdogan, sol tarafındaki kanepede Hava Kuvvetleri Komutanı

Orhan Akyürek ve onun yanındaki sandalyede Özel Kuvvetler Komutanı

Tümgeneral Selami Dikbas

oturuyordu. Hepsinin yüzünde soguk ve karanlık bir ifade vardı. Hikmet Pasa herkesten daha enerjik

görünüyordu. Amerikan Ordusu onu öldürmek için sayısız girisimde bulunmustu ve bunlardan

bazılarında hedeflerine çok yaklasmıslardı. Hikmet Pasa bu durumu alaya alıyor ve etrafındakilere "Sizi

öldürmeye deger bulmuyorlar herhalde," diye saka yapıyordu. Odada bulunanların bir araya gelmesi

gerçekten büyük basarıydı.

Kaosun gittikçe arttıgı bir anda hükümetin -sadece Basbakan- ve askerî

kanadın bir araya gelip istisarede

bulunması önemli bir olaydı. Bu durum ülkenin geri kalanına iletilirse halkın morali üzerinde olumlu etki

yaratırdı. Ancak televizyonlar bu sorumlulugu alamıyorlardı. Eger o görüntüleri yayınlarlarsa Amerikan

güçleri tarafından hemen sorgulanacaklarını düsünüyorlardı. Isgal henüz fizikî olarak tamamlanmamıstı

ama insanların beyinlerinde önemli bir kısmı tamamlanmıs görünüyordu.

Hikmet Pasa, odaya

kurdurdugu kameraya çekimin kaliteli olması için talimat verdi, toplantının bazı kısımlarında çekim

yapılacaktı. Bu bölümler keyifli sohbetlerin yapılacagı kısımlar olacaktı. Halka biz buradayız ve

direniyoruz mesajının çok saglam biçimde verilmesi gerekiyordu. Kamera simdilik beklemedeydi,

öncelikle biraz gerçek durumdan bahsedilmeliydi. Toplantının ana amacı

buydu zaten. Sonra sohbet

kısmına geçebilirlerdi.

"Bu simdiye kadar görülmüs bir operasyon degil, " diye söze girdi Hikmet Pasa. Sesi buguluydu. "Bazı

bölümlerinde olanlar, beklenir tarzda. Mesela hava saldırıları ile askerî altyapının yok edilmeye

çalısılması. Isgal için hızlı bir zırhlı birlik harekâtının yapılması."

Digerleri baslarıyla onayladı. Bu gerçeklesenler normal sayılabilecek seylerdi.

"Normal olmayan seylerse, saldırının çok sınırlı bir bölgede ve çok hızlı gerçeklesmesidir. Bunun yanı

sıra sivillere de saldırılıyor. Oysa isgalci güç, sivilleri karsısına almamalı. Ama bu adamlar sivillerde

korku yaratma amaçlı saldırılar düzenliyorlar."

"Dünya umurlarında degil. Gönderdigimiz belgelere ragmen ülkelerden ses çıkmıyor," diye araya karıstı

Basbakan Tayyip Erdogan.

117

"Bu dogal degil, dünya garip bir sessizlige büründü. Sivil kayıplardan bahsetmiyorlar bile," diye ekledi

Orhan Akyürek. Artık olmayan bir Hava Kuvvetlerinin komutanıydı ve sürekli olarak Hikmet Pasanın

yanında duruyordu.

"Adamlar kasırga gibi hareket ediyorlar. Çok güçlü bir askerî gücü

yakın düzende harekete geçiriyorlar.

Hava gücü ile koruyorlar ve onları durdurmak imkânsız hale geliyor.

Sistemin içine girip çökertiyorlar,

ancak Ankara’daki kuvvetleri sarılmıs durumda. Yalnız önemli bir gücü

merkeze attılar ve orada

tutundular. Bir an önce harekete geçip onları yok etmeliyiz. " Herkes bası ile onaylıyordu Hikmet Pasayı.

Analiz kabiliyeti her zaman takdir toplamıstı zaten. "Bence amaçlan, rejimi çökertip iç çatısma potansiyeli

tasıyan odakları harekete geçirmek ve ülkeyi parçalamak. Ülkenin çogu yeri ile hiç ilgilenmeden

dogrudan baskente geldiler. Sonraki hedefleri Istanbul olacak. Daha sonra da iç odakları harekete

geçirecekler. Belki de dıs odakları." Hikmet Pasanın son cümlesi herkesin tüylerini diken diken etti. Bunu

gerçekten yaparlar mıydı? Bu saçma bir soruydu. Simdiye kadar yaptıklarına bakıldıgında

yapamayacakları bir sey yok gibiydi. Yunanlıların, Ermenilerin ele geçirdigi

kasabaları hayal ettiler. Çok canlar yanacaktı. Tüm dünya buna gözlerini kapayacaktı.

"3. Zırhlı Süvari Tümenine baglı iki tabur, Atatürk Barajına kadar olusturdukları bir çizgi ile o bölgeden

gelebilecek girisimlere karsı hat kurmus. Bu arada lojistik hatlarına saldırıyoruz ve bu nedenle lojistik

sıkıntıları had safhada. Hatta Ankara'daki birlikleri savasma gücünü

yitirdi. Sadece dısarıda kalan

kuvvetleri hareket kabiliyetine sahip. Üstelik havadan lojistik, isin agırlıklı kısmı. Ancak Istanbul'a

saldırırlarsa lojistik hattı çok uzayacak, o zaman durumları daha da zorlasır ve belki de son darbeyi orada

vurabiliriz. Tabii Istanbul'a karsı bir deniz çıkartması olmazsa. Gelen bilgilere göre Deniz Piyade

birliklerini tasıyan gemiler Çanakkale Bogazına dogru harekete geçmis durumda."

Tayyip Bey derin bir iç çekti. Hafızasında canlananları herkes paylasıyordu. Bir baska Çanakkale vakası

onlara nasip olmustu.

"Çanakkale'de önlemler var. Pek çok tanksavar silahını kıyıdaki siperlere koyduk. Ama bilemiyorum.

Bence orayı çok agır bombardımana tutarlar."

Herkes onayladı bunu. Kıyıdaki siperler çok güvenli noktalar olmayacaktı ve sadece tanksavar atesi ile

gemilere zarar vermek zordu. Top bataryaları ise sürekli saldırı

altında oldugu için fazla hareket

edemiyordu.

"Efendim, Istanbul'a geldiklerinde isler degisecek. " Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Selami Dikbas

ilk kez konustu. "Ankara'nın savunulması konusundaki gayretler basarılı. Düsman, merkezde kıstırıldı ve

dıs hatlarla baglantısını kaybetti..." Bir an basını havaya kaldırdı ve sessizlesti ama toparladı kendisini,

"Özel Kuvvet askerlerini Istanbul'a aktardık. Ülkenin diger sehirlerindeki Emniyetin özel timleri de

Istanbul'a gönderildi. Özel Kuvvet subayları bu timlerin basına geçecekler ve Istanbul'un her noktasında

savunma yapılacak."

Hikmet Pasanın gözleri doldu bir an.

"Bolu Komando Tugayını sivil otobüslerle Istanbul’a yollamak istedik ama istihbarat almıslar. Konvoy

kötü bir saldırıya ugradı. Tugay Komutanımız da beraber olmak üzere yüzlerce sehidimiz oldu."

"Allah rahmet eylesin." Odadakiler bir agızdan söylediler. Hikmet Pasa da basını salladı.

"Çogu kurtuldu ama birlik, kendi karargâhından uzaklastı ve dagılmıs oldu. Tahminimiz, kurtulan

kuvvetlerin toparlanıp bize ulasacagı yönünde. Bu durumda onları

Istanbul’u isgal etmeyi deneyecek olan

118

Amerikan güçlerine saldırmaları için kullanacagız."

"Haberler 82. Hava indirme Tümeninin saldırıyı gerçeklestirecegini söylüyor." Tayyip Bey bu bilgiden

emin gibiydi.

"Basbakanım, bu dogru olabilir. O tümen simdilik Hatay civarında. Ama birkaç saat içinde Istanbul

yakınlarına yerlesebilecek donanımı var. Ama sırf onlar degildir.

Denizden gelirler. Ve karadan da

gelmeleri lazım mantık olarak. Yoksa sonuç alamazlar."

"Güneydogu’da durum gergin." Tayyip Bey cebinden çıkarttıgı bir kâgıt parçasından bir seyler okudu.

"Oralarda sadece Özel Birlikleri var. Bazı köylere operasyon düzenleyip asiret liderleri ile görüsmüsler ve

giderek, kendileri ile olumsuz konusanların köylerini helikopterle taramıslar."

"Gözleri dönmüs."

"Hükümet ne durumda?" diye sordu Hikmet Pasa. Bu sorunun tek bir muhatabı vardı odada. Tayyip Bey

cevapladı.

"Içisleri Bakanını yakalamıslar. Yerine baskasını atadım. Dısisleri Bakanımızsa..." Bunu duyunca

odadakilerde gülümseme belirdi. Dısisleri Bakanı Amerika'da esir durumdaydı. En zor durumda oydu

içlerinde. "Abdullah, bildigimiz gibi. Sanırım orada kendisini ziyaret eden bir Amerikalı diplomatın

burnunu kırdıgı için hücre gibi bir yerde tutuyorlarmıs. Bakanlarımın çogu Ankara'daydı, 'Durum kötüye

giderse direnisi memleketlerinizde örgütleyin, ' dedim. Herhalde hepsi dagılmıstır. Ankara Valimiz

sizlere ömür. Dayanamamıs, valilige gelenlerden birisini vurmus. "

Baslar yine öne egildi, "Allah rahmet

eylesin" mırıltıları duyuldu. "Cumhurbaskanımız Istanbul'da, esiyle güvende."

"Genel olarak bakıldıgında..." Hikmet Pasa toplantıyı idare eder konuma geçmisti yine. "Ordumuz

modern alt ve üst yapılarını kaybetti. Zaten modernitenin reklamını bu yüzden yapıyor pislikler, moderni

tanıdıkları için alt etmek de kolaylasıyor. Artık karada her yerde savunma yapmak ve o adamları

bezdirmek zorundayız. Bir daha ne zaman görüsürüz bilmiyorum. Ama ben Istanbul’a gidecegim. O sehir

de Ankara gibi düserse, ülkenin geri kalanı moralini tamamen yitirir, Izmir’e teslim olun mesajları

gidiyormus. Bazı semtlere su büyük bombalardan atıp etrafı enkaza çevirmisler -Slayer bombalan Türkler

tarafından çok iyi tanınmıstı artık- Izmir’e ilk çıkartma harekâtını

yapabilirler. Çok kötü bir noktada.

Havadan, karadan, her yerden savunmasız görünüyor. Dedigim gibi Istanbul düserse, bilin ki ben de

olmusumdur. O zaman is size kalıyor. Bu vatanı yem ettirmeyin bunlara."

Hikmet Pasanın yüzünde beliren ısık hepsine güç verdi. Yüzündeki kararlılık hepsine yayılmıstı birden.

"Beni de ölmüs kabul edin," diye ekledi Özel Kuvvet Komutanı Selami Dikbas. "Ben de Istanbul’da

olacagım ve benim oldugum yer herhalde en kanlı çatısmalara sahne olacak. Askerlerim beni bekliyor."

Tayyip Beyin dilinin ucuna gelenler bogazına takıldı. "Ben de...

Istanbul civarındayım. Bunları burada

rahat bırakmak yok. Ankara çevresindeki birliklerin komutasında sorun yok. Bence Ankara civarı uzun

süre sessiz kalacak. Yavas ve sessiz bir sekilde Ankara’da karsı

saldırı için birlikleri toplayacagım. "

"Bu çok iyi olur," diye katıldı Hikmet Pasa. "Çok sey yasadınız. Siz de artık bir asker sayılırsınız."

Hikmet Pars sert bir hareketle kameramana isaret verdi. Simdi yüzleri degismisti bir anda. Çaylar geldi,

sohbet baska konulara sıçradı. Halkın nasıl da sert direndiginden ve Amerikalı askerleri bezdirdiginden

söz etmeye basladılar. Bu kasetin nasıl yayınlanacagı konusunu Selami Dikbas çözmüstü. Haber saatinde

119

bir TV kanalına gidecek ve silah zoruyla kaseti yayınlattıracaktı. Eger Amerikalılar gelir de TV

yöneticisini sorgularsa bu, onun sorunu olacaktı.

Toplantıda ABD’ye karsı vurulacak darbeler konusuluyordu ama esaslı

haber çok uzaklardan gelmek

üzereydi!

28 Mayıs 2007 - Saat: 15.23

NEW YORK - WASHINGTON

Gökhan New York’ta küçük bir motel odasında birkaç saat uyuyarak iki gündür sürekli yolda olmanın

yorgunlugunu atmıs, telefonla kahvaltı siparisi vermisti. Washington’da bombayı kurduktan sonra hemen

New York’a geçmisti. Bazı güvenlik noktalarını sans eseri fark edip yan yollara dalmıstı.

Televizyon sürekli açıktı, kanalları dolastı ama yolladıgı kasetlerin yayınlandıgını görmedi. "Ya ciddiye

almadılar ya da büyük bir sansür mekanizması çalıstı. Neyse, Washington patlayınca ses çıkar onlardan,"

diye düsündü.

Saate baktı. "Simdi," dedi. Binlerce masum insan ölecekti ama televizyonda Türkiye'de halkına yapılanları

görüyordu. En ufak vicdan azabı duymadı.

Gökhan banyoya girerken, kendisinin 27 Ocak'ta Türkiye'ye döndügünde havaalanında çekilmis resmi

televizyonda gösteriliyordu. Cengiz veya adamları çekmis olmalıydı

fotografı ve CIA elde etmisti. "Bu

adam"ın yakalanmasına yardım edecek kisiye yirmi milyon dolar verilecekti. Resepsiyonda elinde

kürdan, iki disinin arasına sıkısmıs et parçasını çıkarmaya çalısan sivilceli gencin gözleri faltası gibi açıldı.

Bu sabah kaydını yaptıgı adamdı bu. Emindi. Hemen verilen numarayı

aradı.

Susan Sandon için sıradan bir gündü. Potamac Nehrini gören evinde oturmus, o gün ise gitmemis

olmanın keyfini çıkarıyordu.

Televizyon kanallarında dolasmayı bırakmıstı. Her yerde savasla ilgili görüntüler vardı. Sıkılmıstı onları

seyretmekten, iki çocugu okuldan çıkmak üzere olmalıydı. Gelince onlarla ilgilenecekti. Büyüyünce asker

olmalarını istemedigini düsündü, bu ona fazla gelirdi. Iki çocuguna da gözü gibi bakıyordu, sonra bir gün

ellerinde silahlarla kafa kesen o korkunç insanlarla yüz yüze gelme ihtimallerini düsündükçe tüyleri

diken diken oluyordu. O insanların da televizyonlarda anlatıldıgı gibi olmadıgına inandırmak istiyordu

kendisini ama televizyon o kadar ikna ediciydi ki, en azından uzak durmalıydı o dünyalardan. Gerçi

Washington da çok güvenli sayılmazdı ama en azından çocukları ile beraberdi, onları koruyabilirdi.

Kocası Jimmy'den ayrıldıgından beri onlara babalık etmek zorunda da kalmıstı. Çocukları onun her

seyiydi, resimlerine baktı ve iç geçirdi.

Dısarıda fren yapan bir otobüs sesi duydu, bunlar Mickey ve Danny olmalıydı; çocukları... Aynı okulda

oldukları için beraber dönüyorlardı. Kosarak kapıya ilerlerdi. Kapıyı

açtıgında çocukları sarı okul

servisinden inmislerdi ve ona dogru kosuyorlardı. Yüzüne derin bir gülümseme yayıldı Susan'ın, o da

onlara dogru birkaç adım attı.

O an farklı bir andı, Susan bunu asla anlayamadı. Eger yasadıgı anı

hatırlayabilseydi son hatırladıgı sey,

gözlerini kör eden yogun ısık ve derisini, vücudundan bir çarsafı çeker gibi alan ısı dalgası olurdu. Evin

birkaç kilometre yakınlarındaki patlamanın yaydıgı ısı ve ısık dalgası

neredeyse ısık hızına yakın bir

süratle on kilometre çapında bir alana etki etmisti. Bu ilk patlama anında bölge içindeki metaller ve

insanlar buharlasmıstı. Susan da evlerinin hemen yanındaki betonun üzerinde iz bırakarak buhar haline

120

gelmisti. Sanki fotografı çekilmisti ve o betonarme de o fotografın negatifi gibiydi.

Gökhan'ın yerlestirdigi yirmi bes kilotonluk bomba Hirosima'ya atılan bombanın iki katı gücündeydi. Bu

nedenle küçük olarak degerlendirilebilirdi, ilk patlama ile beraber hiçbir ses duymadan yok olan insanlar

sanslıydı dogrusu.

Patlamanın ardından meydana gelen, o bütün insanlıgın zihnine kazınmıs olan mantar bulutu görüntüsü

olusmaya basladıgında ısık etkisini yitirmeye baslamıstı. Bes kilometrelik yarıçapın dısında kalan

insanlarınsa çogu bu termal radyasyonun etkisiyle kör olmus, ikinci derecede yanıklar nedeniyle acı

içinde hareketsiz kalmıslardı. Pek çok insan patlamanın etkisiyle aklî

dengesini yitirmis, oradan oraya

kosusturup duruyordu. Evlerin tamamı büyük bir yıkıma ugramıstı.

Sokaklarda çocuklarına sarılmıs

kadınlar ne yapacaklarını bilemez bir halde, karanlık bir dünyada kosturuyorlardı. Patlamanın dısa dogru

yaptıgı basınç nedeniyle saatte iki yüz kilometreyi bulan yakıcı

rüzgârlar olusmustu, bu rüzgârların ters

yönde çekimine kapılan hava da içeri dogru çekim yapıyor ve mantar bulutu ile birlikte yukarı dogru

savurucu etkide bulunuyordu. Güçlü ters rüzgârların etkisiyle Washington kentine tam anlamıyla kaos

gelmisti, bütün yapılar kökünden sökülüp ates fırtınalarının ve radyasyon

rüzgârlarının içinde ölüme bürünüyordu.

Mantarın yüksekligi on dört kilometreyi bulmustu, artık ısık yaymıyordu ama hâlâ sıcak dev bir

mantardı. Gökyüzüne çektigi sehrin kırıntıları gökten siyah bir yagmur olarak yagmaya baslamıstı,

rüzgârın hızı kırk kilometreye kadar düsmüstü artık, radyoaktif etki simdi yirmi kilometreye ulasmıstı.

Washington’ın en merkezî bölgesi ve statü sembolleri yok olmustu; FBI Binası, Beyaz Saray, CIA

Direktörlügü, Savunma Bakanlıgı, her sey yok olmustu.

Ilk bes kilometrelik alanın içinde kalanlar yogun radyoaktivite nedeniyle uzun süre yaklasılamayacak

durumdaydılar. Sag kalabilenler de yakın zaman içinde hızlı bir biçimde öleceklerdi, ilk halkanın dısında

kalan bölgedekiler tıbbî yardım alabilir ya da gömülebilirdi ama bunların arasında da ölüm oranı

normalin çok çok üstünde olacaktı.

Mantar bulutu en üst seviyesine ulastıgında rüzgârlar nedeniyle dagılmaya baslamıstı, tamamen karanlık

bir hal almıstı ve ısısı yok olmak üzereydi. Radyoaktif serpinti nedeniyle havayı soluyan herkes kanser

olacaktı. Daha önce de Amerikan toprakları üzerinde nükleer patlama olmustu ama bu, siyasî etki

yaratacak ilk patlamaydı.

28 Mayıs 2007 - Saat: 15.50

FLORIDA CENTCOM

Patlama tüm dünyada tam bir sok yaratmıstı. Dünyanın süper gücü ABD'nin iki yüz küsur yıllık baskenti

bir mantar bulutunun altında yok olmustu. Beyaz Saray'dan bir moloz yıgını kalmıstı geriye.

Baskan haberi, masaj yapılırken almıstı. Jack Argosian içeri dalmıs ve

"Patlattı! Bombayı Washington'da

patlattı!" diye çıglıklar atarak haber vermisti.

Bundan sonraki yarım saati herkes panik ve saskınlık içinde geçirmisti.

Radyasyonun hâlâ güçlü oldugu

bölgelerde yüksek irtifada uçan uçaklardan ve uydulardan görüntü

alınıyordu. Askerî kuvvetler hemen

bir yasak bölge olusturmustu. Kalın zırhlı araçlarla bölgeden yaralılar toplanıyordu. Eski baskentin

oldugu yerde uzun yıllar yasanılamayacaktı.

Baskan, "Bunun intikamını alacagız, Türklerin hepsini öldürecegiz!"

diye bagırıyordu. Robert Müller,

"Bunun onları korkutacagını sanmam Baskanım, zaten bunu yapıyorsunuz, "

dedi.

Bu çılgın adamın durdurulması lazımdı artık ama senatörlerin çogu öldügü için olaganüstü yönetim ilan

edilmisti.

Baskan canlı yayına çıkarak insanları yatıstıracak bir konusma yapacaktı. Tüm dünya ekran basına geçip

bu konusmayı dinleyecekti.

Robert Müller’in cebi çaldı. Gelen, günün en iyi haberiydi.

Prompter’dan, hazırlanmıs yazıyı çalısan

Baskanın yanına gelip kulagına fısıldadı. "Adamımızın yeri tespit edilmis. New York’ta bir motelde...

Birazdan baskın yapılacak."

Baskan, iki elini kaldırıp yumruklarını havaya salladı. "Iste bu! Iste bu!" Sonra birden döndü ve, "O zaman konusmayı erteleyelim," dedi. "Yakalandıgı haberini de vereyim!" Robert Müller’in saskın bakısları altında

ayaga kalkıp yakasını tuttu. "Daha iyisi, baskını benim konusmam sırasında canlı verelim. Bu, ABD’nin

gücünü gösterir."

Hemen emirler yagdırmaya basladı. FBI Baskanı baskın için motelin dısında bekleyen time telefonla

durumu iletti. Bu canlı yayın hazırlıkları baskını yarım saat kadar geciktirecekti.

28 Mayıs 2007 - Saat: 16.10

NEW YORK

Gökhan’ın silahındaki kursunlar, dısarıda baskın için bekleyenlerinkinden elbette daha azdı. Gökhan

buradan kurtulma sansının az oldugunun bilincindeydi.

Ekrana sık sık yansıtılan yüzünü Washington’dan gelen dehset görüntülerinin arasında görmüs ve

dısarıyı kontrol ettiginde çoktan sarılmıs oldugunu anlamıstı.

Bekliyorlardı.

Eger yakalanırsa felaket olurdu. Hem ülkesini, halkını kurtaramamıs, hem de ABD’nin eline Türkler

aleyhine bir propaganda imkânı vermis olacaktı. Medya, ABD’nin Türkiye’ye haksız saldırısını tamamen

unutturacak, terörist bir halkın cezalandırılması olarak sunacaktı

yapılanları. Insanlar bir süre sonra

olayların sıralamasını bile medyanın verdigi gibi hatırlayabilirdi...

Yani önce Türkler ABD’de insanlık suçu isleyip nükleer bir terör yaptılar, ABD daha sonra Türkiye’ye

saldırdı... Simdiden bu tür yorumlar duyuluyordu. Güya ABD böyle bir terörün istihbaratını almıs,

yapılmadan engellemek için Türkiye gibi bir nükleer terör devletinin yarattıgı tehlikelerden dünyayı

korumaya kalkmıstı.

Buradan kaçmalı veya kursunlardan birini kendine sıkmalıydı. Birden küçük bir ihtimal de olsa bir sansı

oldugunu düsündü.

Hemen resepsiyonu arayıp Randy adlı delikanlıya, acil olarak bir sise viski getirirse kendisine yüz dolar

verecegini söyledi.

Dısarıda canlı yayın hazırlıkları yapılırken Baskanın konusmasının jenerigi giriyordu. Baskanın manasız

suratı ekranı doldururken kapı çalındı.

Gökhan, Randy’ye kapıyı açtı. "Masaya bırak delikanlı," dedi. Randy siseyi masaya bırakırken,

cüzdanından parayı çıkarır gibi bekletiyordu. Delikanlının arkasına geçti. Randy, kollarını kavusturmus,

Baskanın konusmasını dinler gibi gözüküyordu. Gergin oldugu belliydi.

Sivilceli suratını siperlikli ucuz

bir sapkayla gölgeliyordu.

Tam bu anda Gökhan, silahı kabzasını aniden Randy’nin kafasına arkadan sertçe indirdi. Acele etmeliydi.

Delikanlının ekose gömlegini, çizgili pantolonunu hızla çıkarıp giydi, sansına boylan tutuyordu. Sapkayı

da kafasına geçirip iyice öne egdi. Bir ruj parçasıyla, sivilcelerin kırmızılıgını yaptı. Yakından bakılınca

makyajı hemen fark edilirdi ama dısarıdakilerin su anda heyecanlı

olacagını düsündü. Kucagına dolapta

buldugu bir koliyi alıp içine ikinci bombanın oldugu sırt çantasını ve silahını koydu.

Kapıyı açtıgında Randy’nin konusmasını taklit ederek, "Tamam efendim, çöpü atarım ben," diye bagırdı.

Koridorun ucunda operasyon için hazırlanmıs timler hızla gelmesi için isaret ediyorlardı. Degisikligi

anlamamıslardı.

Operasyon sefi, "Hadi çabuk ol, canlı yayına geçecekler. Geç arkaya, baslıyoruz," diye itti onu.

Adamlar sürünerek kapıya dogru ilerlemeye basladılar. Gökhan bir kadının yanında duruyordu. Boyalı

saçlı, sakız çigneyen yaslı bir kadın.

Kadın bir an ona dönüp, "Randy, paranı ne zaman... " diye konusmaya basladı ama derhal gözleri açıldı,

"Hey sen... !" ’ Bir anda bütün baslar Gökhan’a dogru döndü. Koridorda ilerleyenler daha ne oldugunun

farkında degildiler ve susun isareti yapıyorlardı.

Gökhan kutudan silahını çıkarıp o dar koridorda ölüm kusmaya basladı.

Çelik yeleklerin dısında kalan

yerlere ates ediyordu; boyunlara veya bellere. Kursunu bittiginde otomatik tüfeklerden birini kaptı.

Neredeyse tüm dünya, Gökhan’ın yarattıgı dehseti kameralardan izliyordu. Baskın için hazırlanan tim,

kurban olmustu. Öyle bir saskınlık vardı ki yayını kesmek kimsenin aklına gelmedi. Ekranın altındaki

küçük bir pencerede Baskanın agzı açık hali görülüyordu.

Koridorda sürünen adamlar artık hedef gözetmeden Gökhan’ı öldürmek için atese baslamıstı. Gökhan’ın

arkasında kalan kendi arkadaslarından biri kevgire döndü.

Burada daha fazla kalamazdı. Koridorun ucundaki pencere dikkatini çekti. Yerdeki, bombanın oldugu

kutuya baktı, almasının imkânı yoktu. Üçüncü kattaydı ama atlamaya karar verdi. Kostu. Camı kırıp

atlarken, bacagındaki acıyı hissetti. Vurulmustu.

Gözlerini bir an yumdu. Açtıgında gerilmis telleri fark etti. Üç sıra gerilmis tele çarpıp koparttı. Teller,

Gökhan’ın düsüsünü biraz yavaslatmıstı. Tam yere çarptıgı anda tüm direnci ellerine verip yuvarlanmak

için kendini itti. Düsmeyi bilmek önemliydi.

Ölmemisti ama sol kolu kırılmıstı ve ayagından vurulmustu. Kendini bayılacak gibi hissetti ama koluna

vurarak büyük bir acının bedenini kaplamasına izin verdi. Bu onu ayık tutardı.

Kırık pencereden ates etmeye baslamıslardı, telsizle konusuyorlardı.

Yüzlerce insan birazdan pesine

düsecekti. Köseyi dönüp topallayarak kaçmaya basladı.

Bir an önce saklanacak bir yer bulmalıydı. Durumu hiç iyi degildi.

123

29 Mayıs 2007 - Saat: 09.23

ANKARA

Sehrin merkezinde kuyruklar vardı, insanlar ihtiyaçlarını gidermek için belli noktalara gitmek

zorundaydı. Bir gün önce televizyon ve radyo yayınları aniden kesilmisti. Gıda dagıtım noktaları kuran

Amerikan askerleri bu noktalardan halka yiyecek dagıtıyordu. Ankara’nın merkezinde sıkısmıs olmalarına

ragmen genis bir alan onların denetimindeydi. Amerikan Ordusu dar bir alanda çok yogun biçimde

bulunuyordu ve sivil kayıpları umursamadan ates ediyordu. Kalıcı gibi degillerdi. Ankara’da olmalarına

ragmen sanki her an gidecek gibiydiler. Tabii, eger yardım zamanında gelebilirse.

Operasyon basladıgı gibi garip bir biçimde devam ediyordu. 1. Zırhlı

Tümenin bazı kuvvetleri

Ankara’nın merkezindeydi. 4. Mekanize Piyade Tümeni ise hareketlenmis ve Istanbul’a dogru harekete

geçmisti. 101. Hava indirme’nin saldırı helikopteri tugayı da 4.

Mekanize’ye eslik ediyordu, Ankara’da

sarılan gücü kurtarmak gibi bir niyetleri yoktu. Kendilerini savunmak zorundaydılar. Eger Ankara’ya

gömülürlerse hezimete ugrayabilirlerdi.

Ibre gitgide daha hızlı biçimde Istanbul’a dönüyordu, gerilim büyük hızla artıyordu. Türkiye toprakları

büyük bir oyun sahası gibiydi. Düsman birlikleri bütün klasik saldırı

biçimleri dısında hareket ediyor ve

beklenmeyen noktalara saldırılar düzenleyerek halkın düzene olan güvenini en alt düzeye indirmeye

çalısıyordu. Amerikan Özel Kuvvetler Komutanlıgı’na baglı (SOCOM) birlikler ve timler Güneydogu’da

pek çok nokta baskını yapıyor, halkla görüsüyor ve onları yanlarına çekmeye ugrasıyordu. Bu konuda ne

kadar ilerleme sagladıkları tamamen belirsizdi. Ergenekon adlı gizli teskilatlanma sert ve ani tedbirlerle

düzeni saglıyordu hep. Amerikan Ordusunun kasırga taktigi ile yürüttügü

savasın sonuçlanması

bekleniyordu. Operasyonun can alıcı kodu Istanbul’du, Istanbul düstügü

anda dügmeye basılacak ve

ikinci operasyon baslayacaktı: Operation: Sevr!

Barkın evine dönmüs, gelismeleri bekliyordu, karısıyla hayatlarını

sürdürmeye çalısıyorlardı. Karısı

Hale’yi yalnız bırakamıyordu. Yemek almak için dagıtım merkezine gittiklerinde bile beraberdiler. Bazen

eve dahi gelmeden yolda oturup yiyorlardı. Barkın sokaklarda yürürken bütün kanının basında

toplandıgını hissedebiliyordu. Civarda ne kadar da çok Amerikan askeri vardı. Etrafı çok hor

kullanıyorlardı. Yol kenarları tuvaletti sanki. Sehirdeki hastanelerin bazıları kapatılmıstı. Sadece birkaç

hastane açıktı ve onun dısında acil vakalara Amerikan Ordusunun kurdugu birkaç merkezde bakılıyordu.

Ankara’da hemen hemen hiç ses duyulmuyordu. 1. Süvari Tümeninin askerleri çok saskındı ve merkezde

kıstırılmıslardı. Siddetli bir direnis olması gerekirken herkes bir anda ortadan kaybolmus gibiydi. Bunun i

açıktı, Türkiye Cumhuriyeti beklemedigi bir saldırı ile karsı

karsıyaydı. Su an Ankara’nın merkezinin

kontrol dısında olmasının da bir önemi yoktu. Amaç, Istanbul’a giden kuvveti

durdurmak ve bir an önce düsmanı tamamen yenilgiye ugratmaktı.

Barkın onayarak kalktı ve pencerenin yanına gitti. Sitenin önünde bir Bradley savas aracı duruyordu.

Askerler bir çifti aramak istiyordu ama adam buna karsı çıkıyordu.

Karısı da askerleri iteleyerek

ellerinden kurtulmaya çabalıyordu. Barkın kötü bir seyler olacagını

sezdi. Ne yapacagını düsündü. Karısı

uyudugu için rahatlıkla dısarı çıkabilirdi. Hemen kapıya gitti ve karısını uyandırmamaya çalısarak

sessizce kapıyı açtı. Merdivenlerden hızla indi. Apartmanın kapısında belirdiginde askerlerin, adamı

dipçik darbeleri ile yere yıktıgını gördü. Kan beynine fırladı, bacaklarındaki bütün gücün uçup gittigini

hissetti. Kendine hakim olamadı ve ileri sıçradı. Askerler önlerindeki adama vurmakla o kadar mesguldü

ki, Barkın’ın yanlarına yaklastıgını fark edemediler. Barkın hızla aralarına dalarak askerleri bir kenara itti

ve adamı aralarından aldı. Az önce eglenen askerler gitmis, onların yerine tedirgin olmus ve tüfeklerini

Barkın’a dogrultmus olanlar gelmisti. Herkes donmustu. Dayak yiyen adam ve karısı birbirlerine sarılmıstı, yüzleri kan içindeydi.

Barkın kafasına dogrultulmus silahlan

görünce kendisine geldi. Ellerini iki yana açarak askerlere sakin olmalarını isaret etti ama sakinlesecek

gibi görünmüyorlardı. Sürekli olarak bagırıyorlar ve Barkın’a yere yatmasını söylüyorlardı. Genç askerler

kendilerini kaybetmis gibiydi. Etrafta subayları da yoktu. Tam o anda üst katlardan bir kadın çıglıgı

duyuldu. Herkes yukarı kaldırdı basını. Pencereden kafasını uzatmıs, çıglık atan, yüzü korkudan

bembeyaz olmus bir kadının basını gördüler, Hale’ydi gördükleri. Barkın onu görünce kendini kaybetme

asamasına geldi. Sinirleri kontrolden çıkmıs gibiydi. Amerikalı

askerler kadına susmasını ve içeri

girmesini söylüyorlardı ama o bunu anlayacak durumda degildi.

Askerlerin dikkati, artan biçimde

kadının üstüne yogunlasmaktaydı.

"Hale, lütfen gir içeri!" diye bagırdı Barkın. Kadın kendini kaybetmis bir halde aglayarak ona eve

gelmesini söylüyordu. Askerler silahlarını Hale’ye yöneltip içeri girmesini emretmeye basladılar, nisan

almıslardı üstelik.

Silahlardan biri ates aldı ve ses herkesin kulagını sagır etti bir anlıgına. Mermi, pencerenin hemen altına

çarpıp sekmisti ve çarptıgı yerde toz bulutu kalktı. Kadın sustu ama içten içe hıçkırarak aglamaya devam

ediyordu. Barkın önce karısına, sonra da askerlere baktı ve kosarak binanın içine girdi. Arkasından

yükselen bagırtılan duyabiliyordu, her an ona ates edebilirlerdi ama bu umurunda degildi artık. Nasıl

olduysa bekledigi silah sesini duymadı ve apartmanın içine dalıp merdivenlerden kosarak dairesine

çıkmaya basladı. En az bekledigi silah sesi kadar kötü bir ses kulaklarında yankılanmaya baslamıstı.

Merdivenlerde postal seslerini duyabiliyordu, duvarlara çarparak ona ulasıyorlardı. Birden çoklardı,

pesinden geliyordu askerler.

Kendi katına gelince hızla içeri daldı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Mantıklı davranmadıgının

farkındaydı ama ne yapacagını bilemiyordu. Çok geçmeden kapı

yumruklanmaya ve tekmelenmeye

basladı. Kapının darbelere dayanma sansı yoktu, birkaç sert vurustan sonra kulakları tırmalayan bir sesle

kırıldı ve içeriye dolusan askerlerin birbirine karısan sesleri duyuldu hemen ardından. Barkın, karısı

Hale'yi salona soktu ve kapıyı arkalarından kapattı. Salonun kapısında askerlerin gölgelerini görmesi ile

yarısı cam olan kapının camlarının asagı inmesi bir oldu. Kapının cam kısmındaki boslukta askerleri

görebiliyorlardı. Suratları öfke ile çarpılmıstı. Üç beyaz yüzlü

sarısın ve bir de siyahî asker vardı. Barkın

ne yapacagını bilemiyordu. Kendisine gelmisti dogrusu, isgal edilen bir sehirde yasadıgının farkına

varıyordu her geçen saniye. Askerler kilidi kırıp içeri girdiler, gözlerinden ates saçılıyordu, hiç sakaları

olmadıgını anladı o an.

"Lütfen, lütfen sakin olun!" diye bagırdı. Sesi titriyordu, bogazı

kurumustu ve korkudan dizlerinin bagı

çözülmek üzereydi. Amerikalı askerler de ona bagırıyordu. Ne dediklerini çok iyi anlayabiliyordu.

"Yat yere, geri zekalı seni. Neden isimize karıstın?"

"Gebereceksin pis Türk! Öleceksiniz! Bunlar Washington'ı yok ettiler, hepsini öldürmeli!"

Barkın içinde bulundugu soka ragmen cümleyi duymustu, "Washington! yok mu ettiler?!" diye düsündü.

-Bu nedenle mi televizyon yayını kesilmisti? Bir an sevindi ama su anda kendini ve Hale'yi düsünmeliydi.

Barkın kollarını iki yana açarak Hale'nin önüne geçti. Kadın soka girmisti. Sesi solugu tamamen

kesilmisti. Askerlere bakarken sanki hiçbir sey görmüyormus gibiydi.

Zenci asker silahını dogrulttu ve

Barkın'a yere yatmasını söyledi bir kez daha, eliyle de kadına kendisine gelmesini isaret etti. Barkın

sasırdı, hiçbir sey anlamamıstı. Bakıslarıyla bunu belli etti ama askerlerin tahammülü kalmamıstı. Siyah

asker, tüfegi asagı dogrultup tetige bastı, Barkın’ın boguk sesi yankılandı sonrasında ve genç adam yere

yuvarlandı.

125

Hale hiç tepki vermeden yerde yatan kocasına baktı, onun acı dolu yüzüne ve gözlerinin içine, sonra

askerlere. Yüzlerinde pis bir sırıtıs vardı. Zenci asker ona eliyle gelmesini isaret etti. Hale ürkek adımlarla

denileni yaptı. Barkın yerden dogrulmak istedi ama askerlerden biri suratına olanca gücüyle bir tekme

savurdu. Burnundan kanlar bosanarak tekrar yüzükoyun yere yuvarlandı.

Zenci asker Hale’yi kolundan

tutup içeriye götürmek istedi, kadın önce karsı koydu ama kendine dogru gösterilen silahı görünce karsı

çıkmayı bıraktı. Barkın’ın agzından belli belirsiz bir "Hayır" kelimesi çıktı ama kimse buna dikkat etmedi.

Askerlerin hepsi odayı terk ettiler, Barkın onların nereye gittigini bilmiyordu ama içinde kötü bir his

olusmustu. Sürünerek içeriye gitti. Bacagı kötü kanıyordu. Sürünürken geçtigi yerler kan içinde kalmıstı.

Yatak odasından seslerin geldigini fark etti. Kalbi deli gibi çarpmaya baslamıstı, bütün gücünü harcayarak

yatak odasının kapısına geldi ve gördükleri

nedeniyle dilini ısırdı. Bagırmak istemisti ama beyninin verdigi tepki o kadar siddetli olmustu ki,

dengesizce agzını açmıs ve dilini sert sekilde ısırmıstı.

Dört asker de yarı bellerine kadar çıplak halde yatagın etrafında ayakta duruyordu. Silahlarını duvara

yaslamıslardı ve hiçbir sey umurlarında degil gibiydi. Zenci asker Hale'yi yatagın üzerine yatırıp

digerlerinin gözü önünde tecavüz ediyordu. Barkın'ın soka ugramıs sesini duyunca hepsi dönüp baktı.

Barkın karısı ile göz göze geldi bir an. Hale derin bir sokta olmalıydı, bakısları donuk ve ıslaktı. Barkın ve Hale arasında bir bosluk açılmıs gibiydi, ikisi de hiçbir ses duymuyordu, sadece bakısları ile cehennemi

yasıyorlardı.

Askerlerden birisi Barkın'ın basına geldi. "Karını bu halde görmek hosuna mı gitti ha, seni adi piç!

Hepinize aynısını yapacagız, sizleri öldürecegiz!" diye bagırdı.

Agzından tükürükler saçıyordu. Barkın

ayaga kalkmaya çalıstı. Yarı beline kadar çıplak olan asker duvarın kenarına gidip silahını aldı,

digerlerinin ne oldugu umurunda degildi. Simdi de beyaz askerlerden birisi Hale'ye tecavüz etmeye

baslamıstı. Kadının gücü gittikçe tükeniyordu, bayılmak üzereydi, Barkın kendisine dogrultulan silaha

baktı. Silah bir kez daha patladı, bu sefer karnından girmisti mermi.

Küçük metal parçasının korkunç hızla

çarpması ile olusan siddet dalgası bütün bedenine yayıldı. Karnında açılan delikten sıcak bir sıvının yere

bosaldıgını hissedebiliyordu. Ilk önce acı duymadı ama sonra bütün bedeni büyük bir acıyla kasıldı,

gözleri kararıyordu. Kulaklarında beliren ugultuya askerlerin kahkahaları karısmıstı, bir de karısının

zayıflayan acı dolu hıçkırıkları...

Ne kadar geçtigini tahmin edemezdi. Gözlerini yavas yavas açtıgında her yer karanlıktı. Karnında sıcak

bir nokta ve sertlik vardı. Yattıgı yerde küçük bir kan gölü olusmustu.

Güçlükle uzanıp ısıgı yaktı. Yatak

odası darmadagın olmustu. Yatagın üzerinde yatan karısını gördü.

Çırılçıplak bedeni garip bir biçimde

çarpılmıs halde hareketsizdi. Sürünerek yatagın yanına geldi ve üzerine tırmandı. Hale'nin yüzünde ve

vücudunda morluklar olusmustu. Nabzını kontrol etti, bir sey hissedemiyordu, kalbini dinledi. Yoktu,

hiçbir hayat belirtisi alamıyordu. Aklı bunu kabul edemiyordu bir türlü, Hale'yi sarsmaya basladı ama

nafileydi bütün çabalar. Karısının cesedi üzerine kapanıp aglamaya basladı. Çok kan kaybetmisti,

ölüyordu. Hale'ye kavusacagını, yine beraber olacaklarım düsündü.

29 Mayıs 2007 - Saat: 10.55

KREMLIN / MOSKOVA

Putin çalısma odasında Baskanın konusmasını ve yapılmakta olan baskının nasıl bir rezalete

dönüstügünün kaydını bir daha izliyordu. Her seferinde Amerikalıların içine düstügü bu durum

yüzünden içinden yükselen bir kahkahayı tutamıyordu. "Aptal Amerikalılar!"

Türk çetin ceviz çıkmıstı. Hâlâ ellerine geçirememislerdi ama son görüntülerde bacagından vurulmus

oldugunu, kırık kolunun sallandıgını belirterek yakalanmasa bile kan kaybından ölecegini söylüyordu

doktorlar.

Kapı vuruldu. Putin, "Gir!" diye bagırdı. Özel sekreteri Vladimir,

"Profesör Jarko geldi efendim," dedi ve beyaz sakallı adama yol açtı.

Putin ayaga kalkıp Profesöre koltuga kadar eslik etti, karsısına oturdu. "Raporda belirtilenleri incelediniz mi sayın Jarko?" dedi.

Jarko eliyle krem rengi kapaklı dosyaya vurdu. "Tabii efendim, iki gündür çagırmanızı bekliyorum."

Putin Türklerden gelen iddialar üzerine ne yapacagını düsünüyordu bir süredir. Bilimsel veriler mutlaktı

ama politika ve uluslararası iliskiler teke tek satranca benzemezdi. Bu oyunda çok oyuncu vardı.

"Ne diyorsunuz?"

"Yeni bir sey söylemiyor efendim bunlar. Bor hakkında yazılanlar zaten biliniyor. Amerikalılar ve bizim

bilim adamlarımız borla çalısan santraller üzerine incelemelerde bulunuyorlar..."

Putin elini salladı, "Bilimsel verileri geçin... Sonuca gelin lütfen!"

dedi sabırsızca.

Jarko gülümsedi, "Ben bir bilim adamıyım ama benden ülkemizin gelecegi ile ilgili bir sonuç istiyorsanız

Türklerin haklı oldugunu söyleyebilirim. Bu savas Bor için yapılmıstır ve Amerikalılar bu kaynagı ele

geçirirlerse dünyanın gelecegini onlar belirler."

Putin ayaga kalkıp odanın içinde gezindi. Profesörü unutmus gibiydi.

Birkaç dakika sonra masasının

yanına gelip zile bastı. Vladimir içeri girdi. Putin, "Profesörü yolcu edin ve bana Pekin, Berlin ve Paris'i

baglayın," dedi. Profesör giderken dosyayı masanın üzerine bırakmıstı.

Parmagıyla üzerinde bir ritim

tutturdu.

Su anda yapılması gereken, Türklerin tarafını tutmak gibi gözüküyordu.

Ama Fransa, Almanya ve Çin'in

tam destegini almalı ve birlikte hareket etmeliydiler. Eger ABD'yi Türkiye'den çıkaracak baskıyı

olustur132urlarsa bu her seyi degistirirdi. Tabii Bor'un isletimi için özel bir konsorsiyum kurulmalı ve Rusya

iyi bir yüzde almalıydı. Bu istegine karsı, Basbakan Tayyip Erdogan'ın hayır diyebilecegini sanmıyordu.

29 Mayıs 2007 - Saat: 11.02

OFFUT, NEBRASKA ABD STRATEJIK KOMUTA KARARGÂHI
Washington’da patlayan bomba Türkiye’deki savasın stratejisini belirleyen karargâhı elbette etkilemisti

ama simdi islerini sürdürmek zorundaydılar.

"3. Zırhlı Süvari Alayı ne durumda?" diye sordu biri.

"Atatürk Barajı çevresinde önlemleri aldı ve kendisine gönderilen ek kuvvet yardımıyla Keban Barajını

ele geçirdi. Iki baraj da kontrolümüz altında su anda. Daha fazla ileri gitmeye gerek yok. Bu iki baraj

nedeniyle elektrik üretiminin büyük bölümü bizim elimizde. Her ikisi de çalısıyor."

"Türk Ordusu hareket yetenegini kaybetmis gibi görünmüyor. Hâlâ çok sert direnis var. Bunu tahmin

etmiyordum ben. Sinirlerim geriliyor dogrusu."

127

"Aslında ellerinde hâlâ önemli miktarda zırhlı ve tank var. Bir kısım helikopterin de saklanmıs oldugunu

varsayabiliriz. Ancak beyler, sunu söyleyebiliriz ki, Türk Ordusu gerçekten kötü yakalandı."

"Evet, kötü yakalandılar. Hava saldırısı basladıktan sonra bir ordunun manevra yapması intihar olur.

Birkaç denemeleri oldu ama..."

"Evet, Bolu Dag Komando Tugayı..."

"Aslında fikir iyiydi. Istanbul konusunda ciddi olduklarını gösterir bu. Tugayın tamamı sivil otobüslerle

Istanbul’a yola çıktı ama yolda bizim F-15E’lere yakalandılar. "

"Kötü bir son."

"Öyle. Ancak pek çogu kurtuldu ve su anda ne yaptıklarını bilmiyoruz.

Yakında 4. Mekanize Piyade

Tümeni ile karsılasırlar herhalde. Umarım cesurdurlar ki bizle temasa geçebilsinler."

"Sırada ne var?"

"Istanbul."

"Evet, gerçek kutsal sehir. Bes yüz küsur yıllık bir istila son bulmalı

artık."

"Ankara’dan daha zor olacak."

"Bence de. Yogun biçimde oraya silahlı güç yıgılıyor. II. Dünya Savası’nda Ankara’yı savunmayı

düsünmemisti Türkler. Simdi tehdidin yönü degistigi için Istanbul’u savunmayı düsünüyorlar. Bu

adamların aslında iki baskenti var."

"Bizimkini mahvettiler!"

"Umarım çılgının biri karsılık olarak Istanbul’a bir füze atmayı

düsünmez."

"Belki de hak etmislerdir."

"Neyse, biz isimize bakalım... Istanbul Operasyonunda ne olmasını

bekliyoruz?"

"Istanbul Savası diyebiliriz ya da Istanbul’un Yeniden Fethi."

"Ha haa, orayı alan birligin komutanı da Fatih olarak adlandırılmalı o zaman."

"4. Mekanize Piyade, Istanbul yolu üzerindeki engelleri kaldırmaya ugrasacak ve Marmara’nın

güneydogu yakasında bir zıplama noktası kuracak. Su anda Eskisehir yakınlarında olmalılar. Buradan

izmit Körfezinin güney kıyısını hedefliyoruz. 82. Hava indirme Tümeni ve 101. ’nin Apache’leri bu

noktaya konuslanacak. 15. ve 26. Deniz Piyade birlikleri Çanakkale’den geçip denizden bir helikopter

çıkartması için hazırlanacak. Yine artık bizim için klasiklesen yogun bir hava saldırısı baslayacak, üstelik

yogun hava saldırısı kavramını yeniden tanımlamayı düsünüyoruz bu saldırıda. Bir süre sonra 82. ve

Deniz Piyadeleri helikopterlerle kıyıdaki merkezî yerlere inecek ve köprüler olusturacaklar. Merkezî

semtlerde kontrol saglanacak. 4. Mekanize Piyade Tümeni de Istanbul’a dogru harekete geçecek. 4.

Mekanize’ye destek olarak 173. Hava indirme Alayını yollayacagız."

"Eskisehir’de durum nedir?"

"Sakin. Havaalanı paramparça edildi ve içindeki birkaç nokta vuruldu.

Askerî hareketlilik az."

"Bu planda eksik bir seyler yok mu sizce?"

"Güç olarak az görünüyor ama doktrin bu. Oraya dört tank tümeni gönderemezler. Bu, Istanbul’a giden

yol üzerinde bir direnis meydana getirebilir. Amacımızı unutmayın; hedef, rejimi göçertip esas

operasyonun yolunu açmak."

"Evet. Tanrım, herkes bu olanların ne anlama geldigini çözmeye çalısıyor. Bu operasyondaki taktigi

anlamaya çalısıyor ama anladıklarında her sey bitmis olacak."

"Aynen öyle. Bu tam anlamıyla sistem mühendisligi ürünü bir operasyon.

Türkiye Cumhuriyeti’nin tüm

referans noktalan belirlendi ve buna göre bir operasyon düzenleniyor.

Sistem belli bir noktada kopacak ve

ondan sonra kendisini olusturan parçalara ayrılacak. Amacımız, bu parçalan ortaya çıkarmak ve

sonrasında ne yapacagımızı görmek."

"Yani bundan sonrası karanlık mı demek istiyorsunuz?"

"Bu teoriye göre gelecek hem belirlenebilir hem de belirlenemezdir ama her zaman karanlıktır."

"Umarım, isler yolunda gider. Ve bir nükleer sürpriz daha çıkmaz ortaya."

"Umarım."

"Gelecek karanlıktır. Bunu siz dediniz."

01 Haziran 2007 - Saat: 15.00

ISTANBUL

Burası eski Istanbul degildi. Degismisti her sey. Sehrin kokusuydu ilk degisen, martıların sesleriydi

sonra, insanların yüzündeki ifadeydi, sevdiklerine bakıslarındaki mimiklerdi. Barutun içinde saklı olan

enerji dünyayı degistiriyordu ve Istanbul da bundan nasibini almıs görünüyordu. Tarihte yaratılan en

güçlü degisim aracıydı barut, yaptıkları ortadaydı; on yıllar içinde büyük yatırımlarla insa edilen dev

binalar yerle birdi, Bogaziçi Köprüsünün ortasında iki nokta arası otuz metreyi bulan dev bir bosluk

olusmustu. Digeri saglamdı, vurulmamıstı. Haliç Köprüsü tam ortasından aldıgı darbelerle ikiye bölünüp

suyun içine batmıstı. Üç metre uzunlugunda bir bomba da tam ortada, suyun içinde duruyordu,

patlamamıstı ama çarpmanın etkisiyle garip bir sekil almıstı. Halic'in etrafındaki semtlerden dumanlar

yükseliyordu. Yukarıdan bakıldıgında bu semtlerin üzerinde genis siyah kraterlerin olustugu

görülebilirdi.

Amerikan uçakları anlasılmaz bir biçimde fakir semtleri bombalıyordu.

Zengin semtlere

dokunmamıslardı bile. Bombardıman nedeniyle varoslarda yasamak neredeyse imkânsız hale gelmisti,

insanlar gruplar halinde merkezdeki zengin semtlere dogru gidiyordu.

Amerikan stratejisi, etkisini

burada göstermeye baslamıstı. Savasın siddetine ragmen fakirler, geldikleri zengin semtlerinde

"karısıklıga" neden olmustu. Hava saldırısına ugramayan semtlerin sakinleri, vurulmus semtlerden gelen

insanlara iyi gözle bakmıyordu. Savasın yarattıgı güvensizlik ortamı

baska gerilimlerle bilinçli bir sekilde

destekleniyordu.

129

Düsman, yaptıgı seyin farkındaydı, Istanbul onun için son adımdı. Bu büyük sehir, zaferin ya da

yenilginin adresi olabilirdi. Onunla iyi ilgilenmek durumunda oldugu için bütün gücünü burada

yogunlastırmaya baslamıstı. Bombardımanların sürekli hale gelmesi yüzünden sehir sakinleri artık

sinirsel tepkilerini kontrol edebilmekten uzaktı. Amerikan ajanları, bireysel gerilimleri sosyal gerilimlere

tasımak için yapmadıklarını bırakmıyorlardı. Zengin mahallelerde fakirlere karsı gruplasmalar oldugu

yönünde söylentiler çıkıyordu.

Savasın siddeti kimin neye hizmet ettigini gizliyordu. Varos kesimlerde, Amerikan isgalinin getirecegi

güzel yasamın reklamı yapılıyordu. Zengin semtlerde ise Amerikan destekli yönetimin ülkeyi Avrupa

Birligine sokmasının kesin oldugundan bahsediliyordu. Bu söylentileri kimin çıkarttıgı belli degildi ama

neticede etkilenenler oluyordu. Ruh dünyası yıkılmıs insanlar her seye inanma egiliminde oluyordu.

Ana yollarda savasın yarattıgı tahribat büyük boyuttaydı. Milyarlarca dolarlık yol, bombalanmaktan

tarlaya dönüsmüstü. Ana yollardan tasınan mal azaldıkça, Istanbul'da ihtiyaç maddelerini bulmak

zorlasıyordu. Amerikan saldırısı, yaklasan büyük savası haber veriyordu. Artık ilk baslardaki rahatlık

yoktu, eger rahatlıgın devam etmesi isteniyorsa Amerikan çıkarlarına tam olarak uyum saglanmalıydı.

Kül rengine dönmüstü Istanbul, mevsimin hüznüne karısmıstı barut kokuları. Günesin battıgı yerde lazer

güdümlü füzelerin yaktıgı atesin ısıgı dans ediyordu. Âsıkların yüzüne vuran parlaklık insanları yakan

cinstendi simdi; evleri yok ediyordu, onlarca yılda kurulan hayallerin altındaki sandalyeye tekme

atıyordu.

Magazin hayatları mahvolmustu, birkaç gün içinde jet sosyeteler, muhtesem partiler ve insanların olmak

için çaba gösterdigi her sey buhar olup uçmustu. Geriye gerçegin tortusu kalmıstı. Barut atesinde haslanan

gerçegin kalıntılarına sıgınmaya çalısıyordu insanlar bir süre ama bunu uzun zaman sürdürmek

imkânsızdı. O güzel günlerin hatıraları, sarapnel parçalarından daha fazla acı veriyordu, silahların

yarattıgı terörden daha çok teslimiyet duygusunu kamçılıyordu, uyumlu olmaya ikna etmek için

ugrasıyordu insanları.

Ülkenin en büyük kenti, yurdun geri kalanından ayrılmıs gibiydi. Isgale ugrayan bölgelerin dısındaki

yerlerde yasayanlar Istanbul'daki akrabaları için endiseleniyorlardı.

Istanbul halkı ise büyük bir tarihe

sahip olmanın bedelini ödüyordu. Bu kente gelirken gerçekten ne diye geldiklerini unutmuslardı simdi,

nereye geldiklerini asla bilmediklerini anlamaktan kaynaklanıyordu saskınlıkları. Böylesine bir savasın

ortasında düsmanın en önemli hedefi olmuslardı birden, bütün silahların ve taktiklerin acımasızca

denendigi bir hedefin parçasıydı hepsi de. Bu duygu ortak bir ruh hali yaratıyordu yaratmasına gerçi ama

yasanan zorluklar daha önce görülmemis boyuttaydı. Bir yandan hayatta kalma mücadelesi, bir yanda

düsmanın göz boyayan vaatleri...

Zaten direnis yanlılarının en büyük engeli de buydu, insanlarda gerçek bir direnis ruhu olusmamıstı

henüz. Çok sayıda silahlı sivil vardı ama Stalingrad direnisini gerçeklestirecek bir bütünlük yoktu

simdilik. O ruhu göremedikleri için kahroluyordu direnisçiler. Bazen bir grup bulduklarında hararetle

onlara direnisi anlatmak istiyorlardı ama yüzlerdeki ifade, içlerindeki enerjiyi alıp götürüyordu. Bu

yorgun insanlara güç verecek bir seyler olmalıydı, insanlar gerçekten ne ile savastıklarını bilmiyorlardı,

henüz savasmıyorlardı bile. Tek yaptıkları, nereden geldigini bilmedikleri bombaların hedefi olmaktan

kaçmaya çalısmaktı. Su kesintileri had safhaya ulasmıstı ama elektrik kesintileri sürekli degildi. Zaman

zaman elektrikler geliyor ve televizyonlar çalısıyordu.

Washington'da patlayan bomba, ilk basta bir heyecan yaratmıstı.

Yenilmez görülen düsmana indirilen

agır bir darbe gibi yorumlanmıstı. Oysa sonradan gazetelerde köse yazarları bu olayın Amerikalıların

130

daha acımasız olmasına yol açacagını, artık yenilgiden sonra bir Türk devleti bırakmayacaklarını

söylemeye basladılar. Bu olumsuz görüsler de halkın direncini düsürüyordu.

Saraplara düskünlügüyle tanınan bir köse yazarı, savasın baslamasıyla birlikte gittigi ingiltere'den

yolladıgı yazılarında tam teslimiyet halinde belki de Amerika'nın yeni bir eyaleti olabileceklerini bile

söylüyordu. Zaten herkes ABD'ye yerlesmek için yesil kart pesinde degil miydi? Iste toptan ABD'ye

katılmıs olacak Türkiye, diyordu.

Insanlarda gittikçe artan bir endise bas göstermisti. Televizyonu her açtıklarında Amerikan 4. Mekanize

Piyade Tümeni tanklarının Istanbul'a dogru hızla hareket etmekte oldugunu ögreniyorlardı. Amerikan

Deniz Piyadelerini tasıyan gemiler Çanakkale Bogazına yaklasmaktaydı.

82. Hava indirme Tümeni Suriye

Hatay sınırı bölgesindeki üslerinden havalanarak Türkiye içinde bilinmeyen bir yöne dogru binlerce

askeri, savas aracını ve top bataryalarını tasımaya baslamıstı.

Garip bir bekleyis vardı. Sıra dısı bir seylerin olacagını seziyordu insanlar. Bu olamazdı, Istanbul

kaybedilemezdi. Bunu denemeye cesaret etmisti birileri ve simdi ne olacagını kestirmek çok güçtü. Kötü

günler bekleniyordu, yabancı askerler hep insanların gezip tozmaya alıstıgı yerlere ayak basacak ve orada

yeni kurallar koymaya çalısacaktı belki de. Ada vapurları olmayacaktı, istiklal Caddesi'ndeki binalara

Amerikan subayları yerlesecekti, Inönü Stadı'na helikopter pisti kurulacaktı, Dolmabahçe Sarayı'nda

generaller kadeh tokusturacaktı, Yesilköy Atatürk Havaalanının adı Yeni Bizans Havaalanı olarak

degistirilecekti. Bogazdaki yalılar üst düzey Amerikan bürokratlara tahsis edilecekti. Varoslarda yasam

daha da çekilmez olacaktı, direnisçiler oralardan saldıracaktı düsmana ve düsman bütün gücüyle karsılık

verecekti direnisçilere. Atatürk Kültür Merkezi'nde Amerikan Senfoni Orkestrası konser verecekti,

davetliler zoraki gidecekti. Amerikan Senatosu'nda Türkiye'ye yardım için

milyarlarca dolarlık paketler açılacak ve yıkılan okulların yapımı için harcanacaktı bu para. Bogaz

Köprüsü'nün yeniden insası bittiginde bir Amerikalı subay konusma yapacaktı. Sonra her sey yoluna girer

belki, diye düsünenler vardı. Her seyin daha da kötüye gidecegini düsünenler de. Ama harekete geçen

pek azdı.

02 Haziran 2007

IZMIT KÖRFEZI GÜNEY KIYILARI - YENI GÖLCÜK

Derin bir sessizlik vardı havada. Zaman durmus gibiydi. Deniz durgundu, havada kuru bir soguk vardı.

Rüzgârsız bir güne baslıyordu Izmit Körfezi. Baska bir zaman olsa hareketlilik kendisini hissettirmeye

baslardı. Fabrikaların bulundugu bölgede fazla mesai ve gece vardiyaları nedeniyle uzaklardan gelen

ugultular yasamın burada hiç durmadıgını belli ederdi.

Isçi mahalleleri ile dolu bölge, biraz ilerisinde fabrikaların baslamasıyla Sanayi Devrimi Avrupası’nı

andırıyordu. Sis ve dumanlar mahallelerin üzerinde ince bir perde olustururdu. Isçilik babadan ogla

geçen bir kavram gibiydi. Büyük ve genis aile baglarıyla birbirine baglı bir üretim komünü olusmustu.

Tüm bunlar hava saldırıları buraya yogunlasmadan önceydi tabii.

Istanbul’a dogru girisilecek bir harekât

için uygun bir nokta seçilmesi, bölgenin bütün özellikleri ile sonunu hazırlamıstı. Sanayi siteleri ve dev

fabrikaların oldugu yerler neredeyse dümdüz edilmisti. Onlarca kilometrelik bir alanda tek bir saglam

bina bile kalmamıstı. Sivil yerlesim yerleri de nasibini almıstı bu saldırılardan. Mahallelerin çogu hayalet

kasabaları andırıyordu simdi.

Sabah serinligi kendisini hissettiriyordu. Burada canlı kalmayı

basarmıs olanlar bir kösede kendilerini

korumaya almıslardı. Sessizligi dinleyerek uykuya dalmıs gibiydi hepsi de. Sabah kendini iyice belli

131

etmeye basladıgında garip ugultular canlıların huzurunu kaçırdı. Kuslar kanatlarım çırparak etrafa korku

dolu bakıslar göndermeye basladı, iyi bir seyler olmayacagını hisseden yaratıklar hareketleniyordu.

Fabrika yıkıntıları arasında kedilerin, farelerin fabrika iskeletleri içinde hedefsizce kosmaya baslaması

kusları da huzursuz etmisti. Sıgındıkları kuytulardan çıkıp uçusmaya basladılar. Sanki neyin yaklastıgını

görmeye çalısıyorlardı. Günes artık kendisini iyiden iyiye gösteriyordu. Henüz seyredilebilecek kadar

mat bir ısık yumagı halindeyken günesin üzerinde garip gölgeler belirdi önce ve sonra hızla büyümeye

basladı.

82. Hava indirme Tümeninin dev nakliye helikopterleriydi bunlar. Çift pervaneli CH-47, daha genis

tasıma kapasiteli olan CH-53, UH-60 Kara Sahin helikopterleri birbirine yakın bir konumda uçarken,

AH-64 Apache saldırı helikopterleri genis bir alan üzerinde yayılmıs halde etrafı tarıyordu. OH-58D

Kiowa helikopterleri de gelismis gözetleme kameralarını kullanarak bölgedeki olası hava savunma

noktalarını arastırıyordu. Ancak bir sey görmeleri mümkün degildi. Bir gün öncesine kadar günlerce

bombalanan bölgeye hiçbir insan yaklasmayı aklına bile getirmezdi.

Amerikan Hava Kuvvetlerinden bu

bölgenin 82. ’nin inisi için hazır hale getirilmesi istenmisti ve onlar da bunu gerçeklestirmek için

yapmadıklarını bırakmamıstı. Onlarca helikopterin günesi arkasına alarak olusturdugu görüntü

etkileyiciydi. Dev helikopterler gökyüzünü kaplamıstı ve 82. ’ye baglı

2. Tugayı tasıyordu. Dört bin kadar

asker, topları ve zırhlı Humvee araçlarıyla beraber aynı anda Izmit Körfezi'nin güney kıyılarına

inmek üzereydi. Büyük tonajlı araçlar C-130'larla ulastırılacaktı.

Helikopter armadasının birkaç kilometre

önünde giden iki MH-53 tasıma helikopterinin içinde Amerikan Özel Kuvvetlerine baglı timler vardı.

MH-53 helikopterleri sert bir manevra ile denizden birkaç yüz metre gerideki bos bir araziye yaklastı ve

tekerlekleri yere degmeden özel timleri indirdi.

Özel Kuvvet askerleri hızla kosarak bos alanın uç noktalarındaki vurulmus fabrika yıkıntılarına gitti.

Hepsi tam tetikteydi ve her an çatısmaya girecek biçimde hazırlanmıstı.

Özel Kuvvet askerleri harabelerin

içinde gece görüs gözlüklerini kullanarak arastırma yaptı. Aralarında hızlı bir haberlesme sistemi vardı.

Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar birbirlerini duyabilirlerdi. Ortalık sakin görünüyordu. MH-53

helikopterleri de altı namlulu makineli tüfekleri atese hazır halde bölgenin üzerinde daireler çizerek

uçuyordu. Herhangi bir canlının özel gözetleme donanımlarından kurtulmasına imkân yok gibiydi.

Helikopter pilotları yerdeki askerlere, etrafın olması gerektiginden de temiz, oldugunu bildirdi. Askerler

birbirlerine baktı ve helikopter armadasına durumun sakin oldugu bildirildi. MH-53 helikopterleri alanın

uç noktalarına inip, motorları çalısır halde beklemeye basladılar. Hava armadasının yaklasmasıyla havayı

yırtan bir ugultu olustu. Kilometrelerce uzaktan duyulabilecek bir indirme harekâtı yapılıyordu.

Hava bombardımanın etki sahası dısında kalan yerlesim birimlerindekiler ve helikopterlerin geçtigi

bölgelerdeki sivil yerlesim yerlerindeki insanlar uykularından uyanmıs ve korkuyla evlerinden dısarı

gözetlemeye baslamıslardı. Günes ısınları gökyüzünü aydınlatıyordu ama garip bir gölge, ısıgın evlere

ulasmasını engelliyor gibiydi. Insanlar havada hızla hareket eden dev cisimleri görünce perdelerini

kapatıp evlerine girdiler. Dev helikopterler hızla Amerikan Özel Tim askerlerinin indigi bosluk alana

yöneldi. En önde alçalan CH-47 helikopterden inen 45 tam teçhizatlı

asker hızla alanın dıs çeperine dogru

kosarak Özel Tim askerlerinin gösterdigi noktalarda kendilerini yere attı ve sırtlarında tasıdıkları yük

çantalarının arkasına mevzilendi. Hemen arkalarından top bataryalarını

tasıyan CH-53 helikopterleri

inmeye basladı. Yaklasık yarım saatlik bir süre içerisinde savasmaya hazır dört bine yakın parasütçü

komando Kocaeli sınırlarında genis bir araziyi isgal etmisti. Askerler güvenli bir kordon olusturmak için hemen karargâh çadırını kurdu ve karargâhın yaklasık dört

kilometrelik çevresindeki alanı temizlemek için harekete geçti. Bir süre sonra yola inen C-130’ların

getirdigi Humvee araçları ile desteklenen timler fabrikaları

arastırarak silahlı Türk güçlerinin olup

olmadıgını kontrol etmeye basladı. Bosaltılmıs semtlerin içine dalan araçlar hızla sokaklarda ilerleyip

herhangi bir pusu olup olmadıgını biraz tehlikeli biçimde kontrol etti.

Zaman zaman silah sesleri duyuluyordu ama bunlar bir çatısmanın degil, güvenlik amaçlı olarak süpheli

görülen noktalara yapılan makineli tüfek ateslerinin sesiydi. Sansa izin verilemezdi burada, çok iyi bir

köprü bası olması için çok güvenli olması gerekiyordu. 82. Hava indirme Tümeni birkaç gün sonra

kendisine katılacak olan 3. Tugay için güzel bir yer hazırlamak istiyordu. Böylece on bine yakın asker

Istanbul’a düzenlenecek saldırı için hazırlıklarını tamamlayacaktı.

Bu sırada askerlerin dikkatini çeken bir sey oldu. Çok uzaklarda bir hareketlilik vardı. Hayli sinsi bir

hareketti bu. Durumu izlemeye gerek yoktu. Hemen acil durum alarmı

verildi ve hareketliligin oldugu

bölgeye dogru ates basladı. Ates bir süre sonra daha da kesif bir hale geldi. Bunu beklemiyorlardı iste.

Siddetli bir saldırı altındaydılar. Bu kuvvet hakkında kendilerine bir istihbarat gelmemisti ancak Bolu

Komando Tugayı'nın saldırıdan kurtulan birlikleri olmalıydı. Burada köprü basını tutmak kolay

olmayacaktı anlasılan. Siddetli bir çatısma uzun bir hat üzerinde baslamıstı.

Amerikan 4. Mekanize Piyade Tümeni Bilecik Adapazarı arasındaki mesafeyi kat etmeye baslamıstı.

Ancak birkaç kilometrede bir durmak zorunda kalıyor ve savasıyorlardı.

Türk askerî birlikleri, Amerikan

öncü tanklarını sürekli pusuya düsürüyor ve tanksavar füzeleri ile kayıp verdiriyordu. Harekât yeterince

hızlı yapılmazsa Amerikan 4. Mekanize Tümeni Istanbul önlerine geldiginde ciddi bir tehlike yaratma

kabiliyetini kaybetmis olacaktı.

Bilecik onların zıplama noktasıydı, Adapazarı'na geldikten sonra artık Istanbul'a dogru hareket etmek için

önlerinde engel kalmayacaktı. Her iki saldırı tümeni esas destegi Ankara'nın etrafındaki karargâhlardan

alıyordu. Amerikan Ordusunun Suriye'ye giren 7. Hafif Piyade Tümeni, Atatürk ve Keban baraj

bölgelerinde denetim kuran 3. Süvari Alayı unsurları ve Ankara'dan baslayarak Izmit bölgesine kadar

alanda bulunan güçleri arasında kara baglantısı kalmamıstı neredeyse.

Bütün ikmal çalısmaları uçaklarla

Ankara bölgesine yapılıyor ve oradan da uçtaki kuvvetlere yetistiriliyordu. Amerikan 2. Süvari Tugayı da aradaki bölgede zırhlı Humvee'lerini kullanarak hareket halindeydi ve sürekli kayıp verme pahasına ana

saldırı koluna destek olmaya çalısıyordu. Yakında resmen imha edilmis olacaktı.

Amerikan stratejistleri Bandırma yarımadasını 82. 'nin zıplama noktası

olarak kullanmayı düsünmüstü

önce ama 4. Mekanize Piyade Tümeninden çok fazla uzaklasmasını

istemiyorlardı. Sürpriz bir Türk

saldırısı olursa 4. Mekanize'nin zırhlıları birkaç saat içinde yardımlarına kosabilirdi.

82. Hava Indirme Tümeni isi saglama almak istiyordu. Genis bir alan üzerindeki bölgeyi, buldukları her

malzemeyi kullanarak bir setle çevirmeye basladılar. Burada fazla kalmayacak olsalar bile en ufak bir

aksilik uzun süre kalmalarını gerektirebilirdi ve bu durumda kendilerine karsı yapılacak saldırıları

püskürtmek zorundaydılar. Topçu bataryaları da bu yüzden hazır hale getiriliyordu. Bazı noktalarda da

kum torbalarında olusturulan siperlere havan toplan yerlestirilmeye baslanmıstı. Kimse hava saldırısı

beklemese de Stinger monte edilmis olan iki Humvee aracı da artık hızla üs haline gelmeye baslayan

bölgenin ortasında yerlesmisti ve gökyüzünü kontrol etmekteydi. Ancak bu üsse yapılan Türk saldırısı da

siddetlenmisti. Kayıplara yenileri ekleniyordu sürekli.

Izmit Körfezinin güney bölgesindeki mahallelerde yasayan insanlar, Amerikalıları gördüklerinde garip

hislere kapılmıstı. Çıplak gözle bile görebildikleri kadar uzaklıkta büyük bir askerî güç

konuslanmaktaydı ve tek yapabildikleri öylece oturup seyretmekti.

Simdilik kendilerine dokunacakmıs

gibi görünmüyorlardı. Yapılan hazırlıkların kendileri ile bir ilgisi olmadıgını anlamıslardı. Herkes büyük

endise içindeydi. Artık ne is vardı yapacak ne de ihtiyaçlarını

karsılayabilecek durumdaydılar. Büyük

depremin yaraları daha yeni yeni sarılmaya baslamısken en az onun kadar büyük bir felaketle

karsılasmıslardı.

Ögle saatlerinde, Amerikan askerlerinin kurmaya basladıgı üs gözle görünür biçimde sekillenmisti,

insanlar endiseli yüzlerle seyrediyordu üssün kurulmasını. Herkes birbirine soruyordu, bu nasıl oluyor

diye. Bolu Komando Tugayı’nın unsurlarının saldırısı nedeniyle üste bazı yangınlar çıkmıstı.

Sehirdeki Jandarma Birligi ve Çevik Kuvvet Merkezi vuruldugundan beri jandarmaların nerede

olduklarını bilmiyorlardı. Sadece polisler vardı ama sivil araçlarla dolasıyorlardı yollarda ve askerî

yıgınagı en endiseli izleyenler de onlardı. Çevik kuvvet polisleri silahlarını ve mermilerini kusanmıs

olarak bekliyorlardı. Yeni yerlerini kimseye söylememislerdi ve bir arada olmamaya dikkat ediyorlardı.

Sehrin güvenligini saglamak zorundaydılar. Amerikan askerleri gelirse ne yapacaklarını bilmiyor ve

düsünmüyorlardı. Tek yapacakları sey savasmak olabilirdi.

Öglen günesi havada parlarken bulutlar hızla önünü kapatıp geçiyordu.

Sehrin merkezinde bir kahvenin

önünde oturanlar aralarında ne yapacaklarını konusuyordu.

"Bu serefsizler direnenleri sorgusuz sualsiz bombalıyormus Fevzi Amca,"

diye söylendi orta yaslı bir

esnaf. Dükkânı artık yoktu, insanlar her seyi satın almıstı ama elinde kalan para bir ise yaramıyordu.

Kendi ailesi için gizlice depoladıgı yiyeceklerle idare ediyorlardı.

Arada sırada polisler yiyecek maddesi

dagıtıyordu halka. Nereden bulduklarını kimse bilmiyordu ama yakınlardaki askerî birligin deposundan

olduguna emin gibiydiler.

"Ben hiç sasırmadım, bilirdim bunların bir gün bunu yapacagını."

Sözlerinde bıkkınlık ve hayal kırıklıgı

vardı. Neler oldugunu düsünecek halde degildi Fevzi Amca dedikleri adam. Altmıs bes yasındaydı ve

hep yokluk görmüstü ama hayatta en çok övündügü sey askerdeyken sınırda görev yapmıs olmaktı. "Biz

askerken sınırı kartal gibi gözetlerdik, bazen kaçakçılar geçmeye çalıstı mı burnunun önündeki sigarayı

vururduk vallahi."

"Öyle deme Fevzi Amca, degisti simdi her sey." Söze karısan da esnaftan baska biriydi. Bir önceki ile

aynıydı durumları. "Bu adamların silahları ile basa çıkmak zor.

Baksana, sabah hiçbir sey yoktu simdi

koca ordu gelip yerlesti suracıga. "

Saatler geçerken bütün herkesin toplantılarında aynı seyler konusulmaya baslamıstı. Bir yandan nasıl

savunma yapılması gerektiginden bahsediliyordu bir yandan da eger bu adamlar gelirse nasıl bir hayatın

yasanacagından. Bu tartısmalardan en çok etkilenen gençlerdi. Az çok biliyorlardı isgalcileri. Onlar gelirse

nasıl bir hayat yasayacaklarını da tahmin ediyorlardı filmlerden gördükleri kadarıyla ama onlara ögretilen

degerlerin üzerinden geçen düsmanla nasıl bir arada yasayabilirlerdi ki?

Aksam saatleri geldiginde mahallenin sakinleri inanamayacakları bir görüntüyle karsılastı. Sokagın

sonundan dönen bir jip hızla onlara yaklasıyordu. Cipin içinde dört Amerikalı asker vardı, hepsi de

bedenlerindeki her uzva bir silah yerlestirmisti neredeyse. Kahvede oturanlar hemen ayaklanıp içeri

girmek istedi ama cipin hoparlöründe yükselen ses nedeniyle hareket etmemeleri gerektigini

anlamıslardı. Cip, iki yanı üç dört katlı evlerle çevrili sıradan sokagın yollarında hızla hareket ederek

kahvenin önüne geldi. Basit bir meydan vardı kahvenin karsısında, küçük bir de havuz. Havuzun arkasına

park etti ve askerler arabadan atlayıp hızla kahvedekilerin yanına geldi. Insanlar farkında degildi ama

yanlarına gelenler Amerikan Özel Kuvvetlerinin en seçkin askerleriydi.

Yaptıkları çılgıncaydı ama buna

cesaret etmislerdi. Bir çesit gövde gösterisi olmalıydı bu. Henüz isgal edilmemis bir kentin merkezine

girecek gücü nereden buluyorlardı? Ya simdi polisler gelirse, o zaman ne olurdu?

Kahvedekilerin aklından bu sorular geçerken Amerikalı askerlerden birisi yanlarına yaklastı. Diger üçü

silahları ile çevreyi gözetliyordu.

Kendilerine güveni gözlerinden yayılan asker ingilizce bilen olup olmadıgını sordu. Kimse bilmiyordu

ama içlerinden birisi birazcık anlıyordu. Fabrikanın açtıgı kursta ögrenmisti iki kur. Asker ona, merhaba,

dedi önce. Adam da bildigi kadarıyla yanıtladı. Asker yavas ve anlasılır biçimde konusmaya çalısıyordu.

Onlara zarar vermek istemediklerini söyledi. Adam bunu digerlerine iletti, eger kimse bir saldırganlık

göstermezse Izmit kentine dokunmayacaklardı. Bunu söylemek için daha iyi bir yol bulamadıkları için

buraya kadar gelip hayatlarını tehlikeye atmıslardı. Herkes neler oldugunu anlamaya çalısıyordu ve bu

agır silahlı adamlara ne diyeceklerini bilmiyorlardı. Sadece dinlediler ve baslarını salladılar. Askerler

birkaç dakika durdu, tam ciplerine kosarken bir tek silah sesi duyuldu.

Amerikalı askerlerden birisi

havada takla atarak yere düstü. Digerleri hemen cipin altına yattı.

Etraflarına mermi yagmaya basladı.

Mahalle sakinleri de kendilerini kahvehaneye zor attılar.

Amerikalı askerler umutsuzlukla birbirlerine bir seyler söylüyordu.

Kahvehanedekiler baslarını kaldırıp

baktıgında sokagın öte tarafındaki Türk askerlerini gördüler. Üstleri çıplak komandolar çılgın gibi ates

ediyordu. Amerikalı askerler için umut yoktu o an. Bolu Komando’nun intikam hırsı ile kavrulan askerleri

onlar için iyi seyler düsünmüyordu. Bir dakika sonra patlayan bir roket çatısmayı sona erdirdi. Amerikalı

Özel Kuvvet askerleri ölmüstü. Üstleri simsiyah toz kaplı Türk askerleri kosarak yerde yatanları kontrol

etti. Içlerinden bir tanesi ki bu komutanları olmalıydı hızla kahvehaneye girdi. Içeridekiler onu görünce

korkuyla karısık gülümsedi. Komando komutanı sinirliydi:

"Neden onlara karsı koymadınız?"

Kimseden ses çıkmadı.

"Vatanınızda size posta koyuluyor ve sizden ses çıkmıyor. Hepinizi burada ölü görseydim çok daha

mutlu olurdum. "

Sert bir sekilde kapıyı çarpıp çıktı ve sokagın ucundaki askerlere katılıp uzaklastı. Kahve sakinleri

kendilerine gelmisti.

Operasyon herkesin düsündügünden hızlı ilerliyor görünüyordu. Sanki Istanbul’a yetismek için bir yarıs

vardı. Washing-ton’ın öcü böylece alınabilecekti. Amerikan Kuvvetleri bir an önce Istanbul Savasını

baslatmak isterken Türk askerî kuvvetleri de bunu geciktirmek için elinden geleni yapıyordu. Türkiye’nin

çesitli yerlerindeki silahlı güçlerden imkânı olanlar sehre giris yapmak için çok tehlikeli yollarda hareket

ediyor ve saldırı baslamadan savunma organizasyonunun içine dahil olmak için çaba gösteriyorlardı.

Bu sırada Amerikan Deniz Kuvvetleri de sehrin ele geçirilmesini kolaylastırmak için 15. ve 26. Deniz

Piyade birliklerini tasıyan iki amfibi gemiyi harekete geçirmisti.

Gemilerin Çanakkale Bogazına

girmelerine az vardı. Amerikan Hava Kuvvetleri Çanakkale'yi bombalamaya baslamıstı. Gemilerin güven

içinde geçmesini saglamak istiyorlardı. Neredeyse doksan yıl sonra Çanakkale Bogazında yeniden

patlama sesleri duyuluyordu. Bombaların düstügü yerlerde açılan derin kraterlerin içinde sadece toprak

degil kemikler de sıçrıyordu etrafa. Gemiler bogazın girisine yaklasırken toprak ısınmaya basladı.

Bogazın iki yanındaki siperlere girmis olan askerler neden kaynaklandıgını bilmedikleri ısı artısı

nedeniyle yerlerinde duramaz haldeydiler. Kime haber vereceklerini bilmedikleri için siperlerin dısına

çıkmakla yetinmislerdi. Amfibi gemiler bogaza yaklasırken garip bir his çöküyordu insanların yüregine,

etraftaki sehirlerde oturanlar ne oldugunu bilmedikleri bir karabasanın baslarının

üzerinden ayrılmadıgı hissine kapılıyordu. Bogaz I. Dünya Savasında oldugundan çok daha korunmasız

görünüyordu. Siperleri terk eden askerler yavas yavas, daha gerilere dogru çekilmeye basladı, anlam

veremiyorlardı olan bitene. Bu garip sıcaklıgın sebebini bulamadıkları

için aralarında kurgu yapıyorlardı.

Deprem olacagını düsünenler, kıyametin kopacagını düsünenler bir aradaydı. Amerikan bombardımanı

ise neredeyse durmadan sürüyordu. Su yolunun kenarındaki tepeler sekil degistirmis gibiydi, ilk

savastan kalma top bataryaları bile Amerikan uçakları tarafından vuruluyordu. Bogazı koruyan kimse

kalmamıstı etrafta. Bilgiler Genelkurmaya iletildiginde Hikmet Pasa yerinden sıçrayıp etrafı dagıtmıstı

135

ama yapacak bir sey yoktu. Siperlerde duramıyordu askerler, sanki doluydu siperler.

02 Haziran 2007 - Saat: 14.15

FLORIDA CENTCOM

Miami yeni ABD baskenti olmus gibiydi; Baskan ve Genelkurmay Baskanı

harekâtı buradan yönetiyor,

yeni bürokrasi burada kurulmaya çalısılıyordu.

ABD halkı Pearl Harbor'dan sonra ilk kez kendi yasam alanlarının kıyısına gelen bir savası yasıyordu. Ve

muhalefetin sesi güçlü çıkmaya baslamıstı. O terörist Türk hâlâ

yakalanmamıstı. Eger New York'ta da bir

atom bombası patlarsa trilyon dolarlık bir zarar ortaya çıkardı. Gerçi televizyonlarda teröristin elindeki

ikinci bombanın baskın sırasında ele geçirildigi söyleniyordu ama buna inanmayan çoktu. Halk panik

içinde kentten kaçıyordu. Bu, Amerikan ekonomisi için büyük bir kaos baslatmıstı.

New York'ta bir bombanın patlaması ihtimali ABD'ye Washing-ton'ın yok olmasından daha büyük zarar

verecek gibiydi. O bomba insanların kafasında ABD'den ibaret dünya konusunda farklı korkular

yaratmıstı. O dünya, kapının önüne kadar gelmisti iste.

Washington yok olunca ABD'nin eyalet yapısı yararını göstermisti. Bu eyaletler zaten kendilerini

yönetiyor durumdaydı. Yeni bürokrasi kurulana dek her sey yolunda gidecek gibiydi.

Genelkurmay Baskanı Howard Strike, bir kisinin verdigi zarara hayret ediyordu. Aylar önce harekâtı

ögrenen tek bir Türk neredeyse dünyanın tek süper gücünün sonunu getirecekti.

Baskın görüntülerini defalarca izlemisti. Adamın o dar koridorda, onlarla ifade edilen düsman karsısında

ne kadar güvenle hareket ettigine inanamamıstı. Birbirini takip edip seri hareketlerinin hepsi ölüm

getirmisti.

Simdi umarım bir çukurda gebermissindir pis herif, diye düsündü

önündeki haritaya bakarken.

Harekât Merkezine yagan bilgiler nedeniyle heyecanlı saatler yasanıyordu. Merkezin oval biçimli kontrol

odasında büyük ekranlı bilgisayarlarının basında oturan operatörler akan bilgileri sınıflandırıyor ve üst

subaylara iletiyorlardı. Bugün nedense farklı bir gündü. Askerler bilgileri ayıklayıp bunların gerçekten ise

yarar olup olmadıgını anlamak için çok ugrasmak zorundaydı.

Howard Strike, on yedi saattir masasının basından ayrılmamıstı, ilgilenmesi gereken yüzlerce sey vardı.

82. Hava Indirme Tümeninin Izmit'e indirilmesi devam ediyordu. Bu indirme harekâtında ortaya çıkacak

bir aksaklık Istanbul saldırısı için zamanın uzamasına neden olabilirdi, izmit'ten gelen raporları en ince

ayrıntısına kadar okuyordu. Durum karısık görünüyordu. Siddetli çatısmalar nedeniyle 82. yeterince etkili

kullanılmayabilirdi.

4. Mekanize Tümenin intikalini de takip etmek zorundaydı. Bu tümen tamamıyla dijital iletisim araçları

ile donatıldıgı için her bir tanktan gelen bilgileri bile takip edecek sisteme sahipti. Bunu özellikle

yapıyordu, ön safta ilerleyen tankçıların nelerle karsılastıgını ve nasıl hareket ettigini bilmesi önemliydi.

Bu kadar yogunluklu bir operasyonda en üst düzey komutanın bile operasyonun bir parçası olması

gerekliydi.

Yaptıkları operasyonu Howard Strike da çılgınca buluyordu. Klasik egitim almıs her asker, bunun böyle

oldugunu düsünürdü. Koca zırhlı tümen, hiç dokunulmamıs düsman topraklarında hızla ilerliyordu ve

136

sadece Hava Kuvvetlerinin koruması altındaydı. Gerçi zaman zaman Türk Ordusunun dagınık güçleriyle

çatısmaya giriliyordu, Ankara'dan ayrıldıklarından beri dört yüz yirmi bes saldın bildirilmisti. Bunlardan

sadece 3'ü zırhlı araçların kullanıldıgı saldırılardı ve 4. Mekanize kendi tanklarını kullanarak bu saldırılan

püskürtmüstü. Simdiye kadar kayıpları hayli fazlaydı, Istanbul Savası

basladıgında ne olacagı sorusu

zihnini mesgul ediyordu sürekli. Bazen kendisini dua ederken buluyordu;

"Ne olur Bagdat gibi olsun,

direnmesinler."

Türk Ordusu çok siddetli karsılık vermisti. Saldırıda elde edilen baskın özelliginin bir sonucu olarak

manevra yetenegini kısıtlanmıstı ama hâlâ çok tehlikeliydiler ve her an ciddi bir Amerikan maglubiyetine

sebep verecek kadar hırslıydılar. Manevra yapmaya kalkan agır birlikler yogun hava saldırısı nedeniyle

zayiat verdiklerinden savasma yetenekleri çok azalmıstı. Sehirler arasında hareket eden her araca ates

eden Amerikan pilotları, birliklere lojistik destegi imkânsız kılmıstı.

Türk Ordusu yüzlerce bölünmüs

piyade birligi halinde siddetli bir gerilla savası veriyor ve ülkenin her yanını ölüm tarlasına çeviriyordu.

Howard Strike ve planlama subayları kendilerinden isteneni gerçeklestirmek için Türk Ordusu üzerinde

böyle bir etki yaratmaları gerektigini biliyordu. Zayıflayan ve lojistik destekten yoksun kalan ordu

birimleri terörist saldırılara karsı dayanaksızdı. Herhangi bir halk hareketine karsı koyamazlardı. Eger

sakladıkları zırhlı araçları ortaya çıkarırlarsa bunların da icabına bakılırdı. Dıs ülkelerden gelecek

müdahalelerde ise hiç sansı yok gibiydi. Her sey planlandıgı gibi ilerliyordu. Eger Istanbul düserse... O

zaman problem çözülmüs olacaktı. Dügüm noktasıydı orası. Verilen kayıplar o zaman anlam kazanırdı

iste.

Howard Strike’a askerî çevrelerden baskı gelmiyor degildi, Amerikan Ordusu bütün gücüyle Türk

topraklarını isgal etmeliydi. O zaman Istanbul’un düsmesi daha kolay olurdu, savasmaya bile gerek

kalmazdı belki. Ancak bu baskılara karsı koymalıydı. Türk topraklarını

isgal etmeye kalkarsa hiç

beklemedikleri direnç noktaları ile karsılasabilirlerdi. Ne oldugunu bilmiyorlardı ama tek bildikleri

suydu; tarih o toprakların tekin olmadıgını söylüyordu.

Strike’ın kapısı çalınmadan açıldı. Komutan basını kaldırıp baktıgında yüzünde her zamanki ciddi ifadesi

ile Baskan girdi içeriye. O yayından beri pek gülmüyordu. Ama kendini hızla toparlamıstı. Savasın

basladıgı günlerdeki gibi sürekli CENTCOM’u mesken tutmuyordu artık.

Programı elverdigince zaman

zaman ugruyor ve bilgi alıyordu. Ona kalırsa operasyonun ilk asaması

basarılı olustu bile. Artık ikinci

operasyon için dügmeye basılmalıydı.

"Nasılsın Howard?" Bu soru dalga geçmek maksadıyla sorulmus gibi geldi usta askere.

"Tesekkürler, Sayın Baskan. Gayet iyiyim." Daha sert bir cevap verebilirdi ama buna gerek yoktu

dogrusu. Howard Strike profesyonel bir askerdi.

"Howdy, artık Sevr Operasyonunun baslamasını istiyorum. Türklerin rejimi çözüldü. O topraklarda hak

iddia edenleri durduracak hiçbir güç yok."

Baskan, toplantı masasına oturmus, orada buldugu evrakı inceliyordu.

Yardımcısı Kitty de hemen

yanındaki sandalyeye çökmüs, Baskanın yaptıgı yorumlara kafa sallamaktaydı. Bir ara evraklardan basını

kaldıran Baskan, Howard Strike’a baktı.

"Merak etme, bu isi bitirecegiz Howard."

Deneyimli asker kafasını salladı. "Haklısınız Baskan. Artık ikinci asama baslayabilir, Istanbul nasıl olsa

alınacak. Sıra sizde artık. Kıbrıs Rumlarına ve Türkiye içindeki ayrılıkçı gruplara gereken mesajları

137

iletirseniz onlar da harekete geçebilir sanırım."

"Kıbrıs’ta durum nasıl?"

"Türk Kuvvetleri çok yogun bir saldırı altında günlerdir. O kadar dar bir alanda ne olmasını

bekleyebiliriz? Tam bir felaket havası var."

"Rum ordusu basarabilir mi sence?"

"Basarmak zorundalar. O kadar silah satın aldılar ve hâlâ o silahları

kullanmayı biliniyorlarsa yapacak bir

sey yok. Bir Deniz Piyade Tümenini o ada için baglayamam."

"Howdy, bu arada ilginç gelismeler yasanıyor. Fransa, Almanya, Rusya ve Çin arasında yogun

görüsmeler oluyormus. Üç Rus Tank Tümeni kırmızı alarma geçti ve karargâhlarını terk etti. Bana ulasan

CIA raporları ve uydu fotografları da bunu destekliyor."

"Baskan, eger bu söylediginiz dogruysa yeni bir konugumuz var demektir." Howard Strike bu yeni bilgi

karsısında sasırmıstı ama su anda yürütülen operasyonun ne sonuçlar doguracagını kimse tahmin

edemeyecegi için böylesi gelismeler beklenmiyor degildi.

"Tanrım, Rus piçleri ile yeniden karsılasmak istemem dogrusu. Ama biliyorsun, Kars ve Ardahan

bölgesindeki istekleri hâlâ geçerli." Baskan ellerini masaya sertçe vurdu. Kendine güveniyordu, isterse

Rusları durdurabilirdi ama buna gerek yoktu. Hatta, Rusların oraya girmesi iyi bile olabilir, diger adımlar

için Türk Ordusunun kalanlarını dagıtmada islerine yarayabilirdi.

"Oradaki planlarımızı alt üst edebilirler. O bölgenin Ermeni kontrolüne girmesi daha uygun olurdu."

"Ancak Rus tümenleri harekete geçerse Kars bölgesini onlara bırakmak zorunda kalırız. Zaten

Ermenilerin de buna bir sey diyecegini sanmam."

"Kürtlerden ses yok henüz." Baskanın sesi puslu bir hal aldı. Bakısları

derinlesti, bu onun önemli bir

noktayı düsündügünü gösteriyordu. "Henüz bir hareket olmadı. Sanırım halen operasyonumuzun basarılı

olup olmadıgı konusunda süpheleri var. En azından böyle oldugunu ummak istiyorum." Bir an hırsla

masaya vurdu, "Simdi diyecegime sasıracaksın, Yunan Basbakanı beni aradı. Bana Istanbul saldırısı

sırasında tarihî dokuya zarar vermememizi söyledi." Iyice sinirlenmisti. "Düsünebiliyor musun, Yunan Basbakanı beni uyardı?!"

Howard Strike'ın endiseli bakısları altında hızla odayı terk etti. Bu savas biraz daha devam ederse

uluslararası kamuoyu iyice ses çıkaracak ve isler karısacaktı, Istanbul herkesin uzun süre gözlerini

kaçırması için pek fazla ortadaydı.

Bir an gözleri televizyona kaydı. Uzun araba kuyrukları gözüküyordu.

New York'tan uzaklasmaya

çalısanlardı bunlar. Howard Strike bir an için bu savasla kazanılacakları düsündü. Kazanç, su anda bu

panik nedeniyle yitirilen katrilyon dolarları yerine getirebilir miydi acaba?

New York bu ülkenin ekonomik kalbiydi, oranın teklemesi vücudun her yerinde aksaklık yaratırdı.

Küçük büyük birçok isyeri kapanacak, insanlar issiz kalacaktı.

02 Haziran 2007 - Saat: 18.00

138

CENTCOM BASIN SALONU

Howard Strike toplantı salonuna hızlı adımlarla girdi ve hemen yerden biraz yüksege monte edilen

konsolun önüne geldi. Elindeki kâgıtları bıraktıktan sonra zaman zaman patlayan flasların ve kamera

ısıklarının altında gözlerini, salonun içindeki sandalyelerde oturan basın görevlilerine çevirdi. Bogazını

temizleyip ses tonunu ayarladı ve basın görevlilerine hitap ederek;

"Sayın basın mensupları, bildiginiz gibi Türk terörist hâlâ

yakalanamadı ama bombası ele geçirildi. Artık

New York için tehlike kalmamıstır. Ulusal Muhafızlar su anda New York'ta düzeni saglıyorlar. En kısa

süre içinde hayat normale dönecektir. Savasımıza dönecek olursak, birazdan Türkiye'deki birliklerimizin

komutanları ile görüsme imkânı bulacaksınız. Görüsme video konferans seklinde olacak. Uydulardan

kaynaklanan gecikmeler dısında bir sorun yasamayacagız sanırım."

Bu sırada konsolun hemen arkasındaki beyaz ekranda cızırtılar ve karlanma görüldü. Sesler duyuluyordu

ama henüz görüntü baglantısı kurulamamıstı.

"Umarım bu sesini duydugumuz kisi Tümgeneral Harold Flynn'dir." Howard Strike'ın sözleri salonda

gülüsmelere yol açtı.

"Howard, sen misin?"

Yine gülüsmeler oldu.

Birkaç saniye sonra ekranda görüntü belirmisti. Ekrandaki kareler donuk donuk geliyordu ama ses

düzenli bir sekilde duyulabiliyordu. 4. Mekanize Piyade Tümeni Komutanı

Tümgeneral Harold Flynn bir

zırhlı aracın içinden yayma katılıyordu. Ekrandaki görüntüde bir tankın hedef konsolu görülüyordu ve

hemen yanında tank komutanı oturuyordu. Tümgeneralin oldukça yorgun ama dinamik oldugu belliydi.

Yüzünde karanlık bir ifade vardı. Kısa kesilmis saçları, alnının biraz açılmıs oldugunu gösteriyordu ama

yine de saçları tam dökülmemisti. Kırklı yaslarının sonunda olmasına ragmen -hızlı gelisen bir kariyer

sonucu- her an savasa hazır, genç bir askerin heyecanını yansıtıyordu.

Tankın içinde bulunanların

gözlerinde sanki uzaydan yayına katılıyorlarmıs izlenimi vardı.

Bulundukları kosullara bakılırsa, pek

haksız sayılmazlardı.

Howard Strike basın mensuplarına dönerek, "Evet, simdi Bay Flynn'in kendini tanıtmasını ve sorulan

yönetmesini rica ediyoruz."

Harold Flynn güldü. "Deneyecegim Howard, ama gazetecileri düsündügüm zaman bunun Türk

topraklannda ilerlemekten daha zor olacagını tahmin ettigimi söylemem gerekir."

Yine gülüsmeler oldu.

"Basın toplantısına katılan herkese merhaba demek istiyorum. Su anda Türkiye'de, Marmara Bölgesi

olarak adlandırılan yerin sınırları içerisindeyiz. Tümen unsurları

sürekli olarak hareket halinde ve aslına

bakılırsa bu toplantı için biraz durmak zorunda kaldık."

Bütün toplantı salonu gülüsmeler nedeniyle bir süre karıstı.

"Öncelikle bu kadar önemli bir görevi yerine getirmek üzere buraya gönderilen bu cesur askerlerin

komutanı oldugum için onurlu ve de gururluyum. Ankara’dan yola çıktıgımızdan beri buraya gelene

kadar pek çok çatısmaya girildi. Çok güçlü bir ordunun savundugu topraklarda neredeyse bir mızrak

139

hızında ilerledik ve çok sayıda kayıp verdik. Ama bu kayıplar bizi durduramadı. Teknolojimiz

mükemmel ve hemen her çatısmada bizim hayatımızı kurtarıyor. Ve tabii düsmana agır zayiat verdiriyor.

Simdiye kadar pek çok direnisle karsılasıldı. Ama Türk Ordusuna baglı

birlikler genis anlamda sarsılmıs

durumda. En son olarak derin mevzilerde savunma pozisyonu alan bir mekanize taburla çatısmaya

girildi. Tank birliklerimiz ve helikopterlerimizin yanı sıra yakın hava destegi veren Hava Kuvvetleri

sayesinde bu tabur tamamen yok edildi. Çatısma sırasında en son teknolojiyi kullandık ve çarpısan

birliklerimizi çok uzak mesafelerden komuta kontrol edebildik. Ancak uzun mesafeden açılan Türk topçu

atesi nedeniyle bazı kayıplarımız oldu.

4. Mekanize Piyade Tümeni olarak bize verilen son görevi yerine getirmek üzere hızla hareket ediyoruz.

Askerlerimin bu isi bitireceginden eminim. Türk halkının evrensel standartlarda idare edilmesi için

elimizden geleni yapacagız. Evet, simdi soruları alabilirim, çabuk olun, yapmamız gereken isler var."

Salonda gülüsmeler duyuldu.

"Ben BBC'den Roger Penmore. Türk Ordusu NATO standartlarında bir ordu.

Basarınız aynı zamanda

Avrupa standartları açısından basarısızlık anlamına gelmiyor mu?"

"Amerikan standartları dostlarına açıktır ve sanırım bunu uygulayabilecek olanlar sorun yasamayacaktır."

"Iyi günler Komutan. Ben RAI'den Andreotti Mezzo. Su anda tam olarak yerinizi belirtebilir misiniz?"

"Sayın Mezzo, bir Türk gazetesinden olmadıgınıza emin misiniz?"

Salon yine kahkahalara boguldu.

"Sorunuzu cevaplamam mümkün degil ama Eskisehir bölgesini geçtik. Bu geçisimiz Eskisehir için iyi

olmadı. Bize karsı pek çok saldırı yapıldı ve buna sert karsılık verdigimiz için pek çok yıkıma tanık

olundu. Halen o bölgede siddetli çatısmalar oluyor."

"Sehir isgal mi edildi?"

"Hayır, böyle diyemeyiz, sadece saldırılarda kullanıldıgı tespit edildi ve bu noktalara yogun ates açılması

sonucu tahribat var."

"Ne tarz saldırılardı bunlar?"

"Hemen hemen her tür agır silahın kullanıldıgı saldırılardı. Kimi zaman zırhlı araçlarla da çatısmaya

girildi ve hepsi yok edildi. Bu çatısmalarda yirmi kadar tankımı

kaybettim. Ancak bunlar normal.

Karsımızda gerçek bir ordu var, çok iyi savasıyorlar. Onlara hayranlık duydugumu gizleyemem. Ancak

dedigim gibi Eskisehir'deki insan kaybı konusunda bir bilgimiz yok. "

"Tümgeneral, Ben CNN'den John Cushion. Son hedefiniz olan Istanbul'u almak için yeterli gücünüz var

mı?"

Bu sorunun sorulmasıyla beraber Tümgeneral Harold Flynn'in delici bakısları kameraya dikildi ve

saniyelerce öylece kaldı, gözlerinde bir perde vardı sanki ve o perdede oynayan görüntüleri

seyrediyordu. Gazeteciler bu duruma sasırdı.

140

"Komutan, soruyu tekrar etmemi ister misiniz?"

Harold Flynn kendine geldi. "Hayır, bu sorunun cevabını yakında görecegiz. Sanırım artık isimizin basına

dönmemiz gerekiyor. Su anda bana gelen bilgiler, ileri sallardaki timlerimizin Türklerle çatısmaya girdigi

yönünde ve bu duruma komuta etmeliyim."

Howard Strike gazetecilere dönerek, "Evet sayın basın mensupları

baglantımızı sona erdiriyoruz ve

komutanın isinin basına dönmesine izin veriyoruz."

Bu sırada ekrandaki görüntüde komutanın resmi vardı, bakısları kameraya kilitlenmisti. Herkes bunu

uydudaki akısta meydana gelen bir donma olarak degerlendirdi.

03 Haziran 2007 ÖGLE VAKTI

ISTANBUL - TARLABASI / SANSARLARIN TOPLANTISI

Yüzlerce endiseli ama kararlı göz kendisine dönüktü. Buna alısıktı

aslında ama zamanın yaklastıgını

düsündükçe heyecanını bastıramıyordu. Her sey çok hızlı gelismisti Emel için. Istiklal Caddesindeki

patlamada kendisine el uzatan adamın ekmek fırınında insanlara ekmek dagıttıgını ve sonra da silahını

alıp direnis örgütlemeye çalıstıgını ögrendikten sonra onun yanında olması gerektigine karar vermisti.

Çok kısa sürede ona bir sevgi duymaya baslamıstı ama karsılarında önemli bir görev varken buna

ayıracak zamanları yoktu. Bazen birbirlerinin bakısını yakalarlardı ve sevgilerinin en zirve noktası, o anlar

olurdu. Eger basarırlarsa bir gelecekleri olabilirdi belki, belki...

Simdi Sansarlar olarak genis katılımlı bir halk mitingi düzenlemeye çalısıyorlardı. Tıpkı Birinci Dünya

Savası sonrası Istanbul isgal edilince yapılanlar gibi...

"Hepinizle gurur duyuyorum!" Emel’in sesi heyecandan titriyor ve incelip kalınlasıyordu. Tarlabası’nın

bombalanmıs ara sokagındaki yıkıntıların ortasında toplanan yüzlerce genç silahlarına sıkı sıkıya sarılmıs

ve birbirlerine sokulmustu.

"Hiçbirimiz olanlara bir anlam veremiyoruz. Hiç hayal etmedigimiz seylerle karsılastık. Ama oldu. ’Bize

olmaz’ dedigimiz seyler oldu ve simdi gerçegin soguklugu ile karsı

karsıyayız."

"Istanbul’un belki de tek sivil direnis birligiyiz. Hepimiz zor durumdayız, günlerdir uyumadık, belki

yakınlarımızdan kaybettiklerimiz oldu ama birilerinin bunu yapması

gerekiyordu ve o birileri belki de

hayatımızda ilk kez bizleriz."

"Kendinize iyi bakın, biz kimiz, neyiz ve ne yapacagız? Etrafımıza bakıyorum, neredeyse yüz yıllık

çabalar küle dönüstü. Savas uzadıkça yapılan bütün yatırımlar yok oluyor ve yok olmaya devam edecek.

Ve bir gün savası kazanırsak ne yapacagımızı bilmiyoruz.

Oysa bugün farklı bir gün. Bugün savasmak için bir aradayız. Birileri bizimle savasması gerektigini

düsündü ve buna cesaret etti. Peki biz ne yapabiliriz, sadece savasmak ve ölmekten baska?"

Sesi tıkandı, cümleler agzına gelip duruyordu. Yakınında durup onu dinleyen Ferhat ile göz göze geldi.

Agzı kurumustu. Genç insanlar ıslanmıs tahta ve demir parçalarının arasında oturmus, onu dinliyorlardı.

Emel onların yüzüne bakarken ilerisini düsünüyordu, bir süre sonra ne halde olacaklardı? Kimler hayatta

kalacaktı, kimler ölecekti ve nasıl öleceklerdi? Ferhat onun yasadıklarını hissetti ama müdahale etmedi.

Zor bir andı, bununla basa çıkamaz -sa eger, o genç insanların Emel’e güveni kalmazdı. Emel’in bedeni

gerildi.

"Bu zor günde ben, gerektiginde ölmeye hazırım ve sizden benimle beraber olmanızı istiyorum. Benimle

olanlar öne çıksın. Isteyenler hemen gidebilir. Seçiminizi siz yapın."

Genç insanlar birer ikiser öne çıkmaya basladılar. Bazıları kararsız gibiydi ama düne kadar sıradan bir

hayat yasayan gençlerin bir anda savasçı kesilmesini kimse bekleyemezdi.

"Bizler seçimlerimizle varız ve o seçimlerimizden vazgeçemeyiz. Bize seçimlerimizden vazgeçmenizi

söyleyenlere verilecek sert bir cevabımız var."

Sesi gittikçe yükseliyordu ve onu dinleyen Sansarlar heyecanlanıyorlardı, kalp atısları senkronize olmus gibiydi.

"O da, bir Türk insanı olarak bugüne kadar var olmamızı ve basımızı dik tutmamızı saglayan degerleri

sonsuza kadar koruyacagımızdır. Amerikalılar dünyayı kandırabilir belki, hatta içimizden bazıları da

rahat bir yasamın hayaline teslim olabilir ama bizler asla."

Öne çıkmıs olan Sansarlar silahlarını kaldırıp bagırmaya basladılar.

Hepsinin yüzünde gurur ve sevinç

vardı. Ayakta kalmıs binaların pencerelerinden dısarı sarkmıs insanlar da çılgınca onları alkıslıyordu.

03 Haziran 2007

YER KONTROL ARACI - BELIRSIZ BIR YER

Bilinmeyen bir noktada bulunan yer kontrol aracının içindeki TV

cihazlarının hepsinde farklı görüntüler

vardı, içerisi sessizdi, sadece elektronik cihazlardan yayılan elektromanyetik bir ses doldurmustu ortamı.

TV ekranlarındaki görüntüleri takip eden operatörler bu görüntülerden seçtiklerini uydu aracılıgıyla

Irak’taki Kumanda Merkezine ve oradan da CENTCOM’a gönderiyorlardı.

Operatör bu zincirin farkında oldugu için Merkezdekilerin simdi ne düsündüklerini merak ediyordu.

Ekranda Global Hawk insansız casus uçagından alınan bir görüntü hareket etmekteydi. Belli aralıklarla

zoom yapılıyor ve görüntü netlestiriliyordu. Uçagın kamerasından alınan görüntüler Taksim Meydanını

dolduran insanları gösteriyordu. Dört bir yandan geliyorlardı.

Hemen her gruptan insan vardı; barısçı halk hareketleri, solcu, anarsist, ülkücü gruplar, hatta üç büyük

takımın fanatik taraftar grupları bile formalarıyla oradaydılar... Bu savas nedeniyle sampiyonlugun

belirlenecegi son hafta maçları iptal olmustu. Genellikle ellerinde bayrak, Amerika'yı protesto eden

dövizler tasıyorlardı. Barıs için çiçek tasıyanlar bile vardı.

Detaylar çok belli olmasa da hayli hareketli ve heyecanlı bir grup olmalıydı bu. Ekrandaki görüntü daha

da yaklastı. Bu kalabalık içinde eli silahlı insanlar da açıkça görülebiliyordu simdi.

Operatör heyecanla görüntüleri Bagdat'taki merkeze aktardı. Bu video görüntülerinin gittigi yerlerde

heyecan yarattıgı iletisim hatlarından duyulabiliyordu. Ciddi bir direnis noktasının toplantısını

yakalamayı basarmıslardı ve asagıdakilerin görüntülendiklerinden haberleri yoktu. Yogun bir tempo

basladı. Bagdat'taki Harekât Merkezinden bölgede uçmakta olan uçak olup olmadıgı arastırıldı. Ege

Denizinde seyreden USS Nimitz uçak gemisinden kalkan altı adet F/A-18E

savas uçagının Istanbul'daki

bir hedefe saldırmak üzere oldugu anlasıldı ve uçaklardan ikisine derhal hedeflerini degistirmeleri

emredildi. Uçaklar yeni koordinatları uçak görev bilgisayarına girdiler ve sert bir dönüs yaparak

hedeflerine yöneldiler. Yaklasık elli kilometre vardı vurulması istenen noktaya ama bunu yapmak için

oraya gitmeleri gerekmiyordu.

Tüm bunlar yirmi dakika içinde gerçeklesmisti. F-18 savas uçakları

paylonlarında tasıdıkları ölümcül

JSOW-C füzelerini hedeflerine yollamak için hedef koordinatlarını GPS*

ile uyumlu hale getirdiler. Hedef

bilgileri füzelerin bilgisayarına girildi, füzeler ateslenmeye hazırdı, iki F-18 de ikiser füze atesleyecekti.

Bunun için merkezden son onay istendi. Merkez bu onayı vermek için yer kontrol aracına danıstı ve

direnisçi oldugu tahmin edilen kalabalıgın halen aynı koordinatlarda bulundugunu onaylattı. Ve pilotlara

ates emri verildi.

Füzeler ateslendi.

KANLI MITING

Sansarların kısa sürede düzenledigi miting, genis bir katılıma ulasmıstı. Her gruptan, her düsünceden

insan vardı, atesli konusmalar yapılıyordu insanlar arasında.

"Ali, biz kazanacagız degil mi?" Genç kız yanında durmus silahını

sallayan sevgilisine sordu. Yüzünde

garip bir beyazlık vardı.

"Evet Aylin, kazanmak zorundayız."

"Bunlara inanabiliyor musun? Birkaç ay önce okulda seninle beraber kantindeydik, yazın Marmaris'e

gitmekten bahsediyorduk ve simdi halimize bak; elimizde kalasnikoflarla buraya gelecek olan askerlerle

savasmaktan bahsediyoruz."

"Biliyorum canım, ben de olanlara inanamıyorum. O askerler bize iyi egitim verdi, sanırım bu silahı iyi

kullanabilirim."

"Ben sanmıyorum Ali, bu silahı kullanabilecegimden emin degilim."

"Istersen git Aylin."

"Hayır, burada, senin yanında kalmak istiyorum. "

Emel bu kalabalık içinde kendisine baglı olanları kaybetmemeye çalısıyordu. Üzerinde durdugu yüksek

yerden asagı atlayıp kendilerine Sansarlar diyen -Emel'in Almanya'da bahçesinde besledigi bir sansarı

vardı, isim buradan geliyordu- grubunun arasında dolasmaya basladı.

Tarif edemedigi duygular

yasıyordu, kendisini hiç hayal etmedigi bir kisilik içinde bulmustu.

Kanser belki içini çürütüyordu, belki

yürüyen bir ölüydü o ama bu belki de çocukken hep düsledigi kadın olma yolunda karsısına çıkmıs olan

andı. Evet, korkunçtu ama bu Türk ulusunu içine düstügüne inandıgı

çıkmaz sokaktan kurtarmak için ona

verilmis bir görevdi, simdi sevgilisi de olan Ferhat ile beraber bu ülkenin gelecegini çizmek üzere ilk

adımları atmıslardı. Simdi yanlarında yüzlerce insan vardı, büyük bir savasa hazırlanıyorlardı ve eger bu

savası kazanırlarsa yanlarında belki binlerce, belki de on binlerce insan olacaktı. Genç silahlı insanlar

elleriyle Emel Hocalarının sırtına vuruyor ve ona sevgi gösterisinde bulunuyorlardı. Büyük bir güçtüler ve Türk direnisinin simgesi olabilirlerdi.

143

JSOW-C füzeleri yüksek binaların arasından sıyrılırken hızla üzerlerinden geçtikleri insanların saskın

bakıslarla kafalarını yukarı kaldırmasına ama bir sey görememesine neden oluyordu. The Marmara

Oteli’nin tam üzerinden ok gibi fırlayan füzeler gökyüzüne dogru bir kavis çizdi ve bilgisayarlarına

girilmis olan hedef verilerini son asamada IIR’ın* elde ettigi üç

boyutlu veri ile karsılastırdıktan sonra -ki

tüm bu islemler bir saniyeden kısa bir süre içinde gerçeklesiyordu-hedefin üzerine dogru hızla indi.

Patlamaların çıkarttıgı alev topu neredeyse Anadolu tarafından bile görülebilecek büyüklükte ve

siddetteydi. Olusan basınç nedeniyle daha önce vurulmus olan bölgenin etrafındaki yarı ve az hasarlı

binalar etrafa savrulmustu. Az önce yüzlerce Türk gencinin oldugu bölgede simdi sadece simsiyah bir

duman vardı. Dakikalarca hiç ses çıkmadı bölgeden, bir süre sonra ambulanslar ve etrafta oturan insanlar

patlamaların oldugu yere akın etmeye basladı.

Feryatlar duyuluyor, çıglıklar daha önce hiç tanısılmamıs insanlar için atılıyordu. Kapkara olmus

bölgeden genç insanların cesetlerini çıkartmak için ugrasanlar vardı

etrafta, itfaiye araçları da bölgeye su

sıkarak çalısma yapanları rahatlatmaya ugrasıyordu, patlamalar nedeniyle olusan ısı hâlâ çok yüksekti ve

kurtarma çalısmalarına katılmak isteyenlerden bazıları asırı sıcak nedeniyle baygınlık geçirip oldugu yere

yıgılıyordu. Kimsenin onlarla kaybedecek zamanı olmadıgı için yerde yatıp kalıyordu hepsi de. Duman

ve is nedeniyle tamamen siyah bir kül rengine dönüsen itfaiyeciler ve askerler, yıkıntıların arasından

simsiyah cesetleri toplayıp bir köseye yatırıyorlardı. Kimse birbirini tanıyacak durumda degildi. Oraya

girmek hâlâ tehlikeliydi; ısı nedeniyle halen erimemis olan silahlar varsa bunların mermileri zaman zaman

patlayıp serseri bir sekilde etrafa saçılıyordu, birilerini vurup vurmadıkları belli degildi.

Patlama bölgesinden çıkarılan bazı bedenlerin hareket ettigini görenler sevindi, onları hemen ambulansa

atıp Taksim ilk Yardım’ın kullanılmaktan kıpkırmızı hale gelmis olan acil servisine götürdüler. Tek bir

ambulansın içine yaralı halde on sansar koyulmustu. Arkadan gelen ambulansların da en az onun kadar

dolu olduguna süphe yoktu. Doktorlar ve hemsireler asırı çalısmanın ve savasın getirdigi psikolojik

yıkımı yasıyordu, gelen yaralılara ellerinden geldigince müdahalede bulunmaya çalısıyorlardı ama

gelenlerin çogu zaten son nefesini vermek üzere oluyordu.

Doktorlar bir kösede halen kurtarılma ümidi görünen iki kisi için çaba gösteriyordu. Bir kız ve bir erkek

birbirlerinin ellerini sıkıca tutmuslar, bırakmak istemiyorlardı.

Çocugun gögsü demir parçalarıyla

doluydu ve bunlardan bazılarının iç organlarını parçaladıgı kesindi.

Konusmak istediginde

konusamıyordu. Nefese alması zorlasıyordu hızla, doktorlar adem elmasının tam altına bir metal çubuk

sokarak delik açtı ve oradan nefes almasını saglamaya çalıstılar. Kızın her yeri kan içindeydi ama iç

organlarında bir seyler yok gibiydi. Doktorlardan birisi neden sürekli gözlerinin kaydıgını anlamaya

çalısırken, kızın basının arkasını tuttu ve o zaman gerçegi anladı.

Kafasının arkasında büyük bir delik

vardı. Bunu fark edemedikleri için kendilerine küfrederek onları

ameliyathaneye tasımak için harekete

geçtiler. O anda kızın ve çocugun agızlarından birbirlerinin ismi çıktı

sadece.

"Ali.....Aylin!" Doktorlar onlar için yapacak bir sey kalmadıgını

anladıgında zaten ölmek üzereydiler. O

sırada kapıda yine bir hareketlenme oldu. Yeni yaralılar ya da ölüler geliyordu. Yolda bunu fark etmek

imkânsızdı adeta. Hastane görevlileri otomatik olarak programlanmıs gibiydi, hemen o yana kostular; bu

sefer gerçekten de acil bir durum vardı. Sansarların lideri konumundaki kadın yaralı halde gelmisti ve iyi

görünmüyordu. Birkaç tetkikten sonra bilincinin tamamen kapalı oldugu, vücudundaki kemiklerinin

çogunun kırıldıgı, iç organlarında tehlikeli kanamalar olustugu tespit edildi. Kurtulma olasılıgı yok

gibiydi ama garip bir sekilde gözleri anlamlı bakıyordu ya da o anın soku içinde öyle algılıyordu insanlar.

Boguk seslerin olusturdugu bir nehrin içinde gibiydi Emel. Bilinçinin kapalı oldugunu söylediklerini

duymustu. Onlara cevap veremezdi, garip bir hissizlik sarıyordu her yerini. Belki de bilimsel olarak

bilinci kapalıydı. Açık olan seyin ne oldugunu bilmiyordu. Üzerinde var olan ıslaklıgı hissedebiliyordu

ve patlama olmadan az önce aklından geçenleri. Gülmek geliyordu içinden ama buna da imkân yoktu.

Ferhat'ı görmüstü az ötesinde. Bedeni birbirinden uzak parçalara bölünmüs haldeydi. Kızamıyordu

kendisine bunun için ama gülmek geliyordu gerçekten de. Ölmekte oldugunu hissediyordu ve buna da

gülmek geliyordu. Ben bir hiçmisim, basit bir hedefmisim sadece, diye düsündü. Bu savasın içinde basit

bir kayıpmısım ve beni izleyen bütün herkes de benimle aynı kaderi paylasan bir kurbanmıs. Kanserini,

Almanya'yı düsünürken buldu kendisini, nal seslerini dinlerken ve de...

Evet, garip bir ısık süzülüyordu

uzaktan. Koca bir toz bulutu mu yoksa gerçekten bulutlar mı oldugundan emin

olmadıgı bir sis perdesinin arkasından sıçrayarak ilerleyen gölgeler halindeki atlıları görebiliyordu.

Simdi bir mutluluk gülüsü oturmustu yüzüne. Bunu ölüme yaklasmanın bir göstergesi sayan

hemsirelerin yüzü burustu. Emel son kez elini uzattı kendisine yaklasan süvarilere. Çok uzaklara

gitmeyeceklerdi; hep buralarda olacaklarını biliyordu, savasmaya devam edeceklerdi, sonsuza kadar

sürecek gibiydi bu savas ve bir gün kazanılıp kazanılmayacagı bilinmese de sürüp gidecekti. Süvariler

akıp gitti, bulutların arasında kayboldu.

Hastanedeki sesler ve kosusturma azalmaya baslamıstı. Hayatın soguk eli gerçeklerin üzerini kapatmaya

ve o gerçekleri baska kodlar altında yazmak üzere kendisine verilen ilahî görevi yerine getirmeye

baslamıstı iste. Az önce olanlar hafızalardan silinmek üzere beynin salgılarına hedef oluyordu yavas

yavas. Yıkıntı bölgesindeki insanlar çıkarılmıs ve bir yerlere tasınmıstı. Bombaların patladıgı yerde hafif

bir duman kalmıstı ve o da bir süre sonra kendi kendine yok olup gidecekti.

BAGDAT HAREKÂT KOMUTA MERKEZI

Merkezdeki operatörler ve subaylar yerlerinden fırlayıp birbirlerini kutlamaya basladılar. Bilgi yüzlerce

degisik kanaldan dünyaya akmaya basladı ve büyük bir gürültü koptu.

Amerikan Ordu yetkilileri bunu

büyük bir basarı olarak pazarlamaya çalısıyor ve direnis psikolojisini bu yolla yok etmek istiyorlardı.

Istanbul’u isgal için hazırlanırlarken, büyük direnis gösterebilecek binlerce insan kötü yakalanmıs ve

hemen hemen tamamına yakını ya ölmüs ya da bir daha hareket edemeyecek hale getirilmisti. Bagdat’taki

komuta merkezinden operasyonu yöneten komutanlar, basına yaptıkları

açıklamalardan bunun Istanbul’a

yürüyen Amerikan güçlerine bir hediye oldugunu söylüyorlardı. Bu saldırı sayesinde binlerce silahlı

direnisçi etkisiz hale getirilmisti ve bu, yüzlerce Amerikan askerinin hayatının kurtulması anlamına

geliyordu. Kendilerine karsı Istanbul'u savunmak isteyecek güçlere de gözdagı verilmisti onlara göre.

CENTCOM

Duvardaki ekranlarda beliren uydu fotografları saldırıdan birkaç saniye öncesini ve sonrasını

gösteriyordu. Her sey açıkça görülebiliyordu, binlerce insan bir aradaydı ve bu simdiye kadar bir savasta

direnise karsı vurulan darbeyi en açık gösteren delildi. Televizyonlara dagıtılan görüntülerde, genel

kalabalık içinde silahlı insanlar uzun uzun yer alıyordu.

Amerikan gençlerine karsı silahlanmıs olanların cezası verilmisti ve aileler çocuklarını askere gönderirken

korkmamalıydı. Onları korumak için her sey yapılıyordu ve ortaya çıkan tehditler bertaraf ediliyordu. Bu

mesaj sürekli olarak basın yoluyla kamuoyuna verilmeye baslanmıstı.

Amerikan Ordu birlikleri, özellikle

82. Hava indirme ve 4. Mekanize Piyade Tümeni çok sevinmisti bu ise.

Irak isgalinde sivil direnisçilerin

kaç Amerikalıyı öldürdügünü çok iyi hatırladıkları için böyle bir olusumun genis çaplı olarak ortadan

kaldırılmıs olması, aldıkları en güzel haberdi. Artık kendilerine daha çok güveniyorlardı, soru isaretleri

azalmıstı. Önemli bir bölgeyi savunacakları planlanan insanlar artık kendilerine bir zarar veremezdi.

145

ISTANBUL

Haberi aldıgında Hikmet Pars oldugu yere çöktü ve bir süre konusmadı.

Onları açıklık bir alanda bir

araya getiren sey ne olabilirdi ki acemilikten baska? Hâlâ düsmanı

tanımamıslar mıydı? Savas acımasızdı,

kendi basına bir karakterdi, hatayı asla affetmezdi ve bu kuralına yine sadık kalmıstı. Üzülmenin anlamı

yoktu, Harbiye'deki merkezî bölgeyi savunmak için baska askerleri kaydırmak gerekiyordu simdi. Belki

de orayı savunmak için bir sey yapılmayacaktı. Oraya girecek düsman her taraftan sarılı hale gelirdi ki

hiçbir komutan, askerlerini böyle bir riske atmazdı.

Yaptıkları toplantılarda Yesilköy Atatürk Havaalanı ilk hedef olarak görülüyordu. Düsmanın burayı ele

geçirmek isteyecegine süphe yoktu. Havaalanı merkez olarak kullanılmak için çok uygundu ve etrafı

genis düzlüklerle çevrili oldugu için de savunulması kolay olurdu. Bu bölgeye bir hava indirme

bekleniyordu. Ancak bu indirme yapılmadan yogun hava saldırıları

olacagına süphe yoktu. Havalimanını

savunmak için güç harcayıp harcamama konusunda kararsızdı Hikmet Pasa.

Düsman buraya çok büyük

güçle yüklenecekti ve savunma güçleri ne kadar çok olursa olsun kaybedilecekti. Tam bir savunma yerine

çesitli yerlere mayın dösemeye ve uzakta olusturulan hatlardaki küçük ceplerden bölgeye inen düsmana

zayiat verdirilmeye çalısılacaktı. Havan toplan ve roketlerle bu yapılabilirdi. Hem zayiat az olur hem de

düsmana bekledigiinden fazla kayıp verdirilebilirdi.

Hikmet Pasa, bes yüz kisilik bir Özel Kuvvet birligini Besiktas ile Seyrantepe arasında kalan genis bir

bölgeye yerlestirmisti. Bes yüz deneyimli savasçı agır teçhizatları ile bu bölgenin savunulmasına

katılacaktı. Düsman ile gögüs gögüse çarpısma emri almıslardı.

Seyrantepe’nin kuzeyinde kalan ormanlık

ve düzlük araziler tehlike altındaydı. Buralar, saldırıda Amerikalı

askerler için zıplama noktaları olarak

kullanılmaya müsaitti. Eger buraya bir saldın gelirse mutlaka ama mutlaka durdurulacaktı. Bu durumla

ilgili bilgiler ince sızıntılar halinde Amerikan haberalma teskilatlarının veri bankalarına geliyor ve

buradan da Baskana aktarılıyordu. Amerikan üst yönetimi, Istanbul isgali sırasında çok kararlı bir

düsmanla karsılasacaklarını biliyor ama bunu gizli tutuyordu. Bunun yerine Türkler arasında kopmaların

basladıgı ve isyanların çıkma asamasında oldugu söyleniyor, mitinge yapılan saldırı örnek gösterilerek

direnisin çabuk çökebilecegi söylentileri yayılıyordu.

04 Haziran 2007 - Saat: 18. 00

IZMIT KÖRFEZI GÜNEY KIYISI KARAMÜRSEL YAKINLARI / 82. HAVA INDIRME

TÜMENI ÜSSÜ

Büyük depremden sonra insa edilmis olan konutlar, karanlıgın içinde parıldıyordu. Amerikan

Genelkurmayı, Istanbul saldırısı ile aynı anda tüm ülkede büyük bir hava operasyonu baslatacak ve

altyapıya saldıracaktı. Eger Istanbul direnirse bu saldırı devam ettirilecek, teslim olursa durdurulacaktı.

Elektrik santrallerinin yok edilmesi, bütün organize sanayi bölgelerinin imha edilmesi, yolların ve

köprülerin tamamen kullanılmaz hale getirilmesi, su ve dogalgaz sebekelerinin yok edilmesi

gündemdeydi. Bu, bazı gruplara mesaj niteliginde bir saldırı olacaktı.

Amerika’nın bekledigi iç ayaklanma

baslamazsa eger, herkes aynı kaderi paylasmak zorunda kalacaktı.

Güneydogu bölgesindeki sivil yerlesim bölgeleri harekete geçerek Türk Ordusuna saldırmazsa,

Amerikan uçaklarının hedefi olacaktı. Bu bilgiler çesitli biçimlerde iletiliyordu ama henüz Amerika'nın

bekledigi gibi bir hareket olmamıstı. Ergenekon kuvvetleri küçük gruplar halinde çok çabuk ve kesin

sekilde hareket ediyordu.

Bu bilgiler 82. Hava Indirme'nin kurdugu üste degerlendirilmeye baslanmıstı. Gerçi onlar ikinci

operasyondan habersizdi ama iç grupların ayaklandırılmaya çalısıldıgını

biliyorlardı. Tümgeneral Joseph

146

Reed, Amerikan Ordusunun en acımasız generallerinden birisiydi. Dev cüssesi, sert bakısları ve yasına

ragmen simsiyah saçları ve ince kasları ile görenlerde korku uyandırıyordu. Gerçek bir parasüt komando

olarak tanımlanıyordu ve parasütçülük konusunda ordudaki her askeri egitebilecek kapasitede oldugunu

herkes biliyordu.

Joseph Reed, karargâh çadırında büyük portatif bir masanın önünde durmus, masanın üzerinde açık

duran detaylı Istanbul haritasında göz gezdiriyordu. O düsünürken 1. ve 2. Tugay Komutanları masaya

yaklasıp, Reed'in eliyle isaret ettigi noktalara dikkatle baktılar.

Joseph Reed, kendilerine verilen görev üzerine çok düsünmüstü, simdi hareket zamanı geldiginden

durumu tekrar gözden geçirmesi gerekiyordu. Operasyon çok tehlikeliydi.

Simdiye kadar ilki Ankara'da

denenen ve basarılı olan operasyon türünü ikinci deneyen kendisi olacaktı. Ankara operasyonundan

farklıydı durum. Istanbul'da ölümüne direnis bekliyordu onları, bunu hissedebiliyordu. Askerlerini atese

attıgı düsüncesi geliyordu aklına ama o sırada egitimi devreye giriyor ve onu ileri askerî taktiklerin

denenmesi durumunda karsılasılacak risklere karsı psikolojik olarak hazırlıyordu. Tabur ve bölük

komutanları ayakta durmus, belli bir alan bırakıp masanın etrafında çember olusturmustu. Subayların

hepsi savas teçhizatlarını en küçük detayına kadar hazırlamıs ve üzerlerine yerlestirmisti. Çadırın içinde

dumanlı bir hava vardı. Herkes dikkatle Reed'in yüzündeki ifadelerden ne düsündügünü çıkarmaya

çalısıyordu.

"Bu sefer çok farklı, çok."

Harita üzerinde baska noktalara koydu elini.

"Helikopterler iki ayrı kola ayrılacak ve alçaktan uçacak. Kollardan birisi güneyden dolasıp Atatürk

Havalimanı bölgesini ele geçirecek ve burada bir harekât üssü

kuracagız."

"Bunu tahmin ediyorlardır efendim." 1. Tugay Komutanı Albay Henry Savannah araya girdi.

"Biz de bunu tahmin ettiklerini tahmin ediyoruz Henry." Gülümsedi. "Biz oraya inmeden o bölge

cehenneme dönecek ve sanırım alevlerin arasına inecegiz. 75. Ranger Alayının 1. ve 2. Taburu bizim için

bölgeyi temizlemeye baslayacak."

"Her sey çok hızlı olmalı, hemen Havaalanını ele geçirip güçlü bir savunma hattı kurmalıyız. Hava Harp

Okulu zaten bombalandıgı için orayı düsünmemize gerek yok. Havaalanına inecek taburun orada sıkı

tutunmasını istiyorum. Gerekirse gögüs gögüse çarpısacaksınız, çünkü

oraya ihtiyacımız var."

"Istanbul, komutanım, bizim için fazla büyük bir hedef degil mi?" Tabur komutanlarından birisi sordu.

"Hedef Istanbul ama bizim oradaki görevimiz, Istanbul'da denetimin saglandıgı imajını yaratacak yerlerin

ele geçirilmesi ve 4. Mekanize Tümen, sehre saldırdıgında destek saglanması."

Joseph Reed, etrafını saran askerlere döndü. Yüzünde sert ve keskin bir bakıs vardı:

"Diger hedeflerimiz arasında Maslak denen su bölgede bulunan 3. Kolordu Komutanlıgı Karargâhı var.

Orası ikinci bir üs olusturmak için çok uygun ve sehrin merkezine yakın olması nedeniyle denetim

açısından bizim için önemli."

"Burasını ele geçirmek için Seyrantepe'nin kuzeyine inecegiz ve oradan hareket edilerek bu karargâh ele

geçirilecek. Eger bu üç bölge sorunsuz halledilirse 4. Mekanize yetismis olacak ve gerisi sadece direnis

147

unsurlarının temizlenmesi olarak özetlenebilir."

"Sabah saat 5'te helikopterlerimiz kalkmaya baslayacak. Biz oraya ulastıgımızda Ranger'ların çatısmaları

devam ediyor olur sanırım. Buna dikkat edin ve iki ates arasında kalmayın."

Tümgeneral Joseph Reed bunları söylerken Istanbul yönüne giden savas uçaklarının sesleri

duyulabiliyordu. Eger hava biraz sisli olmasaydı sehrin her yanında patlayan bombaların alevleri

bulundukları yerden bile görülebilirdi.

AYNI SAATLERDE ISTANBUL...

Bombaların atıldıgı yerler daha odaklıydı artık. Belirli bir hedef dogrultusunda atıldıkları belliydi.

Rüzgâr olmadıgı için kesif bir duman bulutu kaplamıstı her yeri.

Sokaklarda sadece silahlı askerler

görülebiliyordu. Sehrin bir savunmaya hazırlandıgını tahmin etmek zor degildi. Sokakların köselerinde

taslardan hazırlanmıs küçük siperler vardı. Askerler, özel timler ve silahlı siviller sokaklarda devriye

geziyordu.

Istanbul’un dıs mahallelerinde ise farklı bir atmosfer vardı, insanlar tedirginlik ve sok içindeydi.

Amerikan 4. Mekanize Piyade Tümeninin yaklasması nedeniyle alçaktan uçan degisik savas uçakları

mahallelere bomba yagdırıyordu. Irak’taki deneyimleri sayesinde ilerleyen konvoylara ne tür yerlesim

yerlerinden ates açıldıgını ögrenen Amerikan Ordusu simdi bu bilgileri Türk toprakları üzerinde

uyguluyordu. Gebze, Tuzla, Balçık köyü, Güzeltepe, Sultanbeyli, Orhanlı

Köyü, Pendik ilçesinin dıs

mahalleleri ve Kartal’ın bazı bölgeleri neredeyse tamamen ates altındaydı.

Tankları yok etmek için kullanılan zırhlı A-10 savas uçakları alçaktan uçarak -ki zaten özel olarak bu tarz

durumlar için tasarlanmıslardı- savunmaya yönelik görülen her tür yapıya 30 mm’lik gat-ling topu ile ates

yagdırıyordu. Amerikan Özel Kuvvetlerinin kullandıgı C-130J’ler 105 mm toplarıyla mahallelerin dıs

taraflarındaki evleri vuruyor ve buralarda siper meydana getirilmesini engellemeye çalısıyordu. Bu

simdiye kadar görülmüs bir durum degildi ama operasyonun en hassas safhasına giren Amerikan

Ordusu, sivil kayıpları düsünmeyi tamamen bırakmıstı. Yogun ates altındaki mahallelerde yasayanlar

Ömerli Barajı havzasına dogru kaçmaya baslamıslardı. Binlerce insan alabildigi ne esya varsa alıp Ömerli

Barajına dogru yola koyulmustu. Yollarda olusan uzun konvoylar hiçbir savunmaları olmadan ilerlemeye

çalısıyordu.

4. Mekanize Piyade Tümeninin öncü birliklerine baglı zırhlıları artık yerlesim yerleri yakınlarında

görülebiliyordu. Gece karanlıgını yaran izli mermiler gelisigüzel saçılıyor gibiydi. Tümenin ana gücü, 0-4

karayolu Derince Mevkii ile kuzeyinde kalan çevre yolu arasındaki bölgede toplanmıstı. Birlik tam savas

pozisyonunda bekliyordu. 82. Hava indirme Tümeni saldırısına basladıgı

zaman onlar da harekete

geçecekti. Birkaç saat içinde Maltepe Ümraniye hattı üzerine gelmeyi planlıyorlardı. O zaman Anadolu

yakasının isgali tamamlanmıs olurdu. Eger 82. Hava Indirme, hedeflerini ele geçirirse, ondan sonrası

kolay olacaktı. Savas beklenenin aksine çok çabuk da bitebilirdi.

15. ve 26. Deniz Piyade birliklerini tasıyan gemiler USS Tarawa ve USS

Cole, Marmara’nın girisindeydiler.

Birkaç dakika sonra resmen Çanakkale Bogazından geçis yapacaklardı ve sabah oldugunda Istanbul

kıyılarına varmıs olurlardı. Onların hedefi de dogrudan Bogaz’a dalmak ve her iki yaka arasında iletisim

ve harekât köprüsü meydana getirmekti.

75. Ranger Alayına baglı 1. ve 2. Tabur çoktan Istanbul’daydı. Alçaktan uçan helikopterler ile sehrin çesitli

noktalarında operasyonu baslatmıslardı. Havaalanı çevresinde oturanlar savas basladıktan sonra ilk kez

farklı sesler duymaya baslamıstı. Aksam üstü baslayan agır bombardımanın arkasından helikopter sesleri

148

duymuslardı. Helikopter sesleri bir süre sonra kesilmis ve bu sefer makineli tüfek atıslarının yankılanan

sesleri baslamıstı. Havaalanı etrafında konuslu bulunan Türk jandarma birlikleri, aniden üzerlerinde

beliren özel donanımlı Ranger kuvvetleriyle bogaz bogaza savasmaya baslamıstı. Bazı yerlerde burun

buruna geliyorlardı. Her iki taraf da birbirinin nefesini suratlarında hissediyordu.

Bu siviller için tam anlamıyla bir soktu. Günlerdir konusulan saldırı

baslamıs olabilir miydi ama nasıl

olurdu da bir anda yanı baslarında bitebilirdi Amerikalılar? Evlerin bodrumlarına saklanan insanlar daha

bir tedirgin olarak, saklandıkları yerleri daha güvenli hale getirmek için fazladan önlemler almaya

basladılar. Apartman dısındaki mazgalların üzeri kapatıldı ve ısıklar söndürüldü. Evde bulunan silahlar

iyice saklandı, insanlar ailelerinden ayrılmadan beklemeye basladılar.

Garip bir bekleyisti bu. Kimse ne yapacagını bilmeden bekliyordu. Bir seyler yapmaları gerektigini

düsünüp yapamadıkları için derin bir huzursuzluk yasıyorlardı.

Havaalanı civarında neler yasandıgını

bilmiyorlardı. Zor da olsa çıkan gazeteleri okudukça iyice kafaları

karısıyordu. Birkaç gün önce en çok

satan gazetelerden birisinin genel yayın yönetmeninin yazısı mantıklı

gelmisti onlara ve acaba onun gibi

mi düsünmeleri gerekiyordu?

"Türkiye zor zamanlardan geçiyor. Biliyorum, hepiniz büyük bir infialin içindesiniz. Hiç böyle bir seyle

karsılasacagınızı düsünmemistiniz ama oldu. Dünya tarihi böyle sürprizlerle doludur ve bir anda

degismeyecek gibi görünen hayatlarınız kökünden degisebilir. Simdi de öyle oldu. Dünya bir sapaga

geldi ve biz bu arada okka altına gittik.

Hep güvendigimiz ordumuz, gelisen teknoloji karsısında yenik düstü ve Amerikan Ordusunun tankları

topraklarımızda cirit atıyor. Gelen haberlere göre birkaç gün sonra da Istanbul’a saldırmaya

hazırlanıyorlar.

Gelin, simdi sakin olmaya ve mantıklı düsünmeye çalısalım.

Türk ulusu olarak pek çok badire atlattık simdiye kadar. Bunlardan kimisinde küllerimizden dirildik,

kimisinde yerin dibine gömüldük. Bakıyorum da artık yapacak bir sey yok. Sizi direnise çagıran bir yazı

yazabilirdim, sizin ölmenizi isteyebilirdim ama bunu demiyorum ve biliyorum ki üzerime çok ama çok

öfke çekecegim. Evet, ben Amerikan isgaline karsı çıkılmamasını ve onlarla anlasma yoluna gidilmesini

savunuyorum. Var mı bunu tartısmak isteyen?"

Gazeteyi okuyanlar sasırmıstı, kafaları allak bullak olmustu. Normal zamanlarda bu tür yazılara küfür

edip geçerlerdi ama simdi, simdi normal bir zaman degildi. Bir vatandas olarak sahip oldukları tüm

degerler alt üst olmusken, artık ögrendikleri her seyi yadsımaları

istenirken nasıl olurdu da mantıklı

davranabilirlerdi?

Bombalar, mermiler, tanklar ve sorular. Bunlar bir arada iyi durmuyordu. Tanklar evinin önündeyken

Istanbulludan nasıl olurdu da mantık beklenirdi?

Ses kirliligi, hava kirliligi, ruhların kirliligi sarmıstı herkesi. Her yerden sarılıyormus hissine kapılıyordu

insanlar. Istanbul kendi basına bir krallık gibiydi. Bütün dünya o krallıgın düsüsünü bekliyormusçasına

haber ajanslarının basına toplanmıstı. Eger Istanbul Krallıgı düserse dünya degisiminin önünde bir kapı

açılacaktı. Daha önce de öyle olmamıs mıydı; Istanbul, bir çagı kapatıp baska bir çagı açmamıs mıydı?

Bundan sonra olanları normal bir insanın algılaması mümkün degildi.

Beyinlerde yer eden sarsılmaz

imajların çatırdaması kolay olmazdı. Savas büyük bir oyundu, o varken baska oyunculara yer yoktu.

Kahramanlar en fazla savasın parıltıları olabilirdi, oysa o tek basına her sey demekti. Savasın anlamı

kimileri için yasama katlanmanın en kolay yoluydu. Bu dünya, barısı

anlamsız bulan insanlarla doluyken

barısa sarılmanın zorlugunu anladıgımız bir yer olarak aklımıza kazılacaktı süphesiz.

Savas en kesif anlarına yaklasıyordu. Gecenin saatleri ilerledikçe Amerikan Ordusu son darbeyi vurmak

ve Türk vatanının direnç noktalarını kırmak için yüklenmeye baslamıstı.

Son dakika kararları ile planlar

degisiyordu. Heyecan had safhadaydı. Ranger taburlarının Yesilköy Havaalanı etrafında çatısmaya girdigi

haberleri her yere ulasmıstı. Dünya bu haberi duyunca alt üst olmustu.

Amerikan Ordusu sehrin kalbine

ne zaman ulasmıstı? Sorular birbiri ardına soruluyor ve Dısisleri bürokratları sürekli olarak bilgi alıp

ülkelerine aktarmak için ter döküyordu.

ISTANBUL, BILINMEYEN BIR YER

Savas bir yandan Istanbul'da kızısmak üzereydi ama bir baska savas da ülkelerin Dısisleri bakanlıkları ve

istihbarat örgütlerinin koridorlarında yasanıyordu. Türkiye'de gerçeklesecek olan degisimler dünyanın

her kösesindeki çıkarları etkileyecek kapasiteye sahipti. Amerikan Ordusu yıldırım hızıyla amaçlarına

ulasmaya çabalarken dünya ülkeleri de gelismeleri etkilemek için diplomatik etkilerini kullanmaya

çalısıyordu.

Dünyanın büyük ülkeleri arasında son günlerde hızlı bir görüsme trafigi yasanmaya devam ediyordu.

Rusya'nın yeni Çarı Putin diger ülkeleri ikna etmeye çalısıyordu. Bu kolay degildi. Ve nihayet bir sonuca

varmıs gibiydiler.

Tayyip Erdogan gizli karargâhta Hikmet Pars'ın gönderdigi son gelismeleri ögrenirken aktarmalı

telefondan Putin'in aradıgını ögrendi. Sasırmıstı. Dıs ülkelerden günler önce ümidi kesmis gibiydi.

Putin, "Iyi aksamlar Sayın Basbakan," dedi Türkçe. Sonra Rusça devam etti. "Biliyorum, benden daha

erken bir yanıt bekliyordunuz ama inanın öyle kolay olmuyor diger ülkelerle ortak bir karara varabilmek."

Tayyip Erdogan Rusça tercüman aracılıgıyla konustu. "Dediginizi iyi anlıyorum ama burada bir millet ve

ülke yok ediliyor. Size gönderdigim raporu aldınız. Ve biliyorsunuz ki bizim yok olusumuz sizinkini de

getirecek."

"Evet, evet iyi biliyoruz. Yalnız tek basımıza hareket edemezdik.

Nihayet Almanya, Fransa, Çin ortak bir

tavır için bir sonuca gelmek üzereyiz. Yalnız sizden isteyecegimiz bir sey var."

Tayyip Erdogan bir umut ısıgı belirdigi için sevinmisti ama gelecek istegin de yenilir yutulur

olmayacagının farkındaydı.

"Bu devletler girdikleri riske karsılık Bor, Toryum ve Uranyum’u isletecek ortak bir sirket kurulmasını ve

her birine esit yüzde verilmesini istiyorlar. Yani Almanya, Fransa, Çin, Türkiye ve Rusya ortak hisselere

sahip olacak."

Basbakan çeviri yapılırken sevinç çıglıgı atmamak için kendini zor tuttu. Ama simdi sakin olmak

gerekirdi. ’Eger bana bu teklifi yapıyorlarsa isin önemini anladılar, harekete geçmeye karar verdiler

demektir, ’ diye düsündü. Simdi de, ne alabilirsek, diyorlardı.

Putin sabırsızlıkla, "Evet Sayın Erdogan, " dedi.

Tayyip Erdogan blöfünü yaptı. "Hayır Putin, bu kadar büyük yüzdeler veremeyiz." Çevirmenin suratı bir

an asılınca hemen çevirmesi için isaret etti. "Siz de çok iyi biliyorsunuz ki böyle bir durumda ABD geri

çekilmeyi kabul etse bile sirkette önemli bir yüzde isteyecektir.

Ayrıca ingiltere de isin içine girecektir. Bu

da demektir ki Türkiye'nin hakkı iyice düsecek."

Putin bu gelismeleri tahmin edebiliyordu. "Evet iyi bir durum degil.

Ama sanırım baska bir seçim

sansınız yok. En azından ülkeniz kurtulacak."

Tayyip Erdogan bir an düsündü. "Her zaman ikinci bir seçim vardır Sayın Baskan. Ülkemizin büyük bir

kısmı yerle bir oldu. Ve sizler harekete geçmek için çok beklediniz. O

minarele halkımın ve ülkemin

gelecegi için ihtiyacımız var. Ve eger gelecegimizi böyle bir ipotek altına alacaksanız belki de hiç

direnmemeyi ve ABD'nin sartlarına tamamen teslim olmayı düsünebiliriz."

Evet, bu bir blöftü. Bir ülke olarak intihar edemezlerdi, teslim olamazlardı ama böyle bir ihtimal

karsısında ittifak çagrısı yaptıkları ülkelerin de gelecekleri kalmayacaktı.

Telefonun karsı ucunda Putin'in sert yüzü bir an dondu, sonra aniden gülümsedi.

Çok sıkı pazarlıkçısınız Sayın Erdogan, sizin teklifiniz nedir?"

Basbakan rahatlayıp, tuttugu nefesi koyverdi. "Almanya, Fransa, Çin, ABD ve Ingiltere ve Rusya'ya

kurulacak sirketten yüzde bes hisse verilecek. Fakat bu karsılıksız olmayacak. Türkiye'nin yeniden imarı

için belli yardımlar yapılacak. Örnegin Rusya'dan on yıl karsılıksız dogal gaz alabiliriz. Bu da Bor

teknolojisi iyice gelistiginde hiçbir sey demektir."

Putin tarafında bir süre sessizlik oldu. Nihayet, "Kabul," diye Tayyip Erdogan'ın o güne kadar duydugu

en güzel sözcük geldi. "Sayın Basbakan bence blöf yapıyorsunuz ama bu önerinizi kabul ediyorum. Bana

diger ülkeleri ikna etmek için bir iki gün verin."

Tayyip Erdogan arkasına yaslandı. Çevirmen de sevincinden küçük nidalar çıkarıyordu. Basbakan

bogazını temizledi, "Peki Sayın Baskan, ama acele edin, zira Istanbul düserse sansınız kalmaz. ABD'yi

buradan hiçbir güç çıkaramaz."

Isin zor yanı asılmıs gibiydi, detayları Türk büyükelçileri halledebilirdi. Tayyip Erdogan söz konusu

isbirliginin tam çerçevesinin belirlenmesi için büyükelçilerin aranmasını istedi. Yapılacak çok is vardı.

Türkiye direniyordu ve dünya artık bu direnisin yanında yer alacak düsünme payını bulmustu.

Dünyadan...

Rusya sınırlarına yakınlıgı nedeniyle olusabilecek bir boslugu degerlendirme amacıyla üç tank tümenini

harekete geçirmisti ve bu tank tümenleri hızla Ermenistan'a ilerlemisti. Bunun yanı sıra Rus donanması

Karadeniz'de tam teyakkuzdaydı. Ermenistan Ordusu da elindeki bütün imkânları Türk sınırına

kaydırmıstı. Bunları yaparken sınırlarını korumayı ve kaçakları

denetleme planlarını öne sürüyordu. Rum

Ordusu ise sınırda pek çok noktada toplanmıstı ve karsıya geçmek için hazırdı. Sürekli uçan Rum savas

helikopterleri zaman zaman sınırın öte yanına geçiyordu ama Amerikan uçaklarının saldırıları o kadar

yogundu ki Rum Ordusuna ait Fransız yapımı Gazelle saldırı helikopteri, bir uçaktan atılan lazer

güdümlü bomba tarafından yanlıslıkla vurulmustu. Bu olaydan sonra Rum helikopterleri Türk sınırına

fazla yaklasmamaya özen gösteriyordu.

Yunan Ordusu da tam teyakkuz durumundaydı. Istanbul'a yapılan saldırı

Yunanistan'da büyük yankı

uyandırmıstı. Amerikalıların düsüncesiz bir kovboy gibi her yeri bombalaması Yunanlıları çok

kızdırmıstı. Sokaklarında günler süren Amerikan karsıtı gösteriler yapılıyordu ne zamandır. Basbakan

Papahandris’in açıklamaları Avrupa Birligi ve Amerika arasındaki ipleri gerecek cinstendi ama Amerikan

Ordusu ve Baskan bütün dikkatini Türkiye üzerinde topladıgı için dünyaya gözlerini tamamen

kapatmıstı. Onların karsısında simdi sadece Hikmet Pars’ın komutanlıgını yaptıgı, Istanbul’u savunan on

binlerce tam teçhizatlı Türk askeri ve polisi vardı.

4. Bölüm: DÜNYANIN MERKEZI

BÜYÜK ISTANBUL SAVASI 05 Haziran 2007

Ersin sıska bir çocuktu. Yirmi üç yasında olmasına ragmen onu görenler on bes yaslarında oldugunu

düsünürlerdi. Panik atak hastası oldugu için dört yıldır dısarı

çıkmıyordu. Savas basladıgından beri

durumu daha da kötülesmisti. Atatürk Havalimanına yakın olan Yesilköy’de oturuyorlardı. Eski üç katlı

bir binaydı evleri. Bodrumda yasamak onu daha da boguyordu, kendisini içinden hiç çıkamayacagı bir

karabasanın içindeymis gibi hissediyordu.

Anne ve babasının yüzündeki ifadelerden durumun daha da kötüye gittigini hissedebiliyordu. Onların

yüzlerinin beyazladıgını görmek her seyi zorlastırıyordu. Silah sesleri, kendilerini korumaya çalıstıkları

bodrum katına kadar ulasıyordu. Radyodan bir seyler ögrenmeye çalısıyorlardı ama anlam ifade eden bir

haber duymaları neredeyse imkânsız gibiydi. Yiyecek stokları yoktu, bulabildiklerini yiyerek hayatlarını

sürdürmeye çalısıyorlardı. Ersin, beyninin patlayacak gibi oldugunu duyumsuyordu, ne yapacagını

bilmeden sonu olmayan bir yolda yürüdügünü düsünmek onun hastalıgını

daha da kötülestiriyordu,

ilaçlar da fayda etmemeye baslamıstı. Gittikçe artan koyu bir karanlıgın içine sürükleniyordu, buna

dayanamazdı. Ya bir seyler yapacaktı ya da kendi kendisini yok eden bir girdabın içinde hayatına son

verecekti.

Ersin oturup basını dizleri arasına aldıgı köseden fırlayıp kalktı.

Ayakta duruyordu, elleri titriyordu ve

bedeni gerilmisti. Anne babası ona ne oldugunu anlamaya çalıstı.

Gözleri anlamsız noktalara bakıyordu.

Kapıya dogru kostu birden. Annesi atılıp kolundan yakaladı onu.

"Dur, ne yapıyorsun?" diye bagırdı. Ersin kendini tutamayacagını

anladı, annesini kenara itip bodrumun

kapısını açtı ve hızla merdivenleri tırmandı. Apartmanın dısına çıktıgında yüzüne serin bir sabah rüzgârı

ile birlikte makineli tüfek seslerinin yankıları çarptı. Karsısında duran manzaraya baktıgı zaman garip bir

seyler oldu, beynini kemiren bütün solucanlar çıkıp gitmisti sanki.

Gökyüzü açıktı ve havadaki hafif

serinlik içini gıdıklıyordu. Gözleriyle önünde genis bir açıdan bakabildigi manzarayı taradı. Günesin

kalbinden fırlayan ısık demetlerinin portakal bulamacına döndürdügü

gökyüzünde etrafa çılgınca

sıçrayan ates kıvılcımlarını seçebiliyordu.

"Allahım!" dedi, dudaklarından kendiliginden dökülmüstü kelimeler, insanların nerelerde oldugunu

tahmin edebiliyordu, Havaalanının etrafında çok yogun silah atıslarının izleri seçiliyordu. Ersin durup

etrafa baktı. Gökyüzü bu kadar güzelken ne yapmalıydı? Silahları

atesleyenler cesur insanlar olmalı, diye

düsündü. Ölüme meydan okuyorlardı, uzaklardan gelip tanımadıkları bir ülkeyi ele geçirmeye çalısmak

ve onların ölümcül silahlarına karsı koymak gerçekten Ersin için hayran olunacak özelliklerdi. Biliyordu

bunlar saçma düsüncelerdi ve belki de baskaları bu düsüncelerini duysa onu ayıplardı ama kimse onun

içinden neler geçtigini bilemezdi. Büyük bir enerji birikmisti kalbinde ve onu dısarı çıkarmak zorunda

hissediyordu kendisini. Arkasını döndü, apartmanın kapısında anne babası onu, güvenen bakıslarla

süzüyorlardı. Çocuklarının aklından geçeni okuyor gibiydiler. Ersin kosmaya basladı. Havaalanına dogru

kosuyordu, silahların çılgınca ateslendigi yere.

Amerikan 75. Ranger birligine baglı 2 taburun, Havaalanı çevresindeki savunma unsurlarını temizlemek

için indirme yaptıgı yere. Siddetli bir çatısmanın sürüp gittigi ve Ranger’ların ilk kez agır kayıp olarak

tanımlanacak kadar çok asker kaybettigi bir savasın içine.

82. Hava indirme Tümeni Komutanı Tümgeneral Joseph Reed savas kıyafetlerini giydi. Simdi emrindeki

binlerce askerden bir farkı yoktu. Tabancası kolunun altında asılı

duruyordu ve M-16 piyade tüfegi gece

görüs dürbünü takılı halde sırımdaydı. Migferinin altından etrafındaki askerleri korkutan bakıslar

saçıyordu.

"Helikopterleri hazırlayın. Hazır kuvvetler helikopterlere. Zamanı ben biraz erkene alıyorum. Günesin

dogusunu beklemeyecegiz. Karanlıktan mümkün oldugunca yararlanmamız lazım. "

Emir subayı bu emri derhal telsizden bütün birimlere geçti. Emrin verilmesiyle beraber dısarıda büyük

bir kosturmaca basladı. Helikopterlerin dönmeye baslayan pervaneleri nedeniyle hiçbir ses

duyulmuyordu. Joseph Reed karargâh çadırının dısına çıkıp etrafa baktı.

Dev helikopterler uzun bir pist

sırasınca dizilmisti ve kalkısa hazır hale getiriliyordu. Agır teçhizatların yükü altında bedenleri kıvrılan

askerlerin kosarak helikopterlere dolusmasını zevkle izledi Komutan.

Hepsi gittikten sonra o da kendisi

için hazırlanan MH-53 özel operasyon helikopteri ile Istanbul saldırısına katılacaktı. Bu, Joseph Reed'in

askerlik anlayısıydı. Böylesine önemli bir operasyonda askerlerin yanında olmadıgı izlenimini

uyandıramazdı. Karargâhın yanından geçen askerler Tümgenerali savas kıyafetleri içinde gördükleri

zaman daha da heyecanla kosmaya baslıyorlardı. Bu, savasta kullanılabilecek en iyi silahtı; kalbiyle

savasa giden bir asker.

Joseph tüm askerlerin helikopterlere bindiginden emin olmak istiyordu.

Yüzlerce metre uzunlugundaki

pistte sıralı olarak duran ve pervaneleri dönen tam yüz elli dört helikopter vardı. Bu saldırı, modern savas

tarihinde dogrudan saldırı amaçlı kullanılan en büyük helikopter harekâtı olacaktı. Bu kez destek

görevinde degil, dogrudan düsmanlarını teslim alacak bir güç olarak saldırıya katılıyorlardı. Geçen yıllar

içerisinde uygulanan hafif kuvvetleri gelistirme çalısmaları burada denenecekti. Su anda tam 3850 asker

agır silahlarıyla beraber helikopterlerde saldırı emrini bekliyordu.

Onlara bakınca Joseph'in tüyleri diken

diken oldu. Biraz sonra belki de Amerikan tarihinin en siddetli sehir savaslarından birisine giriseceklerdi

ve o emri vermesi için herkesin gözü, onun üzerindeydi.

Havanın karanlıgı operasyonun kendi lehlerine gitmesini saglayacak seviyedeydi. Helikopterler 1.

Tugayı Havaalanına ve Seyrantepe'deki ormanlık alana bıraktıktan sonra geri gelecek ve 2. Tugayı, gerekli

görünen yerlere, savasın gidisine göre tasımaya baslayacaktı. Joseph Reed, asker oldugu zaman, emekli

bir Albay olan babasına verdigi sözü hatırladı. Reed soyadını savas tarihinin en önemli isimlerinden birisi

haline getirme sözü vermisti. Simdi o sözün tutulma zamanıydı.

Tümgeneral kosarak pistin en basına

gitti. Bunu bizzat kendisi baslatmak istiyordu. Pistin basına geldiginde durup yüzlerce metre halinde

sıralanmıs helikopterlere baktı, en öndeki helikopterde 1. Tugay Komutanı Albay Henry Savannah vardı.

Gülerek Joseph'e bakıyordu. Joseph Reed aynı sekilde karsılık verdi ve elini kaldırıp helikoptere

havalanmasını isaret etti. Helikopter derinden gelen bir gümbürtü ile kalkmak için motorlara güç

verirken, Joseph üzerindeki yirmi kiloluk teçhizatı ile kosmaya basladı. Her

helikopterin yanından geçerken kalkıs isaretini tekrarladı. Dogrudan Tümgeneralden gelen kalkıs emriyle

beraber degisik tipteki nakliye helikopterleri sabaha dönmeye baslayan gecenin karanlıgına dogru

havalanmaya basladı. Gökyüzü garip kanatlı yaratıklarla dolmus gibi görünüyordu. En son helikopter de

havalandıktan sonra Reed, kendisi için hazırlanan MH-53J'nin yanına gitti. Aracın hemen kapısında 2.

Tugay Komutanı Kıdemli Albay Henry Dubois duruyordu.

153

"Efendim. Sizinle sürekli kontak halinde olalım. Sizin verdiginiz emirler dogrultusunda tugayımı saldırı

için yönlendirecegim."

"Bak Dubois. Eger bize bir sey olur da isler yolunda gitmezse, komuta sende olacak tamam mı?" Joseph'in

kaybedecek zamanı yoktu ve bu, kesinlikle duygusallıktan uzak bir konusmaydı.

"Emredersiniz. Umarım her sey yolunda gider."

Joseph, gözlerinde bulutlu bakıslarla Dubois'e baktı.

"Umarım."

"Hey Bili, nasıl hissediyorsun dostum?"

"Kahretsin, sanki midemin üzerinde büyük bir tas var gibi."

"Sence basaracak mıyız?"

"Sanmıyorum oglum."

"Kahretsin, burada ölmek istemiyorum."

"Pek çogumuz öldü, pek çogumuz."

Helikopter havalanalı sadece üç dakika olmustu. Marmara Denizi üzerinde uçan helikopterler çok genis

bir alanı kaplıyordu ve askerler açık duran kapılardan birbirlerini görebiliyorlardı. Denizden sadece yirmi

bes metre yükseklikte büyük bir süratle uçuyorlardı. Helikopteri dolduran otuz kadar asker yüzleri arka

çıkıs kapagına ve yan taraftaki pencerelere dönük bir sekilde arka arkaya oturmustu. Rahatsız bir

durumdu ama rahat olup olmamak o anda düsünebilecekleri en son seydi dogrusu.

Yirmi iki yasında, Idaholu bir çiftçinin en küçük oglu Jeffry Binch, gerçekten nereye gittigini bilmiyordu.

Etrafındaki çogu askerin de bunu bildiginden emin degildi. Asker oldugu günden beri yanından

ayrılmayan dostu Bili Fuller, New York'lu bir borsa simsarının tek ogluydu. Babası ona neden asker

olmak istedigini sordugunda dogru düzgün bir cevap verememisti ama asagı yukarı, paranın alamayacagı

seylere sahip olmak için gibisinden bir seyler söyledigini hatırlıyordu. Kendilerine güvenleri ise tamdı

dogrusu. Egitimlerine ve kondisyonlarına güveniyorlardı. Orduda, sivil hayatta rastlamadıkları pek çok

seyi bulmuslardı. Kendilerini gerçek bir takımın parçası gibi hissediyorlardı. Bu isin kötü tarafı ise bazen bu kazançların geriye ödenmesinin istenmesiydi ve simdi, o anlardan birisiydi. 82. Hava Indirme

Tümeninde göreve basladıkları zaman onlara bu birligin vazifesi anlatılmıstı. Her zaman için en önde

gidenler onlar olurdu ve kurmay generaller gelisen teknolojiyi, bu birligin kendisini derin savunma hatlarının arkasında tek basına koca düsman birlikleri ile savasmayı

becerecek sekilde gelistirmesine yardım edecek biçimde yönlendiriyordu.

Askerleri tasıyan helikopterler geri döndükten sonra, alacakları geri bildirim dogrultusunda agır

teçhizatları getirmek üzere tekrar havalanacaktı, ikinci tur, ya 2.

Tugayın tasınması için ya da zırhlı

Humvee araçların, top bataryalarının, ileri kontrol ve hedefleme araçlarının 1. Tugay tarafından

kullanılması için tasınacaktı. Bu tasıma islemlerine C-130 uçaklarının da katılması gerekiyordu.

"Jeffry, sence ne olacak?" Bili Fuller silahına sıkı sıkıya sarılmıstı

ve dakikalar geçtikçe garip bir his içini

154

dolduruyordu.

"Bili, kahretsin oglum. Defol git basımdan, bana cevabını bilmedigim sorular sorup durma. Ne olabilir ki

ha? Herhalde gidip Türklerle futbol oynamayacagız."

"Çok çetin geçecek oglum. Bu savas gerçekten çok çetin geçecek."

"Bili, dırdırlanmayı kes ve sana söylenenleri yap. O adamları simdiye kadar yendik ve bu sefer de

yenmememiz için bir neden yok. 101. basardıysa biz de basarabiliriz."

"Sana inanmak istiyorum Jeffry."

Jeffry Binch arkasına döndü ve sinirli bakıslar fırlattı. Bu, Bili Fuller'ın susması için yeterli olmustu ama

bir bacagı sinirden sürekli olarak oynuyordu. Helikopter, Yesilköy'ün açıklarındaki adaların birkaç

kilometre güneyinden geçti. Hedefleri dogrudan Yesilköy Havaalanıydı.

Ranger'ların bölgeyi temizledigi

haberi gelmisti ve denizden gelecekleri için de fazla bir sorunla karsılasmamaları gerekiyordu. Yine de

tehlikeliydi ama. Eger orayı üs haline getirebilirlerse ondan sonra ilerlemek kolaylasırdı.

Adaların hizasında uçarken denizin üstünde ve adalarda alev toplan gördüler. Marmara Denizinin

üzerine ates böcekleri dolusmus gibiydi. Helikopterler kuzeye dogru yönlenmeye baslayınca artık kara

onlardan fazla uzak degildi. Hava Kuvvetlerinin saldırısı yeniden baslamıstı. Çok yükseklerde jet

motorlarının izlerini görebiliyorlardı. Savas uçakları onların saldırısını kolaylastırmak için is basındaydı.

Jeffrey belli etmemeye çalıssa da ellerinin titremesini durdurmadıgı

için bacaklarının arasına sıkıstırmıstı.

Terleyen sırtı nedeniyle çantası daha da agırlasmıs gibi geliyordu.

Etrafına bakındı. Içeridekilerin durumu

pek de farklı sayılmazdı. Askerlerden kimisi kulaklıklarından yayılan gürültülü rock müzikleri dinliyor,

kimisi dua ediyor, kimisi de hiçbir tepki göstermeden bir robot gibi yerinde duruyordu. Birazdan

olacaklar hakkındaki görüslerinin aynı oldugu, gözlerindeki ifadelerden anlasılabilirdi. Korku birinci

faktördü, belirsizlik ve biraz sonra gerçeklesecek olayın büyüklügü

konusunda soka girmelerini

önleyecek hazırlıga sahip olup olmadıklarının karanlıkta olması.

Gökyüzünde kıvılcımlar gibi dolanan

mermileri gördüklerinde her seyin çok yaklastıgını anladılar.

Helikopterlerinin yöneldigi alanda halen

silah ısıltıları görülebiliyordu. Yesilköy'e yaklasıyorlardı ve inecekleri yer tam olarak güvenli sayılmazdı.

Koskoca bir sehrin ortasına iniyorlardı, bu ne kadar güvenli olabilirdi ki? Zaten izli mermilerin yavas yavas onlara dogru gelmeye basladıgını görmüslerdi.

Birkaç mermi helikoptere çarpmıstı ama etkili olmamıstı.

Baskan büyük bir dikkatle masanın üzerinde duran konsollardaki anahtarları çevirerek Türkiye'deki

birliklerden gelen iletisim kanallarındaki konusmaları

dinleyebiliyordu. Kendisi için özel seçilen bazı

telsizlerin ilettigi her sey hemen onun önündeki konsola ulasıyordu ve o istedigi kanala geçerek bu

konusmaları dinliyor ve artık son asamasına giren savası neredeyse içindeymis gibi izleyebiliyordu.

Genelkurmay Baskam Howard Strike da Baskanın kullandıgına benzer bir konsoldan iletisim kuruyordu

ama onun sahip oldugu sistemler daha fazlaydı. Es zamanlı olarak bazı

birliklerin ilerleyisini dahi takip

edebiliyor ve yapılan hedeflemeleri bile bilgisayar ekranında görebiliyordu.

"Howard, burada askerler sürekli bagırıyor ve ben bu kahrolası sistemi kullanmayı dogru dürüst

ögrenemedim. Bana neler oldugunu anlatır mısın lütfen?" Baskan önündeki konsola sert bir sekilde eliyle

vurdu ve döner sandalyenin üzerinde bir tam tur attı. Howard Strike yüzünde sinirli bir ifade ile ona

döndü.

"Sayın Baskan az önce Tümgeneral Joseph Reed, kendi inisiyatifi ile harekâtı erken baslattı. Bu harekât

savas tarihimizin en zor harekâtlarından birisi olabilir." Sözlerinde baska bir anlam vardı sanki, Baskanın

biraz susmasını istiyor gibiydi. Teknolojiyi o kadar hızlı

gelistirmislerdi ki, oturdukları yerden çene

çalarken bir yandan da 4. Mekanize Piyade Tümeninin silahlarının nisangâhını dahi izleyebiliyorlardı.

Belki de bu kadar çok teknoloji iyi bir sey degildi, özellikle yanınızda konusmayı is yapmaktan çok seven

bir Baskan varsa.

"Ranger’lar taburu Havaalanında denetimi ele geçirdi, diyebiliriz, iyi haberler alınıyor. Ancak halen etraf

çok tehlikeli. Elliden fazla Ranger öldü. Pek çok da yaralı var.

Helikopterler birkaç dakika sonra

Havaalanına inmeye baslayacak ve sonra hemen geri dönecekler. Bir bölümü daha kuzeye yönlenerek

ikinci bir noktada konuslanacak. Çok hızlı olmalıyız yoksa Ranger’ların hepsini kaybedecegiz."

"Askerler tehlikede mi?" Baskan ilk kez mantıklı bir soru sormustu.

"Herhangi bir zırhlı hareketi görülmüyor ama tehlike büyük. Siddetli bir direnis var. Bu savasın uzun

sürmesi halinde kazanma ihtimalimiz yok. Hava Kuvvetleri, Özel Kuvvet birimlerinin belirledigi

noktalara hava saldırısı yapıyor. Yollarda hareket eden her seye ates emirleri var."

"Bu iyi. Aman Tanrım gerçekten buna inanamıyorum. Her sey çok çok iyi gidiyor."

Howard hosnutsuz bakıslarla süzdü Baskanı. "Bu çılgın herif her sey yolunda diyorsa mutlaka bir sorun

çıkar, " diye düsündü. Ona bu is uzun sürerse savası kazanamayız diyorum ve o hâlâ her sey yolunda

diyor.

"Baskan, simdi yer birlikleri ile ilgili bazı bilgiler var. Derince bölgesinden hareket eden birlikler Ömerli

Baraj havzasının güneyinde büyük bir direnisle karsılasmıslar. " Baskan direnis sözünü duyunca irkildi.

Sanki çok olagandısı bir seymis gibi gelmisti kulagına, iyi giden bir operasyon, insanı büyük beklentilere

sokuyordu.

"Ne tür bir direnis bu Howdy, tankların karsımıza çıkacagını sanmıyorum çünkü bunların çogunu yerle

bir ettiginizi söylemistiniz."

"Baskan bu dogru, bu bir zırhlı direnisi degil. " Biraz düsündü ve gelen raporu dikkatli biçimde okudu.

"Sanırım hafif araçlara yerlestirilen bazı tanksavar silahlarının kullanıldıgı bir direnis. Pek çok tankı

vurmuslar." Sonra önündeki konsoldaki anahtarlardan birisini çevirip 4.

Mekanizenin Komutanı

Tümgeneral Harold Flynn'in telsizini dinlemeye koyuldu. Bunu yaptıgında karsısındaki kullanıcının da

haberi oluyordu. Harold Flynn aracının içinde çok mesgul olmasına ragmen Genelkurmay Baskanının

kendisini dinledigini fark edince ona selam göndermeden edemedi.

"Selam Howdy. Sanırım direnis haberi size kadar ulastı ama önemli bir sey yok. Sadece cesurca bir

hareket ancak tanklarımız bu konuyu halletti ve pek çok araç yok edildi."

Aynı anda Baskan da hatta girdi. "Harold size güveniyorum. 82. basladı, bir an önce onlarla bulusmanız

gerekiyor. "

"Selam Sayın Baskan. Biz de ileri hareketimize az önce basladık. Bu nedenle benzer direnis haberlerinin

gelmesi sasırtıcı olmasın. Bu çok dogal, Türkler topraklarını savunuyor ve bunun için onları

suçlayamayız. Ama bu yaptıklarının sonuçlarına da katlanıyorlar efendim."

"Harold." Baskanın sesi emrediciydi.

156

"Evet komutanım." Harold ses tonundaki imayı anladıgını belirtir sekilde cevap verdi.

"Türklerin ne yapmaya çalıstıgı umurumda bile degil. Ben kafamda 82. ve 4. Mekanizenin bir arada

oldugunu hayal ediyorum. Bir an önce bana yetisseniz iyi olur."

Sözlerini bir kahkaha ile bitirdi. Güzel

espri yaptıgını düsünüyordu.

"Sayın Baskan, yaptıgımız planların yanı sıra düsünmem gereken ikinci sey de askerlerimin hayatıdır."

Garip bir sekilde hat kesildi. Baskanın yüzünde saskınlık ifadesi vardı

ve olayı geçistirmek için sanki

konsolda bir bozukluk varmıs gibi anahtarlara vurup düzeltmeye çalıstı.

Howard Strike hemen araya girdi

ve aslında hosuna giden olayı kapattı.

"Sayın Baskan, sanırım uydularla ilgili bir arıza. "

Ersin'in gözleri faltası gibi açılmıstı. Denizin üzerinde hareket eden dev araçları görünce korkudan

dizlerinin bagı çözülür gibi oldu. Ne kadardır yürüdügünü bilmiyordu ama simdi Ataköy ile Hava Harp

Okulu arasındaki sahil yolunun üzerinde bir yerlerdeydi. Mermiler, etrafında uçusuyordu. Çatısmalar

Ataköy ile Sirinevler taraflarına yayılmıstı. Ranger taburları, Havaalanını savunmaları için yerlestirilen

Türk askerlerini hayli uzaga geriletmisti. Yüksek binalardan bazılarında yangınlar görülebiliyordu.

Havaalanı sakinlesmisti ve bazı noktalarında alelacele yapılmıs küçük savunma mevzileri

görülebiliyordu. Ersin'in gördügü helikopterler artık denizi yalayan bir yükseklikte uçarak karaya

yaklasmaktaydılar. Bir dakika sonra alana inecek ve o bölgede güçlü bir üs kurmaya çalısacaklardı. Tam o

anda, Ersin bir ses duydu. Dönüp arkasına baktıgında yol ile deniz arasında kalan otluk alanda yere

yatmıs ve üzerlerini otlarla kapatmıs bir sürü silahlı adamın oldugunu gördü. Elleriyle

ona kendilerine gelmesini söylüyorlardı. Ersin kısa süren bir sokun ardından bir kez daha helikopterlere

bakıp kosarak askerlerin yanına gitti ve hemen yere attı kendisini.

Askerlerin üzerinde koyu yesil renk

kamuflaj elbiseleri ve yesil bereler vardı. Hepsi de koca cüsseli insanlardı. Polisin Özel Harekât timleri

bölgede yerlesmisti. Sayıları belirsizdi ama Havaalanı bölgesini çiçek bahçesine çevirecekmis gibi de

görünmüyorlardı. Hepsinin elinde M-16 tüfekleri vardı, belleri sarjörlerle doldurulmustu ve

kemerlerinden büyük colt tabancalar sarkıyordu. Birkaç tanesi FN

makineli tüfeklerinden tasıyordu. Bu

silahlar güneydogudaki operasyonlarda kullanılmıs olan, dakikada bin mermi atabilen çok etkili makineli

tüfeklerdi, teröristlerin taktıgı adla; çılgın kız.

Ersin yere yatınca bir adam sürünerek yanına gelip Baskomiser oldugunu söyledikten sonra onu otların

altına sokmaya çalıstı. Birazdan helikopterler üzerlerinden geçecek ve alana inecekti. Aslında ates etseler

birkaç helikopter düsürebilirlerdi ama bu, onların da sonu olurdu.

Nakliye helikopterlerinin tamamı agır

silahlarla donatılmıstı ve üstelik onları koruyan Apache helikopterleri de vardı. Tam anlamıyla silahlı bir

armadanın üstlerinden geçmesini bekleyeceklerdi.

"Oglum, bak su büyük silahlı adam var ya, hemen onun yanına git ve yanındaki silah kutusunu tası

tamam mı?"

Ersin'in; bıyıklı, kır saçlı ve korkutucu bakıslı özel tim polisinin söylediklerine karsı çıkmasına imkân

yoktu. Tansiyonu neredeyse zirvedeydi ve her an kalp krizinden ölecegini düsünüyordu. Bu düsüncelerle

savasmak zorundaydı. Böyle bir seyin içinde kalacagını hayal bile edemezdi ama olmustu iste. Etrafı

silahlı adamlarla doluydu ve üzerlerine gelen korkutucu bir güç vardı.

"Tamam abi," diyebildi ancak. Yaprak gibi titriyordu. Polis ona güldü

ve yuvarlayarak az ötedeki FN

makineli tüfegini tasıyan, daha da iri ve korkutucu bakıslı polisin yanma gönderdi. Polis, Ersin'in ensesine

bir tokat vurup "Geç lan suraya, " dedi. Ersin'in hemen yanında koca bir kutu duruyordu, içi makineli

tüfegin sarjörleri ile doluydu.

"Ver, diye bagırdıgımda çıkarıp bana vereceksin tamam mı? Çabuk olmak için elinde bir tane yedekle

bekleyeceksin. "

"Tamam abi." Söyleyecek bir sey yoktu.

Dev nakliye araçlarının rotorlarından gelen sesler kulaklarını

doldurdugunda herkes kaskatı kesildi ve

öylece bekledi. Ersin nefes bile almıyordu, kalp atısları yüz elliyi geçmis olmalıydı.

Bir anda karanlık daha karanlık oldu. Helikopterler karanın üzerine gelince yerde ne kadar toz toprak

varsa havalandı. Göz gözü görmüyordu. Hepsinin kulakları sagır olmus gibiydi. Ersin kendisini çok

yalnız hissetti. Kesilmiyordu sesler, bir ara basını çevirip havaya baktı parmaklarının arasından. Bir

kasırganın ortasında gibiydiler. Dev yaratıklar üzerinden geçiyordu.

Askerlerin sallanan ayaklarını

görebiliyordu. Pencerelerden çıkan uzun namlulu silahlan bile görebilmisti. Allahım, ölüme ne kadar da

yakınım, diye düsündü. Kalp atıslarının yavasladıgını hissetti birden.

Bu olamazdı, ölümle bu kadar

yakınken, yo hayır normallesemezdi. Ama olmustu. Bedeni garip bir biçimde olumlu tepki vermisti. Kalbi

hiç olmadıgı kadar özgür ve çılgınca atıyordu. Kalp krizi geçirmek korkusu yoktu artık. Bedenine

güveniyordu. Su koca silahlara gögüs gerebilen birisi basit korkularla ugrasamazdı.

Dakikaların nasıl geçtigini anlamadı. Bir süre sonra artık üzerlerinden bir sey geçmedigini fark ettiler.

Ancak havaya kalkan tozun yatısması biraz zaman aldı. Baskomiser ayaga kalktı ve digerlerine yerlerinde

kalmalarını isaret etti. Kosarak yolun karsısına geçti. Yol ile alanı

ayıran alçak duvarın arkasına saklanıp

indirme yapan askerleri dürbünle gözlemlemeye basladı, özel Tim polisleri de silahlarını hazırlamıstı.

Makineli tüfekçi Ersin’e bakıp sırıttı.

"Korkma lan."

"Yok abi."

Baskomiser tekrar eski yerine geldi kosarak ama bu sefer ayakta durdu.

"Helikopterlerin hepsi inmis." Sözlerini tamamladıgı anda elektriklerin kesildigini fark ettiler. Operasyon

ciddi anlamda baslamıstı.

"Bence bu yönde saldırıya geçelim, ne dersiniz?"

Ersin kulaklarına inanamıyordu. Bu kadar adamla üzerlerinden geçen düsmana saldırmayı nasıl olur da

düsünebilirlerdi ki? Bir an için kendini tutamadı.

"Abi saçmalık bu, hepiniz ölürsünüz. Burada elli kisi bile degilsiniz."

Bir an bütün özel tim polisleri susup gözlerini Ersin’e dikti.

Baskomiser sevecen gözlerle inceledi onu.

"Çocuk haklı valla." Sonra eliyle otlukların ilerisindeki agaçlık alana dogru bir isaret yaptı. Ersin de o

tarafa döndü. Gözlerine inanamıyordu. Yüzlerce beden, saklandıkları

yerde kımıldanmaya baslamıstı.

Hepsi de bogazlarına kadar silaha sarılı olan özel tim polisleriydi.

Ersin bir an için nasıl bir yerde

oldugunun farkına vardı. Belki de Istanbul’da gerçeklesecek en sert çatısmanın en ön safında durdugunu

fark edince irkildi, beti benzi attı. Baskomiser onun bu durumunu anlamıstı.

158

"Bizimle misin, degil misin aslanım?"

Bu soruya verilebilecek tek bir cevap vardı. Tüylerinin diken diken oldugunu hissetti. Panik atagın

korkuyla kelepçeledigi kalbi simdi özgür bir kus gibi atıyordu. Her yerinin terledigini fark etti, gözleri

kararıyordu. Eger kendisine hakim olmazsa oldugu yere yıgılıp kalabilirdi. Baskomiserin yüzüne

bakarken içine dogan garip his beynine egemen olmaya basladı. Yavasça asagılara indi sıcak bir enerji ve

kalbini sarmaladı. Korku duman olup uçmustu birden, bedenini terk ettigini hissedebiliyordu

duyguların, onu yıllarca esir alan korku dolu duyguların.

Basını çevirip makineli tüfekçiye baktı. Hemen kosup yanında duran sarjör kutusunu kaptı ve yanına

geçti. Ersin de artık savasa hazırdı. Artık korkuların, hikâyelerin ve kisilerin zamanı geçmisti. Artık sadece

yasamak ve var olmaya çalısmak vardı.

Bu sırada deniz üzerinde baska helikopterler oldugunu fark ettiler, özel Tim Polislerinden bir tanesi

yerden on metre yukarıdan saatte yüz kilometre hızla gelen Black Hawk helikopterinin tam gelis

istikametine geçti ve ayaga kalktı. FN makineli tüfegi ile tastan bir kaide gibi duruyordu ayakta.

Helikopterin pilotu onu görmemisti, yandaki silahçının görmesine ise imkân yoktu. Kimsenin

beklemedigi bir noktada, gelen helikopterlerin -helikopterler simdi 3

tane olmustu- önlerinde duruyordu.

Helikopterler, yaklasık yüz metreye geldiklerinde Özel Tim Polisinin makinelisi alev kusmaya basladı.

En öndeki Black Hawk'ın ön camı parçalanmıstı/pilotların ikisinin de baslan yana düsmüstü, bilinçlerini

yitirmis gibiydiler. Helikopterden önce beyaz bir duman çıktı. Ve sonra beyazlık; koyu, siyah bir dumana

dönüstü. Helikopterin denize düsmesi sadece bes saniye sürmüstü. Diger iki Black Hawk helikopteri ise

hemen yanlara dogru açılmıstı ve yanlardaki pencerelere takılı dört namlulu makineli

topu ateslemeye baslamıslardı. Bu ates sonları oldu, gizlenen Özel Tim Polisleri nisan alarak, silahçıları

alınlarından vurdu. Sonrasında da, uzaklasmaya çalısan helikopterlerin pilotlarını hedeflediler. Black

Hawk'lar hızla uzaklasırken beyaz dumanlar çıkarıyorlardı. Nasıl olsa düserler birazdan, diye düsündü

Özel Tim Polisleri. Bu arada Havaalanına inen Amerikan askerleri çoktan etrafı saran polislerle savasa

baslamıstı.

82. Hava Indirme Tümeni helikopterlerinin bir bölümü, Havaalanında Ranger'lar tarafından nispeten

güvenli hale getirildigi sanılan kısma inis yaptı ve sonradan farkına vardıkları Özel Tim Polisleri ile

siddetli bir savasa basladılar. Helikopterlerin bir diger bölümü ise hızla Seyrantepe yönünde

kuzeydoguya dogru yola çıktı. Bu yaptıkları gerçekten de çılgınca idi.

Havaalanına inmek daha

mantıklıydı ama operasyon gitgide mantıktan uzaklasıyordu. Hem alandaki savas nedeniyle tekrar

kalkmaları mümkün olmayabilirdi. Amerikan savas kurmayları, askerlerden aldıkları verimi azamiye

çıkarmak için onları daha fazla riske atmaktaydılar. Sesleri ve cüsseleri ile görenlerde korku yaratan dev

kuslar, alçaktan uçarak neredeyse ölümüne bir hareketle gecekondu mahallelerinin üzerinden geçip

hedeflerine yönelmisti. Helikopterler çesitli yerlerden uçaksavar atesine maruz kalıyordu. Bu ates

nedeniyle bazı Amerikan helikopterleri vuruldu ve mahallelerin üzerine metal yıgınları halinde düstüler.

Karanlık sabah, kendisini parçalı bulutlu bir güne teslim ederken mahallelerin üzerinden geçen askerler

Amerikan hava bombardımanının etkisini ilk kez bu kadar açık olarak görebiliyordu. Herhangi açık bir

hedef olmayan mahallelerde dev kraterler ve yanmıs evler vardı.

Hiçbirisi kaç insanın öldügünü, nasıl

öldügünü bilemezdi ama buralar, savastan önce kazandıkları birkaç

kurusla geçinme savası veren

insanların yasadıkları yerlerdi.

Helikopterlerin camlarından asagıya bakan askerler araçlarının vurulup düsmemesi için dua ediyordu.

Hele o mahallelerde düstükleri takdirde, kurtulanların basına neler gelecegini düsünmek bile

istemiyorlardı. Az önce düsen bazı helikopterlere halkın nasıl üsüstügünü görmüslerdi. Oradan canlı

kurtulmaktan daha kötü bir sey olamazdı. Pilotlar aralıklarla füze yanıltıcı sistemlerini devreye sokarak

159

olası bir saldırıya karsı sanslarını artırmak istiyordu. Etrafa ısıltılı yanıltıcılar saçarak uçan cisimleri gören, erken uyanmıs insanlar korkuyla pencerelerini kapatıp perdeleri çekiyordu. Askerler artık sokaklarda

insanların oldugunu görebiliyordu, sabah olmak üzereydi.

En öndeki helikopterin hızla yere dogru alçalmaya baslamasıyla digerleri de onu izledi. Yaklasık altmıs

helikopter pes pese ormanlık ve yesillik araziye yaklastı.

Tekerleklerini yere koymadan askerlerin hızla

bosaltılmasına imkân verecek bir yükseklikte hover pozisyonunda durdular ve beklediler. Dakikalar

süren bosaltmanın ardından hızla Marmara Denizine dogru yöneldiler. En kısa sürede denize ulasmalı ve

izmit'teki üslerine gitmeliydiler. Pilotlar heyecandan titremeye baslamıstı. Bu nasıl bir saçmalıktı. Hâlâ

vurulmamıs olduklarına inanamıyorlardı. Bu düsünceleri çok uzun sürmedi. Denize ulasmalarına fazla

bir zaman kalmamısken yerden yogun bir ates açıldı. Yerdeki birkaç

noktadan açılan makineli tüfek

atesiydi bu. Aynı sırada ilerleyen helikopterlerin neredeyse hepsi vuruluyordu ama bu ates onları

düsürecek silahlardan gelmedigi için sanslıydılar. Arkadan gelen pilotlar durumu kurtarmak için

dagılarak havada kaotik bir görüntü olusturdu, izli mermiler uçan araçların dıs

çeperlerine çarpıyor ve orada sönüyordu. Bir süre sonra yalpalayarak ilerleyen helikopterler gözden

kayboldu. Seyrantepe'nin ormanlık arazisine bırakılmıs olan Amerikan askerleri kendilerini getiren

helikopterlerden birisinin vuruldugunu ve düstügünü gördüler. Digerleri kendilerine açılan atesten

kurtulmayı basarmıstı.

Hikmet Pars, nerede oldugunu kimsenin bilmedigi bir evin genis bodrum katında, etrafında toplanmıs

olan subayları ve diger güvenlik güçlerinin amirleri ile bilgi alısverisinde bulunuyordu. Amerikan

Ordusu, Türkiye ile ilgili her türlü bilgiye sahip oldugu için tamamen anlık olarak seçilen bir yere

kurulmustu bulundukları karargâh. Askerlerden birisinin bir tanıdıgının apartmanının bodrum katı,

gerçekten modern araç gerecin koyulmasına yetecek kadar genisti.

Simdilik kimse burasının yerini

bilmiyordu. Mümkün oldugunca gözlerden uzak durmak gerekiyordu ama bir süre sonra bu nokta pek

çok insan tarafından bilinir hale gelecekti, öyle ki, çok sayıda insanın bir arada bu binaya girmesi bile

tehlikeliydi. Sans faktörü savasta bazen önemli bir avantaj ya da dezavantaj olusturabilirdi.

"Bu sabah Istanbul hava saldırılarıyla uyandı ve hemen arkasından aldıgımız bilgilere göre, simdiye

kadar yapılan en büyük ve en riskli helikopter saldırısı ile Amerikan askerleri resmen Istanbul içine

sızmıs durumda."

"Gelen bilgiler, Havaalanında kontrolün onların elinde oldugunu gösteriyor. Geceden baslayan özel birlik

taarruzu neticesinde savunmadaki askerlerimiz Ataköy ve Sirinevler istikametinde geri çekilmis

durumda. Ancak Özel Timlerin yaptıgı bir saldırı neticesinde çok kayıp verdiklerini biliyoruz. Savasın

maliyeti onların için de her saniye artıyor."

"Her sey düsündügümüz gibi gerçeklesiyor. Onları eger buraya gelirken durdurmaya çalıssaydık

kayıplarımız çok olurdu ve en kritik kuvvetlerimizi kaybederdik."

Hikmet Pasa konusurken sürekli olarak Istanbul haritası üzerinde belirlenen noktalan eliyle isaret ediyor,

bir yandan konusurken bir yandan da düsünüyordu. Ne yazık ki, simdi karsısında Türkiye degil Istanbul

haritası vardı sadece. Ülkenin geri kalanı ile baglantıları kesilmisti.

Pars, oradaki subayların bir sekilde

halkla beraber çalısıp isleri yolunda tuttuguna inanmak istiyordu.

Ankara’nın ne durumda oldugu ile

ilgili bir bilgi de gelmiyordu epeydir. Büyük bir sorumluluk omuzlarına yüklenmisti. Koskoca bir

direnisi örgütleyip organize etmek zorundaydı. Eger direnis organize hale gelmezse dagınık kalır ve bir

etki gösteremezdi. Neden daha önce bu riski düsünüp gerekli önlemleri almadık, diye kızdı kendisine.

Simdi tek yapması gereken, bu sehri saldırıdan kurtarmaktı, içinden bir ses Amerikan harekâtının

Istanbul’da bir dönüm noktası oldugunu söylüyordu. Eger onları burada durdurabilirse bir seylerin

degiseceginden süphesi yoktu. Ancak düsünmeden de yapamıyordu; Kıbrıs'taki altmıs bin Türk askeri ne

durumdaydı? Uzun zamandır saldırı altında olmalıydılar, ikmal açısından kötü durumda olmaları da

kaçınılmazdı ve Rumlar her an ileri harekete geçebilirdi. Aynı sey diger sınırlar için de geçerliydi. Allah

kahretsin, kesinlikle bir baskına karsı hazırlıklı olmalıydık, diye düsündü.

"Arkadaslar bundan sonra hepimiz birer savunma birimiyiz. Beni de içinizden biri görebilirsiniz.

Silahlarımızı kusandık ve savasmaya gidecegiz. Baska yapacak bir sey yok. Allah yardımcımız olsun."

"Amin," sesleri odayı doldurdu.

Bodrum katının kapısında Albay Kemal Türkkan bekliyordu. Hikmet Pars ona seslendi, "Kemal, al

adamlarının hepsini. Seyrantepe civarında büyük bir yıgınak olusmus.

Onları bulundukları yerde

mıhlayıp hareketsiz bırakmaya çalısın. Sehre dagıtırlarsa, psikolojik üstünlük kazanmıs olurlar. Dünyaya

sehri ele geçirdik mesajı verebilirler ki bu da çok baska hareketlerin ortaya çıkmasına neden olabilir."

Kemal Türkkan kendisinden isteneni hemen anlamıstı. Amerikan askerlerine karsı sokak savası degil,

düpedüz cephe saldırısı yapmak zorundaydılar. Beklemenin geregi olmadıgını düsündü. Emir en büyük

merci tarafından kendisine verilmisti ve bunu hemen uygulayacaktı.

Kendi ölümünü kutlamaya

baslamıstı bile. Bunu yapmak zorundaydı. Düsman kolay kolay alt edilebilecek bir düsman degildi.

Kendisi ölüme hazırlanmazsa askerlerine hazır olmalarım nasıl söyleyebilirdi?

Baskan, Harekât odasında sürekli olarak bilgi ekranından akan dataları

inceliyordu. Tanrım bir savasa

aynı anda katılmak ne heyecan verici, diye düsündü. 4. Mekanize Tümen, saldırıya baslamıstı. Ekrana

gelen bilgilerde henüz kayıplardan bahsedilmiyordu. Aceleyle yapılmıs olan savunma hatlarının tank

saldırılarına dayanamadıgı rapor ediliyordu. Ömerli Baraj havzasından yerlesim yerlerine dogru

yaklasılmıstı. Tank kuvvetleri ana arterleri kullanarak bu yerlesim birimlerindeki halkı pasifize ediyordu.

"Howdy, isler mükemmel gidiyor." Birkaç metre ötesinde irtibat subaylarına emir yazdıran Howard

Strike, emirlerinden çogu istedigi gibi uygulanmadıgı için sinirliydi zaten, Baskanın ortalıkta çocuk gibi

dolasması huzurunu bozuyordu iyice. Ona cevap vermemeyi ögrenmisti.

Adam kendi havasında

bilgisayar oyunu oynar gibi davranıp konusuyordu.

"Allah kahretsin." Strike, niye bagırdıgını anlamak için ona baktı.

Baskan yüzünü burusturmustu.

"Suraya bakın, 4. Mekanize’nin bir tankı havaya uçmus. Bir mayın sanırım."

Howard Strike, bunun üzerine kendi ekranına baktı ve isine devam etti.

Kim bilir, daha ne kayıp haberleri

gelecekti! Strike’ın esas merak ettigi halen devam etmekte olan Havaalanı savasıydı. Orada kontrolü ele

geçirdiklerini düsünürken önemli sayılabilecek bir piyade gücü, agır silahlarla, Havaalanına inen

birliklere karsı saldırıya geçmisti. Çatısma çok siddetli sürüyordu, burada meydana gelen kayıplar

hakkında bilgi yoktu henüz. Askerler, hava destegi istemisti. Izmit’ten kalkan Apache’ler ve simdi onlara

yeni eklenen A-10 uçakları Havaalanına saldıran Türk kuvvetlerini vuruyordu. Saldırı zırhlılarla

desteklenmedigi için bir sonuç alamazlardı ama öylesine dirençli bir saldın oldugu haberi gelmisti ki, bu

simdiye kadar harekâtta girisilen en siddetli gögüs gögüse çatısmaydı.

82. Hava Indirme’nin 2. Tugayı da

üsse ulasmıs olan helikopterlere dolusmus, kalkmayı bekliyordu. Ancak hâlâ Istanbul’a inen birliklerden

gerekli bilgi gelmiyordu. Çatısmalar o kadar yogunlasmıstı ki destek birlik istemek için bile zamanları yoktu Amerikalı askerlerin.

82. ’nin komutanı Tümgeneral Joseph Reed, kendisi için özel hazırlanmıs olan MH-53J helikopteri ile

Marmara Denizinin üzerinde tur atıyor ve sürekli olarak birlikleri ile baglantı halinde kalıyordu.

161

Helikopterin içinde kendisinden baska, idarî ekibinden bir Albay, bir Binbası ve bir Yüzbasının yanı sıra

on iki komando bulunuyordu. Komandolar herhangi olagan dısı bir durumda kurtarma operasyonu

düzenlemek üzere hazır tutulan kurtarma birliginin üyesi ve bu helikopterin her zamanki mürettebatıydı.

"Su adalarda bir Apache üssü kuralım," diye isaret etti yanındaki Albaya. Aracın içerisindeki ses

nedeniyle bagırarak konusmak zorunda kalıyordu Reed. Albay basıyla onayladı ve Yüzbasıdan, gerekli

bilgiyi izmit’teki üsse iletmesini istedi. Adalarda uygun olan birisine bir arastırma birligi gönderirler ve

hemen bir bölük helikopteri kaldırabilecek kapasitede basit bir üs kurabilirlerdi.

Telsizden sürekli olarak bilgi geliyordu. Seyrantepe bölgesindeki askerlere karsı yogun bir saldırı

baslatılmıstı. Amerikalı askerlerin telsiz konusmalarında Vietnam’ı

hatırlatan sesler geliyordu. Artık bu

savas politik olmaktan çıkıp alandaki insanların hayatlarını sürdürme savasına dönüsmüstü.

Savasmaya basladılar, diye düsündü Joseph Reed. Havaalanına yapılan saldırıyı uzaktan dürbünle

izliyordu. Kıyının birkaç mil açıgında deniz üzerinde uçup sonra yerdeki hedeflere saldıran helikopterleri

ve uçakları görebiliyorlardı. Çok fazla yaklasmamalıydılar, yerden degisik çapta silahlarla ates açılıyordu.

Bu arada Seyrantepe bölgesinin çok zorlandıgını belirten mesajlar geliyordu. Tabur komutanı bir Binbası,

intihar saldırılarına benzer bir saldın altında olduklarını

bildiriyordu telsiz mesajında. Daha simdiden on iki Amerikan askerî hayatını kaybetmisti ve ilk indikleri pozisyondan yüz metre kadar geriye çekilmek

zorunda kalmıslardı.

Joseph Reed, bu bilgi üzerine çok sinirlendi. Ne yapacagını bilemedi önce, oradaki durumu derhal tersine

döndürmeliydi. Saldırının geldigi yönde hava destegi istenmisti, ciddi bir F-15E destegi yoldaydı. A-10'lar

da aynı bölgeye dogru yola çıkmıstı. Garip bir savas sürüyordu. Bütün dünya durmus Istanbul Savasını

seyrediyor gibiydi. Joseph Reed, ani bir hareketle Albaya bir seyler söyledi. Albay duyduklarına

inanamadı ama emre uymak zorundaydı. Hemen pilotun yanma gidip kulagına bir seyler fısıldadı. Pilot

dönüp Komutana baktı. Reed'in yüzündeki ifade çok sey söylüyordu.

Helikopter sert bir manevra ile

Havaalanına dogru harekete geçti. Telsizle askerlere Tümgeneralin kendilerini denetledigi bildirildi.

Helikopter alana dogru dalıs yaparken havada uçusan izli mermilerin kendilerine dogru gelmeye

basladıgını gördüler. Birkaç saniye sonra mermilerin dıs zırha çarptıgını duydular, mermilerden sıyrılıp

alanın üzerinde tur atarken askerler kendilerine el sallıyordu. Joseph Reed de

aracın açık kapısına takılı duran agır makineli tüfek ile Türk askerlerinin üzerine ates ederek kendi

askerlerini selamladı. Büyük bir heyecan dalgası kapladı 82. ’nin saflarını ve açılan ates yogunlastı. Joseph

Reed, hayatını riske atarak sov yapıyor ve askerlerine moral veriyordu.

Bu da ise yarıyordu dogrusu.

Pilot sorgulayan bakıslarla komutanına baktı. Reed basını sallayarak devam et, isareti verdi. Bu durum

pilotun hosuna gitmemisti. Mermilerin üzerine gitmek, gereginden fazla kahramanlık olmuyor muydu?

Helikopterin içindeki diger askerler de endiseli ama ifadesiz bakıslarla süzdüler komutanı. Neyi neden

yaptıgını bilen bir asker oldugunu düsünüyorlardı. Pilot alçaktan uçusa geçti ve büyük bir hızla

Seyrantepe’ye yöneldi. Günün ısıması ile birlikte hava saldırıları

yeniden baslamıstı. Gökyüzündeki

karmasa, helikopter için az da olsa koruma saglayabilirdi. Uçaklarla bas etmeye çalısan hava

savunmacıların, hemen yanlarından geçen bir helikoptere ayıracak zamanları olmayacaktı büyük

ihtimalle. Tabii MH-53'ün de dikkat etmesi gereken bir durumdu bu.

Uçaklardan atılan bombalar ile hedef

arasına yanlıslıkla girmemeliydi. Bunu bir Rum helikopterinin yasamıs oldugunu unutmuyorlardı.

Seyrantepe yakınlarına geldiklerinde gördükleri manzara ile irkildiler.

Ormanlık alanda yangın çıkmıstı

ve savas alanı çok genis bir bölgeye yayılmıstı. Buradaki taburlar degisik yönlerden saldıran direnisçilere

karsılılık vermek için hatlarını uzatmak zorunda kalmıstı, bu da bazı

noktalarda zayıflık meydana

getirebilirdi. Helikopterden bakar bakmaz durumun iyi olmadıgını gördü, Reed. Pilota gidip alanın

üzerinde yüksekten birkaç tur atmasını istedi. Pilot bu emri yerine getirirken yerdeki savasçılar da

üzerlerinde uçan büyük ve garip dizaynlı helikopterden hoslanmamıs ve atese baslamıstı. Bu sefer

devreye uçaktaki komandolar girdi, açık olan kapının kenarına gelip kendilerine ates eden noktalara

ellerindeki silahlarla nisan almaya basladılar. Kapıya monte edilmis olan döner namlulu agır makineli

tüfegi kullanan asker de çıldırmıs gibi bu atese katılmıstı. Asagıdaki 82. ’nin askerleri sasırmıs haldeydi.

Bu deli de kim, diye düsünürken telsizden delinin komutanları oldugu haberi geldi. Askerler arasında hareketlenme oldu. Helikopter birden hızla asagıya dogru kırdı burnunu

ve yere inis yaptı. Çarpma ile inme arası bir seydi iste. Helikopterden çıkan askerler kosarak kendilerine

uygun bir siper buldular. Bir tepeligin arkası oldugu için güvendeydiler simdilik. Tabur komutanı

Binbası bir süre sonra onları buldu. Üstü bası çamur, is ve kan içindeydi. Yaralı askerlerin tasınmasına

yardım etmis oldugu her halinden belliydi.

"Efendim buradan çıkmak zorundayız sanırım." "Evet Binbası ama su karsımızdakileri temizleyerek."

Anladım, der gibi basını salladı Binbası ve bölük komutanlarını yanma alıp yeni bir plan yaptı.

Tümgeneral de onlara yardım etti, ileri kontrol görevlisini alıp tepenin ucundan gözetleme yaptı ve hava

saldırısı destegi için koordinatları bizzat kendisi belirledi. Uçaklar yardım için geldiginde ileri kontrol

görevlisi asker lazer isaretleyiciyi kullanarak direnisçilerin bulundugu noktaları lazerle aydınlatacak ve

bu sayede hedeflerin kolaylıkla vurulması saglanacaktı. Joseph Reed, askerlerini bu kadar tehlikeli ve

kapalı bir bölgeye indirdigi için üzgündü ama buradan çıkabilirlerse harekât onların lehine dönecekti.

Bunu Türkler de anlamıs olacaktı ki, ek olarak baska askerî güçler de saldırıya katılmıstı.

Birkaç dakika sonra gökyüzünde beliren uçaklardan süzülen bombalar, karsılarındaki tepelerin arkasında

duran siperlerde patladı. Joseph Reed, kısa bir arastırmadan sonra 82.

’nin elindeki gücü yeterince

kullanamadıgını gördü ve çatısmayı idare etmeye basladı. Hava saldırısı

devam ederken telsizlerden

Reed’in 2. Tugayı bölgeye çagıran emri geldi. Maslak ve çevresindeki araziye inmelerini istiyordu 2.

Tugay’ın. O emri verdikten sadece dakikalar sonra dev CH-47’ler, Black Hawk’lar ve CH-53’ler

havalanmıstı. Ancak bu helikopterler yer atesi nedeniyle dagınık bir halde, vurularak ve kayıp vererek

gelebilecekti.

Baskan artık gelen bilgileri anlamaz haldeydi. Tek anladıgı, Istanbul’da çok ciddi bir çatısmanın meydana

geldigi ve bu çatısmaların sehrin neredeyse merkezlerinde olduguydu.

Ekrana fazla bakmak isine

gelmiyordu. Bazı kayıp haberleri vardı, bunlar normal olabilirdi belki ama bir politikacı olarak halka

yapacagı üzüntü dolu konusmaları düsününce morali bozuluyordu dogrusu.

"Hey, Howdy sence durum nasıl?"

"Sayın Baskan bana kalırsa pek iyi sayılmaz. 82. Hava Indirme Tümeni kahramanca savasıyor. Eger

basarırlarsa bu isi bitiririz. 4. Mekanize de çok iyi gidiyor ancak çok kaybı var. Bu zaten beklenen bir

seydi."

"Biliyor musun Howdy, keske bir süre daha bombalasaydık sehri diyorum."

O, Amerika'nın bekledigi büyük kahraman liderdi. Buna gönülden inanıyordu. Belki diger Baskanlar da

bu yolda önemli görevler yapmıstı ama o en büyüklerine cesaret eden insan olarak tarihe geçecekti.

Hikmet Pars'ın yüzü gergindi. Gelen haberler hosuna gitmiyordu.

Havaalanındaki çatısmalarda çok fazla

özel tim polisi sehit düsmüstü, ancak polisler kahramanca savasırken farkında olmadan en iyi Amerikan

birligini de mahvetmisti. Hava saldırısı nedeniyle bir arada durmalarına imkân yoktu ve küçük gruplar

halinde yapılan çatısmalar, yedi yüz özel tim polisinden olusan gücün gittikçe azalmasına neden olmustu.

Havaalanında kontrol tamamen Amerikalılardaydı ama kontrolü kaybetme isaretleri görülmeye

baslamıstı. Düsman, lojistik olarak felaket durumdaydı. Bir baska Hava indirme Tugayı daha yardıma

gelmisti ve bu yardımın bir bölümü Havaalanındaki güçlere destek olmak için Yesilköy'e indirilmis,

büyük kısmı ise Seyrantepe'deki çatısmalara katılmak için kuzeye devam etmisti. Bu sefer daha genis bir

yay çizerek yerlesim birimlerinin etrafından dolasmaya özen göstermislerdi.

Pars, etrafındaki pek çok askerle beraber Barbaros Bulvarına paralel sokaklardan ilerleyerek Amerikalı

askerlere yaklasmaya basladı. Seken bir kursunla yanındaki asker düstü.

Doktor onunla ilgilenirken Pars

ve yanındakiler silah seslerinin kulakları sagır ettigi bölgeye dogru kosarak ilerlemeye basladılar. Onlar

ilerlerken yeni birlikleri indiren helikopterler de uzaklasmaktaydı.

Seyrantepe ve Levent arasındaki bir

bölgede, buna ana yollar da dahil olmak üzere Amerikan askerî kontrol noktaları olusmustu. Bu kontrol

noktaları kurulduktan bir süre sonra Türk asker ve polis birlikleri tarafından vurulup yok ediliyordu.

Pars çıldırmak üzereydi, bu saçmalıgı bir an önce bitirmesi gerekiyordu. Amerikan Tümeni gittikçe sehre

yerlesiyordu, bunu küçümseyemezlerdi. Amerika Afganistan'ın tamamını

kontrol etmek için sadece on

bin kisilik 10. Dag Komando Tümenini kullanmıstı. Her ne kadar tam kontrol saglamasalar da, en azından

Taliban'ın yönetimi ele geçirmesini engelleyen bir güç olmustu. Burada da o sistemi uygulamak

istiyorlardı ama bunu yapmaları imkânsızdı.

Birden köseyi döndügünde kendisini üç Amerikalı askerle karsı karsıya buldu. O an ölecegini düsündü

ama birden sag taraftan makineli sesi duyuldu. Amerikalılar vurulmustu.

Genç bir asker yanına gelip

selam durdu. Hikmet Pars, "Rahat asker, kimsin sen?"

"Ömer Altınel komutanım. Savas baslayınca gönüllü oldum."

"Helal olsun sana, yanımdan ayrılma emi."

Ersin yanında durdugu özel tim polisinin yerde sessizce yatmasına bir anlam veremiyordu. Biraz önce

yanı basında kaplanlar gibi dövüsen adam, sanki çocuklasmıstı.

Kafasındaki delikten dısarı çıkan kan

yerde küçük bir göl olusturmustu. Çatısmanın basladıgı yerden çok uzakta ve beraber basladıkları

insanlardan çok ayrıydılar. Uçaklar gelince her sey bozulmustu. Bir sürü Amerikan askeri öldürmüslerdi.

Onların vuruldukları zaman çıkardıkları sesleri duymus ve mermiler bedenlerine çarptıgında nasıl

parçalandıklarını görmüstü.

Uçaklar o kadar çok ates etmislerdi ki üzerlerine, Ersin hâlâ

kurtulduguna inanamıyordu ama mermi

kutusunu tasıdıgı polis hayatını kaybetmisti. Simdi ne yapacagını

bilemez halde öylece bir apartmanın

kösesinde kalakalmıstı. Amerikalı askerleri görebiliyordu. Etrafı

arastırıyorlardı. Onların bu kadar rahat

hareket etmesi hosuna gitmedi. Sanki her isi bitirmis ve savası

kazanmıs gibi davranıyorlardı. Ersin

polisin nasıl yaptıgını baka baka ögrenmisti. Sarjörlerden birisini silaha taktı. Aynı polisin yaptıgı gibi

yere uzanıp dikkatlice kavradı makineli tüfegi. Tüfek, hemen uyum göstermisti eline. Nisan aldı.

Amerikalı askerleri nisangâhtan görebiliyordu. Üç dört kisi bir toprak yıgınının etrafına bakıyorlardı.

Tetigi kavradı ve sıkıca bastı. Silah bir anda arka arkaya mermileri yolladı hedefe. Sanki kendi kendisine

ates ediyor gibiydi. Askerlerin oldugu yerden çıglıklar yükseldi. Ersin kaçını vurabildigim görememisti.

Ama birden fazla olmalıydı. Birkaç saniye geçmesinin ardından bulundugu yere mermi yagmaya basladı. Hemen ayaga kalkıp orayı

terk etti. Silahını orada

bırakmıstı. Dönüp almayı düsündü ama askerlerin kendisini takip ettigini görmüstü. Ates ederek

geliyorlardı. Mermiler yanından geçip evlerin duvarlarına çarpıyordu.

Bir anda kanı dondu, tam

karsısında korkunç görünümlü bir Amerikalı asker vardı. Ersin’e dogrulttugu silahı ateslemek üzereydi.

Ersin sesini bile çıkaramadan oldugu yerde çakılıp kaldı ve gözlerini kapadı. Evet, ölmek üzere oldugunu

düsünüyordu ve bu yaklasıldıgında o kadar da kötü bir sey degildi dogrusu. Ölüm hos geldin, dedi

kendince. Hadi, bekliyorum, diye düsündü. Ama olmuyordu, bekledigi metal darbesini hissedemiyordu.

164

Gözünü açtıgında etrafının sarılı oldugunu gördü. Dört asker etrafını

sarmıstı, yere yatmasını

söylüyorlardı. Hemen dediklerini yaptı, çok öfkeli görünüyorlardı.

Ayaklarıyla kafasına basıp ellerini

arkadan kavusturdular. Canı çok yanıyordu ama bagıramıyordu, hem bagırırsa onu vuracaklarmıs gibi

geliyordu. Çok büyüktüler, ellerinden kurtulmasına imkân yoktu. Sürekli olarak bagırıyorlardı. Ersin’i

kaldırıp kendi merkezlerine dogru sürüklemeye basladılar. Yürürken ates ettigi askerleri gördü Ersin. Iki

asker vurulmus yatıyor ve doktorların ulasmasını bekliyordu. Acı içinde kıvrananlara bakarken garip

duygular geçti içinden. O yerde yatanlara bakarken kendisini sürükleyen asker kafasına sert bir tokat

indirdi. Bir seyler de söylemisti ama anlamadı ne dedigini.

Bunu kabullenemezdi Pars, yani Irak türü bir direnisi. Isgali kabullenip sonra gerilla taktigi ile direnis

düsmana kayıp verdiriyordu ama bu, ülkenin bölünmesi ile sonuçlanırdı, tıpkı Irak'taki gibi. Elindeki

bütün seçenekler tükeniyordu. Halkın ayaklanıp direnise geçmesini beklemisti ama bu hâlâ olmamıstı.

Onları örgütleyecek zamanları olmamıstı. Örgütledikleri adamların bir kısmı vurulmustu. Karargâha

dönmeye karar verdiler. Yanlarında mümkün oldugunca çok yaralı

götürmeye çalıstılar ama hepsini

almalarına imkân yoktu. Bir kısmı düsmana bırakılacaktı, en azından tedavi edilirlerdi. Hızla ara

sokaklara dalıp karargâh eve dogru yola koyuldular. Ortalık tehlikeli hale gelmisti. Amerikan askerleri

gittikçe daha çok saldırganlasıyordu ve hafif zırhlı araçlarla yollara çıkmaya baslamıslardı.

Howard Strike durumun kötüye gitmekte oldugunu görüyordu. Havaalanı

alınmıstı. Ilk sert çatısmalar

kazanılmıstı ama buraları elde tutmaları zor görünüyordu. Bine yakın Amerikan askeri ölmüstü. Artık bir

an önce ele geçirilen noktalar güçlendirilmeli ve siyasî etkiler yaratılarak harekât baslatılmalı, ikinci

asamaya geçilmeliydi. Eger ikinci asama uygulamaya konulursa, Istanbul'un direnise baslaması da

önemini yitirecekti. Türkiye'nin çok hassas olan dinamikleri bir kez harekete geçti mi, onu durdurmak için

hiçbir güç bir sey yapamazdı. Bir anda domino tasları birbirini devirir ve büyük bir bölgesel çalkantı

yasanırdı ama buradan tek bir kazanan çıkardı mutlaka. O da Amerika olmalıydı. Tek kazanan olmak için

kartlarını iyi oynamalıydılar.

"Howard, harikasın."

"Sagolun efendim, ama durum iyi görünmüyor. Ya ayrılıkçılar ise baslar ya da kaybederiz, istediginiz

gibi Istanbul’u aldık."

"Ne, sen buna almak mı diyorsun? Saçmalama, sadece içerideyiz."

"Bu önemli degil. Dünyaya gösterecek bir havaalanımız ve sehrin merkezine yakın bir askeri karargâh

var. Bunlar diger adımı baslatmak için yeterli olur."

"Evet hemen gerekli görüntüleri toplayın ve derhal CNN’i çagırın.

Onlara bu açıklamayı ben yapmak

istiyorum."

Açıklamaların etkisi ölümcül bir deprem sarsıcılıgında gerçeklesti.

Dünya dilini yutmus gibi ekranları

karsısına çakılı kaldı, Baskanın sırıtarak yaptıgı açıklamayı garip bir sessizlik içinde dinledi. Baskan

açıklamasını bitirdikten sonra ekranlara Yesilköy Atatürk Havaalanı

önünde gülüserek poz veren

Amerikan askerlerinin görüntüleri geldi. C-130 uçakları sürekli olarak alana inip kalkıyor ve zırhlı araç

getiriyordu. Stryker zırhlı araçları alanın bir kenarında birikiyordu.

Çok kısa bir süre sonra 82. Hava

Indirme'nin 1. Tugay askerleri tamamen zırhlı bir tugay haline dönüsecekti. O zaman sehir içinde

operasyonların daha yogun biçimde yapılması mümkün olabilirdi.

Bu açıklama Rusya'nın ikna etmeye çalıstıgı ülkelerdeki tereddüdü

bitirmisti. Kararlar alındı. Diplomatik

kanallarda yogun bir çalısma basladı. Gizli servisler sürekli olarak hükümetlerine durum raporları

165

gönderiyordu. Rusya'da önemli bir askerî hareketlenme gözüküyordu. Tank tümenleri hızla Türk sınırına

dogru ilerliyordu ve Rusya bu konuda ölüm sessizligine bürünmüstü.

Birkaç saat içinde New York'taki Birlesmis Milletler binasında dört büyük ülkenin temsilcileri ABD

temsilcisiyle gizli bir görüsme yaptı. Temsilci Clark M. Ashton verilen ültimatomu saskınlıkla dinledi.

Rus temsilcisi, "Ortak ordular, su anda Türkiye'ye dogru harekete geçti eger geri çekilmez ve bize

saldırırsanız karsınızda dört ülkeyi birden bulacaksınız," dedi.

Basbakan Recep Tayyip Erdogan günlerdir en fazla birkaç saat uyuyabilmisti ama simdi kendini son

derece dinç hissediyordu. Putin harekete geçtiklerini bildirmisti. Su anda Ermenistan sınırında birlikleri

vardı. Istedikleri zaman yardımlarına geleceklerdi. Fransa, Almanya ve Çin de harekâtta ortak hareket

edecekti. O zaman, "Amerikalılar çekilsin yeter, ülkemizi biz koruruz yine," diye cevap vermisti.

Danısmanı Suavi telefonda Hikmet Pars'ın oldugunu söyleyince hemen yerinden fırladı, "Pasam

basardık!" diye bagırıp durumu anlattı.

Hikmet Pars, "Hemen oraya geliyorum Basbakanım, " dedi.

"Dur Pasam," dedi gülerek Tayyip Erdogan, "Bagcılar'da bulusalım. Bu haberi televizyondan verelim

milletimize. Direnenlere güç verir bu haber."

Tüm dünya olusan yeni güç dengesi nedeniyle saskındı. Gelismeler çok hızlı oluyordu. Howard Strike,

olacagı buydu, diye düsündü. Bu iki kisinin oynadıgı bir satranç maçı

degildi. Diger oyuncuları hafife

almıslar, Türklere çok konsantre olmuslardı.

FBI Baskanı Robert Müller, CIA Direktörü Porter Goss, Dısisleri Bakanı

Condoleezza Rice ve Savunma

Bakanı Donald Rumsfeld bu yeni gelisme üzerine toplantı yapıyorlardı.

Condoleezza Rice, "Çaresiziz,"

dedi. "Tek süper gücüz ama karsımızda tüm dünya birlesmisse bu ancak yıkıma giden bir savas olur."

Howard Strike bir an odada Baskanın olmadıgını fark etti, "Baskan ne diyor bu duruma?" diye sordu.

Donald Rumsfeld parmaklarını birlestirdi. "Su anda Baskan dinleniyor.

Kararı biz verecegiz. Howard,

Bayan Rice'la ben Yüksek Mahkeme'nin, Washington bombalamasından kurtulan iki üyesinden bir karar

aldık. Eger Baskanı istifaya ikna edemezsek bu kararı uygulayacagız.

Yanımızda mısınız? Bu savası

bitirmeliyiz. "

Howard Strike sasırmıstı. ABD'nin Sahin diye anılan, Neo-Con denilen iki ismi simdi barıs istiyordu,

"itiraf etmem gerekiyor ki karsımızda baska bir güç bulmasak da Türkler karsısında zor durumdayız.

Yanınızdayım," dedi.

07 Haziran 2007 - Saat: 17.00

NEW YORK

Gökhan mucizevî açıklamayı dinlerken bastonuna dayanıp ayaga kalktı.

Sanki o anda oturmak bir

saygısızlık gibi gelmisti.

ABD Dısisleri Bakanı, Baskanın istifa ettigini, yerine Washington'da ölen Baskan Yardımcısı Dick

Cheney’nin makamına atanan Savunma Bakanı Donald Rumsfeld’in geçtigini söylüyordu.

166

Esas önemli olan haber bu degildi: Savas bitmisti!

ABD ordusu Türkiye’den bir an önce çekilecekti.

Yorumcular diplomatik gelismelerin oldugunu, diger ülkelerin ABD’ye ültimatom verdiklerini

söylüyordu. Özellikle Ruslar, Türk sınırına dayanmıs ve ABD

birliklerinin çekilisini gözleyeceklerini

açıklamıslardı.

Spiker bir an kulaklıgından gelen bilgiye dikkat kesildi.

"Sayın seyirciler su anda Türkiye Cumhuriyeti Basbakanı Recep Tayyip Erdogan bir basın açıklaması

yapıyor... "

Gökhan’ın gözleri, Basbakan, Genelkurmay Baskanı Hikmet Pars ve yanındaki sag kalan kabine üyelerine

dalıverdi. Savasın en acımasız ve zorlu günlerini burada tıkılı, iyilesmeyi bekleyerek geçirmisti.

Tayyip Erdogan kalabalık basın mensuplarının yerlesmesini ve gürültünün kesilmesini bekledi.

"Bu zor bir mücadeleydi," diye basladı. "Var olma mücadelesi. Türkiye her kesimiyle önemli bir sınav

verdi, savas verdi. Neler olup bitti, daha sonra uzun uzun üzerinde duracagız. Ama simdi

diyebilecegimiz tek sey su: Savas bitti ve Türkiye Cumhuriyeti ayakta..."

Tayyip Erdogan'ın konusması çevrilirken içeri Gerard Werchtmann girdi.

Gökhan bu adamı Bay Dday

diye tanıyordu.

Ilk tanıstıkları anı hatırladı Gökhan...

Baskının yapıldıgı gün, kolu kırık ve ayagından yaralanmıs halde kaçmaya çalısırken siyah bir minibüs

hemen Gökhan'ın yanında sert bir fren yapmıs, arka kapıyı açıp fırlayan iki kisi kollarından tuttukları gibi

yaralı adamı içeri atıvermisti. Tüm operasyon üç saniye sürmüstü.

Gökhan nedense bunların kendisinden

yana oldugunu anlamıstı.

Kan kaybından neredeyse bayılacakken kendisine gülümseyen kır saçlı

adamı fark etmisti. Zaten sonra

da kendini kaybetmisti.

Ayıldıgında aynı adam yatagının basındaydı. Yarası tedavi edilmis, kırıgı sarılmıstı.

"Merhaba," diye baslamıstı adam. "Sen beni tanımıyorsun ama ben seni iyi tanıyorum Gökhan. Yoksa

Frank Consal mı demeliyim?"

Gökhan karsılık vermemisti. Biraz yorgunluktan, biraz o küçük çocuga Teoman Amcanın verdigi ögütten:

Soru olmayan cümlelere yanıt verme.

"Herhalde benim kim oldugunu merak ediyorsundur. Bana Bay Dday diyebilirsin. Ama bu isim de bir

sey ifade etmez degil mi? Dogrusunu istersen ben senin Rotterdam’daki son isinin patronuyum."

Gökhan’ın gözleri parladı. Demek sisteme girip onu yönlendiren bu adamdı.

Adam güldü. "Ne düsündügünü tahmin edebiliyorum ama izin ver de biraz daha sasırtayım seni..."

167

Adam odanın diger ucundaki sandalyeyi yatagın yanına getirip oturdu.

"Sadece o is için seni

yönlendirmedim. Malum dosyanın eline geçmesini, arabayı patlatıp bir an önce Türkiye’ye dönmeni de

sagladım. Hepsi dolaylı yollardan Türklerin ABD’nin planlarını

ögrenmesi içindi ama planım basarılı

olmadı."

Bir pipo çıkarıp yakacakmıs gibi yaptı, sonra Gökhan’a bakıp, neyse, der gibi tekrar cebine tıktı. "O sırada

Amerika’ya dönmem gerekiyordu ve senin izini kaybettim. Ta ki televizyonda aranıyor ilanların çıkana

dek. O bombanın arkasında senin olman sasırtıcıydı dogrusu. Tamamen basarısız oldugumu düsünürken

hem de... Neyse seni çok sıkmayayım, polisin içindeki adamımızdan baskını ögrenince buralarda olmamız

gerektigini düsündüm. Böylece sen pencereden atladıgında -çok cesur adamsın- oralardaydık iste. Bütün

hikâye bu."

Böylece Bay Dday, Gökhan’ın iyilesmesi için yardımcı olmustu. Dday, Tayyip Erdogan açıklama

yaparken içeri girmisti ama yalnız degildi. Iki güzel bayan ellerinde yemek dolu tepsilerle birlikte geldi.

"Kutlamaya deger bir haber diye düsündüm Gökhan, " dedi Bay Dday.

Arkasından bir sise çıkardı, içi

portakal suyu doluydu, "Tedavi dönemin boyunca alkol yasak sana. O

yüzden vitamin deposu sıkma

portakal suyu içecegiz."

Gökhan elbette mutluydu ama bir kırıklık vardı içinde, beraber yemek yerken açıklamaları izliyorlardı.

Bas döndürücü bir haber trafigi vardı.

Almanya, Fransa, Rusya, hatta Çin Türkiye’nin yemden imarı için yardımcı olacaklarını söylüyorlardı.

Yeni Baskan Donald Rumsfeld de, ABD’nin kendini sorgulayacagını, çılgın bir Baskanın verebilecegi

zararı gördüklerini söylüyordu. Oysa ABD’yi bu duruma getiren politikanın mimarları arasında o da

vardı.

Gökhan, "Amerikalılar hep böyle iste, suçu birine attılar ve kendilerini sıyırmaya çalısıyorlar," dedi uzun sessizligini bozarak.

Bay Dday gülümsedi. "Merak etme, bu kez burunları fena sürtüldü.

Özellikle sen Washington'ı yok

ederek, yaptıklarının bir bedeli oldugunu onlara çok güzel gösterdin.

Belki böyle daha iyi oldu."

Gökhan mırıldandı. "Iyi mi oldu, yüz binlerce insanın..."

Dday'in agzındaki lokma bogazına kaçtı. Öksürükler arasında, "Özür dilerim," dedi. "Ama biliyorsun, ben engel olmaya çalıstım. Sende..."

Dogru söylüyordu. Gökhan elini salladı. "Bos ver. Neler oldugunu biliyor musun, ABD çekilmeyi nasıl

kabul etti? Bombanın bir etkisi olmamıstı."

Dday kahkaha attı. "Gariptir ama Türkiye'nin kurtulusu yine senin raporun sayesinde oldu. Dolayısıyla

benim. Savası engelleyemedik ama bitirebildik. Basbakanınız akıllı

adam. Raporu diger ülkelere gönderip

ABD'nin tek basına Anadolu'ya sahip olması durumunda ne olacagı

konusunda onları uyardı. Ve hepsi

birlesip -biraz yavas oldu ama- harekete geçtiler. Gerçi böyle bir süper güce karsı direnmeseydiniz belki

de cesaret bulamazlardı. Askerî stratejistlerimiz bu anlasma olmasa bile Amerikalıların üstünlügü

yitirdigini, orta vadede Anadolu'daki direnise tutunamayacaklarını

söylüyor."

Gökhan'ın içinde bir sevinç büyüdü. En basından beri savas sırasında ülkesinde olmadıgı, engel

olamadıgı için suçluluk duyuyordu. Bu haber onu mutlu etmisti. En azından bu dosyayı ulastırmasının

bir yararı olmustu.

"Görüyorum ki günlerdir ilk kez seviniyorsun, insanların saldırıya ugrarken, savasırken burada tıkılı

kaldıgın için rahatsızsın degil mi? Merak etme sana çok önemli bir hediyem olacak."

Gökhan gözlerini kısıp baktı. Dday önündeki yemek tepsisinin altını

isaret etti.

Gökhan tepsiyi kaldırdıgında san bir zarfın yapıstırılmıs oldugunu fark etti. Açtıgında bazı fotograflar

eline düstü.

Uzun suratlı, zalim ifadeli bir adam vardı bazılarında. Bir de gösterisli bir malikane görülüyordu.

Dday, "Bu Adrian III. Lynam," dedi. "O senin."

Gökhan zarfı masanın üzerine attı. "Yaptıklarının karsılıgını mı

istiyorsun?" Kızmıstı.

Dday alınmamıstı, piposunu yakarken manalı bir sekilde gülümsedi.

"Yanlıs anladın. O adam

yeryüzünde bir süre yalnız kalmayı en çok istedigin adam bence."

Gökhan sasırmıstı, resme bir daha baktı. "Kim bu Adrian III. Lynam?"

"Lynam ailesi Amerikan iç savasından beri giderek zenginlesiyor.

Patrick Lynam savas sonrası

Güneylilerin arazilerine el koyarak, çetesiyle onları soyarak zenginlesmisti. Daha sonra demir çelik ve

maden isine girdi. Ha, bir de ülkedeki mezarlıkların çogu onun..."

Bir an piposundan nefes çekip anlatmayı kesti.

Gökhan sabırsızlıkla, "Eee," diyerek devam etmesini istedi.

"Madencilik dedim, anlamadın mı? Bu adam Ornicron'un ve daha önemlisi Türkiye isgal planının

arkasındaki tek isim."

Baska bir sey söylemesine gerek yoktu. Gökhan resmi alıp uzun uzun baktı.

08 Haziran 2007

TÜRKIYE

Savasın bittigi günün ertesinde, günes farklı bir Türkiye'nin üstüne dogdu. Yasanan bunca acıya ve

kayıplara ragmen insanlar, korkunç bir kâbustan uyanmanın rahatlıgını

hissediyordu. Bu topraklar,

dünyanın kalbiydi ve ona sahip olmak atesle imtihanı gerektiriyordu. Ve her nesil bu imtihanı vermek

zorunda kalabilirdi, kalmıstı.

Kusluk vakti koyunları alıp Malazgirt Ovasına otlatmaya götüren Hasan, Arabistan’da çalısan amcasının

gönderdigi radyoyu da yanında götürmüstü. Radyo 1’den sürekli olarak haber yayını yapılıyordu.

Yorumcular bir süper güç olan ABD’nin Türkiye’de agır bir darbe aldıgının altım çiziyor, yurtdısı

muhabirleri bütün dünya baskentlerinden tepkileri aktarıyordu. Türkiye tıpkı bir önceki asrın basında

oldugu gibi varlıgına karsı bir tehdidi bertaraf etmisti.

169

Hasan radyoyu dinlerken içinde bir güç, damarlarını zorluyordu. Sene ortasında bıraktıgı okulu aklına

geldi. Birden kendini hayaller kurarken buldu. Dünya liderini yenmis bir ülkenin çocuguydu o, okulu

bitirip önemli bir insan olmalıydı. Amcasına söylerse, o babasını ikna eder, hatta sehirde okuması için

yardım ederdi. Etrafına baktı, ilk kez bu toprakların tarihteki yerini hatırladı, Alpaslan burada Türkleri

Anadolu’ya sokan zaferi almıstı. Türkler hâlâ bu toprakların efendisiydi.

Günes, kültürlerin besigi Anadolu üzerinde yükselmeye devam etti.

Malatya’da Erhaç Hava Üssünde

gece boyu enkazları temizlemeye çalısan yorgun ve yaralı askerleri yeni gün, büyük bir sürprizle

karsıladı. Sivil halk erkenden minibüs ve kamyonlara dolusmus, ordusunun yanına geliyordu. Yanlarında

yeni hazırlan pestillerle beraber, gece soguguna karsı giyecek ve çadırlar vardı.

Ilk minibüsten elinde kazması, beyaz sakalıyla Ahmet Emmi indi. Hâlâ

onlara saskınla bakan Yüzbasının

karsısında selama durup, "Hele bi' de bakalım yegenim, nereye el atalım," dedi.

Insanların güne coskuyla, ülkesi için bir seyler yapma istegiyle baslıyorlardı.

ABD'nin geri çekilmesi Güneydogu'daki kargasayı bıçak gibi kesmisti.

Devletin yanında yer alan

asiretlerin de destegiyle tutuklamalar devam ediyor, teröristler Kuzey Irak'a kaçıyordu. Kaçan teröristlerin

takibi yapılırken, cosku içinde teslim olanlara rastlanıyordu.

Günes, yaralarını saran Hatay, Adana ve Konya'nın üzerinden geçti.

Ankara belki de en agır saldırılara

maruz kalmıs ama yine de teslim olmamıstı. Karadeniz bölgesinden, yanlarında erzakla gelen jandarma

ve askerî birlikler halka ekmek dagıtımı yapıyor, enkaz kaldıranlara yardım ediyordu. Bütün is

makineleri daha görkemli bir Ankara'nın yükselecegi baskenti temizliyordu.

Izmir'de insanlar sanki sözlesmisçesine deniz kıyısına kahvaltı yapmaya gidiyorlardı. Çekilen sıkıntılar

herkesi birbirine yakın kılmıstı, tanıyan tanımayan birbirine selam veriyor, gülümsüyordu.

Istanbul kurtulusu en fazla hisseden kentti, Türk askerleri Amerikalıların geride bıraktıgı bütün askerî

teçhizata el koymustu; tank, helikopter ve diger araçlar üslere götürülüyordu.

Belediye ve valiligin koordinasyonuyla hizmet akısı baslamıstı. Alt yapının tahrip olan bölümleri hemen

tespit ve tamir ediliyordu.

Bütün ülke bir santiye haline gelmisti.

13 Haziran 2007 - Saat: 02.30

CHICAGO HEAVENGATE - LYNAM MALIKANESI

Malikane gölgeler içindeydi. Adrian III. Lynam birden uyandı.

Kulaklarını kabarttı. Neden uyanmıstı? Bir

sey yoktu... Bir sey eksikti. Ugultu. Evin her tarafını saran güvenlik tertibatı, elektrikli teller, bilgisayar...

Bunlar sürekli olarak bir uguldama yaratıyordu, tıpkı evin nabız atısları gibi. Iste simdi o yoktu ve sürekli

evinde yasayan adam bunu fark etmisti.

Ama simdi onu korkutan baska bir ses vardı, yakında. Hem de çok yakında bir nefes sesi. Karanlıktı yatak

odası. El yordamıyla gece lambasına uzandı ve dügmesine bastı ama hiçbir sey olmadı.

Önündeki karanlık hareket etti. Biri yatagın kenarına oturdu. "Bay Lynam," dedi fısıltı.

170

Lynam korkuyordu ama en azından bu ses bir öcüye degil, insana ait gibiydi. "Evet," diye cevap verdi,

mantıklı bir diyalog kurma umuduyla. Sonra da hemen ekledi, "Derdin paraysa dolaptaki çantada üç

milyon dolar var!"

Para lafı, o sesin sahibini etkilememisti. "Sizi götürmeye geldim,"

diye cevap verdi karanlık.

Lynam birden ürperdi, "Nereye?" diye korkuyla sordu.

"Cehenneme!" ve agzına bastırılan seydeki kloroform kokusunu aldı.

14 Haziran 2007

ABD BILINMEYEN BIR YER

Kloroformun yarattıgı bas agrısıyla kendine geldi Adrian III. Lynam, az mobilyası olan sıradan bir oturma

odasının ortasındaydı. Vücudu buhar tankından bozma bir seyin içine kapanmıstı. Üstündeki yuvarlak

delikten kafası çıkabiliyordu ancak. Yandaki deliklerden de kolları

çıkarılmıstı. Sanki bir zırhın içine

sokulmus ortaçag sövalyesi gibiydi. Bedeni ve ayaklan tankın içindeydi ve buradan kurtulmak için

yapabilecegi bir sey yoktu. Tankın ön kapısındaki kilitleri sol tarafındaki boy aynasından görebiliyordu.

Sanki gerçeküstü bir rüyanın içindeydi. Bu rüyanın en garip yanı da odanın parçası olan mutfakta, sırtı

dönük yemek hazırlayan adamdı.

Bu onu kaçıran yabancı olmalıydı, simdi yavas yavas hatırlıyordu.

Adam, yemegi ocagın üstüne koyduktan sonra ona baktı. Bu bakıstaki bir sey Lynam'ı korkuttu. Sanki bir

insana degil de esyaya bakar gibi gibiydi adam.

Yan odaya giden yabancı, ayaklı bir kamera getirip kurdu. Kısa bir kayıt yapıp, kameranın çalısıp

çalısmadıgını kontrol etti.

Bu yüz, Lynam'a yabancı gelmiyordu. Hatırlayacak gibi oluyordu ama tam çıkaramıyordu.

Uzun süre konusmadılar. Yabancı, yemek pisince bir tabagı tepeleme doldurup yanına geldi. Lynam

kendisini doyurmaya niyetli adamın suyuna gitmeye karar verdi, ilk birkaç kasıktan sonra zamanının

geldigini düsünüp sordu: "Fidye mi?"

Adam olumsuz anlamda basını salladı, sonradan aklına gelmis gibi,

"Gerçi dolaptaki parayı aldım.

Tesekkürler, isime yarayacak," dedi. "Seni fidye için kaçırmadım."

"Peki ne için?"

"Dedim ya, cehenneme götürmek için. Öleceksin."

"Iyi ama neden?"

"Ornicron desem ya da Metal Fırtına operasyonu... "

Adrian III. Lynam birden bu yüzü hatırladı. Biraz zayıflamıstı, bıyık bırakmıstı ama yine de tanıdı. "Sen o

teröristsin," dedi tükürür gibi... "Binlerce masum insanı öldürdün o bombayla!"

Adam bir an kasıgı tabagın içinde gezdirdi. Ardından kenarına bıraktı

ve Lynam’ın suratına güçlü bir

tokat vurdu. "Demek ben teröristtim ha, bir maden için halkımın yok olusunu planlayan adam beni

yargılıyor ha!" Çok kızmıstı, elini yumruk yaptı Lynam. Adamın kontrolünü kaybedip kendisini

öldürecegini düsündü. Gözlerini kapattı endiseyle. Ama bekledigi darbe gelmedi. Adam gülümsüyordu.

"Yok," dedi. "ölümün öyle kolay olmayacak. Sana bir hikâye anlatayım."

Bir yandan da Lynam’a zorla yemek yedirmeye devam ediyordu.

"Orta Asya’da yüz kızartıcı bir suç isleyen olursa ona ibret olsun diye inanılmaz bir ölüm hazırlarlarmıs.

Içi bos bir kütük bulurlar ve adamı, kafası dısarıda kalacak sekilde kütügün içine sokarlarmıs. Ve bütün

delikleri kapadıktan sonra suçluyu yedirir içirirlermis."

Lynam bu hikâyenin kendi durumuna uydugunu elbette fark edebiliyordu.

Agzına sokulmaya çalısılan

kasıgı itmeye çalıstı kafasıyla. Adam saçından çektigi zaman acıyla haykırdı. "Beni iyi dinle, eger

yemegini yemezsen seni yavas yavas budarım, anlıyor musun?" Eliyle, Lynam'ın dısarıda kalan kollarını

isaret ediyordu. "Çıglıklarını biri duyar diye umutlanma. Bir dag kulübesindeyiz. " Lynam bu adamın

elinde tamamen çaresiz oldugunu anladı. Uzatılan kasıgın içindeki yemegi itiraz etmeden yedi.

"Neyse, devam edeyim," dedi Gökhan, insanı rahatlatmaktan çok korkutan bir sırıtması vardı. "Suçlu

yiyip içtikçe, kütük, adamın pisligiyle dolarmıs tabii. Bir süre sonra suçlunun bedeni kendi pisligi içinde

kalıp çürümeye baslarmıs. Acı dolu, yavas ve ibretlik bir ölüm."

Lynam agzındaki yemegi yutmaya çalısırken karsısında çalısan kameraya baktı bir daha ve dehset içinde

fark etti ki bagırsakları zorlanmaya baslamıstı!

Bitti

metal fırtına

ORKUN UÇAR - BURAK TURNA

Bu kitap Osman Okçu'nun yayın yönetmenliginde Neval Akbıyık'ın editörlügünde yayına hazırlandı.

Kapak tasarımı Kenan Özcan tarafından yapıldı.

2004 Aralık ayında ilk baskısı yapıldı.

Kitabın Uluslararası Seri Numarası (ISBN): 975-263-109-6

Baskı ve cilt: Kelebek Matbaacılık

Litros Yolu 4/1 A Blok

Topkapı / Istanbul

Tel: (0212) 612 48 35

Irtibat: Alayköskü Caddesi. No.: 11 Cagaloglu / Istanbul Telefon: (0212) 513 84 15

Faks: (0212) 512 40 00

172

www.timas.com.tr

timas@timas.com.tr

TIMAS YAYINLARI/1192

POLITIK KURGU-ROMAN/1

metal fırtına

ORKUN UÇAR - BURAK TURNA

TIMAS YAYINLARI

ISTANBUL 2004

Burak Turna: 20 Ocak 1975 yılında Istanbul’da dogdu. Ilk, orta ve lise ögrenimini Yesilköy’de tamamladı.

Kıbrıs Girne Amerikan Üniversitesi’nden isletme lisansını aldı. Medya sektöründe, dergi ve kitap

çevirmenligi, ekonomi muhabirligi yaptı; sonrasında bankacılık, tekstil gibi çesitli islerde çalıstı. Halen

çesitli saltalarda çalısmaya devam ediyor. Yazma serüveni, günlük, öykü

gibi ara adımlar olmadan

dogrudan roman yazmakla basladı, ancak hayal kurma serüveni, bilincinin açıldıgı ilk andan beri sürüyor.

Metal Fırtına, yazarın ilk romanıdır. Roman dısında Felsefe metinleri ve Ingilizce-Türkçe olarak senaryo

yazmaya devam ediyor. Yazarın kendi gelistirdigi mantık sistemini anlattıgı, SistemA: Mutlak Sistem

Teorisi ve Zaman Makinesinin Mantıksal Altyapısına Giris isimli felsefe kitabı bitmis ancak henüz

yayınlanmamıstır. Su günlerde Üçüncü Dünya Savası’nı konu alan yeni romanı üzerinde çalısıyor.

www.burakturna.com

yazar_burakturna@yahoo.com

Orkun Uçar: 1 Haziran 1969’da Kocaeli-Gölcük’te dogdu. IÜ Iletisim Fakültesi’nden mezun oldu. Uzun

yıllar gazete ve televizyonlarda çalıstı. 1999 yılında Nostromo Dergisi Bilimkurgu Kısa Öykü

Yarısması'nda birincilik alınca yazarlıga profesyonel olarak devam etmeye karar verdi. 2000 yılında

internet üzerinde Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü'nü hayata geçirdi. 2002

yılında Sibel Atasoy'la birlikte

Ölümsüz Öyküler Yayımevi'ni kurarak Türk bilimkurgu ve fantastik edebiyatının ilk adımlarını atmaya

çalıstı. On kitaptan olusacak epik fantezi Derzulya serisinin iki kitabını yayınladı. Kızıl Vaiz (2002) Kara

Gezgin (2003) Su anda Deccal isimli romanı üzerinde çalısıyor.

www.derzulya.com

orkun@derzulya.com